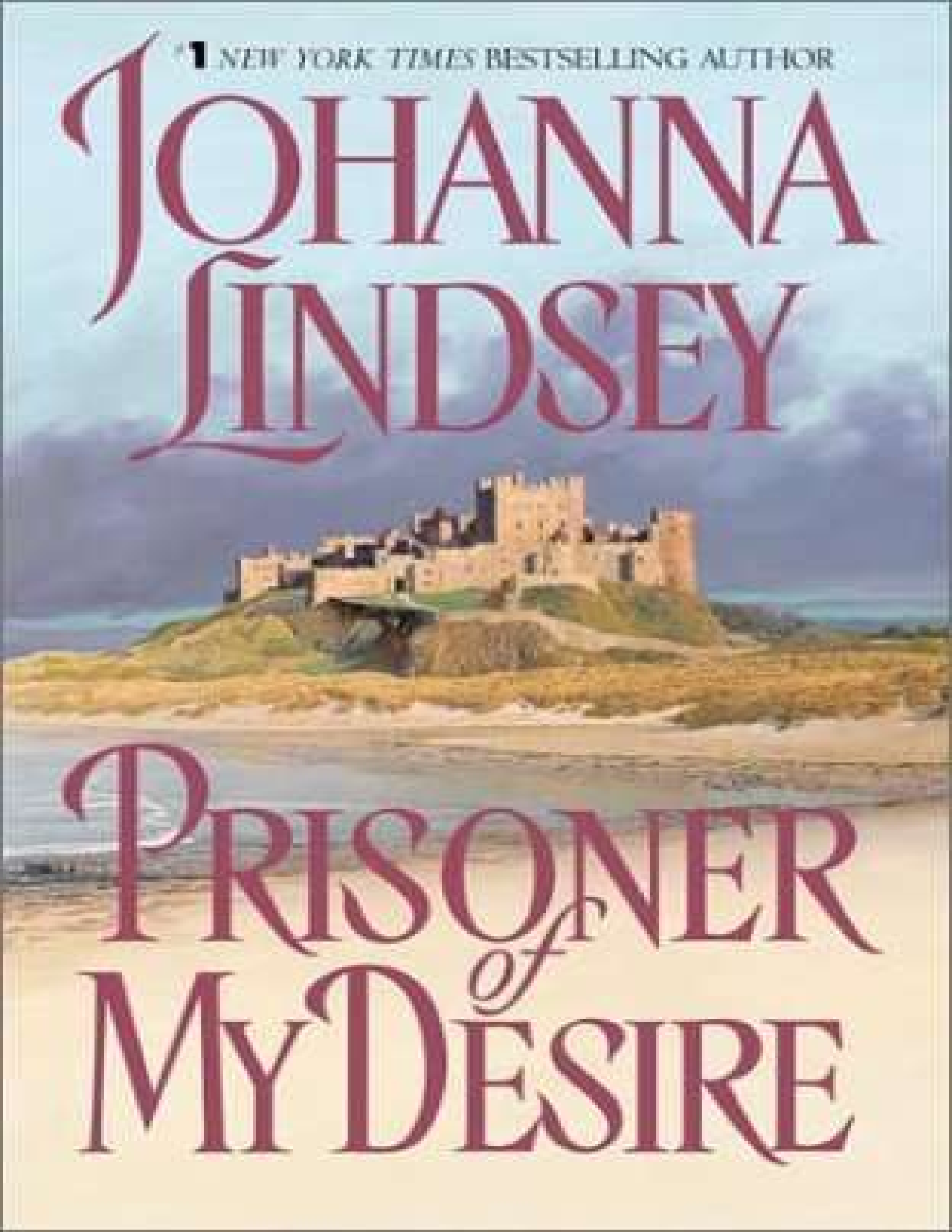
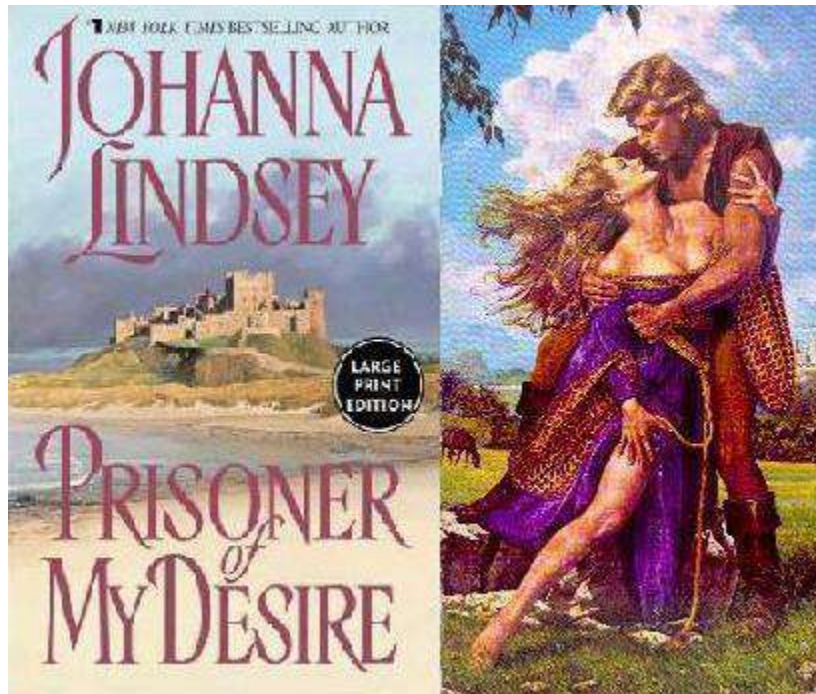

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA
LINDSEY

PRISONER
of
MY DESIRE

Prisoner Of My Desire

Johanna Lindsey

Nguồn: Vietlangdu

EBook: 09092013

MỤC LỤC:

BOOK REVIEW

CHƯƠNG I

CHƯƠNG II

CHƯƠNG III

CHƯƠNG IV

CHƯƠNG V

CHƯƠNG VI

CHƯƠNG VII

CHƯƠNG VIII

CHƯƠNG IX

CHƯƠNG X

CHƯƠNG XI

CHƯƠNG XII

CHƯƠNG XIII

CHƯƠNG XIV
CHƯƠNG XV
CHƯƠNG XVI
CHƯƠNG XVII
CHƯƠNG XVIII
CHƯƠNG XIX
CHƯƠNG XX
CHƯƠNG XXI
CHƯƠNG XXII
CHƯƠNG XXIII
CHƯƠNG XXIV
CHƯƠNG XXV
CHƯƠNG XXVI
CHƯƠNG XXVII
CHƯƠNG XXVIII
CHƯƠNG XXIX
CHƯƠNG XXX
CHƯƠNG XXXI
CHƯƠNG XXXII
CHƯƠNG XXXIII
CHƯƠNG XXXIV
CHƯƠNG XXXV
CHƯƠNG XXXVI
CHƯƠNG XXXVII
CHƯƠNG XXXVIII
CHƯƠNG XXXIX
CHƯƠNG XL
CHƯƠNG XLI
CHƯƠNG XLII
CHƯƠNG XLIII
CHƯƠNG XLIV
CHƯƠNG XLV

CHƯƠNG XLVI
CHƯƠNG XLVII
CHƯƠNG XLVIII

BOOK REVIEW

Nước Anh, năm 1152, tên anh ghê độc ác Gilbert D'Ambray đã ép Rowena Belleme phải kết hôn với Godwynne Lyons vì hắn muốn lợi dụng phần đất rộng lớn của người em rể làm bàn đạp tấn công xâm lược. Để gây sức ép buộc nàng thực thi mong muốn của mình, hắn đe dọa Anne, mẹ Rowena - bằng màn trừng phạt tàn bạo. Tuy nhiên, trong đêm tân hôn, tân lang, một người đáng tuổi ông nàng, đột ngột qua đời. Để tạo ra người thừa kế, gã anh kế nàng đã bắt cóc Warrick deChaville. Trong 3 đêm kế tiếp Rowena đã giam mình với tên tù nhân, kẻ sẵn lòng không hợp tác nhưng không thể ngăn cản dục vọng của mình.

Mặc dù Rowena thả Warrick, nhưng chàng vẫn kiên quyết trả thù cho nỗi nhục của mình. Chàng đã bắt lại Rowena để buộc nàng phải nếm cú hồi mã thương. Liên tiếp 3 đêm, chàng ép trả lại nàng theo cách của mình và sau đó thay vì phóng thích Rowena, Warrick buộc nàng trở thành người hầu. Tuy nhiên, khi nàng dạy chàng tận hưởng cuộc sống, giữa Rowena và Warrick đã nảy nở tình yêu. Thế nhưng gã anh kế như một con rắn trong Vườn địa đàng đã lên kịch bản khác cho đôi tình nhân... Đó là kịch bản gì? Diễn biến tình tiết ra sao? Mời các sis hãy đón theo dõi trong những ngày sắp tới.

CHƯƠNG I

Nàng trông nhỏ bé và yếu đuối, đặc biệt khi đối mặt với tên hiệp sĩ to cao trông nàng càng trở nên mong manh. Mái đầu vàng óng của nàng không vượt quá bờ vai rộng của anh. Và khi bàn tay xòe rộng của anh xoẹt ngang má, thân hình mảnh khảnh của nàng run giật ngược. Một cái tát như thế sẽ dễ dàng đánh bật nàng xuống sàn nhà nếu như không có 2 tùy tùng của tên hiệp sĩ đỡ lấy. Bọn chúng đứng ngay phía sau, vặn ngược tay nàng để đẩy về phía trước và vì thế nàng nhận nguyên cái tát. Chúng buộc nàng đứng yên khi lẽ ra nàng có thể oằn người, chúng giữ nàng đứng yên đó để nhận thêm một cú đấm khác và vẫn còn thêm nữa. Rowena Belleme nhìn xuyên căn phòng nhỏ, nàng vẫn bị giữ giữa 2 tên lính đã dẫn nàng đến căn phòng này để chứng kiến sự tàn bạo của người anh kế. Máu nhỏ giọt xuống giữa cằm khi nàng cắn chặt môi để khỏi bật lên tiếng rên. Nước mắt ràn rụa trên đôi gò má tái mét. Nàng lẽ ra không bị đàn áp. Nó sẽ không đến nếu như nàng đáp ứng yêu cầu của gã anh kế nhất là sau màn trình diễn nghiêm túc của anh, nhưng anh đã rất khôn khéo khi không muốn làm mặt nàng bầm dập với những vết thâm tím, là những dấu hiệu cho những lời đàm tiếu ở đám cưới của nàng.

Gilbert d'Ambray chẳng có chút quan tâm nào đối với bà mẹ kế. Nhưng phu nhân Anne Bellemenay - không, giờ là Anne Ambray, một lần nữa trở thành góa phụ sau cái chết của cha anh sẽ mang đến sự hữu dụng nho nhỏ để anh khống chế thái độ của Rowena. Không có nhiều điều để Rowena có thể làm cho mẹ của mình, nhưng Gilbert biết anh muốn điều gì từ nàng lúc này.

Phu nhân Anne xoay người nhìn cô con gái, gò má của bà đã bị sưng phồng một màu đỏ in dấu bàn tay Gilbert, nhưng bà vẫn chưa nhỏ một giọt lệ nào cũng như chưa bật ra một tiếng kêu nào. Thông điệp hiển hiện của bà càng rút hết nước mắt của Rowena. Nó quá rõ ràng 'Điều này đã quá

thường xuyên với mẹ rồi, nó không là gì cả. Hãy phớt lờ nó đi con yêu. Đừng cho tên vô lại đó có những gì nó muốn.’

Rowena không thể. Lãnh chúa Godwynne Lyons, người mà Gilbert muốn nàng kết hôn là một người quá già để làm ông của nàng, nếu không nói quá thì có thể làm ông cố của nàng. Và mẹ nàng xác nhận tin đồn bà nghe thấy về vị lãnh chúa già cả này khi Gilbert đến yêu cầu bà thuyết phục Rowena chiều theo ý định của anh.

“Ta biết Lyons, anh không xứng đáng với một nữ thừa kế như Rowena. Thậm chí nếu không kể đến tuổi tác của anh thì những vụ bê bối đòi bại mang tên anh cũng đủ làm hỏng thanh danh. Ta sẽ không bao giờ đồng ý cho hôn phối đó.”

“Ông ta là người duy nhất sẵn sàng đấu tranh để lấy lại tài sản của cô ấy” Gilbert chỉ ra,

“Tài sản đã bị lòng tham của cha người làm mất hết”

“Không, đó là quyền của bất cứ đàn ông...”

“Quyền xâm chiếm lãnh thổ láng giềng à?” Phu nhân Anne cắt ngang với một sự đo lường đầy đủ mức khinh miệt dành cho đứa con riêng của chồng, nhưng nó không bằng một phần tư những gì bà cảm thấy từ người cha tàn bạo của anh.

"Quyền tấn công và gây chiến vô cớ ư? Quyền cướp bóc và cưỡng bức phụ nữ làm vợ thậm chí khi chồng họ chưa được chôn cất ư? những đặc quyền như thế được ban cho đàn ông các người khi Stephen nhu nhược lên làm vua.”

Gilbert đỏ bừng mặt, nhưng màu đỏ giống như sự giận dữ hơn là xấu hổ cho những gì cha anh đã làm với Anne. Sự thật, anh là kết quả của thời đại. Anh chỉ là một đứa trẻ lên 8 khi Stephen cướp vương miện từ tay Hoàng hậu Matilda sau khi Vua Henry băng hà. Tiếp đó Vương quốc bị chia cắt, một nửa số quan lại không chấp nhận dưới quyền một phụ nữ, nửa còn lại tiếp tục giữ lời thề trung thành với Matilda, và bây giờ là con trai của bà, Henry of Aquitaine. Hugo d'Ambray là một trong những cận thần đi theo Stephen và vì thế ông ta rất sẵn lòng giết chết cha của Rowena, là chư hầu của vua Henry. Sau đó, anh ta đã ép buộc bà góa phụ Walter Belleme phải

kết hôn với anh để chiếm vùng đất mà đứa con duy nhất của Walter - Rowena sẽ là người thừa kế, đó cũng là của cải để lại cho goá phụ Anne. Không một ai, Anne lẫn Rowena có bất kỳ sự viện trợ nào chống lại sự bất công này, chắc chắn cũng không đến từ vua Stephen, người đã đẩy cả vương quốc vào tình trạng hỗn loạn.

Không giống như cha mình độc ác và tàn bạo, Gilbert lại giống phần lớn những người cùng thời, tức cung kính khi cần thiết, trơ tráo khi bất cần và sẵn sàng bấp chấp thủ đoạn để đạt mục đích. Đó là vì anh đã sống dưới thời loạn 17 năm, nên những tính cách của anh cũng không khác biệt mấy so với bất kỳ quan lại khác. Hầu như bọn chúng có thể than khóc khi dưới trướng một vị vua nhu nhược, không kiểm soát được quốc gia, nhưng chúng cũng không ngần ngại trục lợi từ tình trạng bất ổn ở khắp nơi.

Thực tế, trong 3 năm qua kể từ khi Gilbert trở thành anh kế của Rowena, anh chưa từng phát ngôn lời nào khó nghe với nàng cũng như chưa bao giờ đụng vào người nàng dù trong sự giận dữ như cha anh vẫn thường làm. Là một hiệp sĩ, Gilbert có kỹ năng chiến đấu tốt và cả sự can đảm. Là một đàn ông, Gilbert có vẻ ngoài rất đẹp trai với tóc đen, mắt nâu sẫm đủ gây xáo động cho người đối diện. Cho đến tận lúc này, Rowena cũng chỉ ghét anh vì anh là con trai của Hugo d'Ambray. Vì lợi ích cá nhân và vì những cuộc chiến vụn vặt với các láng giềng, bọn chúng đã cướp trắng trợn vùng đất của nàng đồng thời cũng tước sạch những gì có giá trị thuộc quyền sở hữu của nàng và mẹ nàng. Bọn chúng đã huỷ bỏ lời hứa hôn mà cha nàng đã sắp đặt cho nàng, chúng giữ nàng độc thân vì lợi ích của chúng, vì thế chúng có thể tiếp tục bòn rút hết những gì có thể từ người dân lao động của nàng và hàng năm chúng còn yêu cầu tiếp quân cho chiến tranh của chúng từ các chư hầu của nàng.

Tuy nhiên, năm ngoái Hugo d'Ambray đã đưa ra một quyết định không cần nhắc là tấn công thành Dyrwood, nơi nằm giữa một trong những vùng đất của Rowena và một vùng đất của anh. Điều đó đã khuấy lên sự phản đối kịch liệt, vì Dyrwood thuộc về một trong những vị tướng uy lực của phương bắc, Lãnh chúa Fulkhurst. Chủ nhân của Dyrwood đã đánh tan tác

những kẻ bao vây thành và đuổi chúng trở về biên giới, rồi sau đó sắp đặt bài bản trận chiến huỷ diệt kẻ dám xâm lược lãnh thổ của mình.

Thật không may vì không chỉ những vùng đất của Hugo trở thành chiến quả của Lãnh chúa Fulkhurst mà bao gồm cả những gì dưới sự giám hộ của Hugo. Đến lúc đó ông ta mới thấy rõ sự vô dụng của một ông vua yếu đuối khi Stephen từ chối chi viện với lí do đang bị chi phối với các vấn đề của mình. Tuy nhiên, dù Hugo đã bị giết chết vào 2 tháng trước trong cuộc chiến đó nhưng sự trả giá cho lòng tham lam của ông ta vẫn chỉ mới bắt đầu, lãnh chúa Fulkhurst đã không dừng lại vì vị lãnh chúa này nổi danh thịnh vượng nhờ vào sự trả thù.

Gilbert đã cầu cạnh giảng hoà nhưng bị từ chối, và điều đó càng làm thổi bùng lòng căm giận trong anh để rồi anh quyết định bằng mọi giá phải giành lại những vùng đất của d'Ambray. Cái giá mà anh quyết định sẽ trả là cống Rowena lên giường tân hôn với một tên phóng đảng già khú đế. Anh đã bảo rằng nàng sẽ không phải chịu đựng lâu, anh sẽ nhanh chóng đưa nàng về lại trong sự bảo bọc của anh bởi chồng nàng quá gần đất xa trời. Tuy nhiên, khi nào nàng vẫn mang danh nghĩa là vợ của tên già dê đó, Gilbert muốn nhìn thấy một đứa bé ra đời từ cuộc hôn phối. Anh sắp đặt mọi thứ hoàn toàn rõ ràng bởi chỉ như thế anh mới có thể đòi lại nàng và lãnh thổ của nàng cũng như đất đai của Lyon, kể cả quyền lực thông qua con trai của nàng. Theo đó anh sẽ khôi phục sức mạnh để giành lại tài sản của d'Ambray, hiện đang nằm trong tay Fulkhurst.

Đó là một kế hoạch khá ổn chững nào Gilbert còn kiểm soát nó. Nó thực sự chẳng lấy gì của anh mà ngược lại sẽ mang đến cho anh tất cả những điều anh tìm kiếm bao gồm cả điều khao khát sau chót là có Rowena trên giường anh. Điều này đã vượt lên trên tất cả để trở thành trung tâm của kế hoạch bởi vì nửa đời còn lại anh đã bị ám ảnh bởi người đẹp nhỏ bé có mái tóc màu nâu nhạt là em gái kế của anh.

Anh đã muốn nàng từ cái nhìn đầu tiên, khi nàng chỉ mới 15 tuổi, nhưng cha anh đã từ chối để anh có được nàng, ông ta chỉ ra rằng giá trị của nàng sẽ bị giảm sút đáng kể nếu bị mất trinh, dù khi đó ông ta chưa có dự định gả nàng đi. Nhưng Hugo d'Ambray không thể sống mãi và Gilbert quá đủ

thông minh để nhìn thấy màng trinh đáng ghét đó không dành cho anh và anh cũng kiên nhẫn vừa đủ để chờ đợi cho đến một ngày không xa nó được dâng tặng cho người chồng tương lai nào đó.

Đó là lí do vì sao Gilbert đối đãi với nàng rất tốt, không muốn nàng nhận ra tính tàn bạo di truyền của nhà anh. Anh muốn Rowena cũng khát khao giống anh như vậy khi cuối cùng được mang nàng đến giường anh. Anh thèm khát nàng đến nỗi muốn cưới nàng nếu như có chút lợi lộc gì trong đó. Nhưng kể từ khi nhà d'Ambrays kiểm soát lãnh thổ của nàng, anh chưa tìm thấy lợi ích gì cả. Ngay khi nàng có thai, anh dự định sẽ có nàng, và sẽ tiếp tục chiếm lấy nàng dù cho biết đâu anh lại có dự định gả nàng một lần nữa vì một lợi ích nào đó. Giải thoát khỏi chồng nàng là chuyện có thể không khó, nhưng để Rowena phát triển tình cảm với anh là điều không dễ chút nào.

Một cách khó hiểu, theo suy nghĩ của anh, ép gả nàng cho Lyons là điều dễ làm nhưng điều đó làm nàng chống lại anh. Anh đã không nhận thấy việc ép buộc nàng bằng cách hành hạ mẹ nàng càng khiến nàng căm ghét anh nhiều hơn. Anh đã đi quá xa. Anh đã quen thấy cảnh cha anh đánh đập Phu nhân Anne nhiều đến nỗi nó trở thành quá thường. Anh đã không tính đến chuyện Rowena, người đã bị giam giữ ở pháo đài Kernel trong 3 năm qua khi lẽ ra đáng ra được ở cạnh mẹ nàng trong lâu đài Ambray, chưa từng mục kích những cảnh tương tự như thế thì làm sao bàng quan được như anh. Anh rất chắc chắn rằng nàng sẽ không bao giờ nắm lấy chỉ dẫn yếu ớt từ mẹ nàng để chống lại anh, nhưng anh không chắc sự ngược đãi đối với Phu nhân Anne là việc làm đúng đắn để khống chế nàng. Nhưng đó là điều duy nhất anh có thể làm để ép nàng kết hôn, và đó là điều đầu tiên anh thực hiện sau khi đã đề nghị và vạch ra lợi ích của vấn đề bị thất bại.

Sai lầm đầu tiên của Gilbert là cho rằng tình cảm Rowena dành cho mẹ nàng cũng giống như anh đối với mẹ anh, điều chẳng nghĩa lý gì với anh. Sai lầm thứ 2 là anh đã không mong đợi phản ứng của Rowena đến quá nhanh bởi anh không nhìn thấy nàng khi anh mới bắt đầu hành hạ mẹ nàng chỉ một khoảng ngắn trước đó. Khi anh nhận thấy Anne hướng đến con gái mình bằng sự can đảm mạnh mẽ như thế, anh cũng nhìn lướt ra sau lưng để

rồi cứng người vì giận dữ . Anh đã nhận thấy sai lầm của mình. Người con gái đó đã lo lắng cho mẹ mình quá nhiều. Đôi mắt to màu xanh ngọc của nàng ngập trong nước mắt. Nàng đã làm đau mình để tránh van xin anh dừng lại và điều đó là bởi vì mẹ nàng đã thể hiện rõ ràng bà đã không tán thành cuộc hôn phối với Lyons.

Có thể sẽ tốt hơn nếu anh cho nàng uống thuốc rồi lừa nàng kết hôn với Lyons, để nàng động phòng trước khi tỉnh dậy. Bây giờ đôi mắt xanh đáng yêu đó đang nhìn chăm chăm vào anh với sự miễn cưỡng và anh biết nàng sẽ không bao giờ khao khát anh như anh từng thầm ước. Vậy cứ để nó xảy ra. Anh đã vẫn còn có khát khao của nàng nhưng liền sau đó, anh quá tức giận để có thể lấy lại hình ảnh của mình. Những ngón tay nắm chặt thành cú đấm giọng vào đầu Anne làm bà ngã nhào ngay lập tức với không 1 tiếng động.

Rowena đã phát ra một tiếng rên nghẹn ngào trước khi nàng thì thào "Không. Đừng thêm nữa"

Bỏ mặc bà mẹ để người hầu kéo lên, anh tiến đến và dừng trước người con gái. Anh vẫn còn sôi sục với những gì mà anh mất đi về mặt lợi ích cá nhân. Nó hiển hiện trong mắt anh, trên nét mặt của anh khi anh nâng mặt nàng lên bằng một tay, buộc nàng phải nhìn. Tuy nhiên, đó chỉ là một sự đo lường cảm xúc anh dành cho nàng vì tay anh đã không thô bạo dù anh đang bực tức. Anh thậm chí còn chùi đi nhẹ nhàng những giọt nước mắt khỏi gò má nàng một cách vô thức.

Dù vậy, giọng anh vẫn thô bạo khi hỏi: "Nàng sẽ lấy Lãnh chúa Godwine chứ?"

"Ta sẽ"

"Nàng sẽ làm thế với sự phấn khởi chứ?"

Rowena ngậy người nhìn chăm chăm vào anh trước khi bật ra lời:

"Người yêu cầu quá nhiều"

"Không. Một nụ cười có lấy đi của nàng điều gì đâu nếu không nói là đảm bảo sự bằng lòng nhanh chóng của Lãnh chúa với cam kết hôn nhân?"

"Chẳng lẽ anh đang do dự?"

"Không, nhưng không nên bỏ phí thời gian. Fulkhurst chưa động tĩnh gì chỉ bởi vì anh mới đánh bại Tures".

Rowena tái mặt trước thông tin này. Nàng đã biết 2 trong số các pháo đài của nàng gần biên giới với Dyrwood đã bị chiếm mất, mà một cái trong đó hầu như không cần phải đánh nhau, nhưng Lâu đài Tures là tài sản lớn nhất cha nàng đã để lại, thành trì của ông ở rất xa phương Bắc. Nàng đã lớn lên ở Tures. Tất cả những gì nàng biết về tình yêu và hạnh phúc đều được học từ đó, ngay bên trong những bức tường đá. Bây giờ, nó nằm trong tay một tên chỉ huy, mà không, quân thù đã chiếm nó suốt 3 năm qua, có điều gì khác biệt với nàng đâu, kẻ nào cũng như nhau. Nàng chắc chắn không thể được giữ nó dù chỉ trong mong đợi. Thậm chí khi Lãnh chúa Godwine có giành nó lại cho nàng thì nó cũng chỉ tồn tại trên danh nghĩa là của nàng mà thôi.

Rowena không đáp lại. Nàng đã được báo trước rằng hợp đồng hôn nhân này mang danh lợi ích cho nàng, rằng tài sản của nàng một khi được giành lại sẽ là của riêng nàng chứ không thuộc về chồng nàng, nhưng những điều đó là vô nghĩa với nàng lúc này hay hàng năm sau, chừng nào pháp luật và sự công bằng vẫn còn bị phớt lờ, nó chỉ có ý nghĩa khi vua Henry lên nắm quyền. Lyons không nghi ngờ gì đã nghĩ đến việc sẽ trưng dụng tài sản của nàng. Gilbert rõ ràng cũng đã nghĩ đến việc giành chúng lại dưới quyền kiểm soát của anh, điều này làm nàng nghĩ đến viễn cảnh, nếu như Lyons không chết đủ sớm vì tuổi tác và bệnh tật thì Gilbert sẽ dẫn ông ta đi đến đích. Nhưng Gilbert muốn nàng trước tiên phải sinh cho Lyons một đứa con. Giống như những gì nàng đã làm suốt 3 năm qua, Rowena rùng mình và cầu nguyện sao cho Henry of Aquitaine giành lại ngôi vua cho nước Anh. Cha nàng từng là thân tín của vua Henry nên Rowena cũng nguyện trung thành với ngài còn nhanh hơn một cái chớp mắt. Khi đó và chỉ khi đó nàng mới có thể thoát khỏi quyền kiểm soát của .Gilbert d'Ambray'.

Thay vì để tâm đến điều đang nghĩ, nàng hỏi Gilbert: "Liệu những cận thần của ta sẽ được điều đến tuyên thệ với ta lần này hay họ sẽ lại quá bận rộn vì những cuộc chiến của người?"

Màu sắc len vào 2 má của anh. Đó đã là một cách mà cha anh tâng lờ yêu cầu của luật pháp, bởi theo luật, khi tài sản của Belleme thay đổi người sở hữu vì cái chết của cha nàng, 9 cận thân của ông phải đến để thể hiện lòng kính trọng vì những tài sản của họ giờ nằm dưới tên nàng. Thế nhưng, Rowena vẫn chưa được diện kiến 1 người nào trong số các hiệp sĩ đó trong 3 năm qua khi nàng bị cách li tại một pháo đài nhỏ của Hugo. Mỗi lần nàng nhắc đến điều này, nàng liền bị lừa bịp với những lời lượng thứ rằng các hiệp sĩ của nàng đang bị bao vây, hoặc đang tham chiến hoặc những lí do gần gần như thế. Sự thoái thác tương tự cũng đến với người của nàng để không ai nghĩ nàng chết. Đó là cách dễ nhất để Hugo trục lợi từ sự phục vụ của họ mà không cần phải trả lời những mối bận tâm của họ dành cho hạnh phúc của nàng.

Gilbert nói với một giọng cứng rắn như thể không khuyến khích lời bình phẩm nào nữa:

"5 người trong số cận thân của nàng đã bị chết trong trận chiến chống lại Fulkurse, còn liệu Sir Gerard còn sống hay không thì không biết, khi anh ta bị bắt ở lâu đài Tures. Có lẽ con quái vật đó đã giết chết anh như đã làm với các hiệp sĩ của ta."

Anh kết thúc với một cái nhún vai thể hiện rõ ràng anh ta không quan tâm chút nào đến Gerard.

Sắc diện vừa trở lại đã vội rời khỏi má Rowena. Nàng không hỏi gì thêm nữa chỉ bởi nàng quá khiếp sợ để biết hiệp sĩ nào còn sống và ai thì không. Nàng phải đổ lỗi cho ai về cái chết của họ? Fulkhurst chẳng vì đã giáng đòn tấn công chết chóc? Hay Gilbert và cha anh vì đã châm ngòi cho cơn giận của Fulkhurst? Lạy Chúa lòng lành, khi nào thì vùng đất này mới trở lại bình yên?

Rất nhẹ nhàng, nàng yêu cầu Gilbert thả nàng. Ngay khi anh gật đầu với những tên lính, nàng lập tức bước đi tiến về phía mẹ nàng, nhưng bàn tay Gilbert đã tóm lấy cánh tay nàng và kéo nàng về phía cửa. Nàng cố thoát khỏi anh, anh càng giữ chặt.

"Hãy để ta đến với bà ấy."

"Không, người của bà ấy sẽ đến tức thì."

"Ta đã không gặp mẹ suốt 3 năm rồi, Gilbert", nàng nhắc nhở anh dù biết rằng điều đó cũng không làm được điều gì.

"Khi nàng có con với Lyons để có lãnh thổ của ông ta thì vẫn đủ sớm cho nàng gặp lại bà ấy"

Đàn áp và áp bức đã nhiều hơn. Nàng không thể im lặng hơn nữa, nên nàng giải phóng cảm xúc của mình vào trong tiếng nói rít lên tràn đầy căm hận.

"Nhà người thật đê tiện, còn tệ hơn cha của người, ít ra thì ông ta cũng trung thực với sự tàn bạo của mình.

Bàn tay anh siết chặt cánh tay nàng, đó là dấu hiệu chứng tỏ lời nói của nàng đã tác động đến anh.

"Ta chỉ muốn quan tâm tốt nhất cho nàng."

"Nói láo. Ta sẽ làm những gì người muốn, nhưng nếu người bảo ta một lần nữa là ta được hưởng lợi từ nó thì ta sẽ kêu thét lên"

Anh không muốn tranh cãi với nàng. Điều duy nhất anh muốn là kéo nàng vào vòng tay của anh và hôn nàng, để ngọn lửa giận dữ của nàng đốt cháy dự vọng của anh dành cho nàng, anh muốn nàng nhiều hơn là vẻ đẹp của nàng. Nhưng anh không dám cho dù chỉ là một nụ hôn. Nếu nàng vào giường của Lyon mà không còn trinh tiết, lão ta sẽ thoái thác, như thế cũng đồng nghĩa chấm dứt hi vọng của Gilbert trong nỗ lực đặt tay vào quyền lực của tên lãnh chúa già.

Để kết thúc anh ra lệnh: "Đi liền đến Kirkborough hôm nay, nàng sẽ kết hôn vào ngày mai"

Và ở trên giường của lão ngay sau chỉ dẫn đầu tiên để nàng chắc canh mang thai.

CHƯƠNG II

Họ đến Kirkborough vừa kịp lúc hoàng hôn buông xuống. Cổng thành vẫn còn mở, nhưng là để quan sát họ cưỡi ngựa vào. Rowena cảm thấy thích đáng khi nhìn thấy những bức tường cao của pháo đài bề thế này dập dềnh trong một màu đỏ rực, một dấu hiệu nhắc nàng nhớ mình đang tiến vào địa ngục.

Gilbert khéo léo che đậy bí mật của anh trong suốt chặng đường dài 12 dặm, vì Rowena đã không quan tâm nữa việc ở đâu hay nói điều gì với anh. Trên danh nghĩa, anh là anh kế và người bảo trợ của nàng, và không ai làm suy giảm cả 2 giá trị của anh bằng đủ cách tồi tệ. Tuy nhiên, nếu không vì mẹ nàng, Rowena chắc chắn sẽ không bỏ qua, nàng sẽ tìm mọi cách để thoát khỏi tình trạng hiện tại. Nàng nghĩ nàng có thể giết chết Gilbert bởi nàng đã quá căm thù anh sau ngày hôm nay. Nhưng nàng không thể trốn thoát khi nàng biết rõ điều khủng khiếp gì sẽ chờ đợi mẹ nàng, bà đã chịu đựng quá đủ rồi dưới bàn tay d'Ambray cha.

Giờ nàng đã hiểu quá rõ vì sao nàng và mẹ bị chia cắt ngay lập tức sau khi bị đem đi khỏi Tures. Nếu Rowena và Anne bằng cách nào đó có thể trốn thoát cùng nhau họ, có thể tìm thấy viện trợ từ các thế lực hùng mạnh, những người chống lại Stephen, như Walter Belleme đã làm. Rowena cũng có thể kết hôn để tự bảo vệ khỏi nhà d'Ambrays, nhưng đó phải là người đàn ông do nàng chọn lựa.

Không điều nào xảy ra cả. Nàng đang ở đây và chuẩn bị kết hôn vào ngày mai. Giá như... Lạy chúa, nàng đã nghĩ đến 2 từ đó thường xuyên như thế nào.

Giá như cha nàng không quá yêu nàng, thì nàng có thể đã kết hôn an toàn ở tuổi 14, như phần lớn các con gái khác. Chồng hứa hôn của nàng là một người chính trực. Anh ta đã chờ đợi để hoàn tất hôn ước khi nàng trưởng thành và sẵn sàng hơn để sinh con. Nhưng cha nàng đã không muốn thu hút

vị lãnh chúa đó bằng vẻ đẹp rực rỡ của nàng, cũng như không muốn rời xa nàng quá sớm.

Giá như ông không xuất chinh đối đầu với đoàn quân của d'Ambray, có lẽ ông vẫn còn sống. Khi Tures bị bao vây, họ có thể trốn thoát và chạy đến hoàng cung của Henry, hoặc đến những vị lãnh chúa khác, những người ủng hộ vua Henry.

Giá như, luật pháp cho phép phụ nữ chấp chính được phê chuẩn, giá như Henry con lên làm vua... giá như Gilbert chết đi. Nhưng dù những điều đó có thành sự thật thì cũng đã quá trễ. Nàng đã ở trong thành Lyons, điều đó đặt nàng dưới sự quyền bảo trợ của Lyons cứ như là họ vừa kết hôn xong. Lão ta vẫn kết hôn với nàng để có tất cả những gì lão tìm kiếm dù Gilbert có ở đó để buộc nàng phục tùng hay không

Rowena tê người vì thất vọng khi leo lên cầu thang đến Đại sảnh. Điều đó rõ ràng ngay lập tức chứng minh rằng Gilbert không nói sai lời nào về Lyons. Vừa vượt qua bức tường ngoài, Rowena đếm được 9 hiệp sĩ cận vệ, bảo vệ pháo đài và tường thành cùng rất nhiều binh lính. Còn có rất nhiều hiệp sĩ bên trong đại sảnh, nơi các bàn tiệc đã được dọn sẵn bữa tối với những chiếc đĩa bằng vàng và khăn ăn bằng vải lanh. Mặc dù các bức tường trưng bày quyền lực của chủ nhà với các loại vũ khí vô dụng được dát vàng và bạc bóng loáng, nhưng trông chúng lại giống như đang khoác những món trang sức trên mình.

Người hầu nhan nhản khắp nơi, chắc chắn có thể hơn 1 người phục vụ cho mỗi vị khách, nhưng Lyons không phung phí tiền bạc của lão. Trang phục người hầu rách nát, da họ không chỗ nào sạch sẽ, cử động đầy vẻ sợ sệt với bàn tay run rẩy và đôi mắt đầy lo âu. Trong khoảng không xuyên qua đại sảnh đến cái bục bằng men nơi Lyons ngồi như một vị vua, Rowena trông thấy 3 người hầu đang bị đánh không biết vì lí do gì, một người bị tát quá mạnh ngã nhào xuống nền nhà trước khi bị liên tiếp 2 cú đá mạnh đến nỗi nằm bất động, nàng chỉ có thể đoán chắc anh ta đã trốn việc.

Quá kinh hãi, Rowena dừng bước làm Gilbert phải giật tay nàng đẩy đi tiếp, nhưng trước đó, tên hiệp sĩ, gã đã đá người hầu bị ngã, kịp nhận ra

nàng trông thấy cảnh đó và gã mỉm cười với nàng. Không chút ngượng ngùng , không chút ăn năn. Anh chỉ cười.

Khi không có phụ nữ , đàn ông có thể cư xử gần giống như những tên quái vật. Tuy nhiên, trong sảnh lúc này còn có phu nhân của các hiệp sĩ cận vệ. Rõ ràng, sự hiện diện của họ không gây ảnh hưởng gì đến thái độ của nam giới, đó cũng là điều nói lên rõ tính cách của vị lãnh chúa xứ Kirkborough vì phần lớn tùy tùng đều làm giống người đầu đàn cả xấu lẫn tốt.

Nàng tránh không nhìn về hướng chiếc bàn của lãnh chúa nhằm trì hoãn đối mặt với số phận càng lâu càng tốt. Nhưng Gilbert đã dừng lại và bảo nàng thời khắc sắp đến. Dù đã đoán trước nhưng cái nhìn đầu tiên của nàng về hướng lãnh chúa Godwine của Kirkborough cũng khiến nàng suýt thét lên vì kinh hãi. Bàn tay Gilbert siết chặt nơi cánh tay nàng để nàng không thể lùi lại bước nào.

Sự thật là tệ hơn nàng tưởng tượng. Người đàn ông đó không chỉ già khản mà trông giống như một tử thi. Làn da lão ta nhợt nhạt và nhăn nheo, mọi nơi trên thân hình lão không chỗ nào trơn láng dù chỉ là 1 inch. Những gì còn lại ở mái tóc của lão là màu trắng, ngoại trừ một vệt mỏng dính màu vàng làm chứng cho màu tóc trước đây. Thân hình lão lom khom, khi đứng lão vẫn thấp hơn Rowena dù nàng chỉ cao hơn 5 feet vài inch (5 feet = 1.52met). Áo choàng bằng vải silk của lão được viền lông thú ngay cổ và tay áo chỉ làm lão thêm lố lằng.

Con người trong mắt lão đã chuyển màu vàng đậm, còn màu xám sắt của tròng đen đã bị che phủ bằng một màng trắng đục. Lão gần như đã mù. Lão phải tiến sát đến chỉ còn cách Rowena vài inch để nhìn nàng và ngay lập tức nàng bị tấn công bởi mùi thối của hơi thở làm nàng muốn nôn trước khi lão quay lại. Bằng những ngón tay khoằm khoằm lão véo mé nàng rồi cười khùng khục để hả cái miệng chỉ còn duy nhất 2 cái răng.

Gilbert phải hét to để giới thiệu nàng với lão vì lãnh chúa Kirkborough cũng gần như bị điếc. Điều đó cũng may vì Rowena không thể ngăn mình khỏi việc kèm nén lòng kiêu hãnh và van xin.

“Gilbert, làm ơn đừng đối với ta như thế. Nếu người muốn gã ta đi, hãy chọn một người khác, bất kì người nào khác”

“Im lặng”, anh rít bên tai nàng, “mọi thứ đã xong, hôn ước đã kí kết”

Trước khi anh có sự chấp thuận của nàng?

“Hôn ước có thể hủy bỏ”, nàng bảo anh.

Không, không ai chịu đáp ứng những gì ta yêu cầu”

Anh đòi hỏi điều gì ngoài quyền lợi của anh. Nàng đã hạ mình van xin anh cũng vô ích. Nàng đã biết trước điều đó nhưng nàng vẫn thử. Nàng sẽ không cầu xin nữa, không chỉ với anh mà với bất kỳ người đàn ông nào ngoại trừ xin ơn huệ từ Chúa. Đàn ông chỉ tham lam và dâm ô.

Nàng quay người để nhìn lên anh, vì anh đứng quá gần nên nàng phải ngả đầu ra sau rồi nàng nói với giọng nhỏ nhẹ không cảm xúc: “Bảo trọng lưng mình, anh trai, trước khi con dao găm của ta tìm thấy nó. Khi có cơ hội đầu tiên ta sẽ đâm chết người.”

“Đừng phát ngôn đại dột như thế”, anh đáp trả một cách khó khăn, mắt anh soi vào nàng và anh tìm thấy điều làm anh bị thuyết phục, đó không phải là lời đe dọa suôn. Anh thực sự bị tác động hét tên nàng “Rowena!”.

Nàng quay lưng về phía anh rồi kêu 1 người hầu dẫn nàng về căn phòng nào đã chuẩn bị sẵn cho nàng. Nếu Gilbert hay lãnh chúa Godwine có cố giữ không cho nàng rời khỏi đại sảnh, nàng có thể chứng minh cho chúng thấy tất cả những gì xứng đáng đáp trả từ một bà điên. Nhưng không ai làm gì cả và khi nàng phải dừng trên cầu thang tối tăm dẫn đến phòng tháp nơi nàng qua đêm, những giọt nước mắt cuối cùng cũng được giải phóng làm mờ mắt nàng.

CHƯƠNG III

Rowena tỉnh dậy trong trạng thái mất phương hướng, nhưng điều đó chỉ kéo dài một vài khoảnh khắc trước khi nàng ý thức lại mình đang ở đâu. Nàng không thể nhớ cuối cùng mình ngủ được vào lúc nào, nhưng chắc chắn phải rất lâu sau nửa đêm. Bây giờ nàng có thể cảm nhận được máu nàng đã lạnh khi sợ hãi thấm vào xương cốt, giữ nàng bất động trên giường. Chút ánh sáng le lói xuyên qua ô cửa sổ cao trong căn phòng tháp, nhưng cũng không nhiều hơn ánh sáng hắt ra từ lò sưởi và đèn cây thấp trong gian buồng ngủ. Một ánh sáng trắng lướt qua trước khi nàng tự hỏi ai đang thắp những cây đèn cây và nhóm lại ngọn lửa lò sưởi. Và ai, vì lí do đó đã kéo tấm màn mở ra. Nếu như Gilbert dám làm thì...

"Cô định nằm trên giường cho đến khi gặp linh mục hay sao?"

"Mildred ư?" Rowena há hốc vì kinh ngạc khi nhận ra giọng nói thân yêu.

"Vâng, thưa tiểu thư yêu quý"

Rowena ngồi dậy và nhận ra người hầu gái đang ngồi trên chiếc rương mà khi nàng mới bước vào phòng nó vẫn chưa ở đó. Đó là chiếc rương của nàng, còn nữ hầu của nàng đang ngồi trên nó.

Mildred đã là người hầu của Rowena từ rất lâu rồi, còn trước đó cô phục vụ Phu nhân Anne. Nữ hầu này là một người phụ nữ thấp bé, thậm chí thấp hơn Rowena, nhưng lại không bé về chiều ngang. Thân hình tròn trịa chứng tỏ Mildred rất hứng thú với việc ăn uống. Ở tuổi 25, với mái tóc nâu điểm vài sợi bạc và đôi mắt ấm áp cùng màu, Mildred đã được tiếp tục phục vụ Rowena khi nàng bị cách li 3 năm trước, đó cũng là đặc ân duy nhất mà Hugo d'Ambray đã ban cho nàng.

"Làm cách nào mà cô đến đây được?", Rowena hỏi trong khi nhìn khắp phòng xem còn có ai nữa không.

"Khi đức ngài đến đưa tiểu thư đi vào sáng hôm qua, ngài đã yêu cầu thu dọn tất cả mọi thứ của tiểu thư và mang đến đây. Đám lính dự định để con

lại, nhưng con đã sửa sai cho ý định của chúng”

“Anh đã chắc là sẽ có sự hợp tác của ta trong trò khôi hài này nên mới sắp đặt trước hết tất cả.” Rowena tự nhủ một cách cay đắng.

“Con đã thấy lão già đó vào tối qua khi con mới đến. Sao tiểu thư có thể đồng ý hôn ước này chứ?”

Rowena có thể cảm nhận được nước mắt sắp sửa dâng đầy mắt nàng, nhưng nàng đã kịp kìm nén. Mũi dưới nàng vẫn còn run run, nhưng nàng cố nói: “Gilbert đã đánh mẹ của ta, ta không nghĩ anh sẽ dừng lại nếu ta không đồng ý”.

“Ôi, tiểu thư đáng thương”, Mildred bật khóc và nhanh chóng tiến lại bao bọc Rowena trong vòng tay cô.

“Con biết đức ngài là quý dữ, giống như cha anh. Mỗi lần anh đến lượn lơ quanh cô, những lời nhẹ nhàng của anh không bao giờ đánh lừa được con”.

“Chúa hãy tha thứ cho ta, nhưng ta quá căm ghét anh. Anh không nghĩ gì đến ta trong chuyện này, ngoại trừ lợi ích anh sẽ có được.”

“Vâng, điều đó là quá rõ. Bọn chúng đã chuẩn bị một cuộc chiến ở đây. Con nghe nói pháo đài sẽ gần như trống không khi bình minh đến. Một hiệp sĩ và gần một ngàn lính của lãnh chúa Godwine đã được chuyển giao cho ngài trẻ Gilbert. Và còn thêm một lượng vàng đủ để có thêm hàng ngàn lính nữa. Do đó sẽ không lâu nữa tiểu thư sẽ có lại tất cả những gì lão quái vật từ phương bắc Fulhurst đã cướp của cô.”

“Không phải của ta” Rowena ngắt lời. “Cô nghĩ Gilbert sẽ từ bỏ đất đai của ta ư? Anh sẽ giành lại nó, và khi Lyons chết, anh cũng lại giành ta lại luôn để rồi gả ta đi thêm một lần nữa khi anh tìm thấy một lợi ích tương tự cho mình.”

“Anh sẽ làm thế sao?” Mildred hỏi một cách phẫn nộ.

“Anh sẽ làm nhiều hơn ta nhận thấy. Nhưng trong khoảng thời gian chờ đợi này ta phải làm sao có thai để đảm bảo chắc chắn lãnh thổ của Lyons về tay Gilbert.”

Rowena cười vụn vỡ.

“Làm sao lão già như thế có thể sinh con hả, Mildred?”

Người nữ hầu khịt mũi: “Tất cả đàn ông đều có thể, nhưng trường hợp này hình như không thể. Con đã dùng nguyên cả buổi tối qua để thu thập tin tức về cách lão ta cố gắng để có con trai thay thế cho những đứa đã chết trong chiến tranh. 4 bà vợ của lão đã chết trong những năm gần đây. Đó là chưa kể 6 người lão đã lấy khi còn trẻ.”

“Điều gì đã xảy ra với quá họ?.”

“Những bà vợ đầu chết vì lí do này hay lí do khác, nhưng những người hầu thì cho rằng, phần lớn họ chết vì những cách tàn bạo. Những bà vợ gần đây thì lão chối bỏ. Tất cả trinh nữ đều bị lão hành hạ nếu như họ không cho lão sớm hi vọng về một đứa con trai như lão mong đợi. Đó cũng là điều lão muốn từ người, tiểu thư yêu quý.”

“Vậy nếu ta không sinh ta một đứa con trai, lão sẽ từ bỏ ta trong vòng 1 năm. Chả trách gì Gilbert đã đảm bảo với ta hôn nhân không kéo dài lâu.”

“Không, lão lãnh chúa già sẽ không kéo dài lâu, nếu tiểu thư hỏi tôi. 5 năm trước lão đã suýt chết, tại sao lão vẫn còn sống chỉ có thể là hiệp ước với quý dữ mà thôi.”

“Đừng nói nữa.”, Rowena rít lên và làm dấu thánh, nàng sẵn sàng đồng ý vì nàng đã tự nghĩ trước đó rằng lão ta thực sự giống như một xác chết.

Mildred bỗng nhìn nàng chăm chăm:

“Tiểu thư thật muốn cưới Lãnh chúa Godwine chứ?”

“Cô nói như thể ta có lựa chọn khác.”

“Vâng, có chứ. Thay vào đó, chúng ta có thể giết chết lão.”

Rowena nhượng mảy cho hi vọng bay cao trong một khoảnh khắc để rồi ở khoảnh khắc tiếp theo nhanh chóng xìu xuống.

“Cô nghĩ ta không xem xét đến chuyện đó ư? Nhưng nếu ta làm hỏng kế hoạch của Gilbert bằng cách đó, thì anh cũng có thể đánh mẹ ta cho đến chết, anh sẽ giận điên lên với ta. Ta không sẵn lòng để thực hiện điều đó.”

“Không, tất nhiên là không,” Mildred đồng ý. Cô đã dành tình cảm rất nhiều cho phu nhân Anne và cũng nhiều như thế dành cho đứa con gái. Mildred không thể nghĩ ra cách gì khác để không ai chịu khổ dù cô có năng khiếu rất tốt với thảo dược để ngăn chặn nó. “Như vậy, nếu như bắt buộc,

buộc phải... người không cần chia sẻ thân thể cũng như giường của người với lão dân đảng đó. Lão có thể bị làm cho bất lực.”

Rowena đẩy ý định đó sang 1 bên trước khi nó kịp hình thành.

“Chỉ có máu trên khăn trải giường sẽ làm hài lòng Gilbert”

“Nó không nhất thiết phải là của người”

Rowena không nghĩ đến điều đó. Nàng không cần phải chịu đựng những ngón tay khoằm và nhăn nheo, hơi thở hôi thối; sự khiếp sợ dường như đã làm nàng bối rối. Giá như... Nàng quặn thắt trong lòng.

“Giá như” chưa bao giờ là cứu cánh cho nàng và bây giờ cũng không.

“Lãnh chúa Godwine có thể chuẩn bị vào mồ, nhưng điều đó không có nghĩa là ta ngu ngốc. Nếu lão không có trí nhớ là đã hoàn thành cuộc hôn nhân này, thì liệu lão sẽ bỏ qua ở đêm tiếp theo không?” Nàng rùng mình trước ý nghĩ đó. “Ta thà chịu đựng nỗi khiếp sợ này trong bóng tối còn ơn trong ánh sáng ban ngày, Mildred. Ta không nghĩ mình có thể chịu đựng được cảnh nhìn thấy lão ta chạm vào người, cũng như cảm nhận nó.”

“Được rồi, tiểu thư yêu quý. Con sẽ chuẩn bị cho người thức uống. Nó sẽ không gây mê, nhưng nó sẽ là điều tốt nhất để người không nhận ra điều gì đang xảy ra với mình, người sẽ không để ý đến những gì lão dân ô đó sẽ làm với người.”

Rowena tư lự. Nàng đã không chắc mình muốn bị hoàn toàn vô cảm trước Godwine Lyons. Nàng đã vô dụng quá đủ trong tình huống này, và điều đó chỉ làm nàng càng thêm vô dụng. Nhưng điều nào là tốt hơn, không biết gì hay đơn thuần không thấy?

“Thuốc của cô có tác dụng trong bao lâu?” Nàng hỏi một cách thận trọng.

“Một vài giờ, đủ cho lão làm điều sẽ làm.”

“Nếu như lão uống nhầm thì sao?”

“Nó sẽ không gây hại cho lão. Nếu lão có thể hành động, sau đó lão sẽ làm. Lão sẽ chỉ không nhớ gì cả.”

Rowena rên rỉ, thả lưng xuống giường.

“Sau đó ta lại phải đối phó với lão vào ngày kế tiếp.”

“Không, làm sao có sự lầm lẫn được? Con sẽ để thuốc này trong phòng tân hôn, nó sẽ được hòa sẵn vào rượu của người. Rượu của người sẽ được rót sẵn để uống, còn lão thì không. Người chỉ việc uống ngay khi mới đến đó thôi. Không quan trọng ai sẽ ở với người, không ai làm nặng thêm cho những gì người phải chịu đựng.”

“VẬY HÃY LÀM NHƯ THẾ, KHÔNG ĐIỀU GÌ CÓ THỂ TỐT HƠN CẢ.”

Rowena rụng rời khi nghe tiếng gõ cửa, nhưng không phải là Gilbert như nàng đã 1 nửa mong đợi. Những người hầu bước vào lũ lượt với khăn và nước, với khay bánh mì và phô mai để nàng ăn sáng, với một chiếc áo cưới màu kem đậm. Nàng được thông báo, Lãnh chúa Godwine muốn nàng mặc chiếc áo đó nếu như nàng không có gì thích hợp. Nàng cũng nghe thấy những người hầu thì thầm một cách cố ý rằng, 2 người vợ trước của lão cũng đã mặc chiếc áo đó. Đúng là một người đàn ông bủn xỉn, thu nhiều nhưng không chi. Điều đó cũng thể hiện lão quan tâm ít ỏi thế nào đến cảm xúc của nàng.

Khi một trong những người hầu nâng chiếc áo lên để nàng quan sát dễ hơn, Rowena buộc miệng: “Tại sao không? Những người vợ trước của lão đã có đủ may mắn để trốn thoát. Nó có thể mang đến cho ta điều may mắn tương tự.”

Một sự im lặng đáng sợ bao trùm trong một khoảnh khắc đủ làm Rowena nhận thấy mình nên giữ mọi suy nghĩ cho riêng mình. Những người hầu này đều là của lão. Nhưng nàng đã làm họ sốc với tính thẳng tắp của mình, nhưng 1 tiếng cười khúc khích nhanh chóng vang lên, rồi nối tiếp những tiếng khác. Nàng nhận ra họ hoàn toàn đồng ý với nàng, bởi tất cả bọn họ đều ghét cay ghét đắng lão già sẽ là chồng nàng.

CHƯƠNG IV

Thời gian tịnh tiến, mặc cho tất cả hi vọng dần đi về số không, chỉ sau giờ cầu kinh trưa 1 chút, Rowena kết hôn với lãnh chúa Godwine Lyons của xứ Kirkborough. Không điều gì xảy ra để giải cứu nàng. Trước khi tuyên thệ, với sự ban phước của cha xứ, nàng muốn nghĩ Chúa đã từ chối nàng khi nàng đã bị chuyển từ sự khống chế của người đàn ông này sang người đàn ông khác. Tân lang của nàng, một lão già nhu nhược đã ngủ suốt buổi lễ.

Một bữa tiệc được dọn sẵn kéo dài suốt phần còn lại của ngày. Rowena ngồi bên cạnh chồng, nhìn lão dính chặt với mớ nước soup mà lão bị buộc phải húp vì không còn răng. Nhưng không biết một cách tử tế hay ngoan cố, kể từ khi lão nhận thấy nàng không ăn gì, lão chất thức ăn cao ngất trên đĩa vàng của nàng. Nếu nàng cố nuốt một thứ gì đó thì chắc canh nàng sẽ nôn mửa ngay.

Gilbert đang lên tinh thần rất cao. Anh đã hoàn thành tất cả những gì đã đề ra vì thế không điều gì gây ảnh hưởng cho anh, thậm chí cả sự im lặng của nàng mỗi khi anh nói chuyện với nàng.

Anh ngồi cạnh nàng, ăn với sự thích thú, đổ rượu vào họng với sự khoái trá và khoác lác vô tận về cách anh sẽ đuổi Fulkhurst khỏi lãnh thổ của họ, anh không thể giết lãnh chúa Fulkhurst bây giờ, nhưng đó là điều anh thích làm. Mildred đã nói đúng. Gilbert đã không để người của Lyons tham gia đầy đủ trong buổi lễ, thay vào đó là nhiều lời yêu cầu bọn họ rời khỏi pháo đài theo từng tốp 100 người suốt ngày. Đám lính này được đưa đến đồn của Gilbert gia nhập quân đội của anh, và chúng đã nhận lệnh hành quân đến Tures khi ngày mới bắt đầu. Anh đã không chờ cho đến khi anh có nhiều lính hơn. anh muốn Fulkhurst bị bao vây tại Tures trước khi vị lãnh chúa có thể trốn thoát.

Rowena không có chút gì để tâm đến câu chuyện chiến tranh của anh. Nàng căm ghét Gilbert đủ để ước anh không thể giành lại Tures từ tay

Fulhurst, dù cho điều đó có nghĩa nó không bao giờ là của nàng một lần nữa. Nàng không quan tâm nữa. Gilbert cũng hiểu chiến nhiều như Fulhurst, nàng mong chúng giết chết lẫn nhau.

Khi đến lúc những người phụ nữ dẫn nàng đến phòng tân hôn, Rowena bị bao trùm trong sự khiếp sợ, nàng biết chắc mình đang đổ bệnh. Da nàng trắng nhợt như da lão chồng, và mắt nàng nhức nhối do cố kìm nước mắt suốt ngày.

Theo phong tục cưới hỏi, nàng nghe thấy những lời giễu cợt dâm ô hoặc những lời khuyên tục tĩu, nhưng những ánh mắt thương hại là tất cả những gì nàng nhận lấy. Những người phụ nữ làm nhanh công việc chuẩn bị cho nàng rồi rời khỏi phòng. Trên người nàng chỉ còn lại áo lót mỏng. Không ai nhắc nàng phải cởi nó ra cũng như nàng không muốn vậy. Godwine giống như mù, có thể lão không chú ý và vì thế nàng cũng có thứ gì đó còn lại giữa da nàng và lão.

Ngay khi được một mình, nàng mặc vội áo ngủ và cũng vội vàng dập tắt hết đèn cây chỉ trừ những cây cạnh giường, vì nàng có thể thối tắt nó mà không phải rời khỏi giường. Sau đó nàng tiến đến chiếc bàn nơi nàng đã thấy đặt sẵn bình rượu cùng 2 chiếc ly, chỉ một ly được đổ đầy. Tuy nhiên, nàng ngần ngại chạm ly rượu độc. Chất độc chỉ có tác dụng trong vài giờ. Nếu như lão chồng nàng không đến trong vài giờ tới thì sao? Liệu nàng có nên chờ thêm một chút. Lẽ ra nàng nên hỏi Mildred thêm rằng nàng phải chờ bao lâu trước khi chất độc có công hiệu.

Cánh cửa bất thành linh mở toang và Gilbert bước vào ngay lập tức, đôi mắt nham hiểm của anh tập trung vào bàn tay đang cầm ly rượu.

"Không, bỏ nó ra", anh ra lệnh cộc lốc, sẵn sàng ngăn cản nàng nếu nàng không để ý anh. Anh mang theo rượu của mình và đặt trên bàn.

"Thật là may mắn, ta đã nghĩ nên nghi ngờ sự ngoan ngoãn của nàng"

"Ta có thể làm gì khác khi người đang giam giữ mẹ ta?"

Quắc mắt nhìn ly rượu, anh phớt lờ lời nàng nói.

"Nàng tính đầu độc anh ư?"

"Không"

Sự giận dữ của anh càng tăng khi chuyển sang nàng

"Vậy là chính nàng?"

Nàng bật một tiếng cười gần như là cuồng loạn, ước gì nàng có dũng khí. Anh chớp lấy vai nàng và lắc mạnh.

"Trả lời !"

Nàng giữ người khỏi tay anh.

"Nếu ta muốn đầu độc ai thì người đó phải là người", nàng rít lên, thể hiện đủ sự giận dữ cho anh thấy tất cả cảm nhận của nàng vào cái nhìn nàng trao cho anh.

Anh trông bối rối một lúc. Và điều đó cho nàng thấy anh đã thực sự sợ rằng nàng có thể làm huỷ hoại bản thân mình. Anh không nhìn nàng khi nói: "Nàng thiệt đãi quá nhiều cho điều này"

Nàng hiểu anh muốn ám chỉ việc hôn nhân của nàng.

"Ngay khi nàng có con, ta sẽ giải thoát nàng khỏi lão."

"Ý người là sẽ giết lão?"

Anh không trả lời nàng, vì anh để cửa mở, nên họ có thể nghe tiếng ồn ào của đám người đang dẫn chú rể đến.

"Hãy vào giường đợi lão" Anh đẩy nhẹ nàng khi ra mệnh lệnh." Và hãy cư xử thích hợp như một cô dâu"

Rowena quay cuồng xung quanh.

"Người nên đợi lão ở đó, khi hôn nhân này do người sắp đặt" Nàng thì thầm giận dữ. "Lão bị mù, có lẽ sẽ không nhận thấy sự khác biệt đâu"

Gilbert cười nhả nhổ.

"Ta hài lòng khi thấy nàng vẫn còn đó ính cách như ta luôn nhớ. Thật vậy, ta đã khôn ngoan khi không tin nàng, nên ta sẽ mang những cái này đi"

"Những cái này" chính là chai rượu và cái ly đầy rượu đã được dọn sẵn trên bàn. Rowena phải cắn chặt môi để giữ nàng không van xin anh ít nhất cũng để lại cho nàng li rượu. Tuy nhiên, anh sẽ càng kiên quyết mang nó đi nếu anh biết nàng muốn nó nhiều đến thế nào. Đó cũng là sự mất mát đối với nàng.

Với một tiếng nấc khan, Rowena chạy lại chiếc giường và chỉ kịp kéo chăn che người thì tân lang đến, lão được mang đến phòng bởi mấy hiệp sĩ cận vệ, những người vẫn chưa lên đường. Những tiếng cười và lời chọc

gheo tục tằn của chúng kết thúc khi nhận thấy Rowena trên giường. Và chính Gilbert đã cộc cằn đẩy chúng ra khỏi phòng khi trông thấy những ánh mắt hau háu hướng về nàng. Chưa đầy nửa phút sau, nàng chỉ còn lại một mình với lão chồng.

Lão đã được sửa soạn cho nàng. Lão mặc chiếc áo khoác ngủ màu đen làm da lão càng thêm trắng nhách. Chiếc dây lưng đã bị lỏng trên đường đến phòng ngủ nhưng lão không buồn cột lại, làm chiếc áo tách đôi hoàn toàn khi lão tiến bước đầu tiên. Rowena vọt nhắm chặt mắt lại nhưng hình ảnh thân hình lão sẽ không rời khỏi tâm trí nàng. Hai chân thóp lại chỉ còn phần cốt, xương sườn lồi ra, bụng thóp lại và cái vật nhỏ xíu đó ở giữa chân lão. Nàng đã nghe thấy nó được gọi bằng nhiều thứ, tất cả biểu thị nhiều loại vũ khí khủng khiếp, nhưng đó không là vũ khí để tấn công sự sợ hãi vào nàng.

Nàng suýt bật cười, nhưng nàng cũng gần như rơi lệ. Nàng bắt đầu cầu nguyện trong im lặng rằng nàng sẽ chịu đựng được nó, rằng nó sẽ qua nhanh, rằng nàng sẽ không hoá điên khi lão làm xong với nàng.

"Nàng đâu rồi, người đẹp của ta?" Lão hỏi một cách cáu kỉnh. "ta quá già để chơi trò đi săn"

"Ở đây, thưa ngài."

Vì lão vẫn cứ liếc mắt sang bên trái nên nàng biết lão không nghe tiếng nàng nói, nàng phải gần như hét to để lập lại. Khi đó lão mới bắt đầu hướng về phía nàng, loạng choạng bước lên những bậc thang để tới giường.

"Đâu rồi? Đâu rồi? Nàng đợi điều gì?" Lão hỏi với cùng tông giọng cáu gắt sau khi đứng được trên bậc thang trên cùng, nhưng lão không cố đi vào giường.

"Well? Well? What do you wait for?" he demanded in that same peevish tone, standing there on the top step, but making no effort to get into the bed.

"Nàng không thấy chiến binh của ta đòi hỏi phụ tá trước khi nó dựng đứng được trước sự quan tâm dành cho nàng sao? Đến đây và chơi với nó nào, phu nhân"

Vật chút xíu đó được xem như là chiến binh sao? Rowena tạo một âm thanh từ chổi trong cổ họng đủ để lão không nghe thấy. Lão đang cười khoái trá với chính mình, mắt lão không hướng vào nàng, mà nhìn chòng chọc vào phía bên kia giường với sự mê mẩn.

"Ta sẽ không coi đó là điều hư hỏng khi nàng hôn nó đâu, người đẹp của ta", lão vẫn cười khùng khục khi gọi ý.

Tay nàng vội bay đến miệng khi suy nghĩ của lão làm nàng muốn ói, ống mật đã dâng đến cổ họng nàng. Nàng phải công khai nuốt nó xuống. Nếu lão có thể trông thấy biểu hiện của nàng, lão sẽ không thể cười. Nhưng lão thực sự đã gần như bị mù cũng như bị điếc. Và nàng sẽ thực sự giết Gilbert vì điều này.

Her hand flew to her mouth as the mere thought made her gag, the bile rising to her throat. Just barely she swallowed it back down. If he could have seen her expression, he would not be laughing. But he really was near blind as well as deaf. And she really was going to kill Gilbert for this.

"Đâu rồi? Đâu rồi?" Lão lại hỏi. Mắt lão bắt đầu điều tiết khắp giường, trong khi vẫn đứng yên tại chỗ, lão không thể tìm thấy nàng trên đó."

"Nàng đâu rồi, cô bé ngốc nghếch? Muốn ta phải gọi người của ta John để tìm nàng à? Nàng sẽ sớm được gặp anh thôi. Nếu ta không làm nàng có thai trong 1 tháng, ta sẽ mang nàng đến với John để thực hiện nó. Ta đã quá già để hoàn thành nó lần nữa, nên nàng là người cuối cùng, và ta sẽ có một đứa con trai từ nàng bằng mọi giá. Nàng muốn nói gì không?"

Liệu lão có đang cố tình làm nàng sốc? Hay nàng có nghe đúng hết những lời lão nói?

"Thưa ngài, những gì ta nói là ngài giống như một gã tuyệt vọng. Tôi có hiểu đúng ý ngài không? Ngài sẽ trao ta cho John để ta có thai nếu như ngài không thể ư?"

"Đúng vậy, ta sẽ làm hế. Ta rất yêu mến John. Ta không ngại nhận con trai nó là con trai ta. Điều đó còn tốt hơn là để em trai ta có những gì thuộc về ta, anh là người đàn ông mà ta khinh ghét hơn bất cứ ai"

"Tại sao ngài không nhận John là con ngài?"

"Đừng có ngu ngốc thế, cô gái. Không ai tin anh là con ta. Nhưng họ sẽ không nghi ngờ con nàng là của ta."

Liệu sẽ không sao? Người đàn ông này còn tệ hơn nàng nghĩ. Nàng là vợ lão, nhưng lão có ý làm mọi cách cho nàng có thai giống như bò và heo nhà lão. Nếu lão không thấy cách này hiệu quả, lão sẽ tìm cách khác, ép người khác phải làm nó. Gilbert sẽ không phản đối, nàng nhận ra, vì anh cũng muốn có cùng mục đích, một đứa bé.

Lạy chúa, nàng phải hoàn tất điều này sao? Lão quá yếu và còi cọc, nàng biết nàng có thể chống lại lão chỉ với một nửa sức, nhưng điều gì sẽ xảy ra đến với mẹ nàng đây? Lão đã là chồng nàng, một người chồng rất quyền lực. Cuộc đời nàng bây giờ là của chính nàng bởi sự quyết định của một mình lão, vì nếu lão đã chọn nó, không ai chỉ trích lão.

"Ta đã tạo một cuộc thương lượng tồi tệ à?" Giọng lão lên cao với khả năng đó. "Đến đây và sẵn sàng cho ta, phu nhân, và thực hiện nó ngay"

"Đó là một yêu cầu trực tiếp không được từ chối, nhưng Rowena tin chắc mình sẽ ngắt xiut nếu chạm vào lão.

"Tôi không thể", nàng nói đủ to đến không phải lập lại. "Nếu ngài muốn lấy ta, hãy làm. Ta sẽ không giúp ngài."

Gương mặt lão chuyển sang màu đỏ giận dữ, nàng chắc không ai trong số 10 người vợ trước dám từ chối lão. Liệu lão sẽ đánh nàng vì đã làm điều đó? Nhưng cũng rõ ràng lão không đủ mạnh để tự mình đánh nàng.

"Nàng, nàng"

Lão không thể nói nhiều hơn. Đôi mắt lão như vọt khỏi đầu, màu sắc trên người lão thối lại. Lão lắc lư trên bậc thang, một tay đè chặt trên ngực, nàng nghĩ xương sườn lão có thể bị bẹp dúm. Nàng tính nói điều gì đó để hoà giải, để làm lão bình tĩnh lại, nhưng trước khi nàng kịp làm, lão đã ngã về phía sau ngay sát bậc thang với không 1 tiếng động.

Nàng toài người về phía góc giường để quan sát rõ phía dưới. Lão không động đậy. Lão nằm đó trong sự bất động bàn tay lão nắm chặt ngực, hai mắt vẫn còn phồng lên. Không hơi thở làm ngực lão chuyển động. Rowena tiếp tục nhìn chăm chăm lão. Đã chết? nàng có thể may mắn thế sao? một tiếng cười nổ búp trong cổ họng nàng nhưng tiếp theo là một tiếng khóc nhẹ.

Gilbert sẽ làm gì ? Đây đâu phải lỗi của nàng? Phải vậy không? Nếu nàng đã không từ chối... Nếu đó là lỗi nàng, nàng sẽ bào chữa vì không cảm thấy mình có tội. Làm sao nàng biết được sự bất tuân nhỏ đó có thể giết chết một người đàn ông?

Nhưng liệu lão đã thực sự chết? Nàng không muốn chạm vào lão để kiểm tra. Thậm chí cho đến giờ ý nghĩ chạm vào lão cũng làm ghê tởm. Nhưng phải có ai để làm điều đó. Nàng nhảy khỏi giường và chạy ra khỏi cửa rồi sau đó đâm sầm vào tay của Gilbert.

"Đúng như ta đã nghĩ", anh nói với bằng giọng không hài lòng. "Nàng sẽ tìm cách chạy khỏi mà. Nhưng sẽ không có điều gì làm được cả. Nàng hãy trở lại nơi đó và"

"Lão chết rồi, Gilbert" nàng thốt ra. 2 bàn tay anh siết chặt cánh tay nàng một cách đau đớn trước khi thả một bên tay và kéo nàng trở lại phòng ngủ. anh đi thẳng đến lão già và ngả đầu trên ngực lão. Khi anh nhìn lên nàng, gương mặt anh tối lại vì giận dữ.

"Nàng đã làm thế nào?"

Nàng lúi lùi khỏi luồng hơi của sự buộc tội.

"Không, ta không chạm vào lão, chỉ còn rượu của người trong phòng, nhưng lão cũng không uống. Lão thậm chí chưa lên giường. Lão ôm chặt ngực và ngã khỏi bậc thang của giường"

Gilbert nhìn lại chồng nàng và buộc phải tin nàng. Anh kéo cái áo choàng đen che phủ thân thể lãnh chúa Godwine trước khi đứng dậy đối mặt với nàng.

"Sau một lúc suy nghĩ, anh nói "Đừng rời khỏi phòng này, cũng đừng cho ai vào phòng."

"Người sẽ làm gì?"

"Tìm cho nàng một người thay thế phù hợp. Tình thế cấp bách vì nàng phải có thai từ đêm nay. Đáng chết cho mái tóc đen của ta, nếu không ta sẽ làm thế"

Mắt nàng mở rộng trước ý nghĩa của những lời cuối của anh, cũng nhiều như những lời đầu tiên.

"Không ta sẽ không chịu"

"Nàng phải," Anh gằn giọng, "nếu nàng muốn gặp lại mẹ nàng vẫn còn sống"

Bây giờ những gì nàng chỉ suy tính trước đây đã được xác định rõ ràng, nàng tái người, không còn nghi ngờ về tất cả những gì anh muốn. Nhưng vẫn có sự kinh hoàng trong dự định của anh... 1 người thay thế!

Nàng hỏi một cách liều lĩnh " Làm cách nào người có thể che dấu mãi sự dối trá này? Lão đã chết."

"Không ai biết được điều đó cho đến một khoảng thời gian vừa đủ để nàng mang thai. Khi nàng chưa có thai thì vẫn phải ở trong căn phòng này."

"Với xác chết của lão ư?" nàng thở hổn hển và lùi thêm 1 bước.

"Không, ta sẽ giải quyết cái xác này." Anh nói một cách nôn nóng. "Khi thời gian thích hợp đến để chôn anh, ta sẽ tìm một cái xác khác thế vào. Dù thế nào đi nữa, anh sẽ được chôn cất chính thức trước khi em trai anh biết tin anh chết. Còn nàng phải chắc chắn có thai trước khi anh ta đến để đòi thừa kế. Nhưng anh sẽ không có gì cả. Godwine cũng muốn như thế."

Đúng là như thế, nhưng phải chăng điều đó biện hộ cho những gì Gilbert dự định làm? Anh rất tự tin với kế hoạch mới. Mà tại sao không? một lần nữa, anh không làm gì cả, chỉ ngồi đợi trong khi thân thể nàng bị hiến tế trên bệ thờ của sự lừa dối. Và lần này, cuộc sống của mẹ nàng phụ thuộc hoàn toàn vào sự phục tùng của nàng.

CHƯƠNG V

Gã bị tấn công khi vừa ra khỏi phòng tắm công cộng của nhà trọ. 5 người bọn chúng mặc áo chèn bằng da của cận vệ, gã nghi ngờ bọn chúng là thế, nhưng chúng giống cướp hơn. Tình trạng mất trật tự đã rất phổ biến ở những nơi lãnh chúa nhu nhược hoặc vắng mặt, hoặc bộ máy chính quyền bị mua chuộc. Gã không biết rõ Kirkborough lắm khi chưa bao giờ ngang qua khu vực này trước đây. Theo những gì gã biết thì nơi này có thể là hang ổ của băng cướp, tất cả khách bộ hành và những người lạ mặt vào thành đều bị tấn công, cướp bóc hoặc bị tra tấn nếu không hứa hẹn món tiền chuộc khổng lồ. Độc hành trên phần đất nước Anh thuộc về Stephen hoặc với toán cận vệ nhỏ cũng đều là sự mạo hiểm với tài sản cũng như với tính mạng.

Sự thật đây là một hành động ngu ngốc và kiêu ngạo 1 phần trong gã khi quyết định đến đây mà không có nhiều cận vệ vì gã muốn làm sạch bản thân trước khi gặp vợ chưa cưới vào ngày mai. Một chút kiêu căng tự phụ để xem nó tác động thế nào. Từ lâu gã đã tự tin với sự nổi tiếng báo thù mau lẹ kẻ nào làm lỗi với gã để ngăn kẻ thù đến gần. Điều đó có ích cho gã trong nhiều năm kể từ khi gã hướng cuộc đời mình vào việc trả thù. Nhưng danh tiếng cần phải làm điều gì đó tốt hơn khi gã không biết vùng này, cũng như không ai biết gã ở đây.

Warrick de Chaville không thể tha thứ cho sự bất cẩn của mình cũng như tha thứ cho bản thân mình vì gã không phải là người vị tha. Vùng này trông rất yên bình và có trật tự. Gã đã có quá nhiều thứ trong đầu. Gã đang chuẩn bị kết hôn lần thứ 3 và không muốn người vợ mới sợ chàng giống như 2 người trước. Gã đặt nhiều hi vọng vào Tiểu thư Isabella. Gã đã ve vãn mỗi khi xoay sở được thời gian dù điều đó không thuộc tính cách gã. Cha nàng ngay lập tức đồng ý khi chàng cầu hôn, ông cũng đặt nhiều mơ ước vào cuộc hôn phối nhưng Warrick muốn có sự đồng ý của Isabella vì thế hôn

ước chỉ được kí kết khi gã đạt được điều đó. Bây giờ gã đã yên tâm và hăng hái rước nàng về dinh.

Tiểu thư Isabella Malduit không chỉ đẹp tuyệt trần và đáng yêu, nàng còn có giọng nói mềm mại, tính tình dịu dàng và có khiếu đùa. Warrick cần sự vui vẻ trong cuộc đời gã. Gã cần tình yêu và tiếng cười, những điều đã biến mất từ khi gia đình gã bị hủy hoại, thay vào đó là sự căm thù và cay đắng tràn ngập. Gã có 2 con gái, nhưng chúng là những tạo vật nhỏ mọn và tự cao. Gã yêu chúng nhưng không thể chịu đựng được lâu những cảnh cãi nhau và giận dỗi của chúng. Gã muốn có một mái nhà giống như gã từng có khi còn nhỏ, nơi đó lôi kéo gã về chứ không đẩy gã hăng hái vào những cuộc chiến. Và gã muốn có một đứa con trai.

Gã không đòi hỏi nhiều, không hơn những gì mà người đàn ông có thể mong đợi. Nhưng một người vợ phù hợp có thể cho gã tất cả. Gã đã tìm thấy người ấy trong Isabella. Gã rất thích nàng, nhưng gã hi vọng có thể nhanh chóng vượt xa hơn thế, mặc dù thực sự gã không chắc mình vẫn còn khả năng yêu sau quá nhiều năm chất chứa thù hận. Tuy nhiên, không cần thiết để gã yêu vợ mình mà chỉ cần nàng yêu gã. Thế nhưng, bây giờ điều đó không là gì cả khi gã có thể chết ngay đêm nay.

Gã thậm chí chưa trang bị vũ khí. Gã đã để thanh gươm và áo giáp lại phòng trọ để Geoffrey lau chùi chúng. Gã đã đến nhà tắm chỉ với con dao găm dắt thắt lưng. Bây giờ trên người gã không quần áo vì gã vừa cho phép những người hầu mang đi giặt. Gã mặc duy nhất chiếc khăn tắm lớn, quấn và gấp ngang eo với con dao nhỏ giắt dưới bụng.

Ặc dù gã quá không phòng vệ, nhưng 5 tên bao vây gã cũng có chút do dự trước khi rút gươm bởi Warrick de Chaville không phải như người bình thường. Với thân hình cao 1m82, vai ngang 9 tấc, gã đứng cao hơn nửa đầu so với người to con nhất trong bọn chúng và cao hơn nhiều so với 4 tên còn lại. Cánh tay và ngực rộng chứng tỏ sức mạnh tiềm tàng trong thân hình to lớn. Nhưng càng hơn thế khi trông gã rất chiến. Sự tàn nhẫn hằn trên gương mặt chàng như thể sẵn sàng giết chết kẻ nào có ý định thử sức. Đôi mắt màu xám hướng về phía mục tiêu với ánh nhìn băng giá, ít nhất cũng đủ để một người đàn ông làm dấu thánh trước khi gã tuốt gươm.

Nhưng bọn chúng đã tuốt gươm. Và tên đầu đàn lẽ ra lên tiếng, có lẽ đưa ra yêu cầu thay vì chiến đấu, nếu như Warrick là một hiệp sĩ bị động. Gã hiểu chiến trong mọi việc và điều này cũng không ngoại lệ. Gã chộp lấy con dao găm, hét một tiếng khiêu khích gần như làm rung rinh sàn gỗ. Cùng lúc đó, gã tấn công về phía trước, rạch một đường ngang mặt tên đứng gần nhất. Gã định cắt vào cổ họng anh nhưng tiếng rên của anh làm gã đề phòng những tên còn lại.

Gã nhanh chóng nhận ra bọn chúng lóng ngóng với vũ khí của mình hoặc chúng không cố ý giết chết gã. Điều đó càng tốt, đó là lỗi của chúng. Gã đâm một tên khác, nhưng sau đó lưỡi dao chỉ chạm phải những thanh thép. Chúng không có ý làm gã bị thương, nhưng chúng cũng không dự định làm kẻ thế mạng.

Vừa lúc đó, Geoffrey gia nhập cuộc chiến với một tiếng găm vang sau khi nghe tiếng thét của Warrick. Tên hầu chỉ mới 15 tuổi và không phải là người Warrick muốn đưa vào trận chiến vì gã nghĩ rằng chàng trai trẻ chưa sẵn sàng lâm trận. Geoffrey đã ra dáng với thanh gươm, nhưng thân hình cậu vẫn chưa phát triển hết nên không đẩy nhiều sức mạnh vào những cú đánh. Cậu có lòng nhiệt huyết hơn bất cứ ai khác, nhưng cũng sở hữu chút tự phụ sai lầm nên cậu không thể chém chính xác như lãnh chúa của mình. Cậu đã tấn công nhưng không thân thể khỏe mạnh nào nằm lại phía sau, không ai lo sợ lùi lại tránh đường cho cậu, và khi không có áo giáp bảo vệ, cậu đã bị đâm trúng bụng trước khi có thể thực hiện một cú chém đúng nghĩa.

Warrick trông thấy tia nhìn hoài nghi và sau đó là sự khiếp sợ hiện diện trên gương mặt trẻ khi Geoffrey khuy người che lấp thanh gươm giữa bụng và Warrick biết cậu sẽ chết trong vài phút nữa. Tên hầu này đã được nuôi dưỡng trong gia đình gã khi mới 7 tuổi, đến năm ngoài Warrick mới bảo cậu bé theo hầu mặc dù gã đã đủ cận vệ. Gã dần dần thích cậu bé khi cậu ta luôn hăng hái làm việc, còn bây giờ gã chỉ biết phát ra một tiếng găm đau đớn nhưng chứa đầy sự giận dữ trước khi phóng con dao vào tên đã giết chết Geoffrey. Cú phóng chính xác, cán dao lún vào cổ họng anh, và cũng nhanh như cú phóng, Warrick chộp lấy thanh gươm từ tay của tên

đứng gần gã nhất. Tuy nhiên, gã chưa kịp sử dụng loại vũ khí tốt hơn này thì một thanh gươm khác đã đập mạnh vào đầu gã làm gã từ từ ngã xuống sàn.

Hai tên đã may mắn nằm ngoài tầm với của gã giờ giám sát hơi thở gã. Một phút trôi qua trước khi chúng quyết định tra gươm ào vào. Một tên đá vào người Warrick để chắc chắn gã bất tỉnh. Máu rịn trên mái tóc vàng vẫn còn ướt sau khi tắm, nhưng gã vẫn còn thở. Gã chưa chết và như thế vẫn còn hữu dụng.

“Tên này không có người hầu, đúng như người chúng ta phải tìm.” Một tên nói với kẻ còn lại.

“Cách anh chống trả thì anh chỉ có thể là một hiệp sĩ . Mà không thấy sự khác biệt khi trông thấy anh bước vào phòng tắm à?”

“Không, người anh đầy bụi đường. Tao chỉ chú ý anh không mặc áo giáp và anh có màu mắt cùng mái tóc giống như lời Lãnh chúa Gilbert đã ra lệnh. Khi đó tao chỉ thấy may mắn là ngẫu nhiên tìm thấy thôi”

“Bịt miệng anh lại, hi vọng Lãnh chúa Gilbert sẽ không quyết định nói chuyện với anh.”

“Có điều gì khác biệt đâu? Một nửa hiệp sĩ của lãnh chúa Godwine là những tiện dân. Và chúng ta không thể tìm thấy ai vừa đúng màu tóc với màu mắt như thế. Ngài ấy còn muốn điều gì nữa?”

“Chẳng phải việc của mình, mình chỉ làm theo lệnh. Tuy nhiên, mày đã đánh anh mạnh quá phải không? Bây giờ chúng ta phải khiêng anh về.”

Tên còn lại khịt mũi. “Vậy tốt hơn là phải đối phó khi làm anh tỉnh lại. Khi tao mới nhìn thấy anh, anh dường như không to lớn thế này. Thằng bé kia mày có nghĩ là con trai của anh?”

“Có thể, như vậy anh sẽ trả thù khi tỉnh dậy. Tốt nhất là trói tay chân anh lại. Lãnh chúa Gilbert có thể gặp khó khi đối phó với anh.”

CHƯƠNG VI

Cứ nhìn chăm chăm vào sàn nhà, nơi lãnh chúa Godwine ngã xuống, Rowena đã thiếp đi ngay góc giường. Gilbert đã tự mình di dời xác chết sau đó để nàng lại một mình trong phòng với lời dặn luôn miệng, không được để ai vào phòng ngoại trừ anh. Nàng cũng muốn nhốt anh bên ngoài luôn. Nếu nàng có vũ khí, nàng sẽ tìm cách giết anh trước khi anh bắt nàng làm những việc quá ghê tởm. Nhưng nàng không có vũ khí, nàng cũng không thể chạy trốn mà không gây nguy hiểm cho mạng sống của mẹ mình. Nàng không thể phân định điều gì tệ hơn, đám cưới rồi lên giường với Lyons hay những gì Gilbert đang sắp xếp cho nàng. Không, điều gì có thể tệ hơn cho một cô gái mới 18 tuổi lên giường với một lão già phóng dăng?

Nàng không cảm thấy một chút thương tiếc nào cho lão, mặc dù nàng có thể chịu một phần trách nhiệm. Lão gần giống như kẻ giết hàng loạt phụ nữ vô tội không may làm vợ lão, đơn giản vì lão chán họ hoặc cần của hồi môn mới để làm đầy két sắt. Nàng biết có nhiều gã đàn ông vô liêm sỉ làm chính xác những việc như thế mà không mấy may bị kết án. Nhưng song song đó nàng cũng biết có nhiều người đàn ông khác rất đứng đắn, như cha nàng. Thế giới không đi hết vào địa ngục, mà chỉ một phần nhỏ dưới sự thống trị của sự hỗn loạn.

Trời vẫn còn tối, pháo đài vẫn chìm trong in lặng khi Gilbert trở lại đánh thức nàng. Rowena không thể đoán được thời gian, mặc dù sự mệt mỏi trên cơ thể và tâm trí nàng báo rằng nàng thiếp đi không lâu. Tuy nhiên, những lời của Gilbert đã làm nàng tỉnh hẳn.

"Tất cả đã sẵn sàng cho nàng. Lính của ta rất may mắn trong cuộc tìm kiếm. Mái tóc và màu mắt là điều làm ta lo lắng nhất, nó cần phải giống chồng nàng vì đó là điều đầu tiên mọi người chú ý vào đứa trẻ và chúng ta đã tìm thấy."

Máu chảy dồn khắp người Rowena, nóng rồi sau đó lạnh, phần cơ trong dạ dày nàng quặn thắt như thể bị siết chặt trong sự sợ hãi. Anh đã thực sự

hành động, tìm thấy một người đàn ông để ném nàng vào, giống như chồng nàng sẽ làm thế nếu như nàng không sớm có thai đúng như lão muốn. Cả 2 cùng một giuộc, Lyons và Gilbert, thậm chí cả trong suy nghĩ của chúng. Nàng sẽ không ngạc nhiên nếu anh tìm thấy cùng một người là John, người mà chồng nàng muốn sử dụng.

Chúa nhân từ, tại sao cơn ác mộng này vẫn chưa kết thúc?

"Làm gấp rút", anh nói tiếp một cách mạnh mẽ khi kéo nàng ra khỏi chiếc giường cao. "Còn vài tiếng nữa mới đến sáng, nàng sẽ có dư thời gian với gã, hãy lấy gã nhiều hơn một lần để đảm bảo hạt giống được gieo tốt."

"Tại sao lại bảo ta?" Rowena ngắt lời, cố giật cánh tay nàng khỏi anh khi anh đẩy nàng về cánh cửa đang mở. "Đưa những lời chỉ dẫn ghê tởm của người cho con ngựa giống mà người tìm thấy."

"Rồi nàng sẽ thấy", anh chỉ nói thế.

Và nàng đã thấy, gần như ngay lập tức, một người đàn ông đã được mang vào căn phòng nhỏ đối mặt trực tiếp với phòng nàng. Trong phòng có 1 chiếc giường và 2 giá cao để đèn cầy được đặt 2 bên đầu giường, còn lại không có vật dụng nào khác. Đây chắc là căn phòng chồng nàng sử dụng cho thói truy lạc với những người hầu gái dưới quyền lão, mặc dù nàng chưa biết nó. Những sợi dây xích được nối vào bức tường phía trên giường, phần còn lại mất dấu dưới nệm giường, chúng không dùng cho nam giới vì đàn ông quá to. Gilbert đã lo ngại người tù có thể bẻ gãy những mắt xích nhỏ vốn được làm dành cho phụ nữ nên anh yêu cầu mang đến những sợi dài và buộc phía dưới giường, trói từ cổ tay đến mắt cá, trong tình trạng đó, người tù không thể cử động một chi mà không tác động lên chi khác.

Tất cả những gì Rowena nhìn thấy là người đàn ông bị trói chặt vào giường, trên người chỉ có một miếng khăn tắm lớn phủ phần thắt lưng trần. Bị trói chặt? không, bây giờ nàng nhận ra những cùm tay bằng thép ở cổ tay gã nằm phía trên đầu. Và 2 sợi dây xích lòi ra dưới tấm khăn tắm ngay chân giường rồi đi vòng xuống bên dưới giường. Bị xích chặt! Gã đã bị xích chặt chằng? Và gã đang ngủ hay bất tỉnh. Rowena dễ dàng hiểu ra, nhưng tất cả những gì nàng có thể nghĩ để nói chỉ là "Tại sao người không đơn thuần trả công cho anh?"

Gilbert đứng cạnh nàng ngay cuối giường và vẫn nắm cánh tay nàng
"Anh sẽ lấy nàng, nhưng ta mang anh đến để cho nàng lấy vì thế nàng sẽ không cảm thấy..."

Anh ngáp ngừng trước từ muốn nói đủ lâu để nàng bổ sung:

"Bị cưỡng hiếp a?"

Anh đỏ mặt.

"Không. Ta chỉ nghĩ để nàng nhìn thấy vấn đề bằng cách của mình. Nàng phải từ bỏ trinh tiết đêm nay bằng mọi cách"

Nàng nhận ra anh cảm thấy mình đang giúp đỡ nàng, nhưng nàng không thấy như vậy vì trong đầu nàng, điều đó là sai. Trói một người đàn ông và ép buộc người ta tham dự thậm chí càng sai hơn. Nhưng Gilbert nhìn mọi vật chỉ theo một mặt, mặt của vật chất và lợi ích cho chính anh. Không có đứa trẻ thừa kế tài sản của Lãnh chúa Godwine Lyons, tất cả mọi thứ sẽ thuộc về em trai của Lyons, bao gồm cả đoàn quân đánh thuê mà Gilbert đang mạo hiểm yêu cầu. Gã anh kế của nàng có thể lợi dụng đoàn quân đó trong vài tuần khi vẫn giấu giếm về cái chết của Lyons, nhưng một vài tuần chưa đủ để giành lại những gì đã mất về tay Fulkurst.

Đáng bị đày xuống địa ngục tên hiếu chiến này, liệu có ai tồi tệ hơn Gilbert nữa? Nếu không vì anh thì nàng đâu bị bắt ép phải làm những việc này. Nếu không vì anh thì từ đầu nàng đâu bị ép hôn.

Đề cập đến trinh tiết của nàng làm Gilbert nhớ đến nàng thực sự vẫn là trinh nữ.

Nàng có biết, ah... có biết làm gì không? Nếu không ta sẽ tìm ai đó giúp đỡ nàng. Ta có thể tự làm, nhưng ta không nghĩ mình có thể chịu đựng được để..."

Nàng nhìn anh kinh ngạc khi anh không kết thúc câu nói.

"Người tự tìm thấy đồ ghê tởm này rồi bắt ta phải thực hiện nó ư?"

"Nó phải được kết thúc", anh trả lời, đôi môi mím chặt. "Không còn cách nào khác để giành lấy Kirkborough"

Bây giờ anh dường như không thấy điều gì tốt hơn là nàng đưa ra hi vọng của mình.

“Người sẽ nói dối về cái chết của lão già,” nàng nhắc anh. “Người cũng có thể nói dối về đứa trẻ, lúc đó đủ lâu để sử dụng lính của lão.”

Vậy khi không có đứa bé được tạo ra thì sao? Không, đây là mảnh đất màu mỡ, là một vùng đất rộng lớn. Ta sẽ không để mất nó vì sự khó tính của nàng. Nàng phải làm theo lời ta, Rowena. Ta đã để anh ở gần để không ai thấy nàng đến đây mỗi đêm. Ban ngày nàng có thể ngủ vì ta sẽ thông báo rằng Godwine bị bệnh và nàng phải chăm sóc lão, đó là bốn phận hợp lí cho nàng. Người hầu sẽ được giữ tránh xa, ngoại trừ nữ hầu của nàng, ta tin tưởng cô ta sẽ làm theo lời nàng nếu nàng muốn giữ lại cô ta.”

Lại thêm đe dọa ư? Mildred cũng có giá trị ư? Lạy chúa, sao nàng căm ghét anh quá!

“Bao lâu, Gilbert?”

Anh biết chính xác điều nàng hỏi.

“Cho đến khi nàng mang thai. Nếu nàng thấy điều đó quá ghê tởm thì ta gợi ý nàng có thể sử dụng cái que của gã hơn một lần mỗi đêm. Ừ thì, 2 hay 3 lần mỗi đêm sẽ không khó cho gã cục mịch mạnh khỏe này chịu đựng, như thế sẽ nhanh chóng thấy kết quả.

Vậy cơn ác mộng không thể kết thúc trong đêm này, mà còn kéo dài mãi sao? Bây giờ nó còn trở thành ác mộng của người khác nữa, gã đàn ông tội nghiệp đã không may khi có mái tóc vàng và đôi mắt xám.

“Người định để anh thế này mãi sao?”

Nàng không cần để tâm đến anh.” Anh trả lời một cách lơ đãng. “Anh ta không hơn một tên hầu và sẽ được giải quyết khi hết giá trị sử dụng.”

“Một tên hầu à?”

Ngay cái nhìn đầu tiên nàng đã thấy người đàn ông này to cao, nhưng bây giờ nhìn xuống chân gã lần nữa nàng có thể thấy bàn chân gã chạm vào chân giường, còn đầu gã đụng phía đầu giường bên kia.

“Anh quá lớn để làm người hầu. Người đã làm gì Gilbert, bắt cóc một người tự do à?”

“Không, có thể là con hoang của lãnh chúa nào đó, chứ không thể hơn.” Anh nói một cách tự tin. “Nếu một lãnh chúa đến Kirkborough, anh ta sẽ giới thiệu tên ngay cổng thành để qua đêm trong lâu đài khi không có cận

vệ bên mình, chứ không ở trong thành. Thậm chí với người địa vị thấp hơn như hiệp sĩ không đất đai cũng sẽ tìm kiếm mối quan hệ thân tình nào đó để được vào lâu đài. Gã ta có thể là một người bình thường, chứ không thể là nhân vật quan trọng nào cả, có lẽ cũng không hơn một du khách.

“Nhưng người sẽ giết anh chứ?”

Câu hỏi làm gã anh kể bất ngờ làm anh cắt ngang đột ngột. “Đừng có ngu ngốc. Anh không thể còn sống để rêu rao về đứa trẻ sau những gì chúng ta làm với anh. Có thể không ai tin anh, nhưng sẽ tạo nên tiếng đồn và em trai Godwine sẽ không bỏ lỡ cơ hội dựa trên những lời đồn thổi đó để lật ngược mọi chuyện.”

Vậy nếu nàng làm hết những gì Gilbert muốn, vẫn có người phải chết. Hiểu được chuyện này đã giải phóng cơn giận về sự bất công cho tất cả nỗi sợ còn lại của nàng.

“Chúa sẽ hủy hoại người Gilbert cùng lòng tham đáng kinh tởm của người.”, nàng nhẹ nhàng nguyên rủa khi cố giật cánh tay khỏi anh. Nhưng biểu hiện ngạc nhiên của anh, như thể anh không nghĩ anh làm điều sai trái, là điểm giới hạn đối với nàng và giọng nàng vút lên giận dữ thành một tiếng hét

“Cút đi! Ta không cần giúp đỡ để cưỡng hiếp tên này. Nhưng mang Mildred đến đây, vì có thể ta cần trợ giúp để làm anh tỉnh. Anh phục vụ chẳng có kết quả là bao khi như thế.”

Sự giận dữ và cay đắng làm nàng nói thế, nhưng những lời đó Warrick nghe hết cả vì gã đã tỉnh lại. Gã không mở mắt. Gã là người đàn ông chinh chiến đã lâu đủ để cân nhắc lợi hại. Nhưng lần này không mang cho gã lợi ích gì vì không ai nói thêm gì và một phút sau, cánh cửa đóng sầm lại.

Im lặng. Gã còn lại một mình được một chút, nhưng tiếng rít của người phụ nữ trở lại nhanh chóng, gã không thể tin những lời đó. Phụ nữ không cưỡng hiếp. Làm sao họ có thể khi họ không có những phần thích hợp? Và cô ta không thể ám chỉ gã trong bất cứ trường hợp nào. Một lời nói đùa từ người đàn bà thô lỗ. Càng ở một mình lâu gã càng nghĩ không thể nhiều hơn thế.

Gã mở mắt nhìn lên trần nhà. Căn phòng khá sáng, ánh sáng từ những cây đèn cây hai bên góc giường có thể phân biệt được dù gã nằm in. Gã nhắc đầu để tìm cửa chính, nhưng một cơn đau chạy qua. Gã nằm yên thêm một chút, nhắm mắt và bắt đầu nhận thức mọi việc mà không cần nhìn. Gã đang nằm trên một chiếc giường êm ái. Một miếng giẻ nhấn chặt miệng gã. Gã vẫn trong tình trạng lúc bị bắt đi, không quần áo. Điều đó không báo động gã. Không có lí do gì để mặc đồ cho gã khi gã có thể tự làm một khi tỉnh dậy. Còn chiếc giường? Gã nghĩ, tốt hơn là xà lim.

Rồi sau đó gã cảm nhận được cùm sắt trên 2 cổ tay. Gã thử động đậy một bên và nghe tiếng xiềng xích loảng xoảng rồi gã thấy cảm giác vừa giật vừa kéo trên cổ chân. Máu cuộn trong người gã, là xiềng xích không phải dây trói!

Nếu chúng muốn tiền chuộc thì chúng sẽ biết gã là ai và đang đánh liều với sự báo thù của gã, điều mà gã luôn nhanh chóng thực hiện. Những tên cướp và thổ phỉ thường bắt bất cứ ai để đổi lấy những gì có thể. Chúng không quan tâm đã bắt giữ hiệp sĩ hay lái buôn, tiểu thư hay bà hàng cá và sau đó màn tra tấn cách này hay cách khác sẽ nhanh chóng đến nếu chúng không nhận được những gì mình muốn. Gã đã chiếm lấy pháo đài của một nam tước là cướp một lần và khi đó đã phát bệnh khi trông thấy những thân thể của tù nhân, chúng bị nghiền dưới những tảng đá nặng, còn có những thân thể trần truồng bị treo trên những đầu ngón tay với làn da ám khói đen xì, một số thì bàn chân lật lìa... tất cả đều chết vì đơn giản là bị những kẻ hành hạ quên lãng trong thời gian gã bao vây pháo đài. Trong pháo đài không có lấy một túp lều đúng nghĩa hay sàn gỗ, cũng không có quán trọ giống như nơi gã bị bắt đi. Những bức tường đá tạo thành pháo đài. Một vị lãnh chúa nhỏ nhen đê tiện không hơn một tên cướp.

Warrick mở mắt lần nữa, cố nén cơn đau ngay đầu để nhìn những gì có thể là nhà giam êm ái của gã. Gã nhắc đầu lên trông thấy nàng ở đó, ngay chân giường của gã, và xác định gã đã chết vì chỉ có thể là những thiên thần của chúa mới tạo ra điều hoàn hảo trong kiếp sau.

CHƯƠNG VII

Rowena vẫn nhìn trừng trừng vào cánh cửa đóng lại sau lưng Gilbert, khi nghe thấy tiếng rồn rảng của dây xích nàng quay người lại nhìn người đàn ông trên giường. Mắt gã còn nhắm, gã vẫn nằm yên, nhưng linh tính mách bảo nàng gã đã tỉnh. Nàng không nhìn kỹ gã trước đây, nàng quan sát gã không nhiều hơn là một thân thể đàn ông, một người đàn ông vạm vỡ. Gã nằm ngửa không gối trên giường, trong khi nàng đứng không xa phía cuối tấm nệm, không cao hơn thắt lưng của nàng. Nàng vẫn chưa thể nói nhiều về gã từ vị trí này. Sau đó khi đầu anh được nhắc lên, đôi mắt gã dính chặt vào nàng, còn nàng cũng ngây người đứng yên thậm chí quên cả thở. Màu xám trong mắt anh nghiêng về màu bạc hơn, mềm mại và rực sáng trong sự ngạc nhiên. Mặc dù miếng giẻ chia cắt gương mặt gã, nhưng nàng vẫn có thể nói gã đẹp trai, các góc cạnh rõ nét và đầy ngạo mạn.

Điều gì làm nàng nghĩ thế? Phải chăng là sự to lớn của xương gò má? hay chiếc mũi chim ưng? Có lẽ là quai hàm vuông vức bị ép xuống bởi miếng ghê trong miệng. Nàng chắc lắm lần. Sự ngạo mạn là đặc trưng của người quý phái. Sự ngạo mạn ở một tên hầu sẽ làm lưng anh bị hằn roi da. Nhưng tên hầu này không hạ thấp tầm mắt hoặc quay đi chỗ khác trước sự hiện diện của một tiểu thư. Gã thật dũng cảm, hoặc vẫn còn quá kinh ngạc để nhớ lại địa vị của mình. Còn nàng đang nghĩ gì đây? Gã không thể gọi nàng là một tiểu thư khi nàng đang mặc đồ ngủ, nhưng sau đó nàng nhận ra gã chắc canh biết vì áo lót trắng của nàng được làm từ vải lanh tốt nhất, mềm mại và gần như trong suốt do nó quá mỏng. Áo choàng ngủ của nàng bằng nhung hiếm từ phương Đông, nó là quà mẹ nàng tặng nhân sinh nhật lần thứ 14 của nàng do bà tự tay may lấy.

Một gã con hoang, như Gilbert đã nói, hình như gã tự hào về điều đó. Nhưng nàng quan tâm gã là ai để làm chi? Nàng không thể quan tâm vì gã sẽ chết. Nhưng, lạ chúa, trước tiên nàng phải trao cho gã trình tiết của

mình. Làm sao nàng có thể đây? Thật ngu ngốc, sao nàng không thể khi mẹ nàng...?

Nàng muốn sụm xuống sàn nhà và khóc. Nàng đã được nuôi dưỡng kỹ lưỡng với tình yêu và sự chăm sóc, và được giữ tránh xa sự ác nghiệt và tàn bạo của cuộc sống. Vì thế nàng đã gặp khó khi đối mặt với cuộc sống hiện tại của mình. Nàng có nhiệm vụ phải lấy gã này, nói đúng ra là hãm hiếp gã. Bằng cách nào? Trong cơn giận, nàng đã bảo Gilbert là mình không cần giúp đỡ, nhưng nàng rất cần, vì nàng không biết một tí gì về việc sinh con.

Sự ngạc nhiên không ở lâu trong mắt gã, bây giờ là sự ngưỡng mộ. Liệu có tốt chăng? Đúng vậy, điều đó tốt hơn cho gã khi không thấy nàng đáng ghét. Ít nhất nàng cũng hài lòng vì điều đó. Gã không có gì giống lão chồng nàng. Gã trẻ, sạch sẽ và thậm chí đẹp trai, da gã trơn láng, thân hình vạm vỡ, không điều gì giống chồng nàng. Thậm chí màu mắt xám và mái tóc vàng của gã cũng sẫm hơn khác biệt so với Lyons, một người nhạt hơn còn một người đậm hơn. Nàng có cảm giác lạ lẫm là nàng có thể đọc suy nghĩ của gã qua đôi mắt vì nàng tưởng tượng ra được câu hỏi của gã ở đó. Phải chăng gã đã biết tại sao gã ở đây? Không, không giống thế, từ khi gã bị bắt tình cho đến vài phút trước. Và tại sao Gilbert lo ngại khi người đàn ông này chỉ nằm đó và chấp nhận những gì xảy ra với mình? Nàng là người duy nhất Gilbert ra chỉ dẫn vì nàng là người duy nhất có thể làm được những gì cần làm. Nhưng câu hỏi đó vẫn ở trong mắt gã...

Nó ở đó chờ nàng nói cho gã biết và nàng không thể đảm bảo với gã rằng gã sẽ được thả khi mọi chuyện qua đi. Sự giận dữ lại bao trùm nàng, lần này hoàn toàn vì lợi ích của gã. Gã có làm gì đâu mà đáng bị thế này. Gã là người vô tội bị mắc bẫy vào lưới của quý dữ. Nàng sẽ lấy đi hạt giống của gã, còn Gilbert sẽ lấy đi mạng sống của gã. Không, nàng không thể để điều đó xảy ra. Nàng sẽ làm được một điều vì lợi ích của mẹ nàng, và bằng cách nào đó nàng phải cản được những điều khác. Nàng sẽ giúp gã trốn thoát khi thời cơ đến trước khi cho Gilbert biết rằng hạt giống của gã đã được gieo, do đó kết thúc sự hữu dụng của gã.

Nhưng nàng không thể nói điều đó với gã. Nàng không muốn cho gã hi vọng ảo phòng trường hợp nàng không thành công trong việc giúp đỡ gã.

Tất cả những gì nàng có thể làm là cố gắng. Và gã không cần phải biết gã sẽ chết. Không có lí do gì để nói cho gã biết điều đó. Hãy để gã nghĩ theo cách của gã và tại sao gã nghĩ rằng sẽ không được thả ra khi nàng thực hiện xong với gã?

Một lần nữa gã lại trao đổi với nàng qua ánh mắt và một lần nữa nàng hiểu ý gã. Mắt gã cúi xuống tấm giẻ xong nhìn lại nàng, gã muốn nàng lấy nó ta để gã có thể nói chuyện với nàng. Nàng không làm điều đó vì nàng không nghĩ mình có thể chịu đựng được nếu gã van xin nàng giải thoát, càng làm nặng thêm tội lỗi của nàng. Nàng biết điều nàng làm là sai, nhưng nàng có lựa chọn nào chứ? Nhưng nghe gã van xin nàng thì nàng không thể.

Nàng chậm chậm lắc đầu, và đầu gã thả lại nệm giường, do đó không còn nhìn nàng nữa. Nếu không biết rõ nàng sẽ nghĩ mình bị xua đuổi một cách ngạo mạn khi từ chối ý muốn của gã.

Có khả năng cổ của gã bị kéo căng vì cổ gượng dậy quá lâu. Nàng đi vòng qua phía bên kia giường vì thế gã có thể thấy nàng mà không cần rướn, nhưng mắt gã giờ đã khép lại. Gã không quan tâm rằng nàng đang đứng đó, hoặc có thể gã không nghe thấy nàng đến gần trên bàn chân không.

Nàng dừng lại khi có thể thấy gã rõ hơn. Thân hình to lớn của gã che lấp cái giường. Nàng nghĩ gã có thể cao hơn cả Gilbert, nàng không dám chắc thế, nhưng gã chắc chắn có bờ ngực rộng hơn. Hai cánh tay to và dài, cuồn cuộn bắt thịt từ vai đến eo. Vai, cổ và ngực gã cũng toàn cơ bắp săn chắc, làn da căng và rám nắng, không có chỗ cho sự mềm mại.

Bất kể điều gì gã làm để kiếm sống, rõ ràng là gã phải vất vả vì nó. Một người tiêu phu, có lẽ. Một người trong vùng đất của cha nàng đã bị rám nắng hơn bất cứ một hiệp sĩ nào. Nàng nhận thấy mình đang nhìn chăm chăm, nhưng nàng không thể bắt mình ngừng. Gã khỏe mạnh, rất mạnh mẽ và sau cùng nàng tìm thấy được sự cảm kích của mình dành cho Gilbert, đó là gã đàn ông đã bị trói chặt, nhưng sau đó nàng liền xấu hổ cho suy nghĩ này. Gã đàn ông này có thể dễ dàng tách nàng làm đôi chỉ với hai bàn tay không, và vì bị trói nên tốt hơn cho nàng khi gã không thể với tới nàng.

“Ta rất tiếc” nàng mở miệng, tự hỏi tại sao lại thì thầm khi họ đang một mình. “Điều này là tốt hơn, ta không nghe những gì người nói, nhưng ta có thể nói cho người biết tại sao người ở đây.”

Mắt gã lại mở ra, đầu gã quay nhẹ để có thể nhìn chăm chăm vào nàng. Đã không còn câu hỏi ở đó, cũng không có chút hiếu kì nào. Nàng nhận ra, chịu đựng là điều gã đang thể hiện. Gã đã tràn trề hi vọng được trả lời tất cả câu hỏi, nhưng nàng không đủ can đảm như mong đợi. Nàng chỉ có thể cho gã biết điều gì nàng phải làm, không thể hơn. Bây giờ đã đến lúc phải làm thế, nàng có thể cảm nhận sức nóng lên từ cổ lên gò má nàng.

“Ta... người... ta... chúng ta phải... chúng ta phải...”

Dấu hỏi trở lại mắt gã và nếu như không bị bị miệng thì gã sẽ hét lên. Nàng không thể đổ lỗi cho sự mất bình tĩnh của gã nhưng nàng không thể nói nên lời. Nàng quá mắc cỡ. Nàng cố nhắc mình, gã chỉ là một tên hầu và nàng luôn luôn tử tế nhưng kiên định với người hầu của mình giống như mẹ nàng đã dạy. Nhưng gã không giống những người hầu nam mà nàng từng ra lệnh. Và nàng không thể dứt khỏi đầu mình sự ngạo mạn đó, rằng gã hơn 1 người hầu và dù điều đó làm tình huống này không tệ đi, nhưng nó đã có.

Sau đó nàng nghe thấy tiếng sột soạt ngay cửa và cảm kích với sự giải cứu khi cuối cùng Mildred cũng đã đến. Nàng ngừng nghĩ đến gã đàn ông trên giường đang bị kéo căng gần như với mỗi cơ bắp trên người gã để chờ nàng quyết định đưa ra lời giải thích. Một lời giải thích đã sẵn sàng không lâu nữa khi gã nhìn nàng vội vàng rời khỏi phòng.

Gã đổ ập xuống trở lại và gằm gừ trong sự thất vọng. Quỷ tha ma bắt nàng đi.

"Chúng ta phải" cái gì chứ? Tại sao nàng không thể nói nhanh lên? Tuy nhiên, sau đó gã ép mình thư giãn. Gã không thể đổ hết cho nàng. Nàng là một tạo vật mong manh với vẻ đẹp thanh tao và nàng không bắt gã lại đây.

Gã không thể tưởng tượng được vì sao nàng đến đây, tuy nhiên, có thể nàng mang thức ăn đến cho gã. Gã có thể thấy không có gì ở lại với gã, nhưng nàng có thể để chúng dưới sàn. Nhưng nàng chưa tháo miếng giẻ thì làm sao gã ăn?

Những câu hỏi không lời đáp. Chịu đựng. Bất cứ điều gì được muốn từ gã sẽ được yêu cầu đủ nhanh thôi, và sau đó gã có thể nghĩ về việc báo thù, những ai đã ra lệnh bắt giữ gã, những ai có trách nhiệm sẽ phải chết. Đó là lời thề của gã trước Chúa nhiều năm trước khi tâm hồn gã bị quặn thắt và chết dần vì sự tàn phá của mất mát, không ai có thể làm gã ngã bệnh lần nữa mà không phải trả giá tương đương hoặc tệ hơn. Đó là lời thề gã đã giữ suốt 16 năm dài, một nửa đời gã. Đó là lời thề gã sẽ giữ cho đến ngày gã chết.

Người phụ nữ nhỏ bé lại xâm nhập suy nghĩ của gã và gã để yên, vì nàng quá dịu dàng đối với những suy nghĩ mịt mù của gã. Ngay cái nhìn đầu tiên, gã đã thực sự nghĩ rằng nàng là thiên thần với vàng sáng của mái tóc nàng rục rở trong ánh nến. Nàng mặc toàn màu trắng và những lọn tóc vàng đổ qua 2 bờ vai xuống tận hông.

Đôi mắt màu ngọc bích lấp lánh át gương mặt nhỏ, chúng lớn, tròn và lừa dối, che dấu những bí mật, che dấu những suy nghĩ cho đến khi gã trông thấy những tia giận dữ. Điều đó đã khơi sự hiếu kì trong gã lên cao hơn là lí do vì sao gã ở đây. Gã đã có một ước muốn buồn cười là đóng vai thần hộ mệnh cho thiên thần này để quật ngã và phá huỷ hoàn toàn bất cứ điều gì quấy rối nàng.

Gã đã muốn hỏi nàng điều gì làm nàng giận dữ. Gã đã cố để nàng bỏ tấm giẻ khỏi miệng gã. Sự từ chối của nàng làm gã ngạc nhiên và sau đó làm gã bực mình, đủ để gã cư xử không hơn một đứa trẻ đang giận dữ khi từ chối nhìn nàng lần nữa, từ chối nhận thức rằng nàng đang hiện diện ở đó. Gã đang nghĩ về điều gã cảm nhận lúc đó và kinh ngạc với chính mình. Thực sự, nàng đã để lại sức ảnh hưởng lạ lẫm trong gã.

Nhưng gã không thể phớt lờ nàng lâu. Sự thật là gã thích nhìn nàng, nàng quá mát mắt nên lí do nàng sẽ nói cho gã điều gì gã cần biết như một lời bào chữa để nhìn lại nàng. Nhưng một lần nữa gã lại bị vẻ đẹp cận cảnh của nàng tấn công khi nàng đứng cạnh giường. Da nàng như thạch cao mịn không tỳ vết, môi nàng căng mọng, đầy mời gọi và dành cho sự thất vọng của gã, chất đàn ông của gã bắt đầu nóng lên.

Gã phải nén lại tiếng cười nếu như gã thừa nhận điều gã đang cảm nhận, nhưng miếng giẻ đã cản gã cũng như giữ gã khỏi việc quyến rũ cô gái cười lên gã trong khi họ chỉ có 1 mình. Tuy nhiên sau đó sự cay đắng dâng lên hỏi gã, Tại sao nàng đồng ý chứ, khi gã không hơn một tù nhân và túi rỗng tuếch làm sao cho nàng tiền? Khi gã được thả, gã sẽ tìm cô gái này. Khi gã được thả, gã sẽ đốt sạch chỗ này để nàng có một ngôi nhà khác. Gã sẽ đề nghị nàng là của gã. Gã nghĩ thoáng qua cô dâu đang đợi gã, nhưng điều đó không thay đổi quyết định gã. Gã vẫn sẽ mang người phụ nữ này về nhà gã.

CHƯƠNG VIII

"Bây giờ cô đã biết rồi đó," Rowena nói 1 cách chán nản sau khi kể xong với Mildred toàn bộ câu chuyện bản thủ về cái chết của chồng nàng và cuộc gặp gỡ giữa nàng với người thay thế. "Và Gilbert đã quyết, nhấn mạnh nó rõ ràng lần này. Hoặc là ta phải có thai, hoặc là anh sẽ giết mẹ ta"

"Vâng, con không nghi ngờ điều anh sẽ làm. Anh là đứa con của quý dữ. Vẫn may là anh không muốn đứng đó mà quan sát. Phu quân của cô sẽ làm thế nếu trao cô cho người của lão là John"

Mildred thở dài. "Con cho là người phải thực hiện nó"

Rowena siết chặt đôi tay. "Ta biết, nhưng cách nào?"

Mắt Mildred lộ ra, khép chặt lại rồi mở ra lần nữa, rõ ràng chất chứa sự bực bội bản thân.

"Con thật là ngu ngốc làm sao. Làm sao tiểu thư biết cách chứ? Chồng của người sẽ lấy đi điều lão muốn, trong khi người không phải làm gì cả, chỉ việc nằm đó. Nhưng bây giờ người phải tự mình làm hết cho mình, còn gã đàn ông đang ở đó thì không thể hướng dẫn người khi miếng giẻ trong mồm. Người nói, gã nằm ngửa phải không?"

"Năm thẳng lưng, và ta nghĩ gã không thể di chuyển, những sợi dây xích quá chặt."

Mildred thở dài lần nữa.

"Con sẽ cố hình dung trong đầu. Con chưa bao giờ cười một người đàn ông, người hiểu không. Điều đó không tự nhiên"

"Gilbert phải nghĩ sẽ không khó vì anh để gã ở vị trí đó"

"Con không nói nó không thể thực hiện." Mildred không đồng ý.

Đây là chủ đề cho những người phụ nữ trong nhà bếp chứ không dành cho tiểu thư của cô. Gò má cô cũng hồng giống như của Rowena bây giờ đã tái nhợt. Tên d'Ambray độc ác đó không nghi ngờ sẽ trở lại lúc rạng đông để tự mình kiểm tra chứng cứ, vì thế không có sự trợ giúp nào cả.

"Được rồi, con noi ngay bây giờ", cô tiếp tục. "Và con sẽ nói rõ ràng để kết thúc chuyện này nhanh. Người phải ngồi dạng chân ở hông gã, để cái que bên trong người và sau đó người cười nó. Sẽ đau đốn cho đến khi màng trinh của người vị vỡ, nhưng sau đó sẽ không đau nhiều nữa. Hãy tưởng tượng rằng người đang cười con ngựa nhỏ phi nước kiệu. Người đừng giật nảy, đừng xấu hổ, người sẽ điều chỉnh theo cách thức này khi ngồi xuống. hãy nhớ rằng, cái que của gã cần sự vận động để cho hạt giống, và người phải tạo ra sự vận động đó nếu gã không thể. Chỉ cần ngồi trên gã một lần gã sẽ hoàn toàn được bao bọc, người sẽ không làm nó. Người nghĩ bây giờ có thể làm rồi chứ? Có điều gì cần giải thích thêm chẳng?"

"Không, ta không biết."

Mildred vòng tay ôm nàng.

"Hãy giải quyết nó như bất cứ việc vặt vãnh nào, tiểu thư yêu quý. Con có lời khuyên khác cho người, sẽ dễ chịu hơn, gã không là một người lạ nhưng cứ giữ nguyên là một kẻ xa lạ. Chỉ cần nhớ đó là tất cả về gã, người sẽ không gặp lại gã một lần nào nữa khi em bé được hình thành, vì thế anh không đáng có sự xấu hổ của người.

Nhưng gã có nó, Rowena nghĩ khi trở lại căn phòng nhỏ đối diện, và sức nóng lại không rời khỏi má nàng lần nữa. Mắt gã chiếu vào nàng khi nàng mở cửa và quan sát nàng tiến về giường. hoàn toàn là sự thích thú là điều gã thể hiện lần này, còn nàng không hé lộ chút gì về những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Một việc vặt vãnh, như nhiều việc khác? Rất tốt, nàng tự nhủ. Chỉ cần để nó kết thúc.

Nàng nhìn chăm chăm xuống giường, miễn cưỡng nhìn gã trong khi nàng giải thích những điều khủng khiếp cho gã.

"Ta phải có con, và nó phải được hình thành ngay lập tức. Người đã được chọn để giúp ta vì người có mái tóc và màu mắt giống như chồng ta, vì đứa bé cần phải có bề ngoài giống lão. Vì thế chúng ta phải giao phối đêm nay, và đêm sau, đêm sau nữa, cho đến khi hạt giống của người sinh trái. Ta thích điều này không nhiều hơn người, nhưng ta không có chọn lựa, cả người cũng thế."

Xiềng xích khua rộn rảng, nhưng nàng không hướng về đôi mắt giải bày của gã. Một cách nhanh chóng, nàng nắm lấy tấm khăn dày phủ trên người gã và giật xuống cuối giường nơi nó bị trượt tuột xuống sàn nhà. Nàng không nhìn nó rơi. Với một ý chí mạnh mẽ, mắt nàng bị kéo về phía chất đàn ông của gã và mở rộng tròn xoe. Nơi đó thực sự là vũ khí khổng lồ như nàng từng nghe kể. Nó nằm mềm mại trên chiếc giường làm bằng những lọn tóc quăn vàng.

Một tiếng gằn gừ từ cổ họng gã nhắc nàng bắt đầu, mắt nàng bay trở lên mặt gã. Gã có đôi mắt biểu cảm, quá biểu cảm và bây giờ chúng hứa hẹn một sự báo thù tàn nhẫn nếu nàng không dừng lại. Nàng lùi lại một bước, bất thành linh sợ hãi. Quá nhiều giận dữ trong một thông điệp.

Nàng không thương lượng về điều này. Phần lớn đàn ông sẽ không ngại điều nàng phải làm. Họ rải con hoang khắp mọi nơi, vì thế thêm một đứa thì sao? Không, đó là thái độ của những quý tộc, không phải người hầu. Nhưng những người hầu nam có sự hài lòng ở nơi họ có thể lấy, cũng như thế khi họ hiếm khi biết liệu đứa bé có là con mình hay không, vì những người phụ nữ họ cùng vui vẻ không chung thủy và họ chỉ nhắm đến việc kết hôn nếu bị bắt gặp.

"Có phải gã nghĩ rằng gã phải kết hôn với nàng? Hay gã phản đối cách họ phải quan hệ với cảnh nàng ở phía trên, với quyền điều khiển? Mildred đã gọi đó là điều không bình thường, do đó có thể gã cũng nghĩ như vậy. Nàng không thể giúp được. Nàng không thể giúp được điều nào cả.

"Ta rất tiếc người phản đối, nhưng không có điều gì thay đổi," nàng nói, giọng nàng đượm mùi cay đắng. "Ta vẫn phải làm nó, nhưng ta sẽ nhanh vì thế người sẽ không bị quấy rầy lâu đâu/"

Mắt gã chiếu vào nàng như thể nàng nói điều gì đó ngu ngốc kinh khủng. Nàng ước nàng có thể hiểu hết suy nghĩ của gã. Nàng ước gã có thể làm điều này dễ dàng hơn cho nàng, nhưng tại sao gã nên làm? Gã nên cảm nhận sự ngược đãi giống như nàng. Nàng tránh không nhìn gã nữa và nàng quyết tâm kết thúc việc này.

Quyết định thế, nàng trèo lên trên góc giường, nhưng nó bất ngờ rung lên mạnh mẽ, nàng đổ nhào ra sau rơi xuống sàn nhà. Nàng nhìn chăm chăm

vào trần nhà, cố gắng để thở trong khi tự hỏi điều gì đã xảy ra. Nhưng sau đó nàng nghe thấy tiếng xiềng xích dần lắng xuống im lặng thì nàng đã biết và trở nên bực bội.

Đáng chết người! Nàng muốn chửi bới gã, nhưng tất cả nàng làm là ráng đứng dậy rồi nhìn chăm chăm xuống gã.

"Ta sẽ giao phối với người. Người có hiểu không? Ta phải làm!"

Nàng quay trở lại giường, sẵn sàng đối phó màn phản kháng bạo lực của gã lần này, nhưng chuẩn bị là quá ít khi thấy thực sự. Gã rất bạo lực, và sức mạnh bên trong cú nảy người, uốn cong mình và quần quai của gã quá khủng khiếp để trông thấy. Thân hình gã rướn căng bên trên giới hạn, dường như phồng to hết cỡ. Nguyên cái giường giật nảy và trượt trên sàn. Nàng mất thăng bằng lần nữa, nàng sắp bị ngã nhào nhưng kịp uốn người về phía gã, do đó bị vấp ngang người gã thay vì rơi xuống đất. Gã bất động ngay lập tức. Nàng bỗng lo lắng liệu mình có làm gã đau nên nhấc mình lên để nhìn xuống phía dưới. Tuy nhiên, chất nam tính của gã vẫn giống như vậy nên nàng không thể biết bụng nàng có gây hại cho nó hay không. Nhưng từ vị trí này nàng nhìn thấy máu phủ mắt cá chân gã. Nàng nhìn lên tay gã cũng vậy, máu rịn trên cổ tay. Nàng rít lên xuyên qua hàm răng trước chứng cứ bạo lực của gã.

"Người là gã đàn ông ngu ngốc. Tại sao lại làm đau mình với những điều mình không thể ngăn cản chứ?"

Gã trả lời với tiếng gầm gừ khác. Nhưng trong khi gã vẫn nằm yên bất động nàng nhanh chóng vấp chân qua hông gã để cưỡi lên nó rồi ném cho gã một cái nhìn đặc tanhg. Nếu gã nảy người thì tất cả sẽ tốt, nhưng gã không làm. Gã chỉ nhìn nàng với sát khí trong đôi mắt màu sáng bạc. Warrick chưa bao giờ điên tiết như thế trong đời. Nàng định ăn cắp một đứa con từ gã! Nếu nàng thành công gã sẽ giết chết nàng. Không, như thế là quá nhanh. Gã sẽ bắt nàng chịu nỗi thống khổ của địa ngục. Nhưng nàng không thể thành công. Điều nàng cố ý làm gã giận điên lên cũng làm gã lạnh lẽo, nhưng cô ả ngu ngốc thậm chí không nhận ra điều đó, cái nhìn bày tỏ đặc tanhg nàng trao cho gã đã được chứng nhận.

Gã nhìn nàng kéo váy chỉ đủ lộ sự ảm áp và định vị nó áp vào phần nam tính của gã. Một cách ngoan cố, nó làm gã giận sôi thậm chí nhiều hơn khi nàng không có ý cởi quần áo. Nàng có thể ăn cắp con của gã, nhưng nàng không cho gã thấy thân hình nàng để làm điều đó. Vậy cũng tốt, nàng sẽ học đủ nhanh rằng nàng tất phải thất bại. Để sớm kết thúc, gã nhắm mắt chống lại cái nhìn của nàng với một nửa rất đáng yêu.

Gã sống với sự giận dữ. Gã sục sôi với nó, gã chỉ muốn đặt bàn tay lên nàng để đánh nàng bất tỉnh. Nàng dám làm điều đó với gã! Gã nhớ lại những từ gã đã nghĩ là lời nói đùa rằng nàng không cần giúp đỡ để hiếp gã. Gã kinh miệt nàng chỉ vì những lời đó. Vì những lời đó gã có thể giết nàng, nhưng nàng cũng có ý ăn cắp máu thịt từ máu thịt của gã. Ý định đó đóng dấu trên mặt nàng.

Nhưng nàng là một ả ngu ngốc khi nghĩ có thể cưỡng hiếp một người đàn ông. Cứ giữ miệng khép chặt và cố ép nàng vào gã, nàng sẽ có những gì muốn tìm. Thân hình gã sẽ đáp trả ngay lập tức trước lời mời gọi, khi nó gần như làm thế chỉ với sự hiện diện của nàng. Nhưng bây giờ gã không cần đấu tranh để giữ nguyên sự bất động bên trong gã, vì sự giận dữ chết người tiếp tục làm gã mềm mại và thờ ơ trong phần thịt ảm áp của nàng.

Nàng không thể chỉ ngồi bên trên gã và mong đợi sự kì diệu. Gã có thể nhận biết những ngón tay nàng đang chạm vào gã trong 1 cách mà chưa bao giờ gã được phụ nữ âu yếm trước đây. Nhưng khi gã nhận thấy nàng cố nhét phần thịt mềm của gã vào bên trong nàng, mắt gã bật mở một cách nghi ngờ. Gã trông thấy mắt nàng đã nhắm lại. Nàng đang cắn chặt môi dưới và tập trung chuyên sâu vào điều đang cố làm. Nét mặt nàng nghiêng vào nhau. Gã nao núng khi một móng tay của nàng ấn vào người gã, nhưng gã nhận ra nàng thậm chí không ý thức được nàng đã làm gì.

Gã tự hỏi nàng tiếp tục bao lâu nữa để cố gắng làm điều không thể. Không lâu. Nàng cuối cùng cũng giải phóng một tiếng thốn thức của sự thất vọng rồi không cần nhìn mắt gã lần nữa, nàng gần như chạy ra khỏi phòng trong sự thất bại.

Gã cảm thấy thoả mãn thật mãnh liệt, gã muốn hét to lên với nó. Cản phá nàng thật dễ dàng, không cần nỗ lực nào từ gã. Gã đã chiến tanhg, Nàng đã

thua.

Nhưng nàng trở lại.

Gã không nghĩ nàng sẽ trở lại. Và mặt nàng bây giờ bừng sáng, nhưng cũng được che phủ một lớp màng của bộ mặt kiên định, gã cảm thấy sự khuấy động đầu tiên, của sự cảnh giác, và đúng như vậy. Nàng từ từ giũ bỏ áo choàng ngủ, để nó rơi xuống sàn nhà. Khi nàng chạm đến mép váy ngủ, gã nhắm chặt mắt.

Giọng nàng êm ái tiến đến anh.

"Người có thể chống lại ta, thưa ngài, nhưng ta có nguồn đáng tin cậy sẽ làm người bất lợi."

Gã không đáp lời thậm chí nếu có thể, nhưng gã sẽ cắt cổ họng kẻ nào đã cho nàng sự can đảm để thử lại lần nữa. Gã kéo căng người để nghe thấy liệu nàng đang đến gần. Bàn tay nhỏ của nàng lấp lánh trên ngực gã cho gã biết nàng ở bên.

"Người phải biết ta là một trinh nữ"

Gã không biết điều đó, nhưng những lời nói đã có hiệu quả dục vọng trong gã, mặc dù gã không tin nó. Nhưng nó đã có ở đó khi tay nàng vạch đường dẫn dài từ ngực gã xuống đến bụng. Gã mong đợi cơn giận làm sao lãng gã, nhưng thay vào đó giọng nàng lại tiếp tục làm gã rối trí.

"Trong sự kém hiểu biết của ta, ta thậm chí không biết người đã không sẵn sàng cho ta, và người cần sự khuyến khích của sự âu yếm. Ta cũng không biết là phần thịt mềm mại của người sẽ biến đổi và trở nên rắn chắc như các phần còn lại."

Nàng chạm vào gã, ngay chỗ đó, như nàng đã nói.

"Ta thấy thật khó tin, vì nó thật sự lớn, Mildred đã đảm bảo với ta là như thế. Ta cũng hồi hộp được nhìn thấy sự lạ lẫm này đang xảy ra đối với chính ta."

Liệu nàng có biết rằng những gì nàng nói cũng kích thích như sự đụng chạm của nàng? Quỷ tha ma bắt nàng và kẻ đã khuyên nàng sẽ bị sa vào kiếp đọa đày! Mồ hôi tuôn đầy trên lông mày gã. Gã không chịu nổi màn cám dỗ này.

"Ta sẽ hôn người và... và liếm người, khắp nơi, thậm chí nơi tận cùng đó. Mildred đã nói người sẽ phải chết nếu người không hưởng ứng khi ta hôn người ở đó"

Gã đã thực sự hưởng ứng. Đầu óc gã gào thét sự giận dữ, nhưng cơ thể gã là một kẻ phản bội tệ hại nhất với đầu óc riêng của nó đã bị những lời hứa của nàng khiêu khích. Gã kéo căng xiềng xích. Gã đã hoá dại, cố gắng đánh bật tay nàng ra. Nhưng nàng đã đứng bên cạnh giường, không bị ảnh hưởng bởi cú bật của gã và những ngón tay của nàng khép quanh gã, giữ nó chặt. Gã bất động khi nhận ra tất cả những gì gã làm đã trợ giúp nàng.

"Ta sẽ không thể tin nếu ta không nhìn thấy nó", Nàng thở hổn hển.

Có sự sợ hãi trong giọng nàng. Và nàng đang vuốt ve gã, dành những lời tán dương cho phần thịt vô dụng đang vâng lời nàng thay vì gã. Nàng thậm chí không biết là gã vẫn chưa đạt đến kích thích thực, gã vẫn còn chiến đấu với mỗi phần nhỏ nhất của bản thân mình.

"Ta cho rằng bây giờ không cần hôn người"

Có sự thất vọng trong giọng nàng chăng? Lạy chúa, gã không thể chịu đựng nhiều hơn. Gã không thể suy nghĩ điều gì cả. Nàng có thể có điều nàng muốn khi cứ tiếp tục và gã không hi vọng rằng nàng sẽ bỏ cuộc.

Khi nàng trèo lên trên giường, gã phản đối một lần nữa, nhưng nàng đã níu hông gã và bám lấy nó. Giờ gã có thể cảm nhận cơ thể trần truồng của nàng khi nàng ôm gã, ngực nàng cọ vào da gã, sát háng của gã. Điều này cũng trợ giúp nàng, khi ép nhiều máu chảy mạnh trong kẻ quân bội vì thế gã lại bất động, gã hi vọng sẽ không đủ cứng để xuyên thủng nàng, cầu nguyện nàng là một trinh nữ vì thế nàng sẽ không biết sự khác biệt và sẽ tái phạm thất bại.

Nàng trườn lên phía trên gã, vẫn ôm chặt phồng trường hợp gã hất nàng ra lần nữa. Warrick rên rỉ trước sự kích thích tăng thêm này. Rồi sau đó nàng đã định vị, và gã cứng đủ để nàng chỉ việc đẩy gã đi đúng hướng.

Nóng. Nóng hồi và ẩm ướt. Tại sao nàng không thể bị khô? Tại sao nàng có thể...?

Tiếng thút thít của nàng xuyên người gã như một ngọn giáo, ngay cả khi gã cảm nhận được nguyên nhân của nó. Nàng vẫn cố gắng để đặt mình ngồi

hoàn toàn, nhưng màng trinh vẫn chưa bị phá và nàng vẫn tiến hành quá chậm để làm điều gì đó và nó làm nàng đau. Gã cảm thấy sự khoái lạc hoang dã trong đó. Vì nàng là trinh nữ nên nỗi đau của nàng sẽ đánh bại nàng ở nơi gã không thể.

Chuyển động lúc này là thực sự giúp nàng, vì thế gã nằm bất động. Nàng quá nhỏ và quá chật, sự thôi thúc đã ở đó gần như là không chống lại được để thúc sâu vào trong nàng, Gã không thể khống chế được tên phản bội, nhưng gã vẫn có thể điều khiển các phần còn lại của cơ thể.

Gã nghe thấy một tiếng thốn thức khác, lớn hơn, và gã mở mắt để chứng kiến nỗi đau của nàng. Nước mắt ràn rụa trên đôi má trơn láng. Đôi mắt ngọc bích của nàng long lanh ẩm ướt phản chiếu nỗi đau. Và gã quên nàng đang loã thể.

Nàng là một phụ nữ nhỏ bé, nhưng có dáng người đầy đặn, ngực nàng căng tròn, eo nhỏ. Bề rộng của hông nàng che phủ gã, đôi vú lộng lẫy của nàng nhún nhảy theo nhịp thở hỗn hển, cảm giác của sự ẩm ướt nóng hôi siết chặt chỉ một nửa của gã, là dấu hiệu của một phần trong gã đã ở bên trong nàng... Đó là phần bỏ đi của gã. Gã không thúc. Gã không phải làm thế. Máu dồn làm phồng gã đến kích thước thực, chiều dài bung mạnh ấn thẳng qua màng trinh mà không cần sự vận động nào của cả 2 để giúp sức.

Nàng thét lên khi điều đó xảy ra và sức nặng của nàng ấn nàng xuống bao bọc gã hoàn toàn trong chiều sâu của mình. Warrick căng răng chống lại miếng giẻ trong miệng gã. Cơ bắp gã căng lên nhưng gã vẫn còn lại điều khác. Gã chống lại vì sự bất lực. Gã chống lại để phớt lờ sự thôi thúc mạnh mẽ trong cơ thể gã. Đó là sự tra tấn. Gã chưa bao giờ chống lại điều gì đó quá khó, chưa bao giờ khao khát điều gì quá nhiều mà lại phản đối ý chí của gã.

Nàng di chuyển trên gã, ban đầu ngập ngừng và vụng về. Nàng vẫn còn đau, vẫn khóc và vẫn rất kiên quyết. Hơi thở của nàng trở nên khó khăn quạt xuống bụng gã cùng với tóc nàng, tạo nên sự ve vuốt khác, một sự tra tấn khác. Và gã biết chắc thời điểm mình đầu hàng. Gã đón chào sự đau nhức ở cổ chân và cổ tay để cố thử lần cuối hất nàng xuống nhưng nàng đã biết, đã rõ nên nàng ôm nhanh vào gã. Rồi không lâu sau đó, gã không

quan tâm nữa, mục mẫm trong sự vật vĩa của bản năng gốc đã chiếm lấy hoàn toàn hạt giống của gã với sự bùng nổ, sự giải thoát khó tin. Quỷ tha ma bắt nàng đi.

CHƯƠNG IX

"Ta hài lòng vì đó là người"

Warrick sẽ không bao giờ quên những lời đó, cũng như không bao giờ tha thứ nó. Gã nhắc lại chúng nhiều lần trong những ngày kế tiếp trong khi vẫn còn bị xích trên giường.

Nàng đổ nhào trên ngực gã khi chuyện đó qua đi, nước mắt nàng làm ướt gã. Nàng không tìm thấy khoái lạc trong cuộc giao phối, nhưng nàng đã có điều mong muốn. Trước khi rời khỏi, nàng đã chạm vào má gã và thì thầm "Ta hài lòng vì đó là người" nhưng lòng căm ghét của gã đã tăng gấp mười lần.

Người hầu của nàng đã đến ngay sau đó để chăm sóc vết thương cho gã. Người phụ nữ lớn tuổi hơn này cứ luôn miệng quanh chuyện gã đã làm đau mình, nhưng cô ta cũng tìm thấy cục u đã bị khô máu trên đầu gã và băng bó. Gã để cô ta làm. Bị huỷ hoại bởi thất bại, gã không quan tâm điều gì tiếp theo được làm cho mình. Gã cũng không thêm bực bội khi tên đàn ông vào phòng sau đó để nhìn dấu máu và hạt giống vẫn còn ướt trên bộ phận của gã với sự trộn lẫn giữa hài lòng và bực tức.

"Nàng cho ta biết người đã chống đối. Điều đó cũng tốt, nhưng ta muốn giết người ngay bây giờ vì những gì người đã có với nàng."

Dứt lời, hắn quay lưng và rời khỏi phòng ngay, Warrick không còn gặp lại hắn. Tuy nhiên, những lời ít ỏi đó đã cho gã nhiều thông tin. Gã biết rằng mình sẽ không thể rời khỏi nơi này mà còn mạng. Chúng không đòi tiền chuộc. Chúng muốn duy nhất đứa bé mà có thể vừa chớm hình thành trong bụng của người con gái đó. Gã cũng biết tên đàn ông đó ghen tị với gã, nên hắn sẽ rất thoã mãn khi giết Warrick một khi giá trị lợi dụng đã hết.

Gã vẫn không quan tâm, không chỉ về thời gian mà tất cả mọi chuyện. Gã thậm chí không cảm thấy nhục nhã khi được Mildred đút cho ăn, tắm rửa và giúp đỡ để gã tiểu tiện ngay trên giường. Gã cũng không thêm cố nói

chuyện với cô ấy khi miếng giẻ được lấy ra để đút ăn. Sự lãnh đạm của gã gần như tuyệt đối cho đến khi người con gái đó trở lại.

Chỉ khi đó gã mới biết đêm lại đến, vì trong căn phòng nhỏ không cửa sổ nên gã không biết bao nhiêu giờ đã trôi qua. Và chỉ khi đó gã mới sống lại, sự bức tức làm gã gần phát điên. Những cú quấy đập làm lỏng các miếng băng, ấn vòng cùm vào sâu trong vết thương.

Nhưng nàng rất kiên nhẫn trong đêm thứ nhì này. Nàng không cố chạm vào gã cho đến khi gã kiệt sức. Nàng cũng tránh trèo lên giường cho đến khi gã gần như đầy đủ, sẵn sàng cho nàng.

3 lần nàng bắt gã chịu đựng trong đêm thứ nhì, suốt đêm, và 3 lần trong đêm kế tiếp, đánh thức gã mỗi khi nàng cần. Mỗi lần, tất yếu, kéo dài hơn, với thân thể gã đã thoả mãn vẫn không ngăn nàng. Nàng có gã trong sự ban ơn hoàn toàn của nàng. Nàng kiểm tra sự đầy đủ của gã bằng chiêu bài mơn trớn và kích thích gã sẵn sàng, ở khắp nơi, nhưng phần lớn ở giữa chân gã.

Nàng ấn tượng với chất đàn ông của gã, nàng đưa mặt và thở sát nó, nàng chưa bao giờ thực sự làm như đã hứa trong đêm đầu tiên, vì điều đó không cần thiết. Đó chỉ là suy nghĩ rằng nàng có thể gây hiệu ứng với gã, như nàng đã làm. Và gã không thể ngăn cản được điều gì, không thể bắt nàng dừng, không thể tác động đến nàng với cái nhìn hoặc đặt nỗi sợ trở lại trong nàng mà nàng đáng nhận lấy. Nàng sử dụng gã, nàng làm gã kiệt quệ, nàng không thể hiện sự hối tiếc dù nhỏ nhất nữa. Nàng không có sự sung sướng nào cả.

Lạy chúa, sao gã muốn trả thù nàng quá. Đó là tất cả những gì gã nghĩ đến trong ngày thứ 3, gã sẽ làm gì với nàng nếu có thể đặt tay trên người nàng. Miên man nghĩ, gã nhớ đến ý nghĩ sẽ cho nàng mái nhà trong lần đầu tiên trông thấy nàng. Phải, gã sẽ cho nàng nơi ở, nhưng trong nhà tù của gã. Nhưng trước hết gã phải đáp trả nàng tất cả. Không, trước tiên gã phải trốn thoát.

"Hãy cho ta biết tên cô ta"

Đó là những lời đầu tiên gã nói với Mildred. Cô nhìn gã cảnh giác khi múc thêm một muỗng đầy thịt cừu hầm dày cui đưa vào miệng gã.

"Tôi nghĩ là không. Người không cần phải biết."

"Người của ta sẽ tìm thấy ta, thưa cô. Cô muốn sống trong sự huỷ diệt khi ta sẽ tàn phá nơi này hay bà hợp tác với ta bây giờ."

Cô cười hô hố láo xược vào mặt gã.

"Người chỉ có một mình khi bị bắt."

"Không, ta có một tên hầu, Geoffrey. Chúng đã giết nó, cô biết chưa?"

Sự lạnh lẽo len vào giọng gã, Mildred đột nhiên sợ gã, mặc dù gã đã bị xích chặt. Sau đó cô chế giễu chính mình và gã.

"Một hiệp sĩ à? Không, người ta đang tìm một tên nông nô. Người nghĩ người ta biết được điều khác biệt chứ?"

Gã không thử thuyết phục cô bằng cách khác.

"Người của ta đã được cử đi trước, ta đã lên kế hoạch sẽ gặp họ vào sáng hôm sau. Cô nghĩ họ sẽ tiếp tục mà không có ta sao?"

"Ta nghĩ người đã khéo bịa chuyện, vậy cuối cùng thì sao?" Cô hỏi.

"Thả ta ra"

"Cách hay"

Cô cười toe toét với gã.

"Nhưng không cần thiết phải nói dối ta. Nếu ta có chìa khoá tháo xiềng xích cho người, ta cũng sẽ không dùng cho đến khi tiểu thư của ta có điều người ấy muốn từ người."

Cô không thêm chuyện Rowena đã yêu cầu cô đi tìm chìa khoá. Nhưng cô chưa có được may mắn tốt như thế, nên cô không muốn cho gã hi vọng ảo như Rowena đã làm.

Lần này, việc cho ăn mất nhiều thời gian hơn vì gã không còn im lặng nữa. Thời gian cộng thêm làm phai bớt những dấu đỏ bị hằn trên má gã do miếng giẻ nhét vào miệng tạo ra. Cô chú ý đến nó khi thay miếng giẻ bị miệng mới, gương mặt gã không có những dấu hiệu làm rối trí đó đã mang đến cho cô một cái rùng mình rõ ràng.

"Chúa nhân từ, người có cái nhìn thật dữ tợn coi chừng người", cô nói thêm cho chính mình hơn là cho gã.

"Ta không biết nó trước đây"

Warrick không cần biết điều đó. Đó là lí do tại sao những người vợ đầu sợ gã. Đó là lí do tại sao kẻ thù sợ gã. Đó là lí do tại sao người phụ nữ đáng

nguyên rủa đó cách li khỏi gã. Nó tập trung trong mắt gã, để diễn đạt những suy nghĩ hung bạo của gã, nó cũng thể hiện trong cái nhếch môi cứng nhắc và chua cay, rất hiếm khi mỉm cười. Và thông điệp của gã giờ càng đặc biệt chua cay khi biết rằng cô không chịu giúp đỡ gã.

"Cô nên nhớ rõ nó"

Cô nhét miếng giẻ vào miệng gã để cắt ngang lời, vừa nói một cách phần nộ.

"Người không cần phải đe dọa ta, thưa ngài. Ta chỉ thực hiện yêu cầu của tiểu thư ta, không phải của người. Không có gì ngạc nhiên khi tiểu thư luôn phiền muộn sau khi rời người mỗi đêm. Người có mất mát gì đâu nếu đối xử với tiểu thư dịu dàng, bởi tiểu thư không có lựa chọn khi đến với người. Nhưng không, người thật là hung tợn như bản chất của mình."

Gã chìm lại trong sự tức giận tột độ trước những lời đứt đoạn đó. Gã được mong đợi tỏ lòng trắc ẩn dành cho người đàn bà liên tục hiếp gã sao? Gã được mong đợi chia sẻ sự cảm thông trước mục đích cướp đứa trẻ từ gã sao? Khi nào nàng hài lòng là chính gã được sự ban ơn của nàng thay vì những người khác? Và tại sao là như thế? Tại sao nàng lại hài lòng khi những phụ nữ khác luôn sợ hãi? Điều đó đã tồn tại kể từ khi gã 16 tuổi, khi gã nhận biết mình mất tất cả, gia đình, nhà cửa. Không gì còn lại ngoài tính mạng và một hôn ước không thể hủy bỏ. Gã đã thay đổi từ đó, thay đổi hoàn toàn, không chỉ ở tính cách mà cả ngoại hình, vì những u uất đi vào tâm hồn gã cũng khắc đậm trên mặt gã.

Kể từ đó, gã không bao giờ mang vào giường một người đàn bà nào mà ban đầu không sợ gã sẽ làm đau cô ta. Thậm chí sau lần thứ hai hay thứ 3, bọn họ vẫn không tin gã sẽ không lưu lại những dấu vết hung bạo trên người họ. Những người vợ của gã... quá nhút nhát, là những tạo vật nhu nhược, họ chưa bao giờ vượt qua nỗi sợ gã, dù gã chưa bao giờ thể hiện một dấu hiệu nào là sẽ đối xử độc ác với họ. Tuy nhiên, cả 2 đều chết từ nhiều năm trước. Họ đã sống cùng gã trong những năm gã sống và thờ ơ để báo thù, khi mỗi suy nghĩ của gã đều hướng về sự tàn phá và giết người, cũng giống như bây giờ.

Sao nàng có thể hài lòng? Vì gã bị xích chặt nên không thể chạm vào nàng chẳng? Vì nàng biết gã sẽ bị chết trước khi xiềng xích được tháo bỏ, do đó nàng không sợ gã chẳng? Điều đó là sát thực tế nhất, gã sẽ bị giết ngay trên chiếc giường này, không có một cơ hội tự bảo vệ mình, không có cơ hội bầu vùi sự trả thù dù là nhỏ nhất.

Gã không sợ chết. Đã có thời điểm gã đón chờ nó, khi cuộc đời gã quá trống rỗng và đau thương, gã đơn thuần không thiết sống chết và kể từ đó cũng chẳng khác hơn. Tuy nhiên, gã sẽ tiếc cơ hội mà gã đang có với tiểu thư Isabella. Thậm chí, vượt trên điều đó, gã sẽ tiếc nuối khi không thể rửa mỗi nhục trước những người này vì những lỗi lầm họ đã làm với gã, với mạng sống của gã.

Một sự kinh ngạc hoàn toàn dành cho Warrick khi Mildred đến mà không mang theo thức ăn ở ngày kế tiếp, thay vào đó là một chồng quần áo và chìa khóa mở cùm xích. Cô đến theo lệnh của tiểu thư mình nếu đó là những lời đầu tiên cô xác nhận.

‘Rất may là ta tìm thấy chìa khóa, thưa ngài, vì tiểu thư của ta muốn người thoát, và bây giờ cơ hội đã đến, anh trai của người đã vào thị trấn tuyển quân’

Cô vừa nói vừa tháo miếng giẻ nhét trong miệng gã.

‘Ta sẽ thuyết phục hẳn hạt giống của người đã bén rễ, nhưng điều đó không có nghĩa hẳn sẽ không săn lùng người’

‘Anh trai?’ Warrick nhớ lại tên đàn ông cùng sự ghen tị của gã. ‘Ta đảm bảo không phải ruột thịt’

‘Không, nhờ ơn Chúa, họ không cùng dòng máu’ cô nói, không nhìn gã cũng không mất thời gian tháo xiềng xích.

‘Vậy nếu hạt giống của ta không nảy mầm thì sao? Sẽ có người khác thế chỗ ta trên chiếc giường đáng nguyện rửa này chứ’

‘Không phải chuyện của người, thưa ngài’

‘Vậy hãy cho ta biết tại sao phải cần đứa bé? Và phải là con ta? Ít nhất ta cũng đáng biết điều đó chứ.’

Mildred ngạc nhiên khi cho rằng Rowena đã nói với gã điều đó rồi, nhưng cô nhún vai.

‘Tại sao ư? Để bảo vệ nơi này. Tiểu thư kết hôn với lão già Kirkborough, nhưng lão đã chết trong ngày tân hôn, là ngày người bị bắt. Đứa bé được sinh ra sẽ được coi là con của lão.’

Tham lam, gã nên biết thế chứ. Kirkborough là một vùng đất rộng lớn bao gồm một thị trấn. Gã đã nhìn thấy pháo đài từ thị trấn, gã đã tránh phải gặp mặt với lãnh chúa và giải thích sao lại đến đây. Cận vệ của gã gồm 30 người sẽ gây báo động thậm chí trong thị trấn nên gã đã cho chúng đi trước. Tất cả những gì gã cần chỉ là giường ngủ và tắm tấp, điều mà bất cứ khách điếm nào cũng có thể đáp ứng. Gã đã không tính đến chuyện một cô dâu tham lam muốn chiếm hết tất cả bằng mọi giá.

Mildred tránh khỏi tầm với của gã sau khi sợi xích cuối cùng rớt xuống sàn nhà. Warrick cẩn thận hạ cánh tay từ từ xuống, cơ bắp của gã căng cứng sau 3 ngày bị xích chặt. Gã cắn chặt răng nén đau và một cảm giác lạ lẫm khi trên miệng không còn miếng giẻ. Nhưng gã không đợi cho nỗi đau trên vai lắng xuống mới chộp lấy quần áo. Áo dài làm bằng vải thô thứ cấp gã chưa bao giờ nhìn thấy, chỉ hợp với những nông nô hạ đẳng, và bốc mùi kinh khủng. Nhưng ít ra nó cũng vừa vai và tay gã, dù chiều dài quá ngắn. Quần bó (xà cạp) màu nâu cũng bằng vải thô, rách lỗ chỗ và sờn gấu, dài đến chưa đến mắt cá chân gã. Đôi giày làm bằng vải nên kéo căng cũng vừa chân gã. Thắt lưng chỉ là một sợi dây vải mỏng. Gã không phàn nàn gì về quần áo tồi tệ. Ngay khi mặc quần áo, trong đầu gã chỉ có một điều.

“’Cô ta ở đâu?”

“Không”

Mildred lùi về phía cửa

“Nếu người cố làm hại tiểu thư, ta sẽ la lên”

“Ta chỉ muốn nói chuyện với cô ta”

“Người nói láo. Điều đó hiện trong mắt người. Tiểu thư đã yêu cầu ta giúp người trốn thoát vì người không muốn day dứt lương tâm khi người chết, nhưng người không bao giờ muốn gặp lại người. Nếu người trở lại đây, Lãnh chúa Gilbert sẽ giết người. Chỉ đơn giản như thế, do đó hãy giữ lấy mạng sống mà biến đi”

Gã nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, ước muốn được đặt tay lên người đàn bà mà có thể hoặc chưa mang trong mình đứa con của gã, xung đột dữ dội với ước muốn tự do. Nhưng gã không biết mình sẽ phải chiến đấu với bao nhiêu người nếu như Mildred kêu to cầu cứu vì thế tạm nguôi đi.

“Được rồi, nhưng ta cần một thanh gươm và ngựa của ta”

“Người điên à?”, cô rít lên. “Người sẽ đi như thế, đừng gây chú ý thêm. Người không có gì cả khi được mang đến đây, bây giờ đi đi. Ta sẽ dẫn người đến cửa sau. Không còn nhiều thời gian đâu.”

Gã theo sau cô, nhưng kịp ghi nhớ tất cả những gì nhìn thấy trên đường rời khỏi pháo đài và khoảng sân trong lâu đài. Gã gần như thay đổi suy nghĩ bỏ đi khi thấy có nhiều cận vệ rải rác hơn là người hầu. Phòng thủ rất mạnh, nhưng không ai quan sát họ.

Không có gì lạ khi tên anh trai tuyển thêm cận vệ. Kirkborough có thể bị chiếm trong 1 ngày, và Warrick sẽ nhanh chóng trở lại chứng minh điều đó trong vòng chưa đến 1 tuần.

CHƯƠNG X

“Đã xong rồi”

“Em biết”, Rowena nói buồn bã khi quay người tách mình khỏi cửa sổ. “Em đã nhìn theo cho đến khi anh ta khuất dạng vào rừng”

“Chị có cảm giác không tốt về chuyện này”. Mildred nói một cách khó khăn. “Lẽ ra chúng ta nên đợi”

“Không, Gilbert đã nói hẳn sẽ không lên đường cho đến khi hẳn chắc là em có thai. Hẳn định để các hiệp sĩ của mình bao vây Tures, vì chúng không mong đợi tạo được nhiều tiến triển trong những tuần đầu, nên chưa thực sự cần hẳn ở đó. Hôm nay là lần đầu tiên hẳn rời khỏi đại sảnh, và lâu dài. Có thể hẳn không đi nữa. Hẳn luôn nhìn mọi người với con mắt điều hâu để chắc là không người hầu nào bén mảng đến đây. Chị có nghĩ hẳn nhận biết người to con đó trốn thoát?”

"Hẳn năm yên"

"Lâu đài được canh giữ nghiêm ngặt với người của hẳn chặn các cửa ngõ. Chị Mildred, đây là thời cơ tốt nhất, là cơ hội duy nhất để giải thoát người đàn ông đó khỏi nơi này mà Gilbert không biết và kêu quân lính đuổi bắt lại."

"Nhưng anh ta chưa đáp ứng đúng yêu cầu." Mildred nhắc nhở nàng thẳng thắn.

Rowena rùng mình, dù trong phòng không lạnh.

"Em không thể làm điều đó thêm nữa dù anh ta có còn ở đó. Em đã nói với chị hôm qua rồi, sẽ không có lần nữa."

"Được rồi, em nhỏ, chị biết nó rất khó khăn."

"Khó khăn?" Rowena cắt ngang với một tiếng cười khan cộc cằn. "Điều đó là sai lầm, quá sai! Em không thể phạm sai lầm lâu hơn nữa để ngăn người khác không bị liên lụy. Đầu tiên, em thể hiện cho Gilbert thấy là em làm theo lời hẳn. Rồi sau đó em thuyết phục hẳn tránh xa, để hẳn tin sự có mặt của hẳn quấy rối anh ta quá nhiều làm em không thể tiếp tục được, em

không cần trở lại nơi đó. Em đã làm như thế. Em vẫn rất vâng lời Gilbert, nhưng em chỉ không thể bắt mình đừng suy nghĩ"

"Sao em lại tự trách mình thế?" Midred gặng hỏi. "Em có được sung sướng gì đâu từ chuyện này, trong khi gã ta thì có."

"Không, anh ta cũng không, chị à. Làm sao anh ta có được khoái lạc trong điều mình căm ghét chứ? Mildred, lần nào anh ta cũng chống lại em. Anh ta làm đau mình để phản đối em. Anh ta căm ghét điều đó, căm thù em và cũng chắc là em biết tất cả. Đôi mắt đó..." Nàng rùng mình lần nữa. "Em không thể đến đó lần nữa, em không thể ép buộc anh ta lần nữa, dù cuộc đời em phụ thuộc vào nó"

"Nếu như kế hoạch của em thất bại thì sao?"

"Nó sẽ không, nó phải thành công. Gilbert sẽ không biết là anh ta đã trốn thoát. Hẳn sẽ nghĩ em vẫn còn đến với anh ta mỗi đêm. Khi em biết chắc mình có thai hay không em sẽ nói với gã là em đã thả anh ta đi. Hẳn sẽ không trừng phạt em vì điều đó, vì hẳn không muốn gây rắc rối với đứa bé. Lúc đó, anh ta sống hay chết không còn quan trọng với kế hoạch của hẳn nữa. Hẳn đã tự nói sẽ không ai tin một tên hầu dám lên tiếng nhận đứa bé. Nhưng đó là điều tối thiểu đối với sự lo lắng của em"

"Chị không chắc hẳn là người hầu đâu" Mildred thừa nhận một cách khó khăn. "Chị cũng thấy vẻ kiêu ngạo của hẳn à?"

"Anh ta nói mình còn có người hầu đã bị giết khi anh ta bị bắt."

"Lạy chúa, thêm một lí do nữa để anh ta căm thù em", Rowena thở dài. "Vậy hẳn là con rơi của một hiệp sĩ. Chị có nghĩ anh ta sẽ tiết lộ với ai đó những gì đã bị đối xử ở đây không?"

"Không, không bao giờ." Mildred đáp lời ngay lập tức.

"Sau này chúng ta không lo chuyện hẳn sẽ gây nên tin đồn nếu đứa bé được sinh ra. Nhưng dù có dù không, Gilbert cũng sẽ dẹp hết. Hẳn sẽ rời nơi này để chống lại kẻ gây chiến Fulkhurst, cả 2 có thể sẽ giết chết lẫn nhau. Ngay khi hẳn vừa rời khỏi nơi này, chúng ta cũng sẽ đi. Em vẫn còn tất cả quần áo, gần đáng giá một gia tài, ở đây gần thị trấn, chúng ta có thể thương lượng để bán hết với giá cao. Chúng ta sẽ tự thuê thêm người giải

cứu mẹ em khỏi thành Ambray, trong khi Gilbert đang bận rộn ở Tures, chúng ta sẽ tìm đường đến Pháp và bảo trợ của vua Henry.

"Lãnh chúa Gilbert sẽ không vui khi mất Kirkborough và em"

"Chị nghĩ em sợ điều đó à?" Rowena gần như gằm gừ trong sự chua xót. "Sau những gì hãn đã làm, mọi hi vọng của em là cầu cho hãn không bao giờ tìm thấy được niềm vui trong bất cứ điều gì"

Buổi chiều hôm đó, Rowena dường như đạt được điều mong muốn, dù ít nhất cũng là tạm thời, Gilbert không đi lâu vào thị trấn, nơi gã chỉ tìm thấy hơn 3 người đàn ông mà gã cho rằng đáng để thuê và thêm 4 người nữa đáng để huấn luyện. Khi đó, một tin báo đến làm hãn giận tím người. Nàng thích thú chứng kiến cơn giận đó từ nơi nàng ngồi thêu bên lò sưởi.

Nàng đã được phép xuống đại sảnh vài giờ mỗi ngày vì thế mọi người có thể dần quen với nàng, và vì thế nàng có thể đảm bảo với mọi người rằng Lãnh chúa Godwine đang trên đà bình phục, nhưng vẫn còn yếu để rời khỏi phòng, và lão ta vẫn còn khăng khăng để nàng chăm sóc lão. Gilbert nhận thấy điều đó là cần thiết, và cũng cần thiết để thông báo rằng Lyon vẫn còn bệnh nặng nên không thể làm tròn bổn phận với người vợ mới. Sau này, khi thời cơ chính muồi, Gilbert sẽ chính thức tuyên bố lão lãnh chúa đột ngột trở nặng và qua đời.

Nàng nhìn gã anh kế đang tím dần, hãn quá bức tức, và nguyên rủa hên hoang, đuổi lần lượt gần hết người hầu ra khỏi đại sảnh. Ý nghĩ đầu tiên của nàng là bằng cách nào đó hãn phát hiện ra người thay thế Lyons đã trốn thoát. Nhưng chỉ trừ phi gã đàn ông ấy ngu ngốc để bị bắt lại chứ không thể nào, vì Gilbert còn chưa lên đến cầu thang kế từ đêm đó.

Khi hãn nhận thấy nàng đang ngồi đó màu sắc trên gương mặt hãn từ từ dịu lại. Trông gã đầy suy tư khi gã nhìn xoáy vào nàng, quá suy tư và đầy tính toán. Nàng cố thờ bình thường khi hãn tiến gần, nhưng bất thành linh nàng khiếp sợ sẽ bị bắt làm những hành động mới mà nàng ghê tởm. Thế nhưng khi nàng nghe thấy những gì hãn nói, nàng chỉ muốn bật cười nếu không nghĩ gã sẽ tát nàng vì điều đó.

"Ta không biết bằng cách nào hãn phát hiện Kirkborough bây giờ thuộc về ta, nhưng hãn phải biết, quân Fulhurst đã theo ta đến đây. Chúa nguyên

rủa hăn, hăn luôn bám theo ta."

"Ta nhớ người đã nói hăn đang ở Tures"

"Hăn đã ở đó, nhưng chắc hăn được cảnh báo về việc quân ta đang tiến đến và trốn thoát trước khi bắt đầu bao vây. Chắc hăn kêu thêm quân vì hăn đi với gần 500 lính dưới trướng."

"Nếu hăn gọi thêm viện binh thì sao không ngay lập tức đến Tures để đánh bại quân của người?"

"Đừng có ngu ngốc thế, Rowena." Gilbert nóng nảy cắt ngang. "Thành Tures là pháo đài vững chắc của cha nàng, nàng biết nó được phòng thủ thế nào mà. Không cần hăn, quân lính còn lại có thể bảo vệ pháo đài trong vài tuần. Do đó hăn không cần phải vội vàng trở lại Tures, sẽ không cho đến khi hăn biết rằng ta đang ở đây với một toán quân. Chỉ cần bắt được ta, hăn có thể kết thúc sớm và giải tán hết quân của ta"

"Hoặc hăn có thể giết chết người"

Hăn nhìn nàng trừng trừng, nhưng nàng thích thú quan sát màu sắc của hăn lu mờ thành một màu tái nhợt không tự nhiên.

Người có chắc đó là hăn?", nàng hỏi. "Tures ở phía bắc cách đây đến 2 ngày đường."

"Không ai có thể lầm lẫn màu cờ của hăn, ngọn lửa đỏ đầu rồng đáng chết trên nền cờ đen. Chính là hăn, và hăn sẽ ở đây trong vòng chưa tới 1 giờ nữa, nên ta phải đi ngay."

"Còn ta?"

"Hăn sẽ chiếm pháo đài dù có ta hay không. Hăn biết, nơi này của ta và hăn đã thề sẽ lấy hết tất cả những gì thuộc về ta vì chúng ta đã xâm chiếm Dyrwood. Thật đáng nguyên rủa, tại sao hăn chưa thoả mãn với mạng sống của cha ta chứ?"

Hăn không nói điều đó với nàng nên nàng không nhất thiết trả lời. Nàng không thể hiểu nổi sự báo thù cho cái chết đó là thế nào, nhưng nàng đã được báo động rằng lãnh chúa Fulkhurst đang đến đây, và Gilbert dự định để nàng lại đối mặt với hăn. Bất cứ điều gì cản trở Gilbert và kế hoạch đáng kinh tởm của hăn đều sẽ được nàng đón nhận đủ.

"Nàng sẽ đạt thoả thuận với hắn vì bản thân mình." Hắn nói tiếp. "Hắn sẽ không làm hại nàng. Năm ngoái, gã chiếm người của ta, Tiểu thư Avice, và chỉ cần nàng ấy thề trung thành với hắn. Hãy làm như thế nếu hắn yêu cầu, chỉ cần đồng ý thì sẽ không có chuyện gì cả. Ta sẽ trở lại đây với người của ta trong vòng 3 ngày để đánh bại hắn. Được lắm, kết thúc ở đây tốt hơn là ở thành Tures vì Kirkborough dễ bao vây hơn. Ta sẽ có đủ quân để làm điều đó, nhiều gấp 3 lần quân của hắn. Đừng sợ, Rowena, ta sẽ giành lại nàng về trong vòng tay ta nhanh thôi."

Vừa nói hết, hắn tóm lấy nàng và trao một nụ hôn mà không thể hiểu như tình anh em. Nàng kinh ngạc. Nàng cự tuyệt. Nàng không biết hắn khao khát nàng cho đến khoảnh khắc đó.

CHƯƠNG XI

Rowena không nhận ra cho đến khi Gilbert đã đi khỏi, rằng nàng và mẹ nàng đã được sự rỗi trí của hã giải thoát khỏi sự thâm độc của hã. Hã bị ép vào những suy tính mới với chỉ mình Fulkhurst và nó đã làm quần trí, khiến hã quên đi tên đàn ông được cho rằng đang bị xích trên lầu. Nếu anh ta vẫn còn ở đó, nàng phải mất nhiều thời gian để giải thích cho những kẻ sắp sửa xâm chiếm lâu đài.

May mắn thay điều đó bây giờ không nằm trong những lo lắng của nàng. Ban đầu nàng cũng không nghĩ đến những lời dặn dò của Gilbert, bởi nàng chỉ có mỗi ý định tự rời khỏi lâu đài nhanh chóng như hã. Tuy nhiên, cũng không chậm hơn nàng phát hiện ra kẻ hèn nhất đê tiện đó đã lấy theo toàn bộ lính tráng còn lại cũng như tất cả ngựa.

Nàng vội nghĩ đến khả năng trốn vào thị trấn và thuê người, để lâu đài trống chỉ trừ người hầu đón chào quân của Fulkhurst. Nhưng hã là một tên báo thù và xâm lược, có thể đốt sạch thị trấn để tìm ra Gilbert và tân phu nhân của Kirkborough. Trốn thoát vào rừng như người thay thế Lyons đã làm thì cũng không khả thi. Vừa đi bộ, vừa không tiền, nàng làm sao có thể giải cứu mẹ trước khi Gilbert phát hiện ra điều nàng làm. Nàng bị buộc phải theo chỉ dẫn của Gilbert lần này, vì nàng không còn lựa chọn. Nhưng nàng sẽ không yếu sách. Nàng chỉ đợi xem điều khoản nào được đặt ra mà tùy cơ ứng biến.

Không thể biết pháo đài hoàn toàn mất phòng vệ, khung lưới sắt đã kéo xuống, cổng thành đã đóng. Từ bên ngoài, Kirkborough giống như một pháo đài vững chắc. Nàng không nghi ngờ là mình có thể cố giật lấy những điều khoản mong muốn từ tay kẻ chiếm giữ cho bản thân mình và người hầu. Sau khi nàng gặp Fulkhurst và đo lường hã, nàng có thể cầu khẩn hã giúp nàng. Nếu hã không tệ hơn Gilbert, nàng có thể đề nghị sự bảo trợ dành cho hã. Tất nhiên là hã đã có 3 trong số vùng đất tài sản của nàng và sẽ không trả lại. Nàng sẽ không đề cập đến nó. Nàng còn những vùng

khác đang ở trong tay Gilbert, thế nhưng Fulkhurst dự định chiếm hết những gì Gilbert có bằng mọi giá, cho bản thân hăn thôi. Lạy chúa, nàng thực sự không còn thứ gì để thương lượng cả, không, nàng có thể trợ giúp Fulkhurst. Nàng biết kế hoạch của Gilbert, nên có thể cảnh báo về sự trở lại của hăn. Nhưng liệu tên xâm lược Fulkhurst có tin lời nàng?

Mildred muốn đi cùng nàng ra cổng, nhưng Rowena thuyết phục cô ở lại trong sảnh, rồi trấn an bọn người hầu. Nàng mang theo 4 người hầu nam vì không đủ sức tự nâng khung lưới sắt. Sau đó nàng phải đợi hầu như rất lâu. Quân của Fulkhurst tiến đến từ xa như một rừng mũi tên, khi gần hơn, 500 lính thiện chiến sẵn sàng lâm trận, dẫn đầu là gần 50 hiệp sĩ khiến những tên hầu của nàng sợ khiếp vía.

Bọn họ chỉ muốn chạy tìm chỗ trốn, nhưng nàng không thể trách họ vì bản thân nàng cũng cùng cảm giác. Tuy nhiên, nàng không cho phép làm điều đó, cố nén nỗi sợ cùng sự lạnh lùng vào trong chất giọng nàng bình tĩnh giải thích nếu bọn họ không ở lại trợ giúp nàng, họ sẽ chết, vì quân thù sẽ giết họ sau khi phá cổng thành. Những tên hầu ở lại, dù chúng co rúm trên sàn nhà của cổng gác, khéo tránh xa đường tên.

Rowena quan sát vừa tự trấn an mình. Quá nhiều chiến binh. Nàng đã không mong đợi điều đó. Và rồi nàng thấy rõ con rồng đỏ thở ra lửa bay phấp phới trên những lá cờ, rất nhiều hiệp sĩ trang trí phù hiệu trên các vật dụng của con ngựa chiến. Fulkhurst cũng vậy dù nàng không thể đoán người hiệp sĩ nào là hăn.

Không lâu sau một người tách khỏi đoàn quân hướng về phía cổng. Hăn không mặc áo giáp nặng nề, không phải là hiệp sĩ. Có ít nhất 40 tên cận vệ cưỡi ngựa, nhưng không phải loại ngựa chiến to lớn, và tên này là một trong số đó.

Hăn mang theo thông điệp. Rowena nghe rõ từng từ, chỉ là nàng không thể tin hết. Không điều khoản, không bảo trợ. Đầu hàng hoàn toàn hoặc bị hủy diệt tất cả. Nàng có 10 phút quyết định.

Không có gì để quyết định. Dù là một lời lừa gạt mà nàng đang do dự, nàng cũng không thể nói, vì những người hầu nàng mang theo không còn chờ để nghe lệnh nàng. Chúng vội vàng mở cổng lưới sắt mà không cần chỉ

thị của nàng, nhưng nàng không thể ngăn chúng. Tất cả những gì nàng có thể làm là bước xuống sân trong và chờ đợi đoàn quân tiến đến.

Các hiệp sĩ tiến vào với những thanh gươm tuốt vỏ, nhưng không linh hồn nào rời khỏi khoảng sân, mà chính là Rowena, nàng dừng lại trên bậc thang cuối cùng của pháo đài. Chúng dường như không ngạc nhiên khi thấy điều đó. Còn những người giải cứu các tường thành hoàn thành nhiệm vụ một cách nhanh chóng với không nhiều cảnh báo cũng như thậm trọng là sẽ gặp chống đối.

Số quân còn lại tiến đến gần Rowena với 3 hiệp sĩ dẫn đầu xuống ngựa đầu tiên. 2 người có huy hiệu, có lẽ đều là lãnh chúa, chỉ một người có thể là Fulkhurst, người còn lại chắc là chư hầu. Nhưng vẫn còn hiệp sĩ thứ 3, người đang chậm bước hướng về nàng, hẳn cao hơn 2 người còn lại, khi đến trước mặt nàng, hẳn tra gươm vào vỏ. Hẳn không rời mắt khỏi nàng khi làm thế. Đôi mắt quá tối để nàng có thể nhìn rõ bên trong nón sắt.

Nàng đã chọn sai chỗ đứng bởi mặt trời rọi vào lưng chúng, nhưng chiếu thẳng vào nào nàng. Mặt trời làm cho bím tóc hoe vàng của nàng càng lấp lánh ánh vàng, làn da thạch cao của nàng càng sáng trắng, nhưng nó làm nàng khó có thể nói gì về người đàn ông gần như che phủ bên trên nàng, ngoại trừ hẳn to cao và được bọc giáp hoàn toàn. Thậm chí nón giáp của hẳn cũng trùm cả cằm dưới, và cùng với phần mũi rộng che khuất các đường nét chỉ để lộ đường rạch hung bạo là miệng hẳn.

Nàng mở miệng định chào, nhưng chỉ kịp là tiếng thở gấp khi tay hẳn kẹp lấy phần thân trên của tay nàng, quá chặt làm nàng nghĩ xương có thể gãy vụn. Nàng nhắm chặt mắt để chống lại cơn đau, chỉ có cái lắc đột ngột làm nàng mở mắt lại.

“Tên gì?”

Giọng hẳn lạnh lùng như sự hung bạo trên miệng hẳn. Rowena không biết điều gì đã làm nên hẳn. Hẳn phải biết nàng là phu nhân thông qua cách ăn mặc, nhưng hẳn cư xử với nàng như một nông nô và điều đó làm nàng khiếp sợ.

“Ph- phu nhân Rowena Bel Lyons,” nàng phát ra gần như the thé..

“Không còn là phu nhân nữa. Từ giờ cô là tù nhân của ta.”

Rowena gần như giãn ra trong sự giảm nhẹ. Ít ra hẳn không chém nàng ngay tại bậc thang này. Một người tù không quá tệ và chỉ là tạm thời. Phần lớn bà bầu quý tộc được nghỉ ngơi chờ ngày sinh nở và được miễn hết các quy tắc xã giao theo địa vị. Nhưng hẳn có ý gì khi nói không còn là phu nhân?

Hẳn vẫn giữ nàng chặt trong cái siết đau đớn, và chờ đợi. Để làm gì? Để nàng chống đối lại việc hẳn bắt nàng làm tù nhân sao? Không phải với hẳn, nàng sẽ không. Từ những gì đã nghe và thấy đến mức độ đó, hẳn còn tệ hơn Gilbert. Nhưng nàng nên mong đợi gì từ một người đàn ông sẽ vươn xa một dặm nếu bị xâm phạm chỉ chừng một inch?

Nàng bắt đầu mất hết nhuệ khí khi biết hẳn đang nhìn nàng trừng trừng, nhưng nàng quá sợ hãi để nhìn lên xác nhận nó. Cuối cùng hẳn quay nàng trong khi vẫn kẹp chặt tay nàng qua nhưng chỉ để ném nàng va vào ngực áo giáp của một trong những cận vệ đang tiến lên phía sau hẳn.

“Mang tù nhân này về Fulkhurst và nhốt vào ngục. Nếu ả không ở đó khi ta về thì hãy nghĩ đến địa ngục là vừa.”

Tên đàn ông phía sau nàng tái nhợt. Rowena không nhìn nữa, bản thân nàng cũng tái mét, thực ra gần như ngất xỉu từ những lời đe dọa đó.

“Tại sao?” Nàng kêu to, nhưng Fulkhurst đã quay người tiến vào pháo đài.

CHƯƠNG XII

Mildred tìm thấy hần ở căn phòng mà cô rất sợ phải bước vào trong mấy ngày qua. Những cây đèn cầy cao cháy hết từ lần cuối Rowena đến căn phòng này, trước khi trời sáng, nhưng hần đã tìm thấy một cây mới và vùi vào chân đế kim loại của cột đèn cầy. Người của hần lung sục khắp pháo đài và lấy đi tất cả những gì có giá trị. Cô không hiểu nổi hần đang làm gì ở đây vì chỉ cần một cái nhìn lướt qua cũng đủ cho hần biết không có gì trong căn phòng này ngoại trừ chiếc giường.

Cô lưỡng lự muốn hỏi. Hần đang đứng đó, nhìn chăm chăm xuống giường. Mũ giáp đã được cởi bỏ, nhưng phần mũ ni vẫn còn bao quanh đầu hần. Hần rất cao. Và đôi vai rộng đó làm cô nhớ đến...

‘Người muốn gì?’

Cô cất lời, vì hần không quay lại để nhận ra cô đang đứng ngay cửa phòng, hoặc do cô không tạo ra một âm thanh nào. Nhưng hần vẫn không quay lại. Thay vào đó, hần cuối xuống rồi lôi sợi dây xích dài dưới gầm giường ra, còn cô quan sát như bị thôi miên khi hần chậm rãi quấn 2 sợi xích vòng quanh cổ giống như chiếc vòng nhiều tầng, phần còn lại của sợi dây treo từ vai hần xuống eo. Cô rùng mình, tự hỏi tại sao hần lại lấy những sợi xích nếu như không có ý dùng nó cho ai đó.

‘Hãy trả lời đi!’

Cô mạnh miệng lần này rồi lắp bắp. ‘Mọi người nói người là lãnh chúa của Fulkhurst’ .

‘Đúng vậy’

‘Làm ơn, người đã làm gì với tiểu thư của ta? Cô ấy chưa trở lại.’

‘Cũng sẽ mãi mãi không’

Hần quay người khi thêm những từ cuối đó, và Mildred loạng choạng lùi lại.

‘Lạy chúa lòng lành, không phải người!’

Một góc miệng của gã nhếch lên đường cong đe dọa.

‘Tại sao không phải ta?’

Mildred nghĩ đến chuyện chạy trốn. Cô nghĩ đến chuyện van xin. Cô nghĩ đến tiểu thư Rowena yêu quý đang nằm trong tay gã đàn ông này và cô muốn khóc.

‘Ah, lạy chúa, đừng làm đau tiểu thư!’ cô khóc lớn trong sự khiếp sợ.
“Tiểu thư ta không có lựa chọn”

‘Câm miệng’, gã rống lên.

‘Người nghĩ có thể biện hộ cho những gì ả đã làm với ta à? Không cần biết ả ta có lí do gì, Ta đã thề không ai hãm hại ta mà không phải trả giá gấp mười lần.’

‘Nhưng tiểu thư ta là phụ nữ’

‘Chỉ vì thế ả ta mới giữ được mạng sống, nhưng không có nghĩa thay đổi được số phận. Người cũng sẽ không. Do đó, đừng cầu xin ta thay cho ả, nếu không người cũng nhận chung số phận.’

Mildred giữ im lặng khi Warrick vượt qua cô tiến thẳng qua căn phòng đối diện. Tuy nhiên, gã biết cô vẫn còn lơ lửng trong sự đe dọa trước viễn cảnh mới, đôi tay siết chặt, nước mắt dâng tràn và chảy dài từ đôi mắt nâu. Gã có thể mắc nợ cô, nhưng nếu cô cố van xin lần nữa cho ả đàn bà tóc vàng đó, gã quả thực sẽ tống cô vào tù luôn. Gã không cảnh báo lần thứ 2.

Căn phòng ngủ này rộng hơn, tương xứng với một lãnh chúa với đồ vật đắt tiền, mặc dù sơ sài nhưng thoải mái, nó vẫn còn lưu giữ chút gì đó đặc trưng cá nhân biểu hiện chủ nhân của nó là người thế nào. Nhưng Warrick biết. Gã bật nắp cái rương duy nhất, có quá nhiều quần áo thêu đắt tiền nằm trong suy đoán của gã, nhưng gã vẫn hỏi: “Của ả?”

Mildred tìm thấy giọng nói nén trong cổ họng mình.

“Phải”

“Các con gái ta có thể dùng chúng.” Gã nói điều đó với sự lãnh đạm, và sự sợ hãi của Mildred biến mất, thay vào đó là sự giận dữ dâng cao, dù cô không đủ ngu ngốc để gã nghe thấy. “Đó là tất cả những gì tiểu thư để lại.”

Gã quay ngoắc lại để đối mặt với cô, cảm xúc không thiếu trong đôi mắt màu bạc dữ tợn, nhưng không dấu hiệu nào trong giọng hắn.

‘Không, tất cả những ả ta để lại là da trên lưng, và quần áo rách ta sẽ cho ả. Ta không quên rằng ta có quyền cho ít hơn’

Dừng dừng ư? Cô nghĩ thế. Không, chính xác là một sự trả thù nữa. Vì thế Mildred không thể nghĩ ra được cách nào khác để trợ giúp Rowena khi gã không muốn biết là nàng cũng là nạn nhân như gã. Thực sự, những lí do của Rowena cũng không là gì đối với một người có địa vị như gã, không phải nông nô, không phải hiệp sĩ thấp kém mà là một lãnh chúa cao quý.

Không ai đối xử với một lãnh chúa như cách gã phải chịu đựng mà còn mong đợi sống sót để hên hoang. Sự sợ hãi ồ ạt trở lại, nhưng không chỉ cho bản thân cô.

“Người dự định giết tiểu thư ư?”

“Sung sướng không đến nhanh vậy đâu.” Gã nói lạnh lùng, “Không, ta sẽ không giết ả. ả là tù nhân của ta, ả sẽ không bao giờ được chuộc lại, ả sẽ không bao giờ rời khỏi Fulkhurst. ả nằm trong sự ban phước của ta cho đến khi chết.’

“Người có chút nào chẳng?”

“Dành cho những ai hãm hại ta à? Không, thưa cô, không hề”

Gã nhìn lướt khắp căn phòng lần nữa rồi hỏi. “Lyons còn người thân nào không?”

Mildred vẫn còn quá đau đớn trước câu trả lời của gã nên không bận lòng đến câu hỏi. ‘Còn, ta nghĩ 1 người em trai.’

‘Sẽ không còn gì ngoài bộ khung cháy đen còn lại cho hẳn’, gã nói, ‘và cũng không còn gì cho anh trai ả ta’

Đôi mắt cô mở to trước những gì hẳn tuyên bố.

“Ý người là...đốt sạch pháo đài?”

‘Đó là tất cả những gì đáng làm với nơi này, tại sao không?’ Cô không hiểu sự trả thù phải tận gốc, nhưng sự thật là mọi thứ Rowena buộc phải làm đều vì Kirkborough. Có lẽ sau này cô sẽ hiểu. Cô không thấy tiếc khi nơi này bị đốt và cô biết Rowena cũng thế, ít ra nó cũng cản trở Gilbert.

‘Người sẽ làm gì với những người hầu bị vô gia cư?’

Gã nhún vai như thể không phải chuyện của mình, rồi nói: ‘Ta sẽ không đốt thị trấn ngoại trừ quán trọ.’

Gã lạnh lùng thêm vào. ‘người hầu có thể chạy vào thị trấn hoặc ta sẽ phân tán chúng đến những vùng đất của ta, mà ta chắc là tốt hơn cho số phận của chúng’ Sau đó gã ý tứ nhìn cô rồi xuống chiếc áo dài bằng vải tốt của cô trước khi kết luận. ‘Nơi này không phải là nhà cô chứ?’

‘Tôi mới đến đây 3 ngày trước, khi tiểu thư tôi bị mang đến đây.’

‘Cô được tự do trở về nhà của mình.’

Trở lại pháo đài của Gilbert, nơi Fulkhurst sẽ bao vây trong tương lai không xa ư? Hay trở về quê hương Tures đang nằm trong tay gã mà Gilbert đang dự định chiếm lại? Hai lựa chọn này đều đẩy cô vào giữa những cuộc chiến và sự tàn phá. Tuy nhiên, Mildred không nói với gã điều đó. Nếu gã chưa biết Rowena là người thế nào, hoặc anh kế của cô ấy là kẻ thù của gã, cô không nên là người cho gã biết vì như thế chỉ làm tăng thêm mối thâm thù mà gã đang theo đuổi.

‘Tôi không còn nhà.’ Là tất cả những gì cô nói với gã.

Gã nhíu mày nhìn cô, một cái nhìn làm ớn lạnh xương sống vì nó chỉ làm gã trông dữ dằn hơn.

‘Ta trả thù những người gây hại với ta nhưng cũng báo đáp những người phục vụ ta. Cô có thể coi Lâu đài Fulkhurst là nhà mình nếu cô muốn.’

Nơi gã sẽ giam giữ Rowena? Mildred đã không mong đợi điều đó, không thể bỏ lỡ cơ hội tốt này khi trong cảnh đã bị đánh bại hoàn toàn.

Nhưng gã nhìn thấy sự hài lòng của cô và hiểu hết, rồi quyết định tiếp

‘Nghe này, cô kia,’ gã nhấn mạnh, ‘Khi đến lâu đài Fulkhurst, cô sẽ phục vụ ta và người của ta, không phải ả. Cô sẽ không bao giờ được hầu hạ ả lần nữa. Ở lại nếu không trao ta lòng trung thành của cô.’

‘Tôi có thể.’ Mildred nhanh chóng cam đoan. ‘Ta sẽ và vui vẻ’

‘Chắc chứ?’, gã cắt ngang một cách hoài nghi, sự nghi ngờ hiện rõ trong đôi mắt bạc. ‘Rồi ta sẽ thấy. Nhưng có lẽ cô cho ta biết tên anh trai ả chứ?’

Những mối liên hệ đến cái tên đó xoáy trong đầu Mildred. Nếu gã biết, Gilbert sẽ không chịu thêm những gì hãn đã làm nếu Fulkhurst tìm thấy hãn vì hãn đã đủ bị coi khinh rồi. Chỉ có Rowena phải chịu đau thêm nữa nếu gã biết. Gã có thể thay đổi ý định và giết chết cô ấy để xóa hết thanh danh trên tài sản của Rowena. Chẳng lẽ gã chưa biết tên Gilbert khi còn ở đây?

Không, vì bọn người hầu chỉ biết hẳn là Lãnh chúa Gilbert và cô nghi ngờ khả năng Fulkhurst đi hỏi từng người một trong thị trấn.

‘Tại sao cô ngập ngừng?’ , gã hỏi. ‘Ta chắc là cô biết tên hẳn.’

Mildred cứng người khi trông thấy sự tức giận của gã dưng cao.

‘Đúng, nhưng tôi sẽ không nói ra, dù tiểu thư căm ghét hẳn, nhưng hẳn là niềm hi vọng duy nhất để tiểu thư mong được giải thoát khỏi sự ban phúc từ người. Tôi không thể giúp cô ấy nhưng cũng sẽ không giúp người. Nếu người yêu cầu tôi điều đó, tôi phải khước từ mệnh lệnh.’

Gã trừng mắt nhìn cô một lúc lâu trước khi hỏi tiếp. ‘Tại sao cô không sợ ta?’

‘Tôi có’

Gã gằn giọng. ‘Cô rất khéo che đậy’

Gã đã không phản ứng lại bằng sự tức giận, chỉ với chút cái nhìn điển hình nam tính cho cô biết gã chấp nhận điều kiện, nhưng không hài lòng chút nào. Cô thấy mình mỉm cười với gã và tự hỏi liệu gã có độc ác như vẻ ngoài.

Warrick không để ý đến nụ cười đó, nhưng gã cũng không hỏi thêm gì nữa, vì thế gã cho cô đi thu dọn hành lý, rồi kêu một tên lính vào lấy hết quần áo. Beatrix và Melisant có thể dùng chúng sau khi sửa lại, vì cả 2 cô con gái của gã đều cao hơn ả tóc vàng đó. Và gã sẽ thích thú khi ả thấy đồ đạc của mình trên mình người khác. Phụ nữ đánh giá cao quần áo của họ. Đúng vậy, gã sẽ khoái trá vì điều đó và còn nhiều điều khác nữa.

Gã nghĩ đến phần thưởng xứng đáng dành cho Robert Fitzjohn vì những suy đoán nhanh nhạy của anh ta về tai nạn hi hữu này. Hiệp sĩ Robert là chỉ huy của toán quân Warrick phái đi để hộ tống tiểu thư Isabella về Fulkhurst. 16 người khác trong số hiệp sĩ của gã đang lâm trận, nhiều người lớn tuổi hơn Robert, nhưng Warrick ấn tượng với tài chỉ huy của chàng trai trẻ sau vài trận đánh trong năm qua, nên vừa thăng cấp cho anh ta lên làm chỉ huy đội cận vệ.

Anh ta làm rất tốt. Khi không giáp mặt với toán quân của gã như hện trước, Robert đã phái vài người quay trở lại Kikbrough để xem điều gì cản trở gã. Chủ nhà trọ cho biết Warrick đã rời khỏi ngay khi cổng thành mở

vào sáng hôm đó, Robert biết đó là một lời nói dối, nhưng không chứng cứ để lật ngược sự thật. Cho rằng Warrick không còn trong thành nữa, nên Robert bắt đầu tìm kiếm vùng ngoại ô quanh đó. Khu rừng sâu và rậm rạp về hướng nam, nhưng chỉ có 30 người không thể nhanh chóng lùng sục khắp nơi như Robert mong muốn, đồng thời phải giữ đủ người bảo vệ tiểu thư Isabella khi đoàn người cô ta đến.

Robert sau đó đã cử người xin viện quân từ pháo đài gần nhất của Warrick. Đó là thành Mann chỉ cách Kirkbrough 1 dặm rưỡi về phía tây, do một cận thần của Warrick sở hữu là lãnh chúa Felix Curbeil. Cùng lúc đó, đoàn người của tiểu thư Isabella vừa đến và nàng ta ngay lập tức phiền lòng khi Warrick không có mặt chào đón mình, thay vào đó, gã thật sự đã biến mất.

Trong diễn biến tiếp theo, một cận thần khác của gã, lãnh chúa Brian cùng 200 lính đang ở thăm Felix khi thư cầu cứu của Robert đến, đã nhanh chóng cùng lên đường. Vì thế khi Warrick tìm thấy người của mình vào buổi sáng đó, gã được cấp báo về 2 toán quân của Felix và Brian đang trên đường đến trong vòng vài giờ và họ dự định sẽ phá tan Kirburough nếu vẫn không tìm thấy gã.

Warrick không thể ngạc nhiên cũng như vui mừng nhiều hơn. Gã đã nghĩ mất nhiều ngày để về Fulkhurst lấy thêm quân vì Felix đã mất 40 ngày trong năm nay cùng gã tấn công 2 pháo đài thuộc về kẻ thù mới nhất, Lãnh chúa của Ambray. Gã không muốn đòi hỏi Felix thêm nữa dù cho có mất kiên nhẫn đến đâu và dù Felix rất sẵn lòng phục vụ gã. Còn Brian rất hiếu chiến, khi lúc nào cũng mang theo một toán quân nhỏ. Thực ra, Warrick chỉ mới để Brian về nhà trong tháng này để chăm sóc đất đai, vì lãnh chúa trẻ tuổi này mới phục vụ Warrick gần nửa năm nhưng đã không muốn rời khỏi gã.

Điều duy nhất không đến dù gã muốn là Tiểu thư Isabella đã không đợi, chỉ cắm trại khoảng một ngày đã lên đường với một toán quân nhỏ hộ tống. Gã không thể hiểu sao nàng ta làm thế. Và nàng ta không để lại lời nhắn gì cho Robert ngoài mấy từ ‘Ta sẽ tiếp tục lên đường’.

Thực ra gã không muốn trừng phạt nàng ta trước khi cưới, nhưng gã cũng không tán thành hành động đáng chê trách đó của một người vợ. Gã đã để Robert chỉ huy, nàng ta nên ở lại trong sự bảo vệ của anh ta.

Tuy nhiên, điều đó không làm cụt hứng thành công của gã, vì hình dáng Rowena Lyons đứng ở sân trong, một mình, đã lấp đầy gã với sự phấn chấn hoang dại. Gã đã có nàng. Như gã đã thề, gã nắm nàng dưới quyền mình và nàng sẽ phải vĩnh viễn hối hận.

Warrick rời Kirkborough, nhưng trước đó gã đã tự mình châm lửa vào chiếc giường từng giữ gã trong xiềng xích và bất lực, gã cũng không quên cử thêm 20 tên lính để đoan chắc tù nhân của gã không trốn thoát.

CHƯƠNG XIII

Rowena vẫn còn bàng hoàng với những gì còn lại của ngày khủng khiếp đó. Nàng bị quăng lên ngựa, cổ tay bị trói, còn dây cương do người khác điều khiển nên nàng không phải tập trung định hướng cho con vật. Nàng không để tâm quan sát đường đi., vì nàng biết lâu đài Fulkhurst ở phía bắc và nàng cũng biết họ đang đi với tốc độ nhanh nhất. Đến đó thế nào không quan trọng.

Đoàn người đưa nàng đi ban đầu gồm 5 người, dù tất cả đều là hiệp sĩ nhưng vẫn là quá ít nếu bị cướp đường tấn công. Tuy nhiên, 6 hiệp sĩ khác đã nhập chung với họ trên đường đi với khá nhiều yêu cầu đặc biệt từ lãnh chúa của họ.

Một cách thờ ơ, Rowena nghe thấy, rằng nàng không được nói chuyện với ai ngoại trừ phải nghe theo mệnh lệnh, nàng cũng không được nhận một sự tiếp đãi đặc biệt nào vì nàng được cho là một phu nhân gây ra đại họa, và không ai được chạm đến nàng chỉ trừ những lúc lên xuống ngựa, còn những lúc khác nàng phải bị trói. Nàng không quan tâm. Nàng thậm chí còn không nghĩ gì về những điều đó khi cú sốc từ những gì xảy ra trước đó vẫn còn lãnh vãng.

Họ cắm trại ngay cạnh đường, vừa lúc những con ngựa được tháo yên và lửa được nhóm lên thì thêm 20 người của lãnh chúa Fulkhurst lại đến. Nhìn ngựa có thể đoán họ chạy rất nhanh để bắt kịp đoàn người của nàng ngay trời tối.

Sự quan tâm của Rowena cuối cùng cũng bị khuấy động, vì ban đầu nàng lo sợ Lãnh chúa Fulkhurst đang đến, nhất là khi nàng trông thấy một người đàn ông đang cưỡi con ngựa chiến cao hơn những người còn lại. Tuy nhiên, khi bọn họ tiến đến gần ngọn lửa, nàng quyết định không phải là hấn sau khi người đàn ông tóc đen đó cởi bỏ áo giáp chỉ mặc áo dài thắt ngang lưng và quần len. Nhưng nàng cũng không thể biết nhiều hơn.

Tuy anh ta không ăn mặc như 9 hiệp sĩ khác trong toán quân mới đến, nhưng 1 tên lính chạy lại dẫn ngựa cho anh ta giống như những người khác. Nàng cho rằng ít ra 10 người này cũng là cận vệ dù mỗi người trong số họ trông trẻ hơn nàng, và ăn mặc quá giống những cận vệ thân tín. Nàng không cách nào biết chắc được. Có quá nhiều người nói cùng lúc nên nàng không thể nghe được một cuộc trò chuyện nào rõ ràng từ nơi nàng đang ngồi một mình với trước mặt là đồng lửa và lưng dựa vào gốc cây.

Sau khi được phép đi vệ sinh, nàng càng bị canh phòng kỹ càng hơn, và lúc nào cũng có 1 tên lính đứng cách nàng khoảng chừng mét rưỡi. Hai cổ chân nàng nối lại với nhau bằng sợi dây dài có thể vòng lên đến đầu gối. Một sợi dây khác dài hơn cột eo nàng vào thân cây. Tay nàng đã bị buộc lại phía sau lưng vì thế không thể chạm đến nút dây phía dưới chân. Nàng cực kỳ khó chịu trước sự cứng nhắc của những tên lính với lệnh của lãnh chúa Fulkhurst “không một sự tiếp đãi đặc biệt”.

Khi tên cao to mới đến nhìn nàng bằng ánh mắt hiếu kỳ, nàng cảm thấy thật nhẹ nhõm. Không phải Fulkhurst vì tên này đã cho nàng quá nhiều quan tâm. Rồi sau đó nàng càng chắc chắn hơn khi nghe thấy một tên cận vệ thứ thiệt xưng hô với hãn.

“Lãnh chúa đã phái người đến sao, ngài Robert? Tôi đã không nghĩ ả ta là một tù nhân quan trọng đến thế.”

“Bất cứ một tù nhân nào cũng quan trọng với lãnh chúa cả, nếu không ngài ấy đã không bắt họ.” Robert trả lời.

“Thì đúng vậy.” Tên cận vệ đồng tình.

“Mặc dù tôi rất an tâm trao trách nhiệm canh giữ cô ta cho ngài khi lãnh chúa Warrick ra lệnh đưa cô ta an toàn về Fulkhurst, nhưng ngài có biết cô ta đã phạm tội gì đến nỗi phải vào ngục không?”

“Ngài ấy không nói, và đó cũng không phải chuyện của chúng ta.”

Tuy nhiên, bọn họ rất tò mò, tất cả trong đoàn. Rowena có thể nhìn thấy điều đó trong mắt từng người mới đến khi họ nghe thấy câu hỏi và nhìn vào nàng. Nếu họ không biết vì sao nàng bị kết án quá nặng nề như thế thì nàng cũng không thể tìm ra câu trả lời sớm hơn. Sự hiếu kỳ của họ không thể nhiều bằng nàng. Tuy nhiên, trộn lẫn trong thắc mắc của họ nàng còn thấy

được sự ngưỡng mộ, làm nàng không cảm thấy gì ngoài khó chịu. Có lẽ mệnh lệnh không được chạm vào nàng là điều tốt so với những gì nàng biết về các nữ tù nhân. Năm ngoái, một người đã bị giam giữ trong tù của Gilbert chỉ một ngày như một hình phạt nhẹ, nhưng tên cai ngục đã giở hết các trò đồi bại với nữ tù đó.

“Richard, thực ra, người khá chắc rằng cô ta không thể chạy thoát phải không?”

Robert nói quá khô khan làm Richard đỏ mặt. Robert đã thấy sợi dây buộc ngang eo Rowena, còn sợi dây buộc 2 chân nàng đã bị dấu dưới gấu váy, một tấm khăn mềm đơn phủ lên trên.

“Ngài chưa nghe giọng của lãnh chúa Warrick khi ngài ấy ném cô ta cho tôi.”, Richard biện hộ.

“Không, nhưng ta đang ở đây với đầy đủ người để đảm bảo tù nhân được canh phòng cẩn mật cả ngày lẫn đêm. Ngài ấy không nói gì về việc không cho cô ta ngủ cả.”

Vừa nói, Robert vừa bước vòng qua đồng lửa để tháo sợi dây ngang eo của nàng. Anh ta cũng cột lại 2 cổ tay nàng ra phía trước. Rowena nói cảm ơn sau đã xong, nhưng anh ta không tỏ dấu hiệu gì là nghe thấy, cũng không nhìn vào mắt nàng. Rồi sau đó bọn họ hầu như quên nàng khi dọn đồ ăn mang theo cho bữa tối.

Một tên lính mang đến cho nàng một miếng bánh mì và khoai phô mai mốc cùng một túi nước. Nàng không muốn ăn như thế sẽ nhuộm bệnh nếu thử một miếng, nhưng nàng rất cảm kích với nước uống. Tuy nhiên, nàng đã không nói ra, nếu bọn họ không muốn nói chuyện với nàng thì tại sao nàng phải nói với họ/

Nàng ước gì không bị cuốn vào những suy nghĩ về tình thế khó khăn của mình từ khi Robert đến. Nó sẽ dễ dàng đối phó hơn khi đầu óc nàng từ chối nghĩ đến tất cả những gì liên quan.

Bây giờ nàng đã biết tên người đàn ông đã tống nàng vào ngục của hãn. Nàng đã nghe thấy tên Warrick de Chaville trước đó, nhưng không biết rằng người ta đang nói về Lãnh chúa Fulhurst. Ngục tù của hãn, lạy chúa,

nhà tù không còn bao lâu nữa là hiện thực. Xà lim. Nàng sẽ ở đó vào ngày mai với tốc độ mà họ đang đi.

Hắn phải biết nàng, vì nàng là chủ nhân hợp pháp của 3 phần tài sản đã được cống nạp cho hắn. Tại sao không phải người khác? Và làm sao hắn biết được? Nàng chưa bao giờ gặp hắn, cũng chưa từng thấy hắn trước đây. Nhưng hắn có thể nghe thấy nàng kết hôn với Godwine Lyons và nàng đã nói tên mới của mình cho hắn nghe. Đúng, nhưng tại sao hắn muốn bắt nàng vào tù? Biết bao nhiêu người đã chết trong tù, vì bị quên lãng, vì thức ăn tẻ hoặc hàng tá lí do khác. Nếu nàng chết, nàng không thể đòi yêu sách cho tài sản của mình, kể cả Gilbert cũng thế.

Chúa ơn, đây không phải là tình trạng giam giữ tạm thời. Fulkhurst muốn nàng chết mà không muốn phải tự tay giết người. Nàng không thể thấy điều gì khác trừ điều đó.

Nàng ước mình không phải là một người thừa kế. nàng ước mình chỉ là một người hầu thấp kém không danh phận mà đàn ông thèm muốn. Tures và tất cả tài sản thừa kế không mang lại cho nàng điều gì ngoài sự tham lam kể từ khi nhà d'Ambrays quyết giết chết cha nàng để chiếm lấy chúng.

Rowena chỉ nhắm mắt được một chút trong đêm đó, nhưng nàng không thấy mệt trong ngày hôm sau. Sự lo lắng không cho đầu óc nàng yên tĩnh. Nhưng thời gian trôi qua quá nhanh, thu ngắn từng dặm đường.

Họ tới Fulkhurst khi hoàng hôn buông xuống. Vầng sáng đỏ trên những bức tường của lâu đài gọi cho Rowena nhớ đến lần đầu tiên trông thấy Kirkborough làm nàng run rẩy. Chẳng phải chỉ mới 4 ngày trước nàng vừa nghĩ mình bước vào địa ngục đó sao? Nàng biết nó còn tẻ hơn trong ngôi nhà của đầu rồng phun lửa nơi phương bắc.

Nơi này là một pháo đài vững chắc, được phòng thủ chắc chắn giống như lâu đài Tures. Nhưng trong khi Tures vươn cao lên bầu trời với pháo đài cao 5 tầng thì Fulkhurst lại dàn trải khắp vùng. Phần sân bên ngoài mới được xây thêm khoảng 10 năm trước là lí do tại sao sân trong rộng hơn nhiều so với bình thường. Những bức tường của cả 2 khoảng sân đều rất dày và vững chắc, phía trước là các hố hào sâu hoắm.

Phần sân ngoài rộng lớn, gần giống như một thị trấn với khá nhiều nhà cao tầng, gồm cả một sảnh mới đang xây dựng với 2 tầng cao. Vũ khí được rèn ở sân trong nhưng vẫn còn rất nhiều khoảng trống.

Lâu đài được xây bằng đá gồm 4 tầng, nhưng to lớn hơn bình thường. Sau đó, Rowena nhanh chóng phát hiện ra vẫn còn một tầng nữa bên dưới. Vượt qua cửa sập trong tầng hầm nhà kho mới đến nhà giam, đây cũng là phần Lãnh chúa Warrick xây thêm cho lâu đài.

Những bậc thang dẫn xuống phòng cai ngục nhỏ với những bức tường đá, sàn nhà bằng gỗ, nhưng lúc này trống không. Cánh cửa duy nhất bằng thép được chặn ngang bằng một thanh thép. Phía sau là một hành lang dài khoảng 2 met được kết thúc bằng một cánh cửa thép khác. Hai bên hành lang cũng có cửa như thế. Xà lim phía cuối đường là to nhất, Rowena không cần phải đoán cũng biết nó vuông vức với 2met rưỡi mỗi cạnh. Nền đất lạnh lẽo nối với những bức tường đá ẩm ướt, trần là những chấn song như khung lưới của cổng thành, phía trên là sàn gỗ của tầng hầm nhà kho.

Xà lim trống hoác, thậm chí cũng không có một miếng giẻ rách. Không chính xác là lạnh vì đang là mùa hè, nhưng nước ngấm từ sàn nhà phía trên. Rowena nhìn chăm chăm vào căn xà lim nhỏ, hoang vắng trong ánh sáng của ngọn đuốc, mà cổ kèm không khóc.

Robert đã tự mình dẫn nàng đến đây, anh ta không nói một lời khi tháo nút dây ở cổ tay nàng, nhưng đã nhíu mày. Ánh mắt anh ta chạm tia nhìn của nàng sau khi kết thúc và nàng chắc rằng anh ta muốn nói với nàng, thế nhưng, lệnh của lãnh chúa đã ban ra, mà anh ta là người tuân lệnh đến những chi tiết nhỏ nhất. Tuy nhiên, khi quay người chuẩn bị đi khỏi, anh ta đã gằn giọng với người cầm đuốc.

“Gác đuốc ở đó rồi đi tìm người cai ngục về đây và bảo hắn mang cho cô ta nệm rơm cùng những vật dụng cần thiết khác.”

Nàng không nhận ra cho đến khi cánh cửa đóng lại nốt nàng trong xà lim khủng khiếp này cùng với bóng tối. Nàng bị bỏ lại trong im lặng. Tai nàng căng ra để cố nghe những bước chân rời rạc, nhưng âm thanh đó không kéo dài lâu. Tiếp theo chỉ còn tiếng chuột chạy loạn xạ trên nền nhà phía trên đầu nàng.

CHƯƠNG XIV

Rowena biết nàng đã rơi vào rắc rối khi tên gác ngục lộ diện cùng 2 tấm mền mỏng và 1 lon sắt gỉ nước. Hẳn ta to lớn, độ tuổi trung niên, với mái tóc nâu lờm chớm, đôi mắt ẩm ướt, còn cơ thể hẳn bốc mùi làm gần như phát ói. Hẳn ngạc nhiên khi mới trông thấy nàng, kinh ngạc thật sự nhưng chỉ một khoảnh khắc rồi sau đó hẳn không thể dấu đi sự vui thích khi nàng ở đây. Hẳn thích thú đến nỗi gần như phát cười khi giải thích với nàng việc hàng ngày hẳn phải làm và những gì nàng phải tuân theo.

Hẳn cho nàng ăn mỗi ngày chỉ một lần, và vì nàng đã lỡ bữa của ngày hôm nay nên phải chờ đến hôm sau. Nếu nàng muốn những gì tốt hơn là mẩu bánh mì mốc và nước lã, thì nàng có thể nghĩ đến những cách trả công cho hẳn. Chiếc áo đẹp nàng đang mặc có thể đổi lấy chút bơ và phô mai trong 2 tuần, nhưng sau đó thì...Hẳn bảo nàng đi vệ sinh trong góc xà lim rồi mỗi tuần hoặc hơn hẳn có thể kêu mấy đứa chăn ngựa đến xúc đi. Nàng sẽ không có nước để tắm vì hẳn không phải người hầu mà hẳn cũng từ chối kéo nước từ giếng lên dù cái giếng chỉ ở sát bên. Nàng cũng không được phàn nàn gì với hẳn, nếu không hẳn sẽ quên mang bữa ăn cho nàng. Nếu nàng muốn điều gì tốt hơn gồm cả ngọn đuốc khác thì nàng phải có gì đó đổi lại.

Rowena cố gắng không thể hiện sự kinh hãi trong lúc hẳn giảng giải. Nàng biết sự trao đổi nào làm hẳn hài lòng. Điều đó hiện trong mắt hẳn khi nó cứ liên tục đảo tới lui từ ngực xuống hông nàng. Nàng biết chắc mình sẽ không bao giờ có thể chạm vào con heo thối tha này, nhưng làm sao nàng chịu nổi qua 1 con trắng? Thậm chí chỉ một tuần lễ? Nàng không những chưa ăn gì trong buổi chiều, mà cả ngày cũng không có gì trong bụng. Bây giờ thì nàng cảm nhận rõ mệt mỏi và cơn đói nhói từng hồi. Còn việc không có đuốc? Phải chăng nàng bị chôn vùi trong bóng tối mãi mãi để phải mong đợi khoảnh khắc từng lần đến thăm của tên cai ngục kinh tởm đó vì hẳn cầm theo đuốc hay sao?

Nàng không nói một lời dù là cố thử, nhưng hẳn không hề mất hứng trước sự im lặng đó. Thậm chí sau cùng hẳn còn cười khoái trá ra mặt trước khi đi khỏi. Ngay khi cửa vừa đóng lại, Rowena ngồi sụp xuống tấm mền và bật khóc. Ngọn đuốc của nàng chỉ có thể cháy thêm được vài giờ, rồi sau đó... Nàng không ngại bóng tối, nhưng thực sự là nàng chưa bao giờ phải chịu đựng nó mà không có phương tiện làm sáng nào gần bên tay, cũng như nàng chưa bao giờ đối mặt với nó ở một nơi như thế này, với chuột kè bên.

Nàng mãi chìm trong sự đau khổ nên ban đầu đã không nghe thấy những tiếng tranh cãi lớn tiếng từ phòng cai ngục. Tuy nhiên, đó chỉ là cuộc cãi vã ngắn được kết thúc bằng câu nàng nghe rõ ràng “Hãy xéo đi!”. Chỉ một chút sau nàng thót ruột khi cửa lại mở. Thế nhưng không phải là tên cai ngục đó mà là một người khác mang vào đôi đèn cầy và đặt nó ở giữa xà lim. Người này lớn tuổi hơn và cũng kinh ngạc khi mới nhìn thấy nàng dù chỉ trong chốc lát. Rồi ông ta nhìn xung quanh xem nàng có những gì trước khi buông tiếng chửi rủa.

“Đúng là thằng con hoang, và ta cá là nó cũng chưa cho cô ăn gì, phải không?”

Rowena chớp mắt, sau đó chậm chậm lắc đầu.

“Đúng như ta đoán, vậy mà nó còn than vãn thích việc. Cần việc, hừ. Nó ghét công việc này mà, nhưng bây giờ thì ta hiểu điều gì làm nó thay đổi. Chỉ một điều nhỏ thôi là cô quá đẹp. Chắc là phải phạm tội tà trời nên Lãnh chúa Warrick mới kết tội cô vào đây, nhưng ta cũng chắc là mọi chuyện sẽ sáng tỏ khi ngài ấy trở về.”

Rowena chỉ biết nhìn ông ta chăm chăm. Nàng không biết điều gì làm nên người đàn ông này cùng tràng đá kích của ông ta. Ông ta dường như đang phẫn nộ, nhưng nàng không chắc là điều gì.

Ông ta không làm nàng sợ như tên cai ngục cũ. Thực ra trong đôi mắt xanh của ông ta còn ánh lên tia nhìn thiện cảm làm nàng gần như lại bắt đầu khóc.

Ông ta nhận biết ngay khi nói cộc lốc “Bây giờ không phải lúc. Sẽ không tệ khi cô ở cùng tôi. Nơi này hơi tệ đối với phụ nữ, nhưng riêng biệt, để ta xem ta có thể làm gì để giúp cô vui lên.”

Vui vẻ trong nhà tù ư? Nàng không thể nhin cười trước suy nghĩ phi lý này.

“Tên ông là gì?” Nàng chột hỏi.

“Gọi ta là John Giffard”

‘Ông cũng là cai ngục à’

‘Chì khi cần thiết thôi, chứ không thường xuyên. Nhưng ta đã bị cuống lên khi được biết chỉ mình ta mới canh giữ được cô. Chỉ thị đến hơn trễ, nhưng trễ vẫn tốt hơn không. Tên con hoang đó có điều gì làm cô đau không?’

Tên con hoang nào? Nàng gần như lên tiếng hỏi, nhưng kịp nhận ra ông ta muốn ám chỉ tên cai ngục trước.

“Không, hăn chưa chạm vào tôi, nhưng lệnh lãnh chúa của ông là không ai được chạm vào tôi, không được giúp đỡ hoặc ngược lại, tôi không được nói chuyện với ai. Ông không nghe dặn là không được nói gì với tôi sao?”

‘Không ai nói điều đó với ta cả, hoặc giả ta không thèm để ý đến nó nếu có bị bắt thế. Ta chỉ làm như ta luôn làm, dù có lúc lưng ta bị vắn vện khi không chịu làm khác đi.’

Thật không thể tin được, nàng cảm thấy tức giận dùm ông ta.

“Ai đã đánh ông?”

“Không”. Ông ta cười khùng khục. “Đừng bận tâm. Chuyện đó lâu rồi, chỉ tại cái tính bướng bỉnh của ta thôi. Bây giờ, để ta xem có thể tìm cái gì cho cô ăn tạm. Nhà bếp chắc là đã đóng cửa rồi, nhưng thế nào trong nhà kho cũng còn có ít trái cây.”

Ông mang đến 4 trái táo căng tròn tươi rói, quá dư để làm dịu cơm đóii của nàng. Nhưng nhiều đó chưa hết, ông ấy còn đem đến một khung giường và một chiếc nệm dày. Giffard còn tìm thấy tấm thảm cũ đã bạc màu che gần hết sàn nhà. Thêm một chuyến đi nữa để mang về cho nàng một chiếc thùng úp xuống kê đèn cầy cùng 1 hộp đèn thay thế nên nàng không còn phải lo đóii phó bóng tối. Ông còn mang đến một chiếc bô, một xô nước với cái khăn lau mình và nước sạch để uống.

John Giffard là phúc lành từ chúa. Ông đã biến xà lim lạnh lẽo thành một căn phòng, nếu không quá hài lòng thì ít nhất cũng cảm thấy thoải mái. Mỗi

ngày nàng được ăn hai bữa no nê với thức ăn được phục vụ trên bàn lãnh chúa. Nàng cũng không phải lo nghĩ chút gì về nước uống cũng như tắm giặt. John đã mang đến kim chỉ giúp tay nàng bận rộn còn bản thân ông giúp nàng không suy nghĩ lung tung. Mỗi ngày ông hầu như ở bên nàng suốt, tán gẫu đủ thứ chuyện linh tinh. Ông đơn thuần chỉ thích nói, còn nàng lại muốn lắng nghe.

Nàng biết mình mang ơn Sir Robert vì đã gửi John Giffard đến. Anh ta chắc biết tên cai ngục đầu tiên kinh khủng như thế nào và cũng rõ người thứ hai tốt bụng ra sao. Robert hẳn rất thương hại giúp đỡ nàng dù Warrick de Chaville không cảm kích điều đó. Nhưng nàng nhất định phải nói cảm ơn anh ta nếu nàng có cơ hội nào đó.

Ngày trôi qua được 1 tuần, rồi 2, 3. Rồi khi Rowena nhận ra ngày kinh hàng tháng cũng đã qua mà không dấu hiệu nào cả, nàng ngồi xuống và cười một cách cuồng loạn. Kế hoạch của Gilbert đã thực sự hiệu nghiệm. Hạt giống của tên đáng ghét đó đã bén rễ dù chỉ trong 3 đêm. Nhưng Kirkborough đã mất. Từ nơi dừng lại trên đường, nàng trông thấy khói cuộn ngút trời khi từng cột nhà bốc cháy. Chẳng còn gì cho đứa trẻ thừa kế, có chăng chỉ là sự vô dụng lúc này.

Sau tiếng cười điên dại là nước mắt, một cơn lũ thực sự đang hòa với lòng chua xót cho bản thân. Nàng đã làm gì mà đáng phải nhận số phận bi thảm này chứ? Điều gì sẽ xảy ra khi Warrick de Chaville trở về Fulkhurst?

John Giffard không nghi ngờ gì sẽ bị buộc phải bỏ rơi nàng, kể cả mọi thứ mà ông ấy đã làm cho nàng thoải mái. Người cai tù khác sẽ đến, nhưng sẽ không ai giống ông ấy. Liệu De Chaville có quan tâm đến việc nàng mang thai? Không, hẳn ta muốn nàng chết. Nàng không nghĩ việc van xin điều tối thiểu là mạng sống của đứa bé sẽ được chấp nhận. Hẳn đã không muốn Kirkborough. Hẳn đã phá hủy nó, vì thế hẳn sẽ không quan tâm đến đứa bé nếu nàng nói đó là người thừa kế của Lyons. Đứa bé cũng là của nàng, nên ý đồ hẳn muốn chiếm hết mọi thứ của nàng sẽ bị đánh bại nếu nàng có người thừa kế tất cả những gì mang tên nàng.

Nàng sẽ không phải lo lắng sinh nở trong tù. Nàng sẽ không được sống lâu nữa cho đến khi Fulkhurst trở về. Nhưng có phải cuộc chiến với

Gilbert, người đang nắm quân cả Lyons trong tay, sẽ giữ hẳn lâu không về? Nếu nàng giữ được đứa bé đủ lâu trước khi Fulkhurst nhận biết, nàng chắc mình có thể thuyết phục John Giffard tìm cho nàng một mái nhà.

Rowena không chắc khi nào đứa bé đã trở thành mối quan tâm hàng đầu của nàng. Giữ nó lại có thể là một sai lầm, nó không còn giá trị nào cả, nhưng nàng không bận tâm đến những điều đó. Nó là của nàng. Nó thậm chí không biết gì cả về người cha, một gã to con thô lỗ căm ghét từng cái chạm của nàng vào người hẳn. Cha của nó...

Nàng có quá nhiều thời gian để suy nghĩ trong tù, và cũng thường xuyên kí ức của nàng dừng lại nơi kẻ thế vai Lyons. Nàng không thích điều đó, nhưng nàng dường như không thể khống chế nó. Nếu nhắm mắt, nàng có thể trông thấy hẳn căng người trước nàng, cơ thể hẳn quá nhiều điểm gọi nhớ. Nàng vẫn có thể nhớ lại điều gì làm nàng cảm thấy thế, quyền năng mạnh mẽ trong việc điều khiển cơ thể đó không là gì trước sự chống đỡ của hẳn.

Nàng đã không dối khi nói với hẳn là nàng hài lòng khi đó là hẳn. Nàng đã không thích thú gì khi lợi dụng hẳn, nhưng sau cơn đau ban đầu, thì không còn khổ sở khi đụng đến hẳn, hay chạm môi vào hẳn. Hẳn không đẩy lùi được nàng, cũng không làm nàng nôn ọe vì rất sạch sẽ. Hẳn có đôi mắt lồi cuốn ngoại trừ những khi đôi mắt màu bạc đó thể hiện sự căm thù nàng dữ dội. Trước khi nàng nói chuyện với hẳn, đôi mắt đó rất đáng yêu, làm hẳn trông đẹp trai dù miếng giẻ to chắn ngang họng.

Nàng không nghe thấy tiếng John đến cho đến khi cửa mở với tiếng cọt két quen thuộc dứt nàng khỏi sự trầm tư. Ông không mang theo nụ cười dễ chịu thường ngày mà dường như đang bức mình điều gì đó. Và sau đó...

“Cô đang mang thai phải không phu nhân Rowena?”

Nàng nhìn ông kinh ngạc. Nàng không cảm thấy yếu ớt mỗi buổi sáng như nhiều phụ nữ có thai khác thể hiện, ngực nàng cũng chưa nhô hơn chút nào cả.

“Làm sao ông biết được?”

“Nhưng phải không?”

‘Vâng, nhưng làm sao...’

“Ta không nghĩ đến điều đó sớm, nhưng lãnh chúa của ta đã hỏi ta cô có ngày của phụ nữ chưa thì ta nhận ra cô không hỏi ta thêm... ah vãi. Tại sao cô không nói cho ta biết?”

“Con cũng chỉ mới tự nhận biết. Nhưng ông nói sao, lãnh chúa của ông đã hỏi ư? Khi nào?”

“Mới tức thì.”

Rowena mất hết sắc màu mà nàng cố giữ trong căn phòng không chút ánh sáng mặt trời này.

“Ông ta đã về rồi ư?”

“Đúng vậy, và ta sẽ đưa cô đến gặp ngài ấy bây giờ.”

CHƯƠNG XV

Rowena không xin John đừng đưa nàng đến lãnh chúa của ông ta vì đó không là giải pháp. Nếu ông ấy không dẫn nàng đi thì người khác cũng đến mà bắt nàng tuân theo. Nàng không muốn gây phiền phức cho ông. Tất cả những gì nàng nhớ về Fulkhurst thì ông ta là một người cao to, miệng hằn nét hung tợn còn giọng nói vang lên lạnh lẽo khi ra lệnh nhốt nàng vào ngục.

Nàng không ngần ngại quan sát khắp đại sảnh khi được dẫn xuyên qua nó. Giờ mới là giữa trưa nên không có quá nhiều người, chỉ có những người hầu bận rộn với việc của mình, mấy người lính và vài hiệp sĩ chức vụ không cao.

Nàng bị dẫn đến phòng của lãnh chúa, một căn phòng rộng lớn nằm kế bên kia đại sảnh. Ánh nắng mặt trời rọi sáng căn phòng qua 2 hốc cửa sổ cao, bên dưới là lò sưởi. Một chiếc giường 4 trụ được che phủ bằng thảm. Nó được đặt sát bức tường đá nổi đại sảnh, do đó vào mùa đông có thể nhận thêm hơi ấm từ lò sưởi lớn trong sảnh, hun nóng những hòn đá phía sau.

Vẫn còn nhiều thứ để chú ý, nhưng Rowena đã bị nhốt tầm nhìn vào khối sắt giống như xiềng xích ngay chính giữa giường, nàng đã không nhận ra gã đàn ông đứng phía bên kia giường cho đến khi hắn đi vòng qua nó. Chiều cao quá khổ xác nhận hắn, nếu chiếc áo màu đen và chiếc quần bó không thể, còn miệng của hắn, đúng, rất mảnh, khép một lần hung tợn. Nàng mất hơn một giây mới nhìn đến mái tóc vàng hoe, không hề phớt nâu trong ánh vàng rực rỡ, còn đôi mắt màu bạc chất chứa cảm xúc.

Mắt nàng căng to hết cỡ, một từ duy nhất “Người” hình thành trên môi nàng không cần phải thốt lên và rồi sau đó bóng tối của lòng khoan dung dâng cao nhấn chìm nàng xuống vực thẳm.

“Đến rồi”, John càu nhàu khi ông chụp lấy nàng trước khi nàng khụy xuống sàn nhà.

Warrick nhảy tới gần như giật nàng khỏi tay người cai ngục già. Gã mang nàng tới giường rồi đặt nàng nằm lên. Một bàn tay nhỏ của nàng nằm trên đồng xiềng xích kể bên, nàng sẽ cảm nhận được nó khi tỉnh dậy. Gã mỉm cười.

“Tôi không thể tưởng tượng ra điều gì làm cô ấy như thế, thưa lãnh chúa.” John nói một cách lo lắng sau lưng gã. “Cô ấy đã ăn uống tốt”

Warrick không rời mắt khỏi ả tóc vàng. “Vậy ông đã chăm sóc ả quá tốt phải không? Sao ả không có vết chuột cắn nào làm sẹo trên da cả?”

Câu trả lời của John là tiếng khịt mũi lớn. Warrick biết rõ ông, John nổi tiếng với trái tim nhân hậu và dịu dàng với tất cả mọi người.

Warrick đã tự trách mình sau khi ra lệnh chỉ một mình John Giffard canh giữ nàng, nhưng gã không cử thêm người để sửa lại mệnh lệnh. Gã không muốn nàng bị hành hạ cho đến khi chính gã ra tay. Và gã cũng không muốn cơ thể nhỏ bé và mảnh khảnh của nàng bị thóp lại, đó không phải là dự định của gã. Nhưng trên hết, gã không muốn bất kỳ tên đàn ông nào chạm vào nàng, ít nhất cho đến khi gã biết được nàng đã ăn cắp thành công. Theo lời của John thì đúng như thế.

“Cô ấy là một phu nhân rất đáng yêu và dịu dàng, thưa ngài. Cô ấy đã làm gì đến nỗi phải vào tù, thưa ngài?”

“Tội của ả là dám chống lại ta, quá lớn, nhưng ta không muốn nói về nó.”

“Chắc là không phải thế chứ.”

“Ông đừng để gương mặt xinh đẹp đó đánh lừa, John. ả ta không có gì ngoài lòng tham, sẵn sàng bấp chấp thủ đoạn để đạt mục đích. ả ta sở hữu tính cứng đầu thích hợp với một người đàn ông hơn. ả...” Gã dừng lại khi nhận thấy đã nói nhiều hơn cần thiết. Gã không cần phải giải thích lí do với bất cứ người nào.

“Ta đã tước bỏ thanh danh mà ả giành lấy từ hôn sự với Godwine Lyons, nên đừng gọi ả là phu nhân nữa. Và người cũng không cần bận tâm đến ả nữa. Từ giờ ả sẽ không trở lại nhà giam nữa.”

Warrick cảm thấy John muốn phản đối dù gã không quay lại nhìn. Ông ta khôn ngoan không vượt quá giới hạn lần này, John phải biết rõ điều đó khi

ông lảng lạng rời khỏi phòng lãnh chúa mà không nói thêm lời nào. Warrick tiếp tục nhìn chăm chăm vào tù nhân của mình, thậm chí không để ý đến sự bất tỉnh của nàng đang che lấp lòng căm thù. Bây giờ gã có thể nhẫn nại khi thời gian cuối cùng cũng trong tay gã dù trước đó gã rất nóng lòng. Gã đã phải đi vắng vì có việc và biết rõ không thể ở lại mà không bắt đầu kế hoạch trả thù. Chỉ một điều là nó chưa thích hợp. Trước tiên, gã muốn biết chắc là nàng có thành công trong mưu đồ tham lam của mình không.

Giờ thì gã đã biết, và điều đó nhân đôi tội lỗi của nàng với gã. Nếu gã nghĩ đến chuyện tha thứ cho nàng dù chỉ một chút là việc nàng đang mang thai, nhưng đó là điều gã sẽ không làm mà thậm chí nó còn khơi lại lòng báo thù trong gã. Nàng đang mang thai đứa con của gã, nhưng nàng không có quyền đó. Gã nhớ rõ từng khoảnh khắc khi nàng nhận ra gã, cả sự khiếp sợ đã làm nàng ngất xỉu. Gã tự hào trong sự kinh hãi đó. Warrick đã không chắc nàng nhận ra gã trong bộ giáp mượn tạm của Robert tại sân trong lâu đài Kirkbrough. Bây giờ thì gã biết nàng chỉ mới nhận ra. Và có thể từ lúc này nàng sẽ biết gã là người thế nào và điều làm nên thanh danh của gã về khả năng hủy diệt hoàn toàn những ai đại đột xâm chiếm những gì thuộc quyền sở hữu của gã. Gã chưa bao giờ phải trả thù đối với phụ nữ., nhưng gã chỉ cần quyết định nên áp dụng hình thức trừng phạt nào xứng đáng với nàng và gã có khá nhiều thời gian để suy nghĩ trong khi tìm kiếm Isabella.

Đó là sự cố gắng vô ích. Khi một trong những liên lạc viên cấp báo cô dâu tương lai của gã không đến Fulkhurst, gã thấy mừng vì có lí do trì hoãn việc về nhà. Tuy nhiên, việc tìm kiếm Isabella là nỗ lực vô vọng, bởi có khá nhiều tuyến đường khác nhau để cô ta đi đến Fulkhurst. Cuối cùng, gã quyết định để việc tìm người lại cho cha Isabella, ông ta chắc hẳn phải đau lòng nhiều hơn trước sự mất tích của con gái. Nhưng vẫn còn điều làm gã bức bối khi quá nhiều suy nghĩ về ả đàn bà đang ở đây quấy rầy gã suốt, trong khi lẽ ra gã chỉ nên tập trung vào việc mất tích của vị hôn thê.

Nàng rùng mình làm Warrick nín thở, chờ đợi, quan sát nàng mở đôi mắt màu xanh ngọc. Môi nàng khê hé. Gã nhớ rõ sức căng cũng như độ nóng của nó thế nào trên da gã khi nàng phải vất vả dỗ dành cơ thể gã hưởng

ứng. Mái tóc vàng của nàng được bện thành 2 bím tóc dài, một sợi dưới lưng còn một sợi cong vòng quanh ngực. Gã nhớ đôi ngực đó, căng tròn và hấp dẫn, nhưng chưa bao giờ là của gã để chạm đến cũng như nếm thử, nó như châm lửa các giác quan của gã, làm gã bị đánh bại. Giờ gã đã có nó, nhưng tất cả những gì gã có thể làm là không xé toạc váy áo nàng ra. Còn chưa đến lúc, vẫn chưa. Nàng phải nhận biết đầy đủ mọi điều gã sẽ làm với nàng, cũng giống như gã đã khổ sở cảm nhận hết từng điều nàng làm với gã.

Nàng duỗi người và phát ra một âm thanh yếu ớt qua cổ họng rồi bất động, ngoại trừ bàn tay nàng. Gã nhìn thấy những ngón tay dựa trên đồng xiềng xích đã cảm nhận sự lạnh lẽo của sắt thép, gã cũng thấy cái nhú mà khi nàng tự hỏi đó là cái gì.

“Một kỉ vật”, gã giải thích, “từ Kirkborough”

Mắt nàng vụt mở, đôi mắt to lấn lướt trên khuôn mặt oval nhỏ. Thêm một âm thanh nữa như thể nàng đang bị bóp cổ. Sự sợ hãi của nàng hiển hiện nhưng quá nhiều, hoàn toàn giống như kinh hoàng. Gã sẽ tức điên lên nếu nàng ngắt xiềng lần nữa.

Rowena ước gì nàng có thể. Chúa lòng lành, không có gì lạ khi nàng phải sống 3 tuần trong tù. Nó không phải vì tài sản của nàng. Nàng sẽ chết, nhưng không phải bởi sự tước đoạt như nàng đã nghĩ. Nàng nhớ lòng căm thù của gã và cũng biết gã có thể tra tấn nàng đến chết. Giờ nàng biết vì sao gã chống lại nàng mạnh bạo khi nàng cưỡng hiếp gã. Gã không phải nông nô để kính sợ nàng, nhưng là một kẻ hiếu chiến quyền lực, một tên đàn ông dám hành động như họ đã làm. Còn Gilbert, thật đại dột, đã không biết từng bắt giữ kẻ thù số 1 của mình. Cũng như Fulkhurst không biết nàng là ai, đồng thời không biết luôn chuyện đã bị kẻ thù bắt giữ.

Một tiếng cười nổi lên trong họng nàng. Nàng không thể cản nó. Nếu nàng chưa bị mất trí, thì cũng sớm thôi. Còn gã chỉ đứng bên cạnh giường, nhú mà nhìn xuống. Nàng từng nghĩ gã đẹp trai ư? Một ảo giác. Cái miệng cùng đôi mắt lạnh lẽo đó là cơn ác mộng sống, ác mộng của nàng, từng đường nét trên gương mặt gã hằn lên sự hung ác.

Nàng bắt đầu run rẩy phản ứng. Gã chửi thề độc địa rồi đặt tay vào cổ họng nàng với sức ép mạnh mẽ. Đôi mắt nàng mở rộng hơn.

‘Cô xiêu lều nữa thì ta sẽ đánh cô đấy’ gã gầm gừ.

Lời đe dọa để khẳng định lại suy đoán của nàng ư? Tuy nhiên, gã thả tay rồi bước ra khỏi giường. Với chút sinh khí còn lại, nàng nhìn theo gã, nhưng gã chỉ đi đến lò sưởi lạnh lẽo và đứng đó nhìn xuống.

Từ phía sau, gã không là một con quái vật, mà chỉ là một người đàn ông. Mái tóc vàng đậm của gã không quăn hết, chỉ cong ngay cổ. Nó thật mềm mại dù nàng không bao giờ dám chạm tay vào mặt gã để sờ nó. Thân hình gã vẫn còn in trong mắt nàng, nàng nhớ gã rất cao, nhưng không vạm vỡ thế này. Còn gã đang tự mình căng thẳng với cảm xúc, chiếc áo bị kéo căng trên tấm lưng và bờ vai rộng.

Vài phút đã trôi qua, rồi thêm mấy phút nữa, nhưng gã không quay lại nhìn nàng. Rowena đã ngừng run rẩy và hít thở sâu nhiều lần. màn hành hạ nàng còn chưa bắt đầu, không phải ở đây, trong phòng gã. Gã đưa nàng đến đây chỉ để làm khiếp sợ nàng và hạ hê. Người bị giam giữ giờ thành kẻ bắt giữ.

“Cô đã lấy lại bình tĩnh chưa, nha đầu?”

Bình tĩnh? liệu nàng biết được trạng thái đó lần nữa chẳng? Nhưng nàng gật đầu rồi sau đó nhận ra gã không thấy được vì vẫn chưa quay lại nhìn nàng.

“Rồi”

“Dù đó là quyền của ta, nhưng ta không có ý định giết cô.”

Rowena không nhận ra mình đã nín thở bất động như gã cho đến khi nàng thả lỏng người trên nệm nhẹ nhõm. Trong trường hợp nàng, nàng không bao giờ tin được mình may mắn, cũng như nàng cũng không nghĩ gã đủ

Trong hoàn cảnh này, nàng không bao giờ tin được mình quá may mắn cũng không nghĩ rằng gã đủ nhân từ để nói cho nàng biết. Gã có thể đã bỏ mặc nàng với sự khiếp sợ. Gã có thể đã...

“Cô sẽ bị trừng phạt, không nghi ngờ gì cả. Nhưng sự trả thù của ta sẽ được đáp lại giống thật giống.

Gã quay lại khi vừa dứt lời để xem phản ứng của nàng, nhưng chỉ thấy sự mơ hồ, nên gã phải giải thích.

“Cô và anh trai mình đã dự định lấy mạng của ta nếu ta không trốn thoát, giờ số phận của cô trong tay ta, và ta thấy nó có chút giá trị. Những gì ta được tiếp đãi, cô cũng sẽ được như thế. Nó đã được trì hoãn chỉ vì trước tiên ta muốn xác định mức độ phạm tội của cô khi vụ trộm thành công. Cả 2 ta đều biết kết quả. Vì cô cướp đũa bé từ máu thịt của ta, nên khi chào đời ta sẽ tước nó khỏi cô.

“Không”, nàng nói khẽ.

“Không?”, gã lớn tiếng một cách nghi ngờ.

“Sự sở hữu là một 9 một 10.”

“Chúng ta không nói về tài sản! Đây là phần máu thịt của ta mà cô đã cướp đi.”

Chúa lòng lành, sao nàng dám phản đối và khiêu khích gã đến mức này chứ? Gã giận tím người từng inch một và chỉ muốn xé xác nàng làm đôi, nhưng nàng không thể để gã lôi kéo đũa bé vào kế hoạch trả thù.

Nàng tiếp tục một cách nhẹ nhàng, thậm chí cầu nguyện gã sẽ nhìn thấy lí do.

‘Tôi bảo bọc và sẽ sinh ra nó, tôi muốn nó vì chính bản thân nó, không vì lí do nào khác hơn là nó sẽ thuộc về tôi.’

‘Đứa bé sẽ không bao giờ là của cô. Cô không hơn một người hầu trợ giúp cho đến khi nó ra đời.’

Gã không hét to mà chỉ nói lạnh lùng.

‘Tại sao người muốn nó?’, nàng kêu lên. ‘nó sẽ chỉ là đứa con hoang của người thôi. Chẳng lẽ người chưa có đủ để thỏa mãn sao?’

‘Những gì của ta phải thuộc về ta, cũng như cô bây giờ thuộc quyền sở hữu của ta, ta muốn làm gì cũng được. Đừng chống đối lại nữa, nha đầu, nếu không cô sẽ phải ngay lập tức hối hận đấy.’

Đó là lời hứa hẹn nàng không thể phớt lờ. Nàng đã đẩy gã đi quá xa, đã quá liều lĩnh hơn là khôn ngoan trong chuyện này. Nàng có thể biết rõ gã, nhưng vẫn chưa hết. Tuy nhiên, thời gian sẽ rõ mà nàng thì đang có nó. Hẳn đã cho phép nàng sống. Vấn đề này nhất định sẽ được bàn nữa, vì nó

rất quan trọng đối với nàng. Nhưng nàng có thể đợi cho đến khi có nhiều hi vọng chiến thắng hơn. Nàng bước xuống giường và đứng bên cạnh. Nàng ngạc nhiên sao mình được nằm đó trong khi bị khinh miệt như thế này. Gã có từng quyền để khinh bỉ nàng. Nàng ước mình không thể nhìn thấy vị trí của hắn, nhưng nàng đã có. Nàng ước gã có thể nhìn ra hoàn cảnh của nàng, nhưng gã đã không. Sẽ không là gì với gã nếu nàng xin lỗi cho những gì đã làm dù nàng không muốn. Nàng vẫn làm đó thôi. Thực sự, nàng xứng đáng nhận bất cứ đòn trừng phạt nào của gã. Còn để được công bằng, nàng không đáng có đứa bé, không đáng như cách gã coi nàng như kẻ cướp, như gã đã nói nàng chỉ không thể được công bằng nơi đứa trẻ có liên quan. Nàng bắt đầu căng thẳng lại trong cái nhìn lạnh lùng của gã, nhưng cuối cùng gã nói với giọng điệu coi thường nhạt nhẽo. ‘Ta không nên ngạc nhiên rằng người kém thông minh khi nhìn lại kế hoạch người bày ra để chiếm Kirkborough’

‘Đó là kế hoạch của Gilbert, không phải của tôi. Hắn muốn nó, không phải tôi.’

‘Cô vẫn cố thể hiện sự ngu ngốc. Không bao giờ được cắt lời ta lần nữa, nha đầu. Và đừng bao giờ ngụy biện cho những gì các người đã làm. Gilbert của cô không phải là người đã đến ép buộc ta.’

Gã quá tức giận để kết thúc. Rowena được báo động một lần nữa khi da gã sẫm màu.

‘Tôi xin lỗi’, nàng thốt lên, biết rằng không tương xứng nhưng không biết nói điều gì khác.

‘Xin lỗi ư? Cô sẽ phải thấy tiếc nhiều hơn. Ta hứa chắc, nhưng bây giờ cô có thể bắt đầu làm dịu sự tức giận của ta. Khó lòng nhận ra cô trong quần áo, nha đầu. Cởi nó ra.’

CHƯƠNG XVI

Hơi thở của Rowena bị chặn lại hoàn toàn. Mắt nàng nhắm lại trong sợ hãi. Fulkhurst đã nói giống thật giống. Nàng hiểu ý gã sẽ bắt ép nàng như nàng đã ép buộc gã. Và điều đó sẽ không thích thú gì cho nàng như trước đây, mà lẽ ra nó phải có. Tuy nhiên, tại sao gã lại chọn cách này để trừng phạt nàng khi gã quá căm ghét nàng đến nỗi không thực sự muốn chạm vào nàng chứ? Nhưng dĩ nhiên, sự trả thù rất quan trọng với gã mà nàng đã hiểu bản chất đó. Thế nhưng phải cởi bỏ quần áo trước gã...

“Nếu ta phải khẳng định với cô...”

Một lời đe dọa nữa chưa biết là gì, nhưng nàng biết mình không muốn rõ.

“Không, tôi sẽ làm”, nàng nói với giọng thì thầm khỗ sở. Nàng xoay người để tháo dải thắt lưng thêu, nhưng chỉ trong vài bước, gã đã ở phía sau nàng, tay gã kẹp chặt vai nàng đau điếng khi quay người nàng lại. Bất cứ điều gì nàng làm không đúng, sự giận dữ của gã lại lên cao. Nhưng gã đã không làm nàng phải tự hỏi lí do.

“Cô biết ta muốn nhìn thấy cô tự lột trần để kích thích khẩu vị của ta mà. Đó là điều tại sao cô đã cởi đồ trước mắt ta trước đây. Những ai đã hướng dẫn cô, nha đầu, cho lời khuyên rất khéo. Nhưng nghe đây. Nếu ta không thể đạt tới những gì ta muốn do thiếu quan tâm với những gì cô yêu cầu, cô sẽ phải chịu trách nhiệm về nó. Nhưng cô sẽ không có sự trợ giúp khác, giả như đó là những gì cô nghĩ, bởi vì điều ta không thể làm, ta sẽ đưa người khác đến làm, không, 10 người khác. Ta nghi ngờ cô cũng chán ghét chúng như với ta.’

Rowena chạm vào mắt gã khi gã lùi bước và thầm xin chúa cho nàng biết gã thực sự muốn thế hay đó chỉ là lời đe dọa điển hình. Trông gã đủ độc ác để thực hiện nó, cũng như trông gã đủ giận dữ để tiến hành. Nhưng gã đã muốn giống thật giống, vậy nhìn nàng bị cưỡng hiếp bởi người khác không phải điều tương tự. Thật thế chẳng?

Nàng thả thắt lưng xuống sàn nhà, rồi nhanh chóng với tới đường viền áo dài. Nàng không thể phó mặc số phận với gã, không, với hậu quả khủng khiếp như thế. Nhưng nàng càng cố nhớ những lời khuyên của Mildred, nàng càng không thể hình dung lại được một điều đơn lẻ nào. Căn phòng quá sáng trong ánh nắng ban ngày làm da nàng càng nóng vì mặc cỡ, còn những ngón tay nàng trở nên lóng ngóng. Nàng biết mình không hấp dẫn chút nào.

Máu Warrick đã thực sự cuộn lên vì nàng. Sự khiếp sợ của nàng kích thích gã, đó là tất cả, chứ không phải là sự ửng hồng trên má nàng. Không là sự trong trắng của nàng trong từng cử chỉ. Chắc chắn cũng không là cơ thể nhỏ bé nhưng thanh tú mà gã còn nhớ giờ chuẩn bị phô bày trước mắt gã lần nữa. Gã nhận ra với sự thất vọng là gã không thể tiếp tục quan sát nàng, hoặc cũng sẽ không thể làm hết những gì dự định tiến hành.

Với tiếng rủa thầm, gã đi vòng qua bên kia giường và nhặt lên sợi xích. Gã đã muốn để nàng tự căng nó bên dưới giường rồi cố định nó theo lời gã, chỉ để làm tăng sự náo động của nàng, nhưng giờ gã tự mình làm vì bối rối. Nó chỉ không kéo dài lâu, không lâu như thời gian nàng cần để cởi đồ.

Chiếc áo dài đỏ của nàng đã nằm trên sàn nhà, áo lót tay dài nằm phía trên. Nhưng nàng vẫn còn mặc một chiếc áo lót ngắn bằng vải lanh mỏng, và khi tay nàng nắm đường viền áo kéo nó qua đầu thì nàng cũng nhận ra những gì gã đang làm.

“Làm ơn, đừng.” Nàng nài xin, ánh nhìn chuyển từ cùm xích trên tay hẳn đến đôi mắt lạnh lẽo. “Tôi sẽ không chống lại người, tôi thề đấy.”

Gã thậm chí không ngập ngừng, đáp lại chẳng chút mủi lòng.

“Nó sẽ giống y chang, chính xác từng li.”

Rowena nhìn chăm chăm vào những sợi xiềng xích khi gã kéo lên phía trên ra ngoài trụ cuối chân giường rồi cột nó lại vì thế sẽ ngăn nàng khép chân lại.

‘Nó không giống thế’, nàng nói.

“Có chút khác biệt vì giới tính của người bị xích. Chân của ta không cần phải mở rộng, nhưng cô thì có.”

Nàng nhắm chặt mắt trước hình ảnh tưởng tượng mà lời lẽ của gã đã vang lên. Giống thật giống. Nhưng nàng không thể ngăn cản nó, cũng không thể cầu xin ban ơn vì gã sẽ không chấp nhận. Gã đã định cư xử thô lỗ với nàng, nhưng nó không là chính xác những gì đã được làm với gã.

“Quá lâu rồi đây, nha đầu,” gã cảnh báo nhẹ nhàng. ‘Đừng cố thử thách sự kiên nhẫn của ta nữa’

Nàng giật mạnh áo lót qua khỏi đầu rồi trèo nhanh vào giữa giường, bất cứ điều gì để làm xong điều này cùng với nỗi sợ kinh khiếp sẽ bỏ nàng lại. Nàng nằm xuống trước khi gã yêu cầu, nhưng cơ thể nàng cứng lại như một tấm ván. Nàng nhắm mắt, thật chặt, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân mang gã đến cuối giường.

“Banh ra”

Nàng thầm rên rỉ, nhưng không dám phản đối gã.

“Rộng hơn”, gã nói tiếp và nàng cũng làm theo.

Nhưng nàng đã thở gấp khi những ngón tay gã ôm lấy cổ chân nàng cho đến khi được thay thế bằng thép lạnh. Vòng cùm không khép chặt như từng vừa khít gã, sức nặng của xiềng xích kéo nó xuống đến tận chỗ hõm và gót chân nàng. Bàn chân còn lại cũng nhanh chóng rơi vào cảnh tương tự, rồi gã phát ra một tiếng lâu bầu khi sợi xích không kéo đủ dài đến đầu giường để đụng đến cổ tay nàng. Nó đã bị cắt theo chiều dài kéo căng người gã, còn nàng phải dài hơn.

“Dường như phải có thêm sự khác biệt”

Sự bực bội rõ ràng trong giọng gã. Hi vọng được khuấy lên rằng gã sẽ từ bỏ xiềng xích, nhưng nàng đã mừng quá sớm vì gã nhanh chóng trở lại với 2 sợi vải nối cổ tay nàng với cùm sắt. Giống thật giống, vì thế nàng có thể nghe tiếng kẽo kẹt của xiềng xích khi động đậy, như gã từng bị như thế. Nàng có thể cảm nhận được sức nặng của nó trĩu trên chân tay cũng giống như gã đã cảm thấy.

Nàng thử cong người và ngay lập tức trải qua cảm giác sợ hãi kinh khiếp. Lạy Chúa, phải chăng đây là những gì gã đã cảm nhận? Thật bất lực và đầy sợ hãi? Không, gã đã không hề sợ mà chỉ giận dữ. Nàng ước mình có thể đưa ra cảm xúc mãnh liệt hơn để trợ giúp nàng vượt qua nó, nhưng sự tức

giận như gã từng thể hiện là điều xa xôi nhất nàng nghĩ đến. vì thế nó không thể giống thật chính xác. Nàng sẽ không vịn vẹo và chống đối tránh né gã chạm vào mình, sẽ không cố thử mê hoặc gã bằng mắt hoặc rung lắc giường đánh bật gã. Nàng chỉ có thể hi vọng những điều khác biệt này không là gì với gã và không làm gã tức giận hơn.

Mắt nàng mở to trong kinh ngạc khi một miếng giẻ ấn mạnh giữa môi mình. Nàng đã quên nó, nhưng gã thì không. Gã không muốn nghe nàng khẩn cầu giống như nàng trước kia, dù lí do của họ không giống nhau. Gã không cảm thấy có lỗi như nàng bị dẫn vật. Gã đang tiến hành trả thù, trong khi nàng chỉ biết cố bảo toàn mạng sống của mẹ mình.

Sự thỏa mãn trước cảnh bất lực của nàng rực sáng trong mắt gã. Nàng ước mình không trông thấy nó, hoặc cũng không thấy gã cởi bỏ quần áo trước khi nhét giẻ vào miệng nàng. Tuy nhiên, dấu hiệu của sự sẵn sàng lại mang đến cho nàng chút nhẹ nhõm. Nàng chỉ phải chịu đựng bị mỗi mình gã cưỡng hiếp, rồi sau đó không bị cưỡng ép bởi nhiều người cho gã chứng kiến. Và nàng nhận biết điều gã sẽ cảm nhận giống bên trong nàng. Nàng có thể chịu đựng nó, không, nàng phải chịu đựng nó.

“Ta tự hỏi liệu cô có còn trinh nguyên ở đây khi cô đã ở đó.” Tay gã đi đến ngực nàng như để khoanh vùng lời gã nói, cả 2 tay, rồi mắt gã cũng ở đó để xác nhận việc mình làm. Rowena nhìn chăm chăm vào mặt gã vì thế nàng có thể phán đoán khoảnh khắc gã chấm dứt đùa giỡn với nàng, điều mà gã đang làm. Không cần phải mơn trớn và vỗ về nàng sẵn sàng như nàng thấy cần thiết phải làm như thế với gã. Gã đã trong cảnh đó, còn nàng không cần thiết. Và nàng cảm thấy không gì hơn là sức nóng từ lòng bàn tay gã, rồi một thoáng ngạc nhiên khi nó quá dịu dàng. Đơn giản nàng quá sợ để cảm thấy nhiều hơn điều đó.

Gã đùa giỡn với ngực nàng khá lâu, búng nhẹ đầu vú mềm mại rồi siết chặt và kéo lần lượt. nhưng khi gã kết thúc với một cái cau mày, Rowena nghĩ mình sẽ chết mất vì sợ hãi. Nàng không biết rằng gã không thể làm cho đầu ngực nàng cương cứng để phản ứng lại sự mơn trớn của gã, thậm chí dù chỉ một chút hay chỉ một lần. Vẫn cái cau mày làm nàng hoảng sợ đó, gã đưa tay vào giữa chân nàng rồi len một ngón tay vào bên trong.

Nàng rên rĩ trước cảm giác khó chịu vừa đến. Gã càng cau mày khắc nghiệt hơn.

‘Nàng nhất định phủ nhận sự nhục nhã mà ta đã chịu đựng? Ta nghĩ là không, nha đầu’

Một lời đe dọa khác, nhưng nàng bị lạc lối lần này và cũng không đề nghị gã giải thích. Nàng không biết điều gì làm gã không hài lòng như thế, và cũng không rõ sự nhục nhã nào gã nghĩ nàng phủ nhận mà gã muốn nàng biết. Nàng làm mọi điều gã ra lệnh chỉ để nhận lấy sự tức giận khủng khiếp trên mặt gã. Tuy nhiên, nàng có thể làm gì hơn khi bị xích vào giường.

Nàng bắt đầu run rẩy, dù không mạnh mẽ khi nàng nghĩ mình chuẩn bị chết, nhưng cũng đủ để gã nhận thấy và gầm gừ:

‘Nhắm mắt lại, cô thật đáng nguyên rủa. Cô làm rất tốt để sợ ta, nhưng ta không muốn cứ phải phản ứng từng cái cau mày của ta, nhất là lúc này. Ta sẽ không làm quá hơn những gì cô đã làm với ta, và cô biết rõ cách thức mà, vì thế hãy ngừng sợ hãi. Ta ra lệnh đấy.’

Gã đã mất trí khi nghĩ rằng nàng có thể thực hiện nó, không cần biết điều gì làm yên lòng mà gã trao cho nàng. Gã không còn tỉnh táo vì chính những lời của mình, gã muốn nàng sợ gã, nhưng không phải lúc này. Điều khác biệt khi nào, vì chúa? Nhưng gã đã yêu cầu thế. Lạy chúa, làm sao nàng có thể tuân theo?

Nàng nhắm mắt lại. Gã đã đứng trong khía cạnh này, rằng nàng đã thực sự phản ứng lại theo sự bức tức được thể hiện rõ nét trên mặt gã. Nhưng thậm chí sự sợ hãi khi không thể đoán trước điều gì gã làm tiếp theo cũng tệ giống như trông thấy những sự tức giận đó. Rồi gã làm theo giống những gì đã nói, không hơn những gì nàng đã làm. Gã bắt đầu ve vuốt nàng, không chỉ nơi ngực nàng mà ở khắp nơi.

Nàng ngừng tự hỏi vì sao gã vuốt ve nàng khi điều đó là không cần thiết cho mục đích của gã, nhưng đôi tay gã thật dịu dàng và nàng đón chào nó làm gã dịu lại. Không hiểu sao nàng bắt đầu thả lỏng, nàng bắt đầu cảm nhận được những điều khác ngoài sợ hãi: khung bàn tay gã có vết chai,

nhưng không thiếu sự nhẹ nhàng, hơi thở gã thật ấm phả thật gần và nàng nổi da gà khi gã ở gần những vùng nhạy cảm.

Nàng thật thư giãn khi miệng gã tiến đến ngực nàng đến nỗi cảm thấy khoanh khắc báo động không tồn tại. Sức nóng nhấn chìm nàng sau đó rồi một luồng kích thích bất ngờ khiến đầu vú nàng co lại đồng thời một cảm giác lạ lẫm xuyên thẳng đến bụng nàng. Nàng không phiền với cảm giác đó, nhưng nó làm nàng nhớ đến những điều không dễ chịu mà nàng từng cảm thấy khi vuốt ve gã. Phải chăng gã cũng đã thấy thế lúc đó? Phải chăng gã cũng cùng cảm nhận ngay lúc này?

Sự mơn trớn dần trở nên mạnh hơn khi gã đã lôi cuốn được sự hưởng ứng của nàng như mong muốn. Nàng không để tâm đến điều đó mà ngược lại, không ý thức được mình đang uốn người theo tay gã, trên ngực nàng, trên bụng nàng như thể nàng đột nhiên khao khát nó. Nhưng khi tay gã hướng trở lại điểm nối giữa 2 chân nàng thì nàng cứng người trở lại. Chỉ là lần này gã không cố thúc những ngón tay vào trong. Gã chỉ tiếp tục mân mê nàng một cách êm ái rồi chạm đến vùng sâu kín nhất mang lại cảm giác mê mê đến cực độ. Nàng thoải mái hơn và không màng tại sao được như thế cũng như ai đang làm nó. Xúc cảm thật nhạy, như một dòng chảy len lỏi mọi góc ngách thầm kín nhất trong nàng. Nàng thậm chí không nhận thấy gã đã di chuyển lên trên người mình, nhưng khi nàng cảm nhận được chất nam tính nhất trong gã đang dần trượt nhẹ nhàng vào nơi ấm nóng thì nàng vội mở mắt kinh ngạc và ngay lập tức chạm mắt gã, đôi mắt chất chứa chiến thẳng hoành tráng làm nàng thẫn thờ quy lụy. Gã nghiêng người phía trên nàng với 2 tay chống thẳng xuống giường, vì thế chỉ chạm vào nàng ở nơi gã đang lấp đầy. Nàng không nhìn xuống điểm nối giữa 2 cơ thể vì nàng không thể rời mắt khỏi gã.

“Giờ nàng đã biết được cảm giác không thể khống chế được cơ thể phản bội của mình rồi chứ,” gã hầu như rên rỉ trong sự thỏa mãn. “Nàng làm ta phải muốn nó bấp chập sự tức giận, thì giờ ta khiến nàng phải khao khát bất kể nỗi sợ.”

Nàng lắc đầu điên cuồng, nhưng gã chỉ cười rồi nhấn sâu vào nàng.

“Đúng vậy, hãy phản đối như ta đã làm, nhưng bằng chứng là sự dễ chịu khi ta tiến vào, là sự ướm át đang bao phủ ta đây. Đó là những gì ta muốn, nha đầu, ép nàng đến mức sẵn sàng như nàng đã đối đãi với ta. Còn sự nhục nhã khi không thể phản đối ta sẽ là của nàng mỗi lần ta đến.”

Sự thỏa mãn mà gã đang cảm nhận khi báo thù thành công quá nặng nề cho nàng nhìn thấy như khi chứng kiến sự tức giận của gã. Rowena nhắm mắt một lần nữa để chống lại, nhưng đó là một sai lầm. Nó làm nàng nhận biết đầy đủ gã đang ở sâu trong nàng. Cảm giác không phải là một trải nghiệm mới mẻ, ngoại trừ trước đây nàng chưa bao giờ là “sẵn sàng”. Sự khác biệt không thể tả được, như ngày với đêm. Mỗi một cú nhấn chậm rãi làm nàng mong đợi đợt kế tiếp, mạnh hơn, sâu hơn, nhiều hơn... cuối cùng nàng thét lên chống lại miếng giẻ ngang miệng, đó là lúc khoái lạc chạm đỉnh bùng nổ đưa nàng vượt qua tất cả những gì mình có thể hình dung ra.

Nàng là người và thỏa mãn, nhưng chỉ một chốc lát suy nghĩ ùa về, thật nhục nhã như gã đã muốn nàng phải nhận. Thật kỳ lạ rằng nàng tìm thấy khoái cảm trong đòn trừng phạt này, khoái cảm trong tay kẻ thù, kẻ khinh bỉ nàng với từng hơi thở. Nhưng giờ nàng thực sự biết hết những gì gã đã cảm nhận, tất cả và nàng căm ghét gã vì đã cho nàng thấy.

CHƯƠNG XVII

Ngày đầu tiên trong phòng lãnh chúa tiếp tục kéo dài với Rowena, dù de Chaville đã rời khỏi nàng mỗi khi gã kết thúc như nàng vẫn từng làm thế. Và tất nhiên, nàng vẫn bị xích vào giường. Giống thật giống. Nếu giữ chính xác những gì gã phải chịu đựng trong tay nàng thì gã sẽ không ép nàng lần nữa trong ngày. Quả thực, nàng đã ngạc nhiên khi gã không chờ đến nửa đêm mới triệu tập nàng vì đó là thời gian Gilbert đẩy nàng đến với gã lần đầu tiên.

Lần đầu đó... nàng đã chịu đựng cơn đau khủng khiếp khi trao trinh tiết cho gã, nó thật tồi tệ vì sự không hiểu biết của nàng. Như để công bằng, gã cũng làm mình đau mỗi khi chống đối lại nàng, nhưng hôm nay gã không trải qua nỗi đau nào cả. Trước đây, nàng không nhận được chút khoái lạc nào khi gần gã, trong khi mỗi lần gã đều nhận đủ hết sự sung sướng của đàn ông. Giờ trao đổi lại vai trò cưỡng hiếp nàng tại đây, gã vẫn đạt đến sự sung sướng cho riêng mình và đó là điểm bất công. Tóm lại, nàng phẫn nộ một cách cay đắng khi gã có cả 2 vừa báo thù vừa hưởng thụ.

Giống thật giống. Nếu như gã giữ lời, nàng có thể biết mình sẽ bị xích tại giường trong 3 đêm, sau đó sẽ được thả ra vào sáng ngày thứ 3. Nàng cũng có thể đoán gã sẽ bắt ép nàng 3 lần trong đêm thứ 2 và thứ 3 nếu gã có thể tự làm thế không cần nàng vuốt ve vớ vờ, còn nếu gã không thể tự mình xoay sở... nàng từ chối nghĩ đến những gì gã sẽ làm.

Thời gian trôi qua lặng lẽ không chút âm thanh quấy rầy và nàng cũng không nhận biết cánh tay mình đã mất hết cảm giác. Đó là khi nàng duỗi người thì một luồng cảm giác tê buốt khó chịu cuộn lên. Từ đó, nàng cẩn thận cử động tay đều đặn và chỉ còn cảm giác giống như vừa ngủ một giấc dài.

Tuy nhiên, giấc ngủ vẫn còn lâu mới đến. Căn phòng tối dần khi màn đêm buông xuống nhưng nàng không thể nhắm mắt. Nàng muốn đi vệ sinh nhưng cố nhịn để cảm giác đó trôi qua và bắt đầu bứt rứt khi nàng có thể

làm xấu trên giường gã nếu ai đó... Chúa ơi, nàng chột nhớ, gã chưa bao giờ được cởi xích để đi vệ sinh. Midred đã giúp gã, nhưng khi nàng nghĩ đến cách thức thì da nàng nóng lên vì mắc cỡ dù nó vẫn còn chưa xảy ra với nàng. Tuy nhiên, nó đã xảy ra với gã, một sự nhục nhã khác mà gã đã chịu đựng còn nàng thì chưa. Nếu xem xét trong tình huống hiện tại nàng có thể làm gì để ngăn chặn đây? Gilbert đã không muốn ai ngoài nàng và Midred biết sự hiện diện của gã trong lâu đài, vì thế nàng không thể ra lệnh một tên hầu nam để làm gã dễ chịu hơn.

Dường như lãnh chúa Fulkhurst đọc được suy nghĩ của nàng, thậm chí xuyên qua bức tường đá dày cộm khi gã đã trở lại và lần này cùng với 1 cô hầu bê một khay thức ăn. Gã tiến thẳng đến chân giường, còn người phụ nữ chột khựng lại ngay khi nhìn thấy Rowena, đôi mắt đen của cô ta mở to kinh ngạc. Gã đã không che đậy Rowena như nàng luôn kéo chiếc khăn tắm phủ lên người gã trước khi rời đi.

“Để xuống đó Enid rồi đi lấy những thứ cần thiết khác.” Gã bảo người nữ hầu.

Enid không ngần ngại nhanh chóng đi khỏi. Lãnh chúa của cô không để ý đến điều đó vì gã mãi quan sát Rowena. Nàng không đáp trả ánh nhìn của gã cho đến khi gã di một ngón tay dọc theo đường viền chân nàng, theo cách gã yêu cầu nàng chú ý. Nàng nhận lệnh nhưng với tất cả sự căm ghét mà gã đang ép nàng phải chịu đựng.

“Ồ, cái gì đây? Cuối cùng nàng cũng đã trưng bày được điều khác ngoài sợ sệt rồi ư?”, gã cười nhưng không phải nụ cười vui vẻ thực sự, đó là niềm báo của chiến thắng mà gã đang hả hê.

“Nhìn thấy ác cảm của nàng không làm ta bức bối đâu. Ngược lại, ta đón chào nó.”

Nàng nhắm mắt nên gã không thể thấy được sự căm ghét làm gã hài lòng, Đó là sự trả đũa nhỏ nhoi mà nàng có thể tự làm. Nhưng gã thậm chí không cho phép điều đó xảy ra.

“Hãy nhìn ta,” Gã ra lệnh một cách khắc nghiệt và khi nàng ngay lập tức thi hành, gã tiếp: “Tốt hơn rồi đó. Khi nào có mặt ta, nha đầu, nàng phải luôn nhìn ta cho đến khi có lệnh khác. Đừng để ta phải nhắc lại.”

Lại một lời răn đe. Gã rất giỏi tạo ra nó mà không cần thiết phải kết thúc bằng phương cách trừng phạt. Lần này nàng cho gã thấy cảm nhận của mình bằng cái nhìn đầy căm ghét. Tại sao không chứ, khi mà gã chào đón nó.

Nhưng gã đã chuyển đề tài về việc đưa gã trở lại đây.

“Dường như ta phải thay đổi một chút nữa trong việc bồi hoàn do giới tính của nàng. Nàng đã để một phụ nữ chăm sóc ta, lẽ ra ta phải đưa đến một tên hầu nam cho tương thích, nhưng ta không thể tìm ra một người đàn ông nào đủ tin tưởng là phục vụ nàng mà không thỏa mãn nhu cầu của hẳn, khi vẻ ngoài của nàng đủ sức khuấy động lòng ham muốn của bất cứ người đàn ông nào. Do đó, Enid sẽ đến đây, cô ta rất thạo việc chăm sóc người bị thương hoặc nằm liệt giường, ngoài ra, cô ta cũng không thể đi rêu rao vì đã bị câm từ nhiều năm trước khi Fulhurst bị người khác chiếm đóng.”

Nói đến đó, nét mặt của gã chuyển sang dữ tợn mà nàng từng chứng kiến khi sự tức giận của gã đến đỉnh điểm, đó là gương mặt của người đàn ông có khả năng thực hiện bất cứ hành động hung bạo nào. Vì nàng không làm điều gì gây nên sự giận dữ đó nên có thể đoán nó có liên quan đến chuyện thành Fulhurst bị người khác chiếm giữ trước đây. Nhưng nàng đã nghĩ chỉ mình nàng và Gilbert là kẻ thù của gã mà thôi? Nàng thương hại “người khác” đó nếu cô ta hay anh ta chưa chết.

Thế nhưng ánh mắt u tối của gã không kéo dài lâu, nó trở lại với một nụ cười dù không cười đúng nghĩa.

“Tuy nhiên, ta nghĩ, mình sẽ không thực sự hài lòng nếu như nàng không nhận đủ từng nổi nhục nhã mà ta đã trải qua. Vì thế, ta sẽ cho nàng mượn sự hiện diện của ta khi Enid phục vụ nàng. Nên nhớ lời ta đã khuyến cáo, phải luôn nhìn vào ta. Nàng không được phớt lờ hay nhắm mắt chống đối. Nàng hiểu chứ?”

Rowena quá kinh hãi để gạt đầu, nhưng nàng muốn thét lên những lời nguyện rửa gã nếu nàng có thể. Rồi nàng nhận ra thêm một điều mà gã đã chịu đựng: bất lực khi không thể đối đáp, dù chửi rửa hay điều gì khác.

Enid trở lại nhanh chóng và bắt tay ngay vào việc mới mà không cần chỉ bảo. Rowena nhận thức rõ lời đe dọa của Warrick luôn giữ mắt trên mặt gã

khi gã đứng dựa vào cột giường . Thế nhưng nàng không nhìn thấy gã, mà thay vào đó nàng tập trung vào Enid, và chỉ cần một cái nhìn lướt nàng có thể vẽ nên chân dung của cô người hầu này trong đầu. Mặc dù đã có tóc bạc, nhưng người nữ hầu này chưa già lắm, có thể khoảng hơn 20. Cô ta có mũi hơi khoằm, nhưng ở những vị trí khác đều coi được với làm da trơn mịn. Enid còn có đôi tay rất dịu dàng, nhanh nhạy và hiệu quả làm Rowena rất cảm kích vì điều đó.

Điều tồi tệ nhất cuối cùng cũng qua đi, nhưng chuyện bị can thiệp sự riêng tư càng tệ hơn là khi bị cưỡng hiếp. Ít nhất khi chiếm đoạt nàng gã cũng trần truồng và với cảm giác công bằng, nàng thấy mình đáng bị trả giá. Nhưng không phải thế này. Warrick với những logic vòng vo của mình đã để 2 người chứng kiến mỗi xấu hổ của nàng trong khi trước đây gã chỉ chịu một.

Nàng cố nhớ lại xem gã có trải qua điều gì hay cảm xúc nào tương tự làm gã phải đẩy nàng vào cảnh này. Nhưng không. Nàng không đáng bị như thế. Ngay thời điểm được tháo miếng giẻ chặn họng, nàng mặc kệ hậu quả tồi tệ nào có thể xảy ra, nói ngay suy nghĩ của mình về gã:

“Người thật hèn hạ, một gã độc ác, tệ gấp ngàn lần Gilbert!”

Lời đáp lại của gã là mệnh lệnh cho người hầu: “Ta không muốn nghe cô ta nói, Enid, vì thế hãy dứt thức ăn thật nhanh để cô ta chỉ biết nhai thôi.”

“Con hoang.”

Nàng gần như mắc nghẹn vì thức ăn khi một muỗng đầy tọng vào miệng. Rồi trước khi nàng nhai được một nửa, một muỗng khác đã vào thế chỗ. Phải chăng Enid nghĩ nàng có thể cảm kích đối với cô ta nên đã tuân theo từng lời của ông chủ mình? Và trước khi Rowena có cơ hội nói một lời, một miếng giẻ mới được ấn nhanh vào miệng nàng.

Enid nhanh chóng biến mất ngay sau đó, còn Warrick rời khỏi chân giường tiến đến bên cạnh và ngả người trên nàng. Gương mặt gã gần như đẹp trai trở lại khi không thể hiện cảm xúc nào.

“Nha đầu ngu ngốc,” gã nói nhẹ nhàng. “Đó là một trò đùa khéo léo để làm giảm hình ảnh của nàng. Nhưng nếu nàng vâng lời ta thì nàng sẽ thấy, ta chỉ cho nàng mượn sự hiện diện của ta thôi chứ không phải là sự quan

tâm. Bây giờ mới là lúc nàng nhận hình phạt cho tính bướng bỉnh của mình. Nàng đoán được nó là gì không?”

Sự quan tâm của gã chẳng? Không, nhiều hơn thế, vì bàn tay gã đã đi thẳng đến nơi nhạy cảm nhất của nàng, những ngón tay ấn một cách đau đớn vào nơi khô nóng và ở lại đó. Cơ thể không phản ứng của nàng không làm gã nhú mày lần này, nhưng là do gã nhớ rõ nàng đã đầu hàng trước đó làm gã đoán chắc nàng không thể chịu đựng lâu hơn gã.

Thật chậm với một sự tự tin cao ngạo, gã bắt đầu cởi dây buộc áo với bàn tay còn lại trong khi tay kia vẫn tiếp tục giữ chặt giữa chân nàng. Còn nàng theo yêu cầu của gã phải dõi theo từng hành động.

“Chống cự đi, tên trộm nhóc”, gã ra lệnh một cách êm ái. “Chống đối như ta đã làm và nhận ra cơ thể này không chút gì quan tâm đến sự căm ghét, thù hận và nhục nhã cả. Nó đơn giản chỉ là một cận thần thân tín với những bản năng siêu nhiên mà một trong những điều cơ bản nhất là bản năng duy trì nòi giống.”

Thân thể gã được thả lỏng dưới lớp quần áo, nhưng khi chỗ phòng cộm lên nàng biết nó đã thực sự lấy được kích thích đầy đủ. Sự hiểu biết đó nhấn chìm nàng và làm ướt tay gã. Rồi nàng rên rỉ dù biết rằng bây giờ điều xấu hổ nào được đóng dấu và tiếng cười đắc thắng của gã khẳng định nó.

Gã không chạm vào nơi nào khác trên người nàng mà ngay lập tức ở trên nàng rồi trượt dễ dàng vào bên trong cơ thể nàng. Đây là một hình phạt chứ không là một phần của sự trả thù, cũng không là phần nào của “giống thật giống”, vì gã đã không định ép buộc nàng lần nào nữa cho đến ngày mai. Cơ thể nàng không quan tâm đến. Nó đang dọn đường để tránh nỗi đau, đón chào phương tiện sinh sản mặc dù nàng đã thực sự được lấp đầy bản năng cơ bản đó rồi. tuy nhiên, nó cũng đón chào điều khác và dù cho lần này nàng chống lại nó, phủ nhận nó với toàn bộ ý chí, gào thét giận dữ phản đối, nhưng niềm khoái cảm trong những cái thúc sâu làm nàng chấn động không thể lẫn tránh. Và Chúa giúp nàng, Warrick đang nhìn nàng khi khoái lạc đến đỉnh điểm rồi bùng nổ ánh hào quang huy hoàng, sự quy phục hoàn toàn của nàng trước quyền lực của gã rõ ràng là cho gã thưởng thức. nhưng nàng cũng quan sát gã lần này, và lần đầu tiên, khi khoái cảm kéo

đến, những đường nét hung tợn trên mặt gã biến mất trong chốc lát, để lộ gương mặt đẹp trai thực sự bên dưới lớp mặt nạ của lòng căm thù.

Nàng không muốn nhìn thấy nó nên nhắm chặt mắt lại bấp chập khả năng gã có thể giết nàng vì hành động đó. Điều gã làm duy nhất là đổ ập xuống bên nàng, trán úp trên gối, gò má sát bên thái dương còn hơi thở mệt nhọc vang bên tai nàng. Chỉ lần này gã không bỏ đi nhanh như trước kia.

Khi gã đi, hơi thở đã trở lại bình thường và mặt nạ cũng được lắp trở lại. gã nhanh chóng mặc lại đồ, nhưng khi vừa xong gã đã chăm chú nhìn nàng trở lại. ánh mắt gã lia chăm chăm xuống chiều dài cơ thể nàng rồi trở lại gương mặt vẫn còn ửng đỏ, rồi ngón tay gã vẽ đường vòng ở nơi mềm mại bên dưới cánh tay nàng.

“Có lẽ nàng sẽ vâng lời hơn trong tương lai hoặc có thể không.” Rồi gã nhếch môi chế nhạo một cách khinh khỉnh. “Nàng phải thừa nhận là ta chưa bao giờ chịu thua dễ dàng như nàng, nha đầu. Ta đang phân vân nên đến với nàng bao nhiêu lần là đủ. Và ta sẽ không đợi đến đêm vì ta không định mất giấc ngủ như nàng trước kia. Nàng còn sợ hay nàng không còn thấy sự trả thù của ta quá khó chịu?”

Nàng muốn nhổ nước miếng vào mặt gã nếu nàng không bị khóa miệng, nhưng mắt nàng thể hiện điều đó làm gã cười lớn.

“Giỏi lắm. Ta không nghĩ nàng sẽ hứng thú chờ đợi sự thăm viếng của ta khi ta quá căm ghét nàng, khi tất cả những gì ta muốn chỉ là đặt tay lên cổ họng êm ái này rồi ngắt đi hơi thở cuối cùng khỏi nó.” Vừa nói gã vừa thị phạm nhưng không báo động Rowena. Gã sẽ không bao giờ xuống tay nhanh chóng kết thúc mạng sống của nàng khi quá hung ác và nhẫn tâm. Nhưng khi gã không nhìn thấy sự sợ hãi trong nàng, tay gã lần xuống siết lấy ngực nàng thay vì cổ họng.

‘Nàng biết ta muốn gì phải không?’ Gã bật ra, rõ ràng bực bội với nàng lúc này. “Nghĩ lại đi, nha đầu, vì nàng sẽ không biết đủ để đoán ta có thể làm gì, nàng sẽ không biết loại độc ác nào đã huấn luyện nên ta và biến ta thành thế này. Tốt nhất là nên cầu nguyện ta tìm thấy cách trả thù chống lại sự thỏa mãn nàng, nếu như nó làm ta phát chán thì nàng nên nghĩ đến cái chết là vừa.”

Nếu gã chỉ nghĩ đe dọa nàng với những lời này, gã rất khôn khéo một cách ranh mãnh.

CHƯƠNG XVIII

Khi Rowena nghĩ đến chuyện Warrin de Chaville sẽ trở lại, nàng bắt đầu run rẩy, vì thế nàng quyết định không nghĩ đến nó nữa. Nhưng gã lại đến/.

Nàng thậm chí còn chưa thức khi gã đến vào sáng hôm sau, khi bóng đêm chỉ vừa khuất dạng. Nhưng khi nàng bắt đầu nhận thức về gã, nàng cũng nhận biết gã đã dụ được thân thể nàng tiếp nhận gã. Rồi gã nhanh chóng kết thúc, thật nhanh đến nỗi nàng hầu như chỉ vừa tiếc nuối giấc ngủ hơn là việc cơ thể bị xâm chiếm, vì chỉ một lần qua nhanh rồi kết thúc trước khi nàng cảm nhận được mọi việc rõ ràng, nhưng dù nàng thấy kiệt sức, nàng vẫn không thể ngủ lại khi gã đã đi khỏi.

Không lâu sau Enid vào phòng, chỉ khác lần này Warrick không đi cùng cô ta. Rowena không để ý đến những cái nhìn đồng cảm từ người phụ nữ này, nhưng một lần nữa nàng thấy mình cảm kích cô ta. Nàng thậm chí đã không biết vai mình bị đau do bị xích chặt cho đến khi Enid bắt đầu xoa bóp nó, và mặc dù không cần thiết nhưng cô ta cẩn thận lau sạch mùi của tên tàn bạo đó trên da thịt Rowena.

Gã lại đến vào giữa trưa. Thêm một lần nữa khi trời vừa chạng vạng tối. Điều duy nhất đền bù cho Rowena là gã phải rất vất vả vuốt ve nàng mới có được chất ẩm ướt đáng xấu hổ đó ở lần thứ 3. Mọi chuyện được lặp lại trong ngày kế tiếp, ngoại trừ lần thứ 3, lần cuối cùng nàng phải chịu đau đớn khi cơ thể gã bên trong nàng, đó là lần tồi tệ nhất.

Gã không quan tâm đến chuyện làm nàng sẵn sàng tiếp nhận, và sau những gì gã đã làm, nàng không ngạc nhiên khi điều đó làm nàng mất tỉnh táo. Gã vẫn mơn trớn nàng lâu hơn dù biết nàng đã sẵn sàng, vuốt ve nàng nhiều hơn nàng có thể chịu đựng. gã đã khuấy động sự ham muốn bên trong nàng cho đến khi nàng gần như van xin, nhưng tất cả những gì nàng có thể làm là nhận lấy những gì gã trao, một bài học mới về cơ thể nàng, một bài học cho lí trí yếu đuối của nàng cũng như thế xác. Gã con hoang

này đã làm nàng phải khát khao gã. Và gã biết điều đó. Đó là chiến thắng cuối cùng của gã.

Điều duy nhất Rowena có thể mong đợi là theo như dự án ‘giống thật giống’ nàng sẽ được giải phóng vào sáng ngày thứ 3. Nhưng nàng vẫn có chút lo sợ kế hoạch trả thù sâu xa mà gã đã dựng lên để đối phó với nàng, vì nàng không dám nghĩ đến liệu gã đã thực sự hài lòng với những gì đã làm. Gã đã nói mạng sống của nàng bây giờ thuộc về gã để trả giá cho dự tính giết chết gã của Gilbert nhưng gã còn thấy nó còn có chút giá trị khác. Gã từng nói nàng thuộc quyền sở hữu của gã nên sẽ phải làm gì đều do gã quyết định. Không, gã sẽ không để nàng ra đi như nàng đã trả tự do cho gã, ít nhất cũng cho đến khi đưa bé ra đời. nếu gã có ý định giữ nó là giữ nàng tránh xa nó, thì sau đó gã sẽ để nàng ra đi hoặc chỉ cần đẩy nàng đến một vùng đất nào đó của gã. Nàng không thể để điều đó xảy ra, nhưng nàng cũng không biết làm điều gì lúc này, khi mà nàng thậm chí còn chưa biết điều gì sẽ đến vào ngày mai.

Enid mang chìa khóa đến cởi bỏ xiềng xích cho nàng. Rowena đã nghĩ Warrick sẽ đến cùng để ra lệnh thêm những hành động làm nhục nàng. Enid tất nhiên không thể nói, nhưng cô ta không chỉ mang thức ăn đến cho nàng tự ăn mà còn mang theo quần áo. Quần áo mà cô ta đưa cho Rowena là những sự ngờ vực đầu tiên về thân phận của nàng. Quần áo của nàng đã bị mang đi đâu mất nhưng không có cái nào giống như những thứ này. Áo lót và áo dài mặc ngoài đều làm bằng len dệt thô với màu nâu xám, nó không đến mức tồi tệ, nhưng chắc chắn không thể là hàng có chất lượng. Đây là loại quần áo dành cho người hầu trong lâu đài, chiếc áo dài mặc ngoài thì quá ngắn dù có dành cho bất cứ một phụ nữ nào, nhưng nó mới, sạch sẽ và giờ thuộc về Rowena. Thắt lưng là một sợi dây vải được bện lại. Nàng còn nhận được vớ len dày và đôi giày bằng vải thường, nhưng hoàn toàn không có thứ gì có thể xem như là đồ lót. Nàng phải trần trụi dưới lớp áo như là một điều nhục nhã nữa nhắc nhở số phận nàng đã thay đổi. Rồi nàng được rời khỏi phòng của lãnh chúa. Ngay khi Rowena vừa thoát khỏi cảm giác ê chề nơi cánh tay, mặc đồ và thắt lại bím tóc, Enid liền ra dấu để nàng theo sau.

Người phụ nữ này không thể bảo nàng làm gì nhưng rõ ràng cô ta biết nơi nàng phải đến. Rồi ngay khi nàng bước vào đại sảnh, nàng cảm nhận ngay cái nhìn chăm chăm buộc nàng hướng mắt về nơi bàn của lãnh chúa.

Warrick đang ngồi đó, một tia nắng đêm xuyên qua khung cửa sổ làm thành một vầng sáng bao quanh mái tóc vàng của gã. Dù giờ ăn sáng đã qua từ lâu, nhưng một mâm thức ăn và một vài bia vẫn còn để trước mặt gã. Gã nhìn nàng chăm chăm không cảm xúc, chỉ nhìn thôi nhưng cũng đủ gợi nàng nhớ đến lần cuối cùng gã nhìn nàng khóa thân trên giường.

Nhưng điều đó đã qua rồi, nàng tự nhắc mình. Nàng có thể chịu đựng được bất cứ điều gì khác mà gã dự định sẽ làm với mình khi đã vượt qua nó. Tuy nhiên, gã không kêu nàng đến. Gã đã không có ý định đưa ra lời cảnh báo cho điều gì sẽ đến. Hãy để tự nó xảy ra, nó không thể quá tệ khi gã không muốn chứng kiến sự khiếp sợ của nàng bởi từng biết nó thế nào.

Hình ảnh động phía sau gã làm nàng chú ý trước khi bước tiếp. nàng nhìn lướt qua lò sưởi đến một nhóm phụ nữ ngồi cạnh đó, tất cả đều ngừng việc đang làm để nhìn nàng chăm chăm. Nàng không thể nhận diện rõ vì ánh sáng nơi bàn của lãnh chúa không kéo ngược đến lò sưởi. thực tế, ánh nắng thì quá rực rỡ còn xung quanh nó hầu như chỉ là bóng tối. tuy nhiên, mắt nàng dần thích nghi hơn và nàng nhận thấy phần lớn những người phụ nữ này là tiểu thư, vài người trong số họ còn rất trẻ. Và 2 người trẻ nhất thì đang cau mày nhìn nàng, những cái nhìn mặt này quá giống...

Lạy Chúa, Warrick có con gái gần như trưởng thành! Chúng không giống gã hoàn toàn ngoại trừ những cái cau mày đóng dấu rõ ràng của nhà de Chavilles. Vậy gã phải có vợ rồi. Không, phu nhân nào từ bỏ phòng ngủ của mình để chồng có thể dùng nó làm nơi hãm hiếp người phụ nữ khác chứ? Nhưng có hề gì, có người vợ nào của Warrick de Chaville dám lên tiếng về bất cứ hành động của gã, dù cho đó là việc gã có tình nhân hoặc hãm hiếp phụ nữ ngay trên giường mình. Rowena chỉ có thể thương hại thay cho người phụ nữ nào lấy phải tên chồng như gã.

Rồi sau đó nàng thở gấp khi một trong những người phụ nữ đứng lên từ ghế của mình vì thế Rowena có thể nhìn rõ hơn. Mildred! Sao có thể chứ?

Niềm vui nở tung trong lòng Rowena, thấp sáng gương mặt nàng và nàng tiến thêm một bước. Mildred bỗng quay lại để hướng về phía Warrick rồi sau đó ngồi xuống, dấu mình sau những người phụ nữ trước mặt. Không một lời nào cả ư? Thậm chí cũng không một dấu hiệu chào hỏi ư? Rowena không hiểu, nhưng rồi ánh mắt của nàng trở lại với Warrick để trông thấy nụ cười của gã và nàng đã hiểu. Lại là một đòn trả thù nữa. Gã có thể làm cách gì để buộc Mildred quay lưng lại với nàng? Không, nàng không nghĩ là có thể, nhưng thực sự rõ ràng là Mildred đã không nói gì với nàng cả.

Tức giận thổi bùng lên cũng nhanh như niềm vui được nhen nhóm trước đó.. Nàng đã bị bối rối khi chỉ được mặc lớp áo bên trên váy và da thịt, và không cần phải nghi ngờ gì khi đó là là một bước kế tiếp trong kịch bản hủy hoại nàng của Warrick, thế nhưng đây lại là hành động không cho gặp người phụ nữ mà nàng xem như như người mẹ thứ 2 của mình. Nàng quên đi vị trí mong manh của mình, quên cả chuyện có thể bị gã ném vào ngục tối, tra tấn nàng, giết nàng.

Nàng phớt lờ tay Enid đang kéo nàng hướng về các bục cao phía trước bàn gã đang ngồi, cho đến khi nàng đứng ngang với gã. Gã không làm gì cả ngoại trừ nhướng mày đặt câu hỏi, như thể gã không thể nhìn ra nàng đang tức giận. nàng ngã người về phía trước rồi rít khe chỉ đủ để gã nghe thấy. ‘Người có thể tước lấy tất cả những gì ta giữ, nhưng ta cũng có thể và sẽ cầu nguyện mỗi ngày cho đến cuối đời là người sẽ bị thổi rữa dưới địa ngục, Warrick.’

Gã trao cho nàng một nụ cười nham hiểm mà nàng biết quá rõ.

‘Liệu ta có nên lo sợ cho một linh hồn đã thực sự chết rồi chẳng, nha đầu? Và ta không cho phép cô xưng hô như thế\

Nàng đứng thẳng lại, đây ngờ vực. nàng vừa ngần rủa gã xuống địa ngục mãi mãi, nhưng gã chỉ để ý đến cách nàng gọi tên gã. Nàng đang giận sôi lên còn gã tiếp tục cười vào mặt nàng.

‘Người vừa nói gì?’ Nàng chế nhạo. ‘Nhân xưng ta nên gọi người duy nhất chỉ là con hoang’

Gã đứng bật dậy, giành lấy cơn giận khỏi nàng. Và trước khi nàng thậm chí nghĩ đến chuyện bỏ chạy, gã dựa hẳn vào thành bàn tóm lấy cổ tay

nàng. Rowena thở gấp, tay gã đang siết chặt, nhưng điều duy nhất nàng nghe thấy chỉ là 2 chữ ‘Thưa ngài’

‘Cái gì?’

‘Cô không được kết thúc từng câu nói mà không có sự kính trọng hướng về ta. Nói ‘Thưa ngài’

Gã sẽ không giết nàng vì đã gọi gã là con hoang ư?

‘nhưng người không phải là lãnh chúa của ta’

‘Ta đã là ông chủ của nàng, nha đầu, từ giờ trở đi, ta sẽ nghe nàng gọi thế thường hơn. Và ta muốn nghe nó ngay bây giờ.’

Nàng thà cắt đứt lưỡi mình. Gã phải trông thấy nét bướng bỉnh của nàng, vì gã đã kéo nàng lại gần và cảnh cáo bằng một giọng nhỏ nhẹ nhưng đầy đe dọa.

‘Nàng phải nói ngay hay ta phải dùng đến roi da trừng phạt theo luật cho tội xác láo này.’

Đây không phải lời nói suôn. Gã nói được sẽ làm được dù gã có muốn hay không. Người như gã không chỉ đưa ra lời đe dọa suôn. Còn nàng thì quá rõ nó dù không cần biết hậu quả trừng phạt là gì.

Nhưng nàng chờ cho qua vài tiếng tim đập rồi mới nghiêng răng bật từ ‘Thưa ngài’.

Gã thả nàng ra ngay lập tức. Nàng xoa xoa cổ tay trong khi gã ngồi xuống trở lại, gương mặt gã không chút thay đổi so với trước thời điểm nàng chống đối gã và thua cuộc. Nhưng lần này, cái nhìn của gã là bị đánh lừa, gã thực sự bực mình bởi điều đầu tiên nàng làm sau khi được thả ra là chỉ trích gã, qua 3 ngày lễ ra nàng đã bị đe dọa đủ để không dám làm điều gì xúc phạm chứ.

‘Có lẽ nàng chưa mất hết sự thông minh của mình’, gã đáp trả trước sự đầu hàng của nàng, nhưng sau đó liền găm gừ, ‘Khuất khỏi mắt ta trước khi ta đổi ý trừng phạt tội hỗn xược của nàng.’

Rowena không đợi nhắc thêm, cũng không thèm quang cho gã một cái trừng mắt bực tức, nàng vội tiến đến chỗ Enid đang đợi một cách sốt ruột trước bực thang. Rồi nàng theo cô ta rời khỏi đại sảnh, xuống một tầng đến nhà bếp.

Nhà bếp thường được cất riêng biệt ở sân trong, nhưng thời gian gần đây, nó lại được dời vào trong lâu đài luôn, đặc biệt là ở những vùng mưa nhiều và thời tiết bất thường. Nhà bếp của Fulkurst mới được xây thêm bên trong lâu đài như thế, nó chiếm một diện tích đáng kể khoảng một phần tư lâu đài.

Có ít nhất 20 người đang bận rộn đủ việc khác nhau trong căn phòng lớn. Sự chuẩn bị cho bữa ăn tối đã được bắt đầu từ lâu. Một lò lửa lớn đang rực cháy quay thịt bò bên trên. Các đầu bếp vây quanh một chiếc bàn dài cắt gọt rau củ, nhào bột và thái thịt. Một tủ lớn chứa đầy gia vị nằm gần đó. 2 tên lính cận vệ đứng ăn vội vàng, bên cạnh là một ả hầu khá xinh đang bơn cọt với họ. Một cô hầu làm phomat đã bị bạt tai vì làm đổ sữa trong xô khi vấp phải một trong những con chó dưới chân. Cô ta liền quay lại đá mấy con chó kêu ăng ẳng, nhưng chúng vẫn lảng vảng bên tảng bơ. Ở một góc khác, một người hầu đang súc chai của bữa ăn sáng, thợ nướng bánh đang đưa mẻ bánh mới vào lò, còn 2 người hầu vạm vỡ đang khiêng những bao lúa mì nặng trĩu từ dưới tầng hầm lên.

Nhờ diện tích lớn nên nhà bếp không ngột ngạt, nhưng nó vẫn nóng và khói tỏa ra từ rất nhiều lò nấu cũng như lò nướng. Rowena ghi chú hết cùng với sự lo lắng. Người quản lý nhà bếp vừa rời phòng làm việc thư ký ở phía trên khu vực nhà kho, nhưng Enid không dẫn nàng đến chỗ ông ta mà đến trước người phụ nữ to con đã đánh cô hầu làm phomat. Bà ta có mái tóc vàng, gương mặt hồng hào và khá cao so với thể hình phụ nữ. Bà ta không phải là nô lệ mà là người làm công và là vợ của bếp trưởng.

“VẬY RA CƠ /CÔ/ LÀ MỘT NGƯỜI NỮA TỪ KIKBUROUGH”, Mary Blouet nói trong khi nhìn Rowena từ đầu đến chân, hầu như mọi người trong căn phòng này cũng đang nhìn nàng như thế, dù không ai lộ liễu như Mary.

“Tin đồn có một phụ nữ bị nhốt trong ngục giờ thì chính xác rồi khi cơ /cô/ bị gửi đến đây. Cơ /cô/ hãy gọi ta là Bà Blouet và đừng hòng lên mặt hay nói xấu sau lưng. Ta có đủ quyền như ả Mildred ngạo mạn đó, cũng như ưu ái của lãnh chúa, ta không thể bị cô ta khống chế đâu. Nhưng cô không được ưu ái, phải không, cô gái?”

“Thực là vậy.”, Rowena đáp lời mà không thể loại bỏ sự chán ngán trong giọng nói. “Tôi được ưu ái một cách bệnh hoạn, số phận của tôi là bị hành hạ suốt đời.

“Hành hạ”, Mary cau mày. “Không, không cần thiết phải nói. Giờ theo ta. Ta phải đảo một vòng nếu không thì không xong việc với mấy ả lười biếng. Ta sẽ giải thích nhiệm vụ của cô trên đường đi luôn.”

Rowena ngạc nhiên.

“Tôi không làm việc trong nhà bếp à?”

“Ở đây hả?” Mary cười giọng điệu vui vẻ. “Đã đủ người ở đây rồi, vả lại chồng ta cũng không thích người của ta trong khu vực của lão. Lão không thể sống với lười biếng trong nghề của mình, trong khi đó ta chẳng thèm để ý đến nó và có thể trị được nó, chỉ trừ ả lăng lơ Celia xem thường quyền lực của ta khi dám chống đối. Nhưng ả dám vì được Warrick sủng ái, ai cũng biết vậy. Sao mà ta ước...”

Mary bỏ lửng câu nói khi đã đến đầu cầu thang vào lại Đại sảnh. Rowenna lê bước với lo sợ một cuộc xung đột nữa với Warrick, nhưng gã đã không còn trong phòng. Bên cạnh cửa sổ cũng không còn lại mấy vị tiểu thư, nhưng không có dấu vết nào của Mildred.

“Ta từ chối làm việc với những người hầu của các tiểu thư”, Mary nói khi nhận ra Rowena đang nhìn về đâu. “Nhưng cô không may mắn như Mildred đang hưởng, cô ta được nhận việc quá dễ dàng”

‘Mildred đã ở đây lâu chưa?’

“Chưa, cô ta đến cùng lúc với lãnh chúa về. Sao hỏi thế? Cô biết ả à?”

“Phải”

‘Được rồi. Tránh xa ả ta. Ở đây có nhiều cấp bậc đối với người hầu, vì ả ta chăm sóc con gái của lãnh chúa nên vị trí cao hơn, thậm chí hơn cả những người hầu của các tiểu thư nhà khác. Tất nhiên, là cũng cao hơn cô. Dù vậy, cô vẫn cao hơn đám người hầu dưới bếp, nhưng cũng đừng dính dáng đến họ. Cô sẽ biết đủ người để chọn làm bạn với sự quan tâm của ta, nhưng nếu cô nghe theo lời khuyên của ta, thì cô sẽ không kết bạn với Celia.’

Rowena không quan tâm đến “Celia đó”, dù cho cô ta là nhân vật được Warrick yêu thích, nàng đang chìm trong tình trạng khó khăn của mình. Nàng biết mình là một trong những người hầu dưới quyền của Mary, nhưng nàng còn chưa biết phải làm việc gì.

Bất ngờ về thân phận của một người hầu mới chỉ thoáng qua vì nàng đã đoán trước số phận của mình qua chất liệu vải vóc mà nàng nhận được. Ngoài ra, một trong những điều đầu tiên mà Warrick nói với nàng khi còn ở Kirkborough là nàng không còn là phu nhân nữa. Mĩa mai thay nàng còn nhớ mình từng ước rất rõ rằng thà làm người ở tầng lớp thấp, không có tước hiệu đính kèm tên khiến bao người ao ước và giành giật. Quả thực, nàng phải cẩn thận hơn với những lời ước chết tiệt của mình trong tương lai.

Dù Warrick có ước tới ước lui, gã cũng không thể biến nàng thành người hầu đúng nghĩa vì nàng mang dòng máu quý tộc từ trong trứng. Tuy nhiên, gã có thể đối với nàng như người hầu, gã đã ra lệnh như thế, còn nàng làm được điều gì đâu khi sự thật bây giờ nàng là một tù nhân trong tay gã. Nàng từng nghĩ đến việc bị tống vào ngục trở lại mà không còn sự chở che của John Giffard, nên nàng coi vị trí hiện thời là may mắn, không, nhiều hơn may mắn. Một người hầu được tự do đi đứng và hầu như không bị giám sát. Một người hầu có thể trốn thoát.

CHƯƠNG XIX

Phần lớn thời gian cô sẽ ở đây” Mary nói khi mở cửa phòng dệt ở tầng trên của Đại sảnh. Ba phụ nữ lật đặt rời cửa sổ, nơi họ đứng xem những người lính cận vệ tập luyện dưới sân, nhưng họ không kịp trở về chỗ ngồi trước khi Mary nhận biết. Bà có thể không biết, nhưng nhìn thấy ngay một ống chỉ đang lăn trên sàn và khuất dạng dưới gấu váy của bà. Một người trong số đó vội vàng tiếp tục quay chỉ lại nhưng càng làm nó tuột luốt.

Rowena bước vào căn phòng nhỏ trong khi Mary trừng mắt nhìn những người thợ của mình. Có một cái sọt đầy nhóc ống chỉ với những con lăn bằng đá, đủ để xe một lượng chỉ lớn nếu như có nhiều người hơn nữa, nhưng ở đây chỉ có 8 thợ. Những cái sọt lớn hơn hứng những mảnh tơ mới được làm ra, đã sẵn sàng để được xe thành chỉ. Có 6 khung cử lớn cùng một chồng khung quay tay nằm trong góc, nhưng chỉ 3 khung cử lớn là đang làm việc và chỉ một có vài gần như dệt xong. Khung cửa sổ đơn cho ánh sáng dư giả, vì thế rất ít khói từ đèn cầy ám vào các mẫu vải vừa dệt xong.

Mary sau cùng cũng bực bội rảo một vòng quanh phòng la rầy các cô thợ.

“Lại câu giờ nữa rồi phải không?”, bà khiển trách một cách nghiêm khắc. “Các cô phải xong việc trong nội ngày hôm nay, hoặc nhịn bữa tối đi. Và nếu tôi còn thấy các cô lười nhác lần nào nữa trong tuần này thì hãy chuẩn bị tinh thần xuống phòng giặt đi. Thiếu gì người có đôi tay lanh lẹ hơn các cô, nếu tôi vào làng đưa họ về đây.”

Nói xong bà đóng sầm cửa lại, làm Rowena bất ngờ phải buộc miệng.

“Tôi nghĩ là mình làm việc ở đây.”

“Đúng vậy, nhưng đã có đủ việc cho cô làm hết ngày hôm nay rồi, cô chưa phải bắt tay vào dệt và quay tơ bây giờ, và cũng không phải lãnh tội chung với đám người lười biếng đó.”

Rowena hoàn toàn đồng ý sau những gì nàng đã trải qua và với lòng biết ơn, nàng cho Mary biết "Tôi biết cách xe những sợi chỉ tốt dù nó tốn nhiều thời gian hơn vì quay sợi đôi, và tôi cũng có thể hướng dẫn cách dệt vải chất lượng tốt hơn, đủ đẹp dành cho các quý cô trong lâu đài."

Nàng đã có rất ít cơ hội để quản lý những người hầu trong 3 năm qua, kể cả những người chỉ phục vụ nàng. Nhưng lúc nàng mới 15t, cuộc đời nàng đã thay đổi mạnh mẽ khi mẹ nàng dạy nàng tất cả những việc cần thiết để chăm sóc lâu đài. Và bất cứ điều gì nàng hướng dẫn cho người hầu, nàng đều có thể tự mình làm được vì làm sao nàng có thể quản lý ra trò nếu như không biết rõ cần phải làm mọi chuyện ra sao. Không những thế, còn có nhiều việc nàng còn làm tốt hơn người khác.

Nhận thấy đã thu hút hoàn toàn sự quan tâm từ Mary, nàng nói tiếp. "Nhưng năng lực của tôi cũng vô dụng ở đây, vì tôi dùng kim tốt hơn."

"Lãnh chúa của ta cũng nghĩ như thế, nên ngài đã ra lệnh để cô coi sóc trang phục và may thêm những bộ mới cho ông ấy. Dù chúng tôi có vải tốt hơn sợi len nhưng cô có thể dạy những người khác để dệt vải tốt hơn nữa, phải vậy không?" Rowena vẫn đang đờ mắt với những gì mà nàng cho là một hình phạt nữa là phải coi sóc quần áo cho gã, nên nàng chỉ vội gật đầu. tuy nhiên, Mary không nhận thấy sắc diện nàng thay đổi trong hàng lang mờ tối, bà chỉ ngạc nhiên hỏi tiếp.

"Cô quản lý đám thợ dệt ở Kirkborough à?"

"Không, tôi chỉ mới ở đó."

Được rồi, ta sẽ không khó chịu nếu cô chỉ dẫn chút ít cho mấy ả thợ này trong lúc cô tự dệt theo kiểu của mình, nhưng đó không phải là điều tôi yêu cầu cô làm, cô sẽ có chút thời gian rảnh để làm tất cả những gì phải làm."

Rồi sau khi quay người rời khỏi, bà chỉ nói thêm, "Khi nào cô kết thúc công việc trong ngày thì có thể trở về đây ngủ với mấy người khác."

Rowena quan sát căn phòng nhỏ chỉ có chút khoảng trống dưới sàn rồi hỏi "Tất cả ngủ ở đây ư?"

"Không, chỉ có 3 thôi, 5 người khác cũng lẳng lơ như Celia. Đêm xuống là lên đi với trai."

Mary dừng lại ngay đầu cầu thang ghìim nàng qua đôi mắt nhú lại.

“Cô không có sở thích đó chứ?”

Rowena biết mọi người đã trông thấy nàng vào phòng của lãnh chúa 3 ngày trước và cũng có người thấy nàng rời nơi đó sáng nay. Mặc dù Mary dường như không biết, nhưng rồi bà cũng nghe thấy thôi. Nếu Rowena được đặt trong quyền bảo trợ của Mary, dường như đã là như vậy, nàng không muốn đối đầu với người phụ nữ này bằng cách để bà ta kinh ngạc về sau khi nghe chuyện của nàng, nên Rowena quyết định thú thật. Và lại, Mary dường như cũng không phải là người hẹp hòi, chỉ là một người hay rào đón thôi. Có lẽ bà ấy có thể giúp Rowena nếu nàng chiếm được cảm tình của bà.

“Tôi sẽ biết ơn vô cùng, thưa bà Blouet, nếu như bà có thể đuổi hết bọn đàn ông tránh xa tôi, nhưng có một điều bà nên biết, nếu lãnh chúa của bà chưa nói. Ông ta xích tôi trên giường trong phòng ngủ của mình 3 ngày qua.

“Không, ông ấy sẽ không bao giờ làm thế.” Mary nói 1 cách phẫn nộ. “Tại sao cô lại nói dối?”

Rowena không nghĩ sẽ nghe thấy người nào đó bênh vực mạnh mẽ cho gã độc ác và chất chứa lòng căm thù đó. Phải chăng Mary không biết gã thực sự là người như thế?

“Enid biết rõ, nhưng tôi e rằng lãnh chúa của bà sẽ không thừa nhận, vì ông ta có lí do trừng phạt tôi. Tôi chỉ nói với bà để bà không phải thắc mắc sao ông ta đã chọn tôi để trừng phạt, vì dường như nó không giống là ông ta đang trả thù tôi.

Mary vẫn còn nghi ngờ dù bà chấp nhận “Ừ, không hẳn vậy, vì cô còn nhiều việc khác, giờ tôi nghĩ có thể xem đó là hình phạt nếu nó không làm cô thích. Cô cũng phải phục vụ tại bàn lãnh chúa Warrick mỗi bữa ăn, dọn dẹp phòng ngủ của ngài cùng với Enid và chuẩn bị nước tắm cho ngài, chuyện này chắc sẽ làm cho Celia bực bội đây vì đó là việc ả ta rất thích thú.’

Rowena cảm thấy đau nơi bụng. Phải chăng nàng đã nghĩ việc bị giáng cấp xuống làm người hầu thì ít nhất điều tệ nhất đã qua?

‘Vẫn còn 1 việc bà nên biết là tôi đang mang thai và Lãnh chúa Wwarrick biết đó là con của ông ta.’

‘VẬY mà ngài ấy vẫn giao cho cô nhiều việc hơn bất cứ người hầu nào ở đây à? Không, tôi cũng không thể tin được.’

‘Tại sao tôi phải nói dối khi chỉ vài tháng nữa thôi mọi việc sẽ được sáng tỏ?’

‘VẬY ngài ấy chưa biết đâu’, Mary vẫn khẳng khái.

‘Chưa ai đụng đến tôi cả, thưa bà Blouet. Đứa bé là con ông ta, và ông ta định sẽ tước nó khỏi tôi’

Mary thở gấp. ‘Cô buộc tội hơi quá rồi đấy, cô bé. Nếu sự thật cô đang mang thai thì có thể lãnh chúa sẽ tìm cho cô một người chồng, nên không phải nói nhiều với tôi nữa. Giờ theo ta. Cô phải dọn phòng ngủ trong nội ngày hôm nay, nó nhếch nhác quá, 3...ngày... qua.’ Mary không kết thúc điều gì, nhưng sự thực là một trong những lời đồn về Rowena. Bà mím chặt môi rồi bước xuống cầu thang. Rowena không theo bà ta ngay khi cảm thấy vừa trải qua một nỗi sợ mới mà Mary vô tình trao cho nàng. Warrick có thể gả nàng cho một người hầu hay một nông nô nghèo khổ nào đó. Lạy Chúa, xin đừng để gã làm điều đó.

Rowena ghét phải vào lại căn phòng đó, nhưng nó vẫn chưa đến nỗi cảm thấy như bị đàn áp lúc bị xích dính trên giường. Lấn quẩn bên chiếc giường đó cũng còn là điều không thể chịu được luôn, vì thế nàng thà như bò trên sàn nhà chà rửa, trong khi Enid dọn giường, phủi bụi và thay drap mới. Rowena định mang mấy tấm chăn ra ngoài giũ, nhưng Enid lắc đầu. Thay vào đó họ phải đi giặt giũ, Enid thì giặt drap, còn Rowena thì quần áo của gã. Nàng nhận việc khi Enid nhấn chồng quần áo vào tay nàng, còn cô ta thì cũng ôm đầy những đồ dơ khác trước khi ra hiệu cho nàng theo sau.

Rowena chỉ mới giặt đồ 1 lần trong đời nhưng nàng biết rõ nó được thực hiện ra sao. Đó là một việc không hề dễ chịu. Những tấm trải giường thì có thể ngâm trong 1 cái chậu gỗ với tro củi và xà bông bột, sau đó đập và xả sạch rồi phơi lên. Quần áo của người hầu bằng len thứ phẩm cũng có thể giặt như thế, nhưng với chất liệu vải tốt của quần áo lãnh chúa thì không thể giặt theo cách đó. Chúng phải được đun lên rồi vò bằng tay với xà bông

ít chất tẩy, sau đó lại được đun sôi thêm lần nữa, xả lại không chỉ 1 lần mà đến 3 lần trước khi mang đi phơi.

Khi nước trong cái vạc lớn ở phòng giặt ủi dần sôi, hơi nước bốc lên, cùng với chất sút trong xà bông làm da mịn màng của Rowena ửng đỏ, nhưng nàng cho rằng đây không phải là công việc tệ nhất mà mình phải làm, đặc biệt là những người ở phòng giặt giữ rất thân thiện, vài người còn giúp đỡ nàng khi Enid đi khỏi. Không, nàng còn một việc khủng khiếp khác chưa làm, nhưng nàng hi vọng lãnh chúa của Fulkhurst không phải là người khó chịu yêu cầu phải tắm nhiều hơn 1 lần trong tuần, và có thể nàng sẽ có thêm vài ngày trì hoãn trước khi đối mặt với nhiệm vụ đó.

Khi nàng trở lại đại sảnh bàn ăn tối đã được dọn ra. Warrick vẫn chưa đến, nhưng bàn ăn của lãnh chúa đã gần như đông đủ những người có quyền ngồi ăn chung, đó là 2 con gái của gã, mấy hiệp sĩ, một quản gia cũng từng là hiệp sĩ và 1 phụ nữ tuổi trung niên là gia sư dạy giao tiếp của 2 tiểu thư nhà de Chaville. Một trong những hiệp sĩ là Ngài Robert, nên Rowena vội vàng vào bếp để xem có gì cần mang ra bàn của lãnh chúa, nàng hi vọng mình cũng sẽ có được cơ hội nói chuyện riêng với ngài ấy trước khi Warrick đến. Nàng không quên sự giúp đỡ của người hiệp sĩ này khi đã chỉ định John Giffard đến, cũng như nàng không quên sẽ cảm ơn anh ta vì điều đó. Và nếu thuận lợi hơn nàng nuôi dưỡng được tình bạn với anh ta vì đã giúp nàng một lần rồi, thì nàng sẽ có hi vọng nhận thêm sự trợ giúp để thoát khỏi nơi này. Nhưng khi nàng trở lại với khay thịt đầu tiên, Warrick đã định vị và mắt gã lập tức chiếu vào nàng ngay lúc nàng vừa bước vào phòng, rồi nó ở đó mãi cho đến khi nàng đi khuất. Nàng không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được nó vì nàng đã từ chối nhìn lại gã sau cái liếc đầu tiên. Và còn có vài điều khó chịu trong cái nhìn của gã mà nàng không thể lờ lẩn. Nàng kinh ngạc khi trông thấy Warrick đang đứng đợi ngay đầu cầu thang khi nàng bê khay thứ hai lên. Gương mặt gã báo trước điềm gở cho nàng.

‘Chẳng phải ta đã cảnh cáo nàng luôn nhìn ta hay sao?’ Gã hỏi.

‘Tôi quên’, nàng nói dối.

Điều đó chỉ làm gã nhượng bộ phân nửa.

‘Nàng còn dám quên nữa không?’

‘Không’

‘Không gì?’

‘Thưa ngài’, Nàng rít khế.

Làm gã hài lòng. ‘Có lẽ nàng cần thêm chút gì đó nhắc nhở mình thuộc về ai bây giờ.’ Gã nói bằng giọng trầm ngâm, chỉ trước khi tay gã với đến ngực nàng.

Rowena vội nhảy giật lùi vào đầu cầu thang, vì hành động quá nhanh làm nàng trượt chân. Warrick cố chộp lấy nàng, nhưng do mọi chuyện xảy ra quá nhanh nên gã không thể bắt được nàng đúng lúc. Nàng không kêu lên, nàng cảm thấy chút thỏa mãn khi bị kịch của mình kết thúc theo cách này trước khi sự hối tiếc ngập trong đầu nàng. Nhưng cảm giác này cũng dần nguồn khơi lên tiếng kêu vì nàng ngã qua 2 bậc thang va vào một tên hầu đang bê một khay thức ăn lên. Cả 2 cái khay rơi xuống bậc thang kêu rùng rảng khi tên hầu thả tay ra để giữ thăng bằng. May mắn là anh ta không níu nàng, nếu không nàng sẽ bị kéo giật đau đớn, thay vào đó Warrick kéo nàng khỏi tên người hầu kịp lúc nàng vừa ngã vào anh ta. Gã không chịu thả nàng ra ở đầu cầu thang cho đến khi lắc mạnh nàng ít nhất 2 lần.

“Đừng bao giờ cố tránh sự đụng chạm của ta lần nữa, nha đầu, nếu không điều tệ hơn cú ngã cầu thang vừa rồi sẽ xảy ra đó. Giờ dọn sạch chỗ này, thật nhanh lên vì ta sẽ không ăn cho đến khi nàng gấp thức ăn cho ta đâu, mà ta thì đang đói đấy”.

Nói cách khác, nàng có thể biết cơn giận của gã sẽ lên cao sau mỗi phút nếu như gã phải đợi nàng lau sạch cầu thang chẳng? Không có gì lạ khi tay nàng run rẩy trước khi xong việc.

CHƯƠNG XX

Rowena tức giận vì Warrick đã làm nàng lo lắng, vì khi nàng vội vàng trở lại với một khay thức ăn mới thì thấy gã đã gấp thức ăn có sẵn trên bàn rồi và đang mãi nói chuyện với người quản gia, mà không biểu hiện thái độ nào với nàng. Nhưng gã vẫn bắt nàng gấp thức ăn bằng cách chỉ vào loại thức ăn mình muốn và cũng giữ nàng lại để châm bia dù có chú tiểu đồng đứng cạnh bên, ôm bình bia để làm việc đó. Tất nhiên, mắt nàng phải nhìn vào gã suốt.

Rowena cũng bực tức về điều đó. Nàng không thích trông thấy từng sắc thái thể hiện trên gương mặt gã, không muốn thấy rõ suy nghĩ của gã đối với nàng thế nào. Nhưng nàng biết đây cũng là đòn trả thù, ép nàng phải chứng kiến vẻ mặt hung ác của gã cũng như phục vụ gã ăn uống. 2 hành động đều được đưa về một mối là nàng vẫn nắm hoàn toàn trong tầm kiểm soát của gã.

Khi gã vừa ăn xong liền ra hiệu nàng lại gần bằng một cái phẩy tay, thậm chí chẳng cần nhìn xem nàng có thấy hay không. Nàng sẽ gặp chuyện ngay nếu như không nhìn thấy vì nàng biết đó là cách gã kiểm tra mức độ vâng lời của nàng, dù rõ ràng gã muốn nàng tâm phục khẩu phục. Điều đó càng làm nàng tức nghẹn vì gã quá ngạo mạn tin rằng nàng sẽ làm tất cả những gì gã ra lệnh. Chẳng lẽ chưa từng có ai chống đối lại gã? Chưa từng có ai dám chọc giận gã sao? Một suy nghĩ lỗ bịch, vì thậm chí, khi gã không cau mày, gã cũng đang gieo rắc nỗi kinh hoàng. Và mặc kệ gã đã làm nàng bực tức bao nhiêu thì nàng cũng không dám thử phản đối hay kiểm chứng đòn trừng phạt nào khác nữa.

‘Ta muốn tắm tối nay’, gã bảo nàng khi nàng đã đến gần mà vẫn không thèm nhìn lên nàng. ‘Đi chuẩn bị đi’

Rowena khép chặt mắt tiếc nuối vì nàng cuối cùng vẫn không thể được trì hoãn công việc này. Nàng nghe thấy tiếng khúc khích từ con gái của gã, tiếp đó là lời khiển trách nghiêm nghị từ người gia sư và nàng cảm thấy

mình đang đỏ mặt. Không ai không thấy thái độ của Warrick hướng đến nàng như thế nào suốt bữa ăn. Và ai cũng ngầm cho rằng mỗi lần lãnh chúa chú ý đến ai trong đám nữ hầu thì người đó coi như sẽ lên giường với gã. Nhưng quy luật này không ứng với nàng vì nàng thực sự đã trải qua kinh nghiệm đau thương đó rồi. Và lại, mọi người đâu hề biết rằng nàng đang bị trừng phạt chứ không phải hưởng đặc ân.

Nàng lật đật rời khỏi đại sảnh chỉ vì muốn lánh xa đôi mắt bạc lạnh lùng đó. Nàng thấy Mary đang ăn tối cùng chồng trong nhà bếp và sức nhớ mình chưa có gì vào bụng. Tuy nhiên, đến lúc nào nàng mới có thời gian ăn đây khi còn nhiều nhiệm vụ phải thực hiện? Rõ ràng không phải hôm nay, vì hôm nay là một ngoại lệ với quá nhiều việc dồn lại trong 3 ngày, và nàng đã bắt đầu trễ, chỉ mong rằng gã không đòi tắm mỗi đêm.

Mary giải thích đơn giản cho Rowena nhiệm vụ kế tiếp của nàng trong khi vẫn không ngừng nhét mấy miếng thịt gà quay tươm mỡ vào miệng, khiến bụng Rowena sôi ùng ục phản đối vì chỉ được ăn bằng mùi hương của thức ăn. Nàng được biết mình không phải lấy cái bồn lớn được đặt trong phòng chờ bên ngoài phòng ngủ của các cận vệ trên tầng thượng, vì trong mùa hè gã tắm ngay đó. Nàng cũng không phải kéo nhiều xô nước vì những tên hầu đã làm sẵn, vì thế nàng chỉ việc yêu cầu chúng làm thế vào lần sau. Nàng cũng được chỉ chỗ lấy khăn tắm và xà bông chỉ dùng cho lãnh chúa. Nàng đã được cảnh báo rằng lãnh chúa chỉ thích nước thật ấm nhưng không được nóng vì thế trách nhiệm của nàng là canh chừng nhiệt độ, nếu không đừng trách bị ăn tát. Điều đó thì không lo, nhưng có khả năng xảy ra vì phần lớn các hiệp sĩ đều phản ứng bạo lực trước những điều không vừa ý dù là nhỏ nhất và sẽ có rắc rối cho những ai đứng gần đó. Thật dễ nổi cáu khi lại phải băng qua chiều dài đại sảnh mới tới được phòng tắm, nhưng Warrick dường như không chú ý đến nàng lần này. Dù vậy, mỗi bước đi nàng đều liếc nhìn gã để tuân theo mệnh lệnh vô lý của gã, nàng không thể loại trừ khả năng mình sẽ vấp vào vật gì đó nếu như vừa đi vừa nhìn trừng vào gã. Liệu có được chẳng? Nàng cho rằng không, vì nàng không thể phân bua mình phải nhìn đường. Rồi khi đến phòng chờ bên ngoài phòng tắm nàng phải đối diện với Celia.

Nàng biết chắc người phụ nữ trẻ tuổi này là ai nhờ vào vẻ đẹp sắc sảo của cô ta cùng với tia nhìn chứa đầy ghen ghét từ đôi mắt màu xanh lá. Cô ta mặc áo ngoài lẫn áo lót đều được khoét sâu để lộ phần ngực to, cùng với mái tóc xoắn bồng xồm màu đồng làm cô ta trông gợi cảm một cách hoang dại khiến đàn ông phải ham muốn. Hàm răng vàng để gây chú ý nhưng mùi hương hoa hồng sực nức làm muốn nôn ọe. Người phụ nữ này rõ ràng đã tạo ấn tượng ngược, vì đối với giới quý tộc, nước hoa nồng nặc là để nguy trang cho hôi hám.

Celia không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề

‘Tao biết mày đã ở trong tù. Mày đã làm gì để thoát tội và được sủng ái hả? Mày đã banh chân cho đức ngài phải không? Mày đã quỳ gối và...’

‘Khép miệng dơ dáy của cô lại và ra khỏi chỗ này, Celia’

Đôi mắt xanh bừng lên hoài nghi

‘Mày dám nói thế với tao? với tao hả?’

Đó là điều Rowena cần sao, một cuộc chiến vì gã đàn ông nàng khinh bỉ. Thật nực cười. Lại còn bị cho là được sủng ái nữa chứ? Nàng bị ganh tị vì những nhiệm vụ mà nàng căm ghét sao? Lạy Chúa, điều gì sẽ đến nữa đây? Nhưng chính thái độ ngạo mạn của người phụ nữ này làm nàng khó chịu, làm nàng nhớ đến những gì Mary Blouet đã nói về cô ta. Celia đã dựa lưng vào sự sủng ái của lãnh chúa để tỏ ra kiêu căng, chẳng phù hợp với một ả hầu. Nhưng sự thật cô ta chỉ là một nữ hầu, dù có cố gắng đổi giọng vẫn không thể thay đổi được bản chất của mình. Tuy nhiên, giờ nàng cũng hơn gì cô ta đâu, Rowena tự nhắc nhở mình. Nàng có quyền gì để phản đối thái độ cả gan của người hầu khác chứ?

Không may, hiện thực đó không tách được giọng mỉa mai khi nàng trả lời.

‘Tôi nghĩ mình có thể nói chuyện với cô những gì tôi thích, Celia. Tôi chẳng phải là một người hiện được sủng ái sao?’

Dứt lời nàng liền bị một cái tát hoàn toàn bất ngờ cùng một câu trả lời hằn học.

‘Không lâu đâu, chồn cái. Hãy nhớ khi đức ngài chán ngấy thân hình gầy còm và nhọt nhọt của mày, thì tao sẽ làm mày phải hối hận dám giành chỗ

của tao.’

Rowena quá kinh ngạc để thốt nên lời khi Celia vội vã đi. Nàng chưa bao giờ bị tát trước đây, chưa bao giờ trong cuộc đời nàng và nó tất nhiên không dễ chịu gì. Thế nhưng nàng biết đó là một điều nữa mình phải quen dần khi ở đây, vì nàng có thể trông cậy vào ai chứ, đặc biệt nếu sự ngược đãi đến từ Bà Blouet, người có quyền quan tâm cũng như kỉ luật với nàng, hay chính Warrick? Nhưng từ người hầu khác thì sao? Không, nàng không thể nhận nó, nhất là từ ả hầu đặc biệt đó. Nàng có thể tưởng tượng được phản ứng của Warrick nếu nàng thử bạt tai người yêu của gã.

Gã đang đến, và Celia biết điều đó nên ả biến đi ngay cùng với thái độ sợ sệt. Người hầu cũng mang nước đến nên Rowena đi tìm khăn tắm và xà bông trong một cái rương riêng biệt trong phòng. Nàng lấy thêm một cái khăn nhúng vào nước lạnh rồi áp lên má, nó làm giảm nhiệt và những vết đỏ mờ dần khi Warrick thông thả đi vào.

Trước tiên, gã nhìn vào bồn tắm với hơi nước đang bốc khói. Nàng không nhìn thấy mấy người hầu đã đổ hết nước nóng làm ấm nước trong chậu, họ chỉ để lại nước lạnh, nên nàng đã định yêu cầu thêm nước nóng lúc gã đến. Thế nhưng, sự hiện diện của gã đã đẩy hết suy nghĩ ra khỏi đầu nàng, đặc biệt khi mắt gã liếc sang nàng rồi nhíu lại trên má nàng. Gã đi thẳng đến và nâng cằm nàng lên.

“Ai đã đánh nàng?”, gã hỏi.

“Không ai cả”

“Nàng nói dối, nha đầu. Nàng đã làm gì khiến bà Blouet khó chịu với nàng thế?”

Tại sao gã lập tức cho rằng nàng đã làm lỗi chứ? Nàng có thể nói sự thật, trừ phi cái tát không hơn chuyện nàng bị giáng cấp xuống ngang hàng Celia. Nhưng nàng biết quá rõ gã sẽ không làm gì nếu biết được đó là Celia yêu quý của gã và vì lí do nào đó làm nàng đau hơn là bị ăn tát. Vì thế nàng nói dối, và thấy khá hài lòng vì điều đó trong trường hợp đặc biệt này.

“Tôi chỉ trượt chân, tôi không thể nhìn đường trong đại sảnh vì phải tuân lệnh đôi theo ngài”

Nhưng gã không nhìn nàng để biết rõ hơn. Gã cau mày, chỉ một lần, nhưng không làm nàng sợ.

“Khờ quá, nha đầu. Nàng phải được chỉ vẽ chuyện vật đi kèm hay sao?”

“Nếu tôi được phép nhìn đường khi có mặt của ngài, thì phải nói chứ. Tôi không muốn mang tiếng bất tuân”

“Nàng không à?” Gã làu bàu trước câu trả lời nhu mì của nàng, rồi thả nàng ra.

“VẬY ta sẽ đợi xem nàng muốn vâng lời thế nào. Cởi đồ cho ta.”

Nàng đã nghĩ đến điều này, nhưng màu sắc vẫn nổi trên mặt nàng làm 2 gò má đều ửng đỏ như nhau. Gã chỉ đứng đó như một tòa tháp với cánh tay thả lỏng bên người. Gã không hề có ý định phụ giúp nàng. Nàng căm ghét phải ở bất cứ nơi đâu gần gã, và gã biết điều đó. Đây cũng là một phần của báo thù, và sau tất cả, đối xử với nàng không hơn một người hầu, không, còn hơn là nô lệ cho gã.

Nàng nhanh tay cởi đồ cho gã mà thậm chí không cố che đậy sự oán hận. Nụ cười không niềm vui mà nàng căm thù lại đến trên môi gã, nên nàng tránh không nhìn đến gương mặt. Nhưng như thế chỉ có thể nhìn vào thân hình mà nàng đã không tìm thấy điều gì chê trách, cho đến giờ cũng không.

Gã thậm chí không thèm cúi xuống để nàng có thể cởi áo, buộc nàng phải đứng sát vào gã để đẩy nó lên khỏi ngực và vai rồi sau đó kéo lên trên thay vì ngược xuống. Nàng thở gấp khi ngực nàng bất ngờ chà xát vào ngực gã, thêm một lần nữa khi đầu vú nàng ngay lập tức bị kích thích cương cứng lên. Nàng kéo mạnh đến nỗi phải bị giật lùi mấy bước khi cái áo cuối cùng cũng chịu thoát khỏi tay gã.

Gã cười vào cách nàng quắc mắt nhìn gã, đó là điều tội thiếu nàng bám vào để giải thích hành động của gã. Gã không thể biết phản ứng của cơ thể nàng vừa mới có với cơ thể gã, phải vậy chăng? Nhưng sao nó có thể xảy ra được khi nàng căm thù gã thế? Nàng không thể hiểu được. Nàng không muốn lại gần gã nữa. vẫn còn quần dài và ủng chưa cởi ra nhưng nàng không thể làm tiếp, không thể. Ngực nàng đang bị kích thích trở lại dù chỉ với suy nghĩ thôi. Lạy Chúa, điều gì đang xảy ra với nàng đây?

Gã nhẩn nại đứng đợi, nhưng khi nàng không có dấu hiệu lại gần nữa, gã ra lệnh “Làm cho xong”

Nàng chậm chậm lắc đầu vừa nhìn thấy một bên chân mày gã nhướng lên thắc mắc.

“Nàng thích bị xích vào giường ta nữa phải không?”

Nàng nhảy tới gần như đụng vào gã vì vội vàng. Nàng nghe thấy tiếng gã cười mà nghiêng chặt răng. Vậy gã vẫn treo sự trừng phạt đó trên đầu nàng sao? Gã thật hèn hạ.

“Quỳ gối đi, ta nghĩ vậy.”

Nàng khụy gối mà thậm chí không nghĩ gì đến mệnh lệnh mới, và phải đối mặt với chỗ phình dày cui giữa quần gã. Máu nóng trở lại trên má nàng, còn những ngón tay nàng run rẩy khi nàng vọt lên trên tháo dây buộc để giải phóng vũ khí báo thù của gã.

“Thật là sáng khoái khi nhìn nàng khúm núm thế này, giống như một con thú cưng bên chân ta”, gã tiếp tục bằng một giọng tự nhiên.

“Có lẽ ta sẽ để nàng phục vụ ta ngay bàn giống vậy”.

Trước tất cả mọi người ư?

“Làm ơn”

Lời nói dứt khỏi miệng nàng cùng với tiếng rên rỉ.

Tay gã đặt trên đầu nàng như thể nàng không hơn một con chó cưng đang thu hút sự quan tâm bên chân gã, rồi gã ấn ấn cho đến khi nàng ngược lên nhìn gã.

“Nàng còn do dự khi làm việc không?”

“Không, tôi sẽ không.”

Gã không nói gì nữa, bỏ mặc nàng với sự hoài nghi đến cực độ liệu câu trả lời của nàng có làm gã hài lòng hay không. Nàng vẫn quỳ vì không dám từ chối nữa, thật là một đòn trừng phạt nhanh và nhục nhã. Phải chăng vẫn còn chưa đủ?

Nàng kéo quần ngắn và quần dài khỏi chân gã nhưng tránh nhìn đến cái gì vừa bật ra bằng cách cúi xuống để làm việc với đôi ủng. Khi nàng đã xong, gã vẫn đứng đó vì thế nàng phải nhìn chăm chăm vào bàn chân trần

của gã, một sự thách thức, nhưng không bất tuân hoàn toàn, vì chẳng phải chân cũng thuộc cơ thể gã sao?

“Nàng đang thử thách nhẫn nại của ta ư?” Gã nói khi nàng vẫn nhìn tiếp vào chân gã. Nhưng lần này gã không ban hành hậu quả, rồi nàng thấy chân gã bước ra xa và sau đó biến mất vào chậu tắm. Nàng thở dài nhẹ nhõm và nàng quên mất phục vụ gã tắm phải làm những gì. Gã nhắc nàng ngay.

“Còn đợi gì nữa, nha đầu? Đến chà lưng và gội đầu cho ta”

Đó là một phần của “phục vụ”. Nàng biết thế. Nhưng ít ra gã không khăng khăng bắt nàng kỳ cọ hết người. Nhưng nàng cũng không muốn ở gần bên cơ thể khóa thân của gã lần nữa, vì chỉ mới nghĩ đến thôi cũng làm nàng thấy nóng và ẩm ướt bên trong, đang lần lượt khuấy động tính khí của nàng. Nàng lấy khăn tắm nhúng ướt rồi mới xát xà bông, nhưng trước khi nàng chạm vào gã, nàng đã hỏi: “Tại sao không để vợ ngài làm việc này?”

“Ta không có vợ.”

“Nhưng ngài có 2 cô con gái mà”

“Và ta đã có 2 người vợ, nhưng cả 2 chết lâu rồi. Ta sẽ có người khác.” Bất thành linh gã chộp lấy áo nàng kéo lại gần rồi găm gừ “Ta định đi đón cô ta, nhưng đã bị kẻ khác cản trở, vì thế cô ta đã bỏ đi và giờ thì biến mất. Chẳng phải cô biết ta đã ở đâu thay vì đi đón cô dâu của mình sao, nha đầu?”

Nàng sợ phải trả lời, nhưng gã không chờ nàng.

“Ta bị xích trên giường vì niềm sung sướng của nàng.”

“Không phải của tôi” nàng thì thầm.

Gã thả nàng ra bằng một cái xô nhẹ.

“Tốt nhất nàng nên cầu nguyện Tiểu thư Isabella vẫn còn sống và được tìm thấy”

Lại một lời khuyến cáo tàn bạo không cần kèm hậu quả nữa. Nàng tự hỏi phải chăng vị tiểu thư đó không mất tích mà đã tận dụng cơ hội trốn thoát khỏi hôn ước với gã đàn ông này. Nếu là Rowena thì chắc chắn nàng sẽ làm thế dù chỉ có một nửa cơ hội.

Chủ đề này đã làm gã nổi giận. Nàng cảm nhận được nó trong từng thớ cơ căng trên lưng gã nên nàng nhanh chóng chà xát. Nàng thực sự rất kinh

ngạc khi đưa cho gã khăn tắm để kỳ cọ phần trước, gã đã không cầm lấy. Nàng phải nhận thêm hình phạt vì đã chọc tức gã.

“Ta thấy mình làm việc quá sức hôm nay nên nàng có thể kỳ cọ cho ta khắp nơi, nha đầu. Tốt nhất là nàng nên cởi đồ để chúng khỏi bị ướt”

Gã đáng bị đày xuống địa ngục. Tại sao phải trả đũa với những chuyện nhỏ nhặt nhất chứ? Gã là con của quỷ dữ mới độc ác thế này.

Nhưng Rowena đã làm theo, nàng cởi phắt cùng lúc áo lót và áo ngoài, rồi lật đật tháo dây buộc, sau đó nàng lập tức mặc vào bề trái của chiếc áo không tay trước khi gã nhận biết, sự thực là nàng đang chống đối lại gã trong việc giải quyết chuyện bị ướt theo cách của nàng.

Đến khi nàng đi quỳ gối bên cạnh và bắt đầu xát xà bông lên ngực thì gã mới biết nàng đã làm gì và nó làm gã ngạc nhiên. Nàng nín thở lo lắng mình sẽ nhận bạt tai đầu tiên từ gã ngay bây giờ. Nhưng gã không có hành động nào cả, rồi nàng cũng dám nhìn mặt gã và thấy được nụ cười khôi phục gương mặt rất nam tính. Mặt nàng phản chiếu sự sững sốt làm gã bật cười.

Rowena ngồi lại trên gót, nhục nhã. Điều cuối cùng nàng đã làm là chọc cười quỷ dữ. Nhưng nàng có được gì mình muốn hôm nay đâu.

Khi chỉ còn lại nụ cười mỉm, gã bảo nàng “Lại đây làm cho xong, nếu không nước lạnh mất”

Nàng làm, dù tắm rửa cho một cơ thể đàn ông to lớn thế này là một màn tra tấn thực sự, không thể có từ nào khác để mô tả nó. Tim nàng đập thành thịch. Mạch nháy nhanh, còn 2 đỉnh ngực nàng trở nên nhức nhối, đâm thẳng vào lớp vải nhám của áo ngoài. Kỳ cọ cho gã gợi nhớ trực tiếp đến những lần nàng phải ép gã sẵn sàng, quá giống với việc vuốt ve gã. và chất nam tính của gã sượt qua cánh tay nàng mấy lần, đủ để nàng biết nó sắp bùng nổ trước khi nàng vòng ra phía trước để làm sạch nó. Mặt nàng nóng bừng. Còn gã vẫn giữ được vẻ đẹp trai ấn tượng vì vẫn còn cười và thích thú trước sự khổ sở của nàng. Nàng không còn để ý đến nó nữa vì giờ đây phải chỉ mỗi mặt nàng đang bị thiêu đốt. Nàng đột ngột có một mong muốn điên khùng là trườn vào bồn tắm với gã. Thay vì làm thế, nàng đứng bật

dậy và bắt đầu gội đầu cho gã. Nàng làm mạnh tay với khá nhiều xà bông làm chảy tràn xuống mắt gã.

“Đủ rồi, nha đầu”, gã phàn nàn, “xối sạch được rồi”

Rowena với tới xô nước, nhẹ nhõm vì gần xong việc và cũng sức nhớ đã không còn nước nóng.

“Ngài phải đợi thôi”

“Không, xối liền đi”

“Nhưng thưa ngài, nước...”

“làm ngay, quý tha ma bắt nàng”

Môi gã mím lại. Được thôi, gã đã ra lệnh, chẳng phải thế sao? Với chút thỏa mãn, nàng xối xô nước lạnh băng lên đầu gã.

Nàng nghe thấy gã lấy hơi trong khi nước chảy tràn trên mặt gã làm gã nghẹt thở và thối lù phù. Khoảnh khắc vừa thỏa mãn bỗng biến thành báo động. Gã sẽ đánh nàng ngay thôi, dù đây đâu phải lỗi của nàng. Gã không nhảy khỏi bồn tắm, nhưng nàng vẫn lùi chầm chậm về phía cửa khi gã vuốt nước khỏi mặt, vừa xong thì đôi mắt màu bạc đó liền đóng đinh lên người nàng.

“Tôi đã cố báo không còn nước nóng rồi mà, thưa lãnh chúa”

“Nàng có làm vậy, nhưng nếu mắt ta không xót, ta có lẽ đã nghe rồi”

Nàng cứng người.

“Vậy ngài vẫn nhất quyết đổ thừa cho tôi sao? Chẳng phải ngài đã ra lệnh, tôi cũng đã nói là tôi chưa từng tắm cho ai cả, nên làm sao biết cách chứ?”

“Im lặng đi”

Gã chắc chắn đang bực mình, nhưng không giống gã sẽ đứng dậy và đ1nh nàng, nên nàng hỏi

“Ngài muốn mặc đồ nào? Tôi sẽ đi lấy.”

“Không cần. Ta nhớ giường của mình lắm rồi và định đi thẳng về đó đây.”

“Vậy tôi có bị bắt lỗi không, thưa ngài”

Nàng cố ý ngăn ngừa khi xưng hô với gã, nhưng cái nhìn của gã cho thấy gã đã biết, điều đó có thể giải thích tại sao gã trả lời: “Không, nàng lau khô

cho ta đã”. Tuy nhiên, điều này dường như còn hơn hình phạt lỗi nước lạnh. Gã nói xong liền đứng dậy, và vì đã đứng cách xa gã nên nàng không thể không trông thấy toàn bộ thân thể gã.

Nàng lắc đầu, lại từ chối tuân lệnh gã, nhưng gã hỏi trước:

“Nàng có hài lòng với những gì nàng đã chăm sóc?”

“Không.” Nàng nhấn mạnh

“Trước đây nàng luôn thế”, gã nhắc nhở nàng.

Giọng gã quá khàn. Lạy Chúa, phải chăng gã đang cố cảm dỗ nàng khao khát gã? Nếu vậy, nó chỉ dẫn đến kết cục rồi nàng cũng bị thái hời và rơi vào tay Celia của gã. Gã đã đạt được mục đích “giống thật giống”. Gã không thể muốn nàng nữa. Không, tất cả những gì gã muốn chỉ là báo thù.

“Tôi thích cưỡng hiếp không hơn gì ngài đâu”, nàng khổ sở trả lời. “Tôi từng nói với ngài là tôi rất tiếc thế nào về những gì đã xảy ra với ngài mà. Khi nào ngài mới chịu ngừng trả thù tôi đây?”

“Khi ta không còn thấy tức điên lên mỗi lần trông thấy nàng. Khi mỗi lần đàn áp đều được thỏa mãn. Khi ta giết được gã anh nàng trả thù cho cận vệ đã chết của ta. Khi ta mất hứng thú, nha đầu, nhưng nó không trước... có lẽ không bao giờ”

CHƯƠNG XXI

Rowena nằm trên chiếc đệm rơm khô rạp trên sàn nhà của phòng dệt, không ngủ được dù nàng đã để chiếc áo lót xuống phía dưới rồi mới nằm lên. Vải len thô có thể làm ngứa ngáy, nhưng chiếc đệm rơm thô cứng này còn tệ hơn nhiều, nên chiếc áo lót mang đến cho nàng chút dễ chịu. Nàng không còn sự thoải mái nào khác, không từ trong suy nghĩ, trong bụng trống rỗng và cũng không từ cảm giác bất ổn mà Lãnh chúa Báo thù đã khuấy động bên trong nàng.

Nàng không thể hiểu được những cảm giác đó. Nàng không hề muốn Warrick de Chaville. Nàng không thể muốn một người mà mình căm thù. Đã nhiều lần trong mấy ngày qua gã làm nàng phải khao khát, bấp chập nàng căm ghét, nhưng cơ thể nàng đã nhớ tất cả trong tối nay và phản ứng lại, một lần nữa, và tất nhiên nó không phải là điều nàng mong muốn.

Gã đã rất tức giận sau khi được nhắc nhớ đến tất cả những lí do làm gã phải báo thù nàng, tuy nhiên gã cũng kèm chế rất tốt. Sự giận dữ chỉ thể hiện qua ánh mắt, nhưng cũng quá đủ làm Rowena run rẩy. Và gã rất thích thú mục kích sự sợ hãi đó. Dường như chỉ bấy nhiêu cũng làm gã nguôi giận.

Chân nàng cảm giác như tê cứng khi tiến lại phía gã với khăn khô mềm, nhưng giọng lạnh lùng của gã không làm nàng dịu đi.

“Quý lần nữa”, gã đề nghị. “Và cẩn thận, nha đầu, đừng để sót một giọt nước nào đó. Ta mà bị cảm lạnh vì tội cấu thả thì nàng đừng trách sao bị đánh.”

Gã nói như thế những lời đe dọa cho ăn đòn khác thiếu giá trị. Nàng không chắc, nhưng chú tâm đến lần răn đe này. Và cũng để tự bảo vệ mình, nàng bắt mình lau thật chậm, chắc chắn từng phần da đều được khô ráo không chút ẩm ướt.

Đó là 1 trải nghiệm mà nàng không muốn nhắc lại. Sự run sợ của nàng lúc đó đã chuyển sang dạng khác. Và gã cũng biết. Gã quan sát nàng như

con chim ưng vì thế dù muốn dù không gã cũng thấy những hiệu ứng của mình lên nàng. Tuy nhiên, tác động mà nàng gây cho gã thậm chí còn rõ ràng hơn, nó đang đóng dấu thẳng trên mặt gã. Rồi sự mê hoặc với phần nam tính của gã trở lại. Trái với mong muốn, nàng thậm chí đã ve vuốt khi nàng lau khô nó. Đó cũng là lúc gã đột ngột kêu nàng ra ngoài. Nàng rất ngạc nhiên, nhưng không chần chừ để gã phải lập lại mệnh lệnh. Nàng chạy lên cầu thang ở gần phòng ngủ của gã dẫn đến khu nhà của phụ nữ., bao gồm cả phòng may và dệt.

Phòng dệt tối thui và trống trơn vì mọi người đã xuống đại sảnh từ sớm. Rowena nghĩ mình cần lấy lại bình tĩnh trước khi tìm gì ăn. Nhưng thay vào đó, nàng đi kiểm ngọn đuốc ở hành lang để thắp mấy cây đèn cầy trong phòng rồi ngã tẩm đệm rơm, lót áo và nằm nghỉ.

Để ngủ được là 1 vấn đề khác nữa. nàng còn thức khi 4 cô thợ dệt cùng trở về, họ thì thào vài phút rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ không chút khó khăn. Nàng vẫn thức giữa tiếng bụng sôi ùng ục hòa với tiếng ngáy đều của những người cạnh bên. Và nàng vẫn chưa ngủ khi cửa lại mở, dường như trời đã tảng sáng, rồi 1 dáng cao to hất bóng lên ánh sáng đằng sau.

Nàng biết đó là ai. Dường như có lúc nào đó nàng đã mong đợi gã sẽ đến, dù nàng cũng tưởng tượng đến cảnh gã đang thư giãn bên Celia. Có khi nào gã nghĩ rằng Celia của gã ở đây? Có phải gã đến gặp người yêu chứ không phải là nàng?

Nhưng chính Rowena là người gã muốn. “Đi”

Không phải nghi ngờ đó là lời nói dành cho nàng, dù mặt gã hoàn toàn bị che khuất. Không ai trong phòng động đậy... nhưng Rowena không nhúc nhích mà chỉ lắc đầu.

Gã phất tay và lập lại từ duy nhất đó, nàng liền bị tấn công dồn dập với những kí ức khi tay gã lướt trên người nàng, rồi những khoái cảm kỳ diệu mà thân thể của gã đè nặng lên nàng, nhưng nàng lại lắc đầu lần nữa, rất quyết liệt. Nàng không muốn nhận những cảm xúc đó, nhất là từ gã.

Gã nói nhiều trước sự khước từ của nàng, nhưng rất khẽ, chỉ đủ lọt vào tai nàng.

“Nàng đang chịu đựng sự khổ sở như ta, nếu không nàng đâu còn thức. Ta không muốn phải kéo dài nó lâu hơn nữa. Đi nào, hay ta phải ẵm nàng ra.”

Nàng sợ tạo nên cảnh tượng chắc chắn làm mọi người tỉnh giấc, nhưng vẫn không cử động, vì thế gã phải tiếp tục: “Nàng có la hét cũng chẳng nhằm nhò gì. Chẳng lẽ nàng chưa nhận ra điều đó?”

Nàng có chút tự trọng hơn thế, nhưng vì nàng gần như muốn la lên nếu gã đụng vào nàng, nên nàng ngồi dậy rồi theo gã ra khỏi phòng, dù vậy vẫn không đi xa hơn hành lang vắng lặng. Gã vẫn bước chắc mẫm nàng đang theo sau. Khi nhận ra nàng không ở sau lưng gã vội quay lại, dù ít ra vẫn chưa nổi giận. Chân mày gã chỉ nhướng nghi vấn.

“Nàng muốn có trợ giúp ư?”

Sự sơ suất của gã đang chuyển thành tức giận.

“Tôi sẽ không đi với ngài,” nàng nói rõ ràng và cứng rắn.

“Ngài đã trả thù tôi đủ cách rồi. Ép buộc tôi lần nữa không còn “giống thật giống” đâu.

“Ta đã nói với nàng là chỉ “giống thật giống” thôi sao, nha đầu? Sau hôm nay nàng sẽ biết rõ hơn. Tuy nhiên, ta chọn sự đền đáp chính xác từ nàng, và cứ như thế mà làm”

Rồi gã nhún vai, chỉ trước khi nụ cười lạnh lẽo đó trở lại trên môi.

“Nhưng chuyện đó cũng chẳng nhằm nhò gì cả, với ta giờ nàng thực sự không hơn một người hầu gắn chặt cuộc đời ở Fulkhurst, như những người hầu khác. Điều đó có nghĩa là nàng không thể làm gì mà không được phép của ta, và giống như những người hầu khác, nàng mắc nợ ta. Cũng có nghĩa, giống như những nữ hầu khác, nếu ta quyết định giật váy nàng và đặt mình vào giữa chân nàng ở bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu thì đó chính là đặc ân của ta. Do đó, nếu ta muốn nàng tự nguyện đến giường ta, nàng không được từ chối. Rõ chứ?”

“Rõ, nhưng”

“Rõ, gì?”

“Thưa ngài.”, nàng ngắt lời.

“Nàng thật chậm tiêu. Nhưng chỉ nên mong đợi biết từng chút một đối với những người ngớ ngẩn như nàng.”

“Tôi không ngớ ngẩn, thưa ngài.”

“Không ư? Nàng không nghĩ mình ngu xuẩn khi cố tình ăn cắp một đứa con ta à?”

“Không ngu ngốc”, nàng thú nhận “chỉ là sai lầm, nhưng tôi không có lựa chọn.”

“Không ai kè dao vào cổ nàng cả”, gã nói một cách khắc nghiệt.

Nàng đã được cảnh báo không nên bào chữa. Gã đang tức giận, và không giống sẽ chịu lắng nghe nếu như nàng dám thử làm cho hẳn hiểu mọi chuyện. Tuy nhiên, dù nàng đã kềm chế cũng không thể cho qua những lời miêu tả về vị trí hiện tại của nàng, dù cho có làm gã thêm giận dữ.

“Ngài biết rõ, tôi không phải là một người hầu mà, ngài Warrick. Nếu thực sự là người hầu, tôi sẽ không nghi ngờ đồng ý với tất cả những gì ngài nói và có thể thậm chí cảm nhận khác biệt về lệnh triệu tập vào nửa đêm của ngài. Nhưng dù có phán tôi là người hầu đi nữa cũng không có nghĩa như thế, không thay đổi cảm nhận của tôi, không khiến tôi chấp nhận điều gì mà ngài đã gọi là ‘đặc ân’.”

“Nàng rất thích cho ta biết mình không có lựa chọn. Nàng nghĩ mình có lựa chọn trong chuyện này ư?”

“VẬY thì ngài cứ xích tôi lần nữa”, nàng nói mạch lạc, ‘vì tôi sẽ không bao giờ tự nguyện đến giường của ngài’

Gã cười một cách độc ác trước sự tự tin của nàng.

“Những sợi xích đó phục vụ lợi ích của nàng, nha đầu, không phải ta. Ta thích nhìn nàng phản kháng chứ không cần sự sẵn sàng. Không, ta muốn thấy nàng căm tức và nhục nhã khi cuối cùng cũng phải chịu thua. Có thể lần này ta sẽ làm nàng van xin những gì mình không muốn”

Người nàng tái nhợt trước những từ ngữ đó, mặc dù gã không trông thấy trong ánh sáng tù mù. Nhưng nàng có thể nhớ như in lần cuối cùng trên giường gã, khi gã đùa giỡn trên người nàng và khiến nàng hóa dại, nàng đã nghĩ đến chuyện van nài nếu không bị miếng giẻ chặn họng. Và đó là điều nhục nhã hơn hết thảy. Nhưng lúc đó nàng đang bị xích nên không thể đối

phó với tất cả những đợt mơn trớn gợi tình. Khi không bị xích, nàng có thể chống đối, gã sẽ không thể đẩy nàng đến mức khao khát nó lần nữa, không, gã không thể khiến nàng van xin. Không bao giờ.

Với suy nghĩ tạm ổn đó, nàng gần như phạm sai lầm buột miệng nói ra, và như thế chắc chắn sẽ làm gã chứng tỏ theo cách khác, nhưng đúng lúc đó bụng nàng phá vỡ sự im lặng bằng một tiếng sôi ùng ục. Chính xác nó đã làm nàng xấu hổ, đặc biệt khi mắt gã chuyển xuống nhìn chăm chăm vào nơi phát ra tiếng động.

“Ăn lần cuối khi nào?”. Gã hỏi.

“Sáng nay”

“Tại sao? Nàng có nhiều thời gian mà.”

“Không cho đến trước khi ngài tắm và sau đó, tôi chỉ muốn một mình gặm nỗi đau.”

“Không được đổ thừa cho ta vì lỡ bữa, nha đầu và cũng không được bỏ bữa lần nữa. Ta không quan tâm đến chuyện nàng tự bỏ đói mình, nhưng nàng phải đợi cho đến khi con ta thoát khỏi bụng nàng. Nàng không có bao nhiêu thịt bám xương cả. Nếu còn bỏ bữa nào, ta sẽ đánh nàng.”

Nàng bắt đầu ngạc nhiên về lời đe dọa này. Lời nói như thế gã sẽ làm thế, nhưng nó được phát ra với chất giọng quá thường khó có thể nói đủ sức đe dọa.

“Tôi không có ý định nhịn đói để thoát khỏi sự trả thù của ngài”

“Thế thì tốt, vì nàng sẽ không tìm thấy lối thoát nào đâu, không có cho nàng. Đi nào”

“Tôi sẽ trở lại giường mình”

“Nàng sẽ đi với ta, ta đã cảnh báo nàng không được ngắt lời ta chưa?”

“Rồi, nhưng vì ngài tự không chấp hành theo luật, nên tôi không nghĩ ngài muốn bị cho là kẻ đạo đức giả, hay là yêu quái”

Nụ cười lạnh lẽo lại xuất hiện. Thực sự, nụ cười đó có hiệu ứng hơn bất cứ lời đe dọa nào của gã vì nó mang theo cả điềm báo cho phần lớn những đòn trừng phạt.

Gã tiến một bước. Nàng lùi một bước.

“Nàng không nghĩ chạy thoát chứ, nha đầu?” Gã chế nhạo.

Cầm nạng giờ cao.

“Có, tại sao không? Ngài sẽ trừng phạt tôi bất cứ giá nào mà. Tôi không thể làm gì nhưng tôi nhanh hơn gã khốn lồ như ngài.”

Trước khi gã bước thêm một bước và chỉ còn cách nạng chưa đầy một cánh tay, nạng liền sàng qua gã hướng về phía cầu thang vòng ở cuối hành lang. Nếu nạng chạy đến đại sảnh sẽ có nhiều chỗ trốn, thậm chí có thể giữa những người hầu đang ngủ ở đó. Nhưng nạng nhớ còn khu nhà kho dưới tầng hầm. Nạng chạy xuống cầu thang nhanh gấp đôi bình thường. Nạng nghe thấy tiếng gã nguyên rủa sau lưng, tiếng thở đứt quãng của mình và tiếng lanh canh của thép trên đỉnh cầu thang. Nạng phải dừng lại vì bị chặn ngang. Tên chặn đường nạng đang cầm 1 cây đèn cầy, tay còn lại là một thanh gươm. Anh ta không lớn hơn nạng, nhưng cao hơn nạng ít nhất cũng một bàn tay.

Rowena không có lấy 1 cơ hội để tìm đường tránh khỏi thanh gươm cũng như người đang giữ nó. Nạng bị nhấc khỏi sàn nhà từ phía sau rồi tiếng Warrick ra lệnh “Bỏ gươm ra, Bernard, đi đánh thức đầu bếp dậy.”

Ngay khi Bernard vừa quay đi làm nhiệm vụ, giọng nói cứng rắn bỗng trở nên nhẹ nhàng với lời đe dọa thì thầm vào tai nạng “Nếu nạng chưa giành được sự trừng phạt nào trước đây, nha đầu, giờ nạng sẽ có, nhưng trước tiên, ta sẽ để nạng ăn no”

CHƯƠNG XXII

Nhà bếp trở nên kỳ quái khi không có ánh lửa lập lòe trong bếp lò, còn mấy ngọn đuốc như bị bóng tối đuổi chạy mất. Cái bầy chuột léo nhéo trước khi bị đóng sập và đem dấu sau lồng cầu thang. Trong khi đó, người đầu bếp làu bàu vì bị mất giấc ngủ vừa nhanh tay làm việc trong ánh sáng từ ngọn đèn cây Bernard đang giơ cao. Rowena vẫn trong vòng tay của Warrick. Mỗi lần nàng cử động dù nhẹ nhàng nhất, gã liền phản ứng như thể đó là nỗ lực trốn thoát bằng cách siết chặt tay vào người nàng.

Khi cuối cùng gã cũng thả nàng xuống ghế trước bàn ăn, thì một loạt các loại thức ăn đã được bày ra cho nàng lựa chọn, dù nguội, nhưng vẫn hấp dẫn đối với cái bụng rỗng. Một nửa ổ bánh mì còn lại từ bữa ăn sáng nhưng còn mềm khi được trét bơ lên trên. Một miếng dày thịt bò nướng, thịt bê hầm vang trắng và một khoanh cá thu ướp bạc hà và rau mùi tây, chỉ thiếu nước sốt. Một miếng phomat, vài quả lê chín và một cái bánh nhân táo nằm xung quanh thức ăn mặn cùng với một vại bia.

“Hết thịt gà rồi à?” Warrick hỏi người đầu bếp khi Rowena bắt đầu ăn.

“Còn một con, thưa ngài, nhưng tiểu thư Beatrix đã dọn dành cho cô ấy vào bữa sáng.”

Warrick cắt ngang bằng một mệnh lệnh “Lấy ra đây. Con gái ta sẽ ăn những thức ăn được chuẩn bị như những người khác. Cô gái này đang đói.”

Rowena không thể tin những gì nàng vừa nghe thấy, gã không nhận ra là đang gây thêm kẻ thù cho nàng sao? Làm sao có thể lấy đồ từ con gái chủ nhà cho người hầu chứ. Cho khách thì may ra, chứ không thể nào là người hầu. Rồi sáng mai, đầu bếp phải đối phó với cơn giận của Beatrix, như thế lại thêm người căm ghét nàng, mà ông ta là phu quân của Mary Blouet, người đang quản lý nàng.

“Ở đây có nhiều thức ăn hơn sức tôi.”, nàng vội lên tiếng quả quyết. “Tôi không cần thịt gà đâu.”

“Nàng cần nhiều chất”

Warrick nhấn mạnh.

“Nhưng tôi không thích thịt gà.” Nàng nói dối.

“Nàng không chỉ ăn cho bản thân mình không.” Gã cắt ngang.

Lời nhắc nhở đó làm mặt nàng nóng lên vì mắc cỡ, nhất là có đến 2 người đàn ông đang nhìn nàng lạ lẫm, như thể lí giải cho cách cư xử khác thường của Warrick này giờ. Và chuyện nàng có thai có vẻ như cũng trở nên dễ hiểu lúc này. Liên kết với hàng loạt sự quan tâm quá mức mà Warrick dành cho nàng, không khó để đoán ra cha đứa bé là ai. Gã không phiền sao? Không, tại sao phải phiền khi gã đã dự định sẽ chiếm lấy đứa bé một mình. Nhớ lại điều đó làm Rowena nhìn trừng trừng vào gã.

“Em bé và tôi đều không thích thịt gà và cũng sẽ không ăn”

Gã nhìn nàng chăm chăm một lúc trước khi nhún nhường với một giọng cáu kỉnh. “Được lắm”, rồi quay lại người đầu bếp đang thở phào ‘Nhưng cô ta nên dùng rượu thay bia và ta nghĩ không nên uống rượu ủ chua. Hãy đi lấy bình rượu ngọt ta lấy về từ Tures”

Rowena cứng người. Người đầu bếp cũng thế khi nói “Tôi phải đánh thức lão thủ kho để lấy chìa khóa, thưa ngài.”

“Thì đi đi”

Rowena chỉ vừa mới tránh tiếp nhận 2 kẻ thù mới bằng cách từ chối một trong những món ăn yêu thích của mình. Nàng sẽ không nhận thêm sự khó chịu từ người thủ kho để được uống lại loại rượu quê hương mà chỉ nghĩ đến thôi cũng làm nàng ghen ngào vì nhớ. Thật tàn nhẫn khi treo lơ lửng thứ nàng đã bị mất, nhưng điều độc ác này nàng không thể trách Warrick vì gã đâu biết nàng là Tiểu thư của Tures.

Nàng chặn người đầu bếp đang trên đường lên cầu thang.

“Không cần thiết đâu, thưa ông Blouet. Rượu làm tôi phát bệnh thôi” Nàng lại nói dối. “Vì thế tôi không thể uống.”

Người đầu bếp khấp khởi quay lại để nhận lời xác nhận từ lãnh chúa của mình, nhưng Warrick đang cau mày nhìn xuống Rowena.

“Lạ lùng là thứ gì không tiện cho người khác thì giờ là thứ nàng không ăn được.” Gã buông lời nhận xét. “Không phải như vậy”, nàng cương quyết.

“Không phải à?” Gã lập lại đầy nghi ngờ, sau đó lạnh lùng nói tiếp. “Đừng bao giờ chống lệnh của ta lần nữa, nha đầu. Nếu Blouet nghe theo lời nàng thì ông ta sẽ được nhận 10 roi cho tội đó.”

Nghe đến đó, người đầu bếp tội nghiệp vội chạy đi đánh thức người thủ kho. Rowena ngừng ăn, cuộn 2 tay vào lòng vì thế Warrick biết gã đã làm nàng mất khẩu vị.

“Ngài thật đê tiện vì lòng thù hận.”

Bernard kinh ngạc trước sự cả gan của nàng, nhưng nàng vẫn nói tiếp: “Ngài sẽ làm gì với bình rượu đây? Vì tôi không uống nó đâu.”

“Nó sẽ được mang đến phòng ngủ để ta uống, và nàng cũng được đưa đến đó ngay khi ăn xong, nếu nàng ăn xong rồi thì...”

Rowena lật đật gấp thức ăn khi nụ cười vô hi đó trở lại trên môi Warrick.

“Bernard?”

Bernard không cần phải ra lệnh.

“Vâng, thưa ngài, ngay khi cô ấy vừa ăn xong.” Anh ta cam đoan.

Warrick đặt ngón tay dưới cằm nàng đang nhai tích cực.

“Đừng tự gây rắc rối, nha đầu, và đừng câu giờ, nếu không ta sẽ quay lại xem điều gì ngăn trở nàng, mà ta thì không thích thế.”

Nói xong, gã bỏ nàng lại với tên lính và mớ thức ăn. Rowena nhai chậm lại, nhưng lo lắng bắt đầu cuộn lên trong bụng nàng.

Gã sẽ hiếp nàng lần nữa. Gã rất quyết tâm thực hiện những lời đe dọa của mình.

Có lẽ nàng nên phản kháng lại chàng trai này thay vì Warrick, sau đó chạy trốn. Bernard to con hơn nàng dù vẫn chưa phát triển hết, vì thế nàng chắc chắn có cơ hội chạy trốn khỏi anh ta hơn là Warrick. Nhưng như vậy có làm cho tên cận vệ này bị phạt không? Và nếu như Warrick trở lại tìm nàng, gã có thể đánh thức hết mọi người dậy truy lùng nàng không? Không cần phải suy nghĩ, tất nhiên gã sẽ làm thế. Gã đâu quan tâm đến chuyện người hầu của mình làm việc vất vả thế nào và rất cần giấc ngủ. Nàng có thể cũng không để ý đến điều đó, nhưng nàng không muốn cả Fulhurst cảm giận nàng vì sẽ không ai ở nơi này bảo vệ nàng khỏi sự trả đũa của bất cứ ai.

“Tốt nhất là nhanh lên, thưa cô.” Bernard nói sau lưng nàng. “Sự nhân nhượng của Đức ngài không bao gồm sự kiên nhẫn chờ đợi lâu đâu.”

Nàng trả lời mà không ngoảnh lại. “Vậy hẳn ta nên đi tìm tôi lần nữa. Anh tưởng tôi quan tâm à? Tôi cũng chẳng thèm phải đối phó với cơn giận của hẳn ta.”

Cả những đòn trừng phạt nhỏ nhất của gã... Nàng tự hỏi điều gì sẽ là nỗi nhục của nàng lần này vì dám chống đối gã bên ngoài phòng dật, chạy trốn rồi làm gã bức mình ở đây. Phải chăng là sự van xin mà gã đã đề cập? Còn tệ hơn thì sao? Không, còn có điều gì tồi tệ hơn chuyện van xin khoái cảm từ người đàn ông mà nàng căm ghét chứ?

“Cô thật là ương ngạnh, không chút cảm kích trước sự hào phóng của đức ngài.”

Rowen mắc nghẹn với miếng thịt bò đang nhai. Khi tiếng ho vừa dịu lại, nàng quay qua nhìn chăm chăm vào chàng trai trẻ vừa phát ra nhận định kinh khủng đó.

"Hào phóng sao?" Nàng hỏi.

"Ngài đã cho mở cửa nhà bếp giữa đêm để cô no bụng, khi điều này chưa từng xảy ra trước đây. Cả ông Blouet còn không dám khi bị đói nữa là."

Đó là nguyên tắc ở hầu hết các lâu đài. Quá nhiều ngoại lệ sẽ nảy sinh những chuyện không hay. Tuy nhiên, Rowena không bị thuyết phục.

"Cho con hẳn ăn, không phải tôi.", nàng chế giễu.

"Đức ngài không bao giờ mở cửa bếp cho con gái của mình.", Bernard đáp trả.

"Anh không biết đâu!", nàng vội cắt ngang. "Hẳn ta căm thù tôi."

"Khi đức ngài khao khát cô thay vì người khác sao? Khi ngài cân nhắc có nên đánh thức cô dù nhu cầu của ngài cao hơn sao? Thậm chí khi đức ngài bế cô để cô không bị cảm lạnh khi đi chân trần sao?"

Nàng không bị những giả thiết đó đánh bại dễ dàng, nhưng nàng đã thẹn đỏ mặt với cụm từ nhu cầu của Warrick, bởi đó là điều nàng phải chịu đựng khi tắm cho gã. Nàng đã nghĩ rằng gã sẽ cho gọi Celia. Nhưng sao gã không làm thế? Vì nàng là người gã trả thù và nhu cầu của gã cũng thế. Thế nhưng tại sao phải chờ đợi lâu? Thực ra gã không thể chịu đựng để chạm

vào nàng, cũng không nhiều hơn nàng có thể chịu đựng để chạm vào gã, không, nàng đang tự dối lòng. Nàng chưa bao giờ ngần ngại đụng chạm vào thân hình tuyệt vời đó khi nắm quyền trong tay. Còn tối nay, nàng đã thực sự bị khuấy động khi chạm vào gã, trong khi gã không hề đụng lại nàng. Nhưng giờ nàng thấy phiền vì nó. Nàng thấy khó chịu trước hiệu ứng gã để lại.

"Liệu có nghĩa lý gì không khi tôi đâu muốn sự quan tâm của hẳn ta?" nàng hỏi như thể làm cho chàng trai trẻ này hiểu ra và thay đổi quan điểm của mình. Nhưng tất cả những gì anh ta nói chỉ là "Như tôi đã nói, cô thật là ương ngạnh"

"Còn anh thì khờ khạo và thiên vị! Lãnh chúa của anh thì độc ác, đầy thù hận."

"Không phải!" Bernard kêu lên, thất vọng.

"Đức ngài rất tốt và rộng lượng với những người phục vụ ngài. Ngày ấy chỉ nhanh chóng trả đũa kẻ thù thôi"

"Và tôi là một trong số kẻ thù đó", nàng thì thầm khi quay lưng lại. Nàng nhìn chăm chăm vào mớ thức ăn mà chẳng còn chút hứng thú, rồi nghe tiếng Bernard sau lưng "Kẻ thù của đức ngài ư? Một phụ nữ à? Cô đã làm gì đắc tội chứ?"

Chỉ hiệp và đánh cắp hạt giống của gã. Nhưng đó là tội ác quá kinh hoàng trong đầu nàng, nàng sẽ không bao giờ dám thừa nhận nó với bất cứ ai. Warrick sẽ thay đổi quyết định và giết chết nàng nếu nàng làm thế, vì ít ra một nửa sự căm thù của gã xuất phát từ việc nó vượt quá những gì có thể làm với gã, với một lãnh chúa hùng mạnh.

Vì thế nàng đã không trả lời câu hỏi mà thay vào đó chỉ chán nản nói: "Anh muốn đưa tôi đến đó thì làm đi. Tôi xong rồi."

Người đầu bếp trở lại cùng với thủ kho và đi vội đến chỗ nàng.

"Sao còn nhiều thức ăn thế này, cô gái"

"Thức ăn rất tuyệt, thưa ông Blouet, nhưng tôi thật rất no rồi. Và tôi cũng hứa sẽ không gây phiền như hôm nay. Tôi sẽ ăn uống như mọi người để ông không bị làm phiền."

Ông ta bác bỏ. "Đứa bé cần phải có đủ chất. Tôi sẽ chú ý thêm thức ăn cho cô."

"Không, ông không cần thiết phải làm thế đâu."

"Lãnh chúa Warrick muốn thế."

Và những gì Lãnh chúa Warrick muốn phải được thực thi.

Rowena cắn chặt răng lại và ra khỏi nhà bếp. Tuy nhiên, trước khi nàng chạm đến bậc thang bằng đá, nàng đã được nhắc bồng từ phía sau, giống như lần trước. Chỉ là lần này nàng không cảm thấy an toàn. Nàng cảm thấy như thể mình suýt bị ngã.

"Thả tôi xuống, Bernard, tôi tự đi được."

"Bướng bỉnh", anh ta tự nổi cáu khi nặng nhọc leo cầu thang. "Cô ta mà chết thì mình cũng sẽ bị lột da sống. Thật quá ương bướng"

Kiểu này mà té tôi sẽ bị gãy cổ mất, cậu ngốc"

"Người hiệp nghĩa luôn giúp đỡ phụ nữ, nhưng lần sau nên mang giày, thưa cô."

Anh ta đang phàn nàn ư? Rowena muốn bạt tai anh ta nếu như không sợ anh ta bị bất ngờ quăng nàng xuống đất. Chúa giúp nàng không thực hiện điều đó.

"Xuống đây", rốt cuộc anh ta cũng lên tiếng và nhanh chóng thả nàng đứng xuống.

'Sàn gỗ không quá lạnh. Tôi cần thở chút, nhưng cô có thể đi tiếp"

Nàng có thể không? Rowena quyết định trở nên bướng bỉnh như cách anh ta suy nghĩ về mình.

"Làm sao anh biết sàn nhà lạnh thế nào khi anh không đi chân trần chứ? Mấy ngón chân của tôi đang bị đóng băng. Anh phải đỡ tôi đi hết chứ."

Anh ta đang đứng thở nặng nhọc. Đại sảnh tối tăm kéo dài trước mặt, chỉ có duy nhất một ngọn đuốc cháy ở góc xa phát ra một vệt sáng hẹp lên những thân thể người hầu đang chìm trong giấc ngủ.

Bernard nhìn nàng kinh hãi

"VẬY cô hãy mang giày của tôi được không?"

"Có thể tôi sẽ trở lại giường mình."

Sự sợ hãi của anh ta dâng cao.

“Cô không thể làm thế!”

“Nhìn nè, chàng trai”

Nàng quay người và bắt đầu bước xuống, nhưng chưa đầy 5 giây sau nàng lại bị nhắc lên lần nữa. Bây giờ Bernard đã tức giận vì bị coi thường.

‘Đông đánh không làm nên tiểu thư, thưa cô. Cô nghĩ sự ưu ái của lãnh chúa đưa cô đến vị trí đó hả? Đừng có mơ và tốt nhất nên nhớ mình là ai.’

Lời lẽ của anh ta như kim châm làm bật ra câu đáp trả không suy nghĩ:

“Tôi không cần ai đặt đũa vào vị trí đã là của mình. Là lãnh chúa tốt bụng và rộng lượng của anh đã phủ nhận vị thế của tôi là tiểu thư của...”, đến đây nàng đã lấy lại bình tĩnh trước khi thốt ra “Ture’.

“Kirkborough” nàng sửa lại. “Là nơi hãn ta đã phá hủy.”

“Cô nói dối.”

“Anh nói giống y chang chủ của mình.” Nàng đáp trả. “Sự thật, điều duy nhất tôi nói dối là chuyện mấy ngón chân tôi bị tê cóng. Giờ cho tôi xuống đi’

Anh ta làm theo, gần như làm nàng té khi buông tay. Tuy nhiên, vẫn còn chút an ủi vì họ vừa tới phòng chờ dẫn vô phòng ngủ. Rồi cửa bật mở và nhanh chóng bị lấp đầy bởi kẻ báo thù nàng, gã xuất hiện sau lời cao giọng của nàng

‘Điều gì là cậu khó chịu thế?’ Warrick hỏi người cận vệ vì cậu ta đang thở khò khè thật sự.

Rowena trả lời trước khi Bernard kịp làm.

“Anh ta cố bắt chước ngài mang tôi đi, nhưng xem ra phải lớn hơn chút trước khi bắt đầu hành động thô lỗ bắt ép phụ nữ theo ý mình.”

Lời chế giễu có tác dụng với cả 2 người đàn ông. Bernard đỏ mặt vì tức giận, còn Warrick mỉm cười, nụ cười lạnh lùng mà nàng căm ghét.

“Thì ra người hầu mới của ta có móng vuốt, đúng không?” gã nhận xét. “Để xem ta có thể làm gì nhờ nó. Vào trong, Rowena.’

Nàng không nhúc nhích, hoảng sợ trước những gì vừa làm. Điều gì đã làm nàng nghĩ có thể trêu chọc và sỉ nhục gã mà không trả giá chứ? Nhưng càng lâu nàng càng bị nguyên rủa mọi giá...

“Tôi chịu bị phạt mà chẳng có thể làm được gì.’ Nàng liếc sang Bernard trước khi kết thúc. “Không có gì gút mắc cả. Nếu ngài muốn tôi vào trong, ngài phải tự làm làm đi. Tôi đã nói rồi, tôi không tự nguyện đâu”

Sẽ thật tốt nếu như Bernard không đứng chắn lối ra duy nhất, nên nàng không còn nơi nào để chạy khi Warrick chấp nhận thách thức đang tiến về phía nàng. Và mặc dù nàng vận hết sức lực cố thoát khỏi đôi tay gọng kìm đang siết chặt trên cổ tay, nàng hầu như ngay lập tức bị kéo vào phòng trước khi gã đóng sập cửa lại. Nhưng gã không dừng lại cho đến khi đến bên giường và đẩy nàng ngã lên đó.

Rồi sau đó, thật chậm rãi với một nỗ lực kèm chế thích thú đang hiển hiện, gã ngã người lên trên nàng cho đến khi nàng biết chắc rằng mình không thể nhúc nhích nổi.

“Giờ nàng sẽ thấy nó có tác dụng thế nào, sự cứng đầu của mình?” Gã chế giễu.

‘Tôi căm ghét ngài”

“Cảm xúc trở lại mạnh mẽ lắm, và ta cũng đảm bảo, với ta có còn hơn nàng nhiều.’

Gã đang khoác nụ cười hung ác nên nàng không chút nghi ngờ về điều đó.

Bất ngờ là nàng muốn khóc. Nước mắt đã chực trào ra làm mắt nàng long lanh như viên ngọc lộng lẩy.

Gã nhìn thấy và quan sát một hồi rồi mới nói: “Nàng không nghĩ sẽ làm mọi chuyện dễ dàng cho ta, phải không? Đâu rồi lời hứa chống đối ta?”

“Ngài quá phấn kích trước sự căm ghét và kháng cự của tôi. Tôi sẽ không để ngài có được điều đó nữa.”

“Ích kỷ, nha đầu”, Gã mắng, dù trong mắt gã bất ngờ xuất hiện niềm vui đúng nghĩa.

“VẬY nàng nghĩ nằm đây như xác chết với hi vọng làm ta chán và để nàng đi sao?”

Nàng chưa từng thấy trạng thái đặc biệt này của gã nên thận trọng nói: ‘Đó là điều ngài nói...’

Gã cười làm nàng ngạc nhiên và càng cười to hơn khi thấy nàng bối rối. Rồi tay gã chuyển đến má nàng, rất dịu dàng, còn ngón tay cái của gã miết chậm chậm, khiêu khích trên phần môi dưới đầy đặn.

“Ta sẽ làm gì với nàng đây?”

Câu hỏi dường như không dành cho nàng, thực sự, nó chỉ là điều gã tự vấn thành lời. nhưng nàng vẫn trả lời gã.

“Hãy để tôi đi”

‘Không, không bao giờ thế’, gã nói nhẹ nhàng khi ánh mắt rớt xuống môi nàng.

“Nàng trinh nguyên không chỉ một nơi. Nơi này thế nào, cũng thế chứ?”

Đôi mắt bừng lên sự ấm áp và nụ cười làm gã trông đẹp trai khiến nàng giống như bị thôi miên. Rồi môi gã đậu trên môi nàng.

Nàng nhìn nó từ từ tiến đến và đã sẵn sàng kháng cự, nhưng nàng không đề phòng được những điều không mong đợi từ những phần còn lại của cơ thể mà nàng không thể khống chế nổi. Lưỡi gã lướt trên môi nàng, truyền xúc cảm đến tận bụng nàng. Rồi nó trượt giữa răng nàng, mơn trớn lưỡi nàng làm nàng cảm nhận rõ sức nóng thiêu đốt bên trong cơ thể mình.

Sự thật rằng chưa có đôi môi tình nhân nào chỉ cho nàng cách hôn. Những gì Gilbert đã làm trước khi bỏ mặc nàng đối phó với Warrick không giống điều này chút nào. Nụ hôn đó nhanh, thô bạo và ghê tởm với nàng. Nhưng lần này thì rất dịu dàng, dường như vô tận và nàng ước chi mình không nhìn ra được sự khác biệt. Không nên có khác biệt ở đây. Nhưng không thể phủ nhận đây lại là một điều nữa của kẻ thù mà nàng không phản đối.

“Như ta đã nghĩ, một vùng hoang sơ để khai phá.’ Gã nói và dường như rất hài lòng về điều đó. ‘ Nàng đã được cất giữ cẩn thận cho đến khi ta tìm thấy.’

Lời nói có lẽ là phương tiện phòng thủ duy nhất mà gã cho phép nàng. Nàng liêu lĩnh nắm lấy nó để chống đối gã càng lâu càng tốt như thể kéo dài thời gian.

“Ngài không tìm thấy tôi, mà ngài đã được tìm thấy cho tôi. Hãy nhớ điều đó, và cả những điều ngài đã không muốn làm. Hãy thả tôi ra,

Warrick.”

Cách đáp trả của gã là hôn nàng lần nữa, một nụ hôn không quá dịu dàng nhưng ít ra nó không còn lạnh lùng. Sự thật, nàng đã bắt nhịp với xúc cảm thật nhanh, nàng đã quên những lời chế giễu mà nàng vừa dùng để chống lại nó.

Còn gã thì không. Gã đã tức giận như nàng mong đợi, chỉ khác kết quả không như nàng muốn. Nàng đã không nhận ra cho đến một lúc sau khi gã thì thầm ra lệnh “Van xin ta đi” và nàng chạm đến đỉnh điểm của nhu cầu đáng thất vọng đó khiến nàng vâng lời.

CHƯƠNG XXIII

Warrick đang trong trạng thái giằng xé giữa sự thỏa mãn và cău kính. Không cảm xúc nào ở lại lâu với gã và cũng không cái nào bỏ gã một mình. Một cái làm gã ước có thể phủ nhận cái còn lại, nhưng gã không thể vì mãi nhấn chìm mình cùng ả tóc vàng đã mang đến cảm giác sáng khoái một cách khó tin. Tất nhiên, trả đũa nàng thành công làm gã thích thú, nhưng khoái cảm vô tận này không thể chỉ đến từ đó.

Tuy nhiên, gã không nên trải nghiệm điều này chút nào, vì gã không có ý định sẽ đụng đến nàng lần nữa sau khi giải phóng nàng khỏi xiềng xích. Gã đã tính tiếp tục gây khó dễ và hạ nhục nàng. Gã còn muốn để nàng sống trong sự trả giá và phải luôn được nhắc nhớ đến điều đó.

Nhưng đêm nay đã chứng minh gã là một tên ngốc khi nghĩ rằng có thể làm nhục nàng bằng những lệnh phục dịch riêng tư mà không phải tự trả giá. Gã có thể đạt được mục đích nếu như nàng tiếp tục chỉ cảm thấy mắc cỡ nhưng thay vào đó nàng lại bắt đầu bị khuấy động, dù nàng đã khổ nhục che đậy nó, nhưng sự khao khát của nàng đã đẩy gã đến giới hạn. Tuy gã đã kháng cự tiếng gọi quyến rũ đó bằng cách cho nàng lui nhưng, nàng vẫn tiếp tục bào mòn tinh thần và cơ thể gã.

Điều đó làm gã tức điên bởi nàng vẫn có thể làm gã mong muốn nàng điên cuồng. Quả thực, gã rất giận vì chẳng có gì khác biệt với sự bất lực mà gã chịu đựng khi nằm trong tay nàng. Rồi gã phải chống chọi với thôi thúc mãnh liệt đi tìm mang nàng về lại nơi này đêm nay. Nhưng khi nhớ đến thân phận hiện tại của nàng làm gã có cơ bào chữa cho nhu cầu có nàng lần nữa, và gã thua cuộc.

Gã nghiêng người quan sát nàng. Nàng đang vờ ngủ, cố tránh né bất cứ mối quan tâm xa xôi nào. Thấy vậy, gã mỉm cười với chính mình. Gã không nghĩ sẽ thấy nàng quá thú vị. Lòng can đảm của nàng, mọi cố gắng phản kháng lại gã đều rất tức cười. Phần lớn thời gian nàng thực sự sợ gã,

còn lại nàng cũng thể hiện sự tức giận và gã thấy mình rất thích thú trước những cơn giận hơn là sự sợ hãi vì đối với gã nó chẳng có chút ý nghĩa nào.

Sự căm giận của nàng trong nỗ lực châm ngòi cho cơn giận của gã cũng rất ấn tượng khi nghiêm túc xét đến vị trí của nàng. Gã đã không đợi cởi bỏ quần áo nàng hay của chính gã, mà chỉ giật váy nàng lên như gã từng cảnh báo.

Gã cũng đã lên tiếng không muốn sự tự nguyện của nàng, nhưng nghe tiếng nàng van xin gã quả thực rất ngọt ngào, xoa dịu cơn giận mà nàng đã tìm kiếm.

Váy nàng vẫn còn bị đẩy cao đến hông. Gã buông lỏng tay trên phần da trần và thấy nàng nín thở, nhưng nàng không mở mắt mà vẫn giả vờ ngủ. Lại chút thách thức nữa mà gã quyết định bỏ qua.

Tính khí của gã chắc chắn rất lạ, khinh bỉ nàng vì những gì đã làm với gã, nhưng lại hứng thú thưởng thức nàng dưới quyền của mình. Và sự thô tục chạm vào nàng lần này sau khi đã được thỏa mãn làm gia tăng sự bức tức trong gã.

Gã lấy tay ra khỏi người nàng cùng với cái nhíu mày khi kết luận rằng chính sự hiện diện của nàng là nguyên nhân cho trạng thái lạ lùng này. Ít nhất gã cũng có thể sửa chữa, và ngay lập tức.

“Dậy đi, nha đầu. Sử dụng nàng không có nghĩa là chia sẻ chiếc giường thuộc về ta. Ta đã ngủ trên chiếc giường romer thô 3 đêm qua rồi.”

“Tôi kiệt sức với thông cảm rồi.” nàng đáp trả khi trượt khỏi nệm xuống sàn rồi hướng thẳng ra cửa.

Lời chế giễu của nàng rất rõ ràng làm gã thích thú:

“Hãy nhớ đến chiếc giường êm ái của ta khi nằm trên chiếc đệm romer khô cứng của nàng”, Gã nói với theo sau lưng nàng.

Nàng quay lại trao cho gã một nụ cười thoáng qua.

“Giường của ngài chỉ được nhớ đến để tôi so sánh một phiến đá còn thoải mái hơn nó như thế nào.”

“Như thế không giống thái độ của nàng khi van xin ta”

Mặt nàng đỏ bừng trước những lời nhắc nhở đó. Tốt thôi, nó sẽ dạy nàng khôn ngoan hơn khi buông lời chế nhạo. Nhưng gã đã quên hết cảnh đó khi

nhận thấy nàng đang đi chân không.

“Trở lại đây, Rowena.”

Mặt nàng từ đỏ trở nên trắng bệch làm gã phải nạt ngang: “Ta không có hứng thú mang nàng trở lại giường vì lỗi lơ đãng quên mang giày theo đâu.”

“Tôi mà lơ đãng à? Tôi đâu có ý định rời khỏi phòng dật. Ngài đã đánh thức tôi giữa đêm hôm rồi mong đợi tôi ăn mặc đầy đủ sao?”

“Lúc đó nàng chưa ngủ. Mặc kệ, giờ nàng phải ngủ ở đây cho đến khi ta cho người kiểm giày cho nàng sáng mai.”

“Tôi sẽ không bị cảm lạnh, tôi thề sẽ không bị đâu.”

“Nàng định đứng đó mà tranh luận với ta hả, nha đầu?” Gã hỏi gặng.

Nàng cúi đầu, nói rất nhẹ chỉ đủ để gã nghe thấy. “Không”

“Vậy trở lại giường mau”

Gã không nói thêm trong khi nàng tiến lại với tốc độ chậm như rùa, khiêu khích sự kiên nhẫn, bình tĩnh và nhã ý tốt đẹp của gã. Nhưng ngay lúc nàng vừa chạm đến giường, gã đã đủ bực bội để nói tiếp “Cởi áo lót trước đã. Ta không muốn bị nó chà xát khi lăn về phía nàng lúc đang ngủ.”

Đầu nàng ngẩng lên cho thấy mình không bị dọa nạt như gã nghĩ. Nhưng nàng cố giấu sự tức giận trước khi bỏ cuộc để giật mạnh chiếc áo qua khỏi đầu và ném xuống sàn nhà. Màn trình diễn sự hờn giận đó thật thú vị. Thế nhưng những vết hằn đỏ trên da nàng do vải len thô đã làm gã bực bội.

Làn da mỏng mảnh chết tiệt. Gã vừa mới làm điều ngoại lệ khi cho phép nàng chung giường vì sức khỏe của nàng, và giờ có thêm điều nữa làm gã thấy phải nhân nhượng.

Gã không thích kế hoạch trả thù của mình bị ăn mòn bởi các điều nhỏ nhặt, nhưng gã sẽ cố nhớ bảo Enid đi tìm loại áo vải mềm mà Rowena đã mặc đến đây, có lẽ thêm cả đồ lót của nàng nữa khi bà ấy mang giày đến cho nàng vào sáng mai. Nhưng tốt nhất đó là sự cho phép cuối cùng vì hình dáng, giới tính của nàng hoặc sự dịu dàng, nếu không nha đầu này sẽ bắt đầu nghĩ gã không nghiêm túc căm ghét nàng.

Để chắc rằng nàng không nghĩ vậy từ bây giờ, gã đưa mắt lang thang khắp cơ thể trần trụi của nàng rồi nói: ‘Thật sáng khoái khi dạy nàng về

đúng vị trí.”

“Ở dưới chân ngài chứ gì?”, nàng cắt ngang.

Gã bắt đầu cời đồ của mình, nhưng cũng nặn cho nàng một nụ cười giòn trước khi đáp lời.

“Nếu ta quá muốn thế. Giờ thì chui vào chăn đi. Ta không muốn nghe thấy một tiếng nào của nàng đêm nay nữa.”

Hoặc nhìn thấy chút nào từ cơ thể khêu gợi mà nàng thậm chí không cố che đậy khỏi gã này giờ.

Lập tức nàng nhanh chóng làm theo mệnh lệnh, nhưng khi gã lên giường sau vài giây và thổi tắt đèn cầy rồi quay qua nàng để tìm kiếm vị trí thoải mái, nàng phải la lên “Tôi không thể chịu nổi sự đụng chạm nữa đâu. Tôi phát điên mất!”

Gã lại bị khiêu khích để bác bỏ những lời đó, nhưng thay vì thế gã lại nói “Im nào. Ta quá mệt để ép buộc nàng lần nữa dù cho nàng có thể van nài thế nào.”

Nhưng rất ngoan cố, gã choàng tay quanh người nàng và kéo nàng vào khớp những đường cong trên cơ thể gã.

“Tôi sẽ không thể nào ngủ được như thế này.” Nàng nói qua kẽ răng.

“Tốt nhất nàng nên mong ta có thể, nha đầu, nếu không ta chẳng màng mình mệt thế nào đâu”

Nàng bắt đầu cứng người, thậm chí nín thở. Gã cười to và ôm nàng chặt hơn.

“Nếu ta muốn nàng lần nữa, trò hề ngớ ngẩn này chẳng cản được đâu, hãy ngủ đi trước khi ta thay đổi ý định.”

Nàng lấy lại hơi thở mà không nói thêm nữa. Warrick cũng mệt, nhưng không quá mệt đến nỗi không hiểu rõ giá trị cơ thể ấm áp đang áp sát vào mình. Cuối cùng, gã cũng có lợi từ thân hình mềm mại của nàng, và gã nhận ra mình có thể quen thuộc với nó nếu như không cẩn thận.

CHƯƠNG XXIV

Chúa nhân từ khi sáng hôm sau để Rowena thức giấc trong căn phòng trống. Nàng không biết làm sao đối mặt với Warrick sau những gì xảy ra đêm qua, nhưng ít nhất nàng cũng có sự trì hoãn tạm thời, ngoại trừ ký ức.

Nàng phải rên rỉ khi bị chúng tấn công và vùi đầu sâu trong gối. Nàng đã chắc chắn mình có thể từ chối van xin Warrick, nhưng với những ngón tay và đôi môi của gã quấy nhiễu nàng, với máu nàng chảy rần rạt nhanh hơn cần thiết, lời lẽ gã muốn nghe đã nhảy múa trên môi nàng. Sau đó nàng không còn bận tâm đến nó, không thêm để tâm đến bất cứ điều gì khác ngoại trừ khoái cảm tuyệt diệu mà gã đang giữ lấy buộc nàng làm theo những gì gã muốn. Nhục nhã và kinh tởm bản thân cùng đến ngay sau đó, nhưng nó kéo dài lâu hơn, giống như vô tận. Và nàng vẫn không thể chịu được suy nghĩ đối mặt và nhìn thấy tia nhìn hả hê của gã.

Nàng thà chết thiêu cùng với nỗi nhục này, và gã đã bật cười. Sự yếu đuối của nàng không có nghĩa gì với gã hết, chiến thắng của gã mới là tất cả. Đúng, gã đã cười còn nàng cảm ghét gã hơn bất cứ thứ gì khác...

“Tự dậy đi, nha đầu, và mặc cái này”

Rowena thở mạnh và quay ngoặt người qua để thấy Warrick đang đứng bên cạnh giường cùng với mớ áo lót của nàng trên tay, ngoài ra còn có áo ngoài và giày mà nàng đã để lại trong phòng dệt. Gã đang nhìn mào với nàng và nói với nàng bằng giọng cộc cằn;

‘Nàng nghĩ có thể nằm ườn ra đó thành thói quen chỉ vì cho ta chút khoái lạc đêm qua sao? Không, nó không thay đổi được thân phận của nàng cũng như những việc phải làm mà nàng đã bỏ bê sáng nay. Tuy nhiên, do ta đã ăn sáng rồi nên nàng không phải phục vụ ở bàn lớn cho đến bữa tối, vậy đi ăn sáng rồi bắt tay vào việc nhanh lên.’

Gã đi khỏi trước khi nàng có thể bắt lấy lời phản biện phù hợp nào. Lười biếng trên giường, thực vậy. Như nàng đang làm, nhất là trên giường gã.

Rồi nàng sức nhớ ra đã giáp mặt gã và thoát nạn. Gã không thể hiện sự hả hê trước nỗi nhục của nàng sao? Gã thậm chí không đề cập tới khi nói đến chuyện tìm thấy chút khoái lạc trong nàng? Thực sự, nàng không hiểu gã chút nào. Gã đã khước từ cơ hội hoàn hảo làm nhục nàng thêm nữa.

Nàng nhìn qua đồng quần áo trên giường và thắc mắc càng tăng cao. Nàng biết tại sao mình phải mặc đồ của người hầu vì nàng sẽ luôn được nhắc nhớ đến thân phận mới của mình qua sự thô ráp của quần áo. Nhưng đây là những quần áo của chính nàng được làm bằng chất liệu mềm mại để bảo vệ làn da. Dù vẫn phải mặc áo ngoài của người hầu, nhưng nàng sẽ không bị chà xát nữa.

Nàng kinh ngạc nhìn chăm chăm vào khung cửa Warrick vừa đi qua. Gã đàn ông độc ác đó đã khước từ để nàng bị đói, từ chối để nàng bị lạnh, có thể cho rằng mối quan tâm của gã trong tất cả chỉ là vì đứa bé nàng đang mang. Nhưng giờ gã không muốn da nàng bị trầy xước vì quần áo đã ép nàng mặc và điều này không thể là vì đứa bé. Chỉ là vì nàng. Độc ác ư? Đúng, gã chắc chắn là thế nhưng có lẽ không phải trong trường hợp này.

Không, nàng đang nghĩ thế này? Làm gì có sự tử tế nào trong Warrick de Chaville, thậm chí dù chỉ một chút. Không nghi ngờ là gã có lí do riêng khi trả lại quần áo trong cho nàng, dù không thể biết đó là gì nhưng nó giống như làm nàng ngượng ngịu sao đó. Gã đàn ông đáng ghét. Gã không có gì để làm hơn là tính kế gây khó dễ cho nàng sao?

Nàng mặc đồ nhanh chóng, rùng mình trước sự thoải mái quen thuộc từ áo lót trắng mỏng bên trong và chiếc áo lót đỏ trơn ngoài bó sát vừa vặn, che phủ mắt cá đúng quy cách của một tiểu thư. Chiếc áo dài thô ráp màu nâu không còn chạm vào da nàng nữa, nhưng lại phát sinh vấn đề khác là làm sao giữ nó yên trên vai nàng, do chiếc áo lót ngoài quá trơn láng bên trong.

Không thêm để ý đến điều đó vì nàng cảm thấy quá dễ chịu với những món đồ của chính mình đến nỗi nàng gần như đã mỉm cười khi bước vào đại sảnh, và nàng đã cười khi không thấy Warrick ngồi đó để làm nàng lên ruột bằng đôi mắt màu bạc lạnh lẽo. Nàng tìm kiếm Mildred phía lò sưởi, nhưng chỉ có 2 cô con gái của Warrick cùng người gia sư đang dạy họ

những mũi thêu mới. Nàng không thèm nhìn qua chúng, nên không biết chúng đã dõi theo suốt quãng đường nàng đi vào bếp bằng ánh mắt hiểm ác như cha của chúng.

‘Đừng để ý đến cô ta, thừa các tiểu thư’, Phu nhân Robertha khiển trách. ‘Một tiểu thư không hạ cố để ý đến phụ nữ dạng cô ta’

‘Nhưng cô ta đã ở suốt đêm trong phòng của cha.’. Cô bé 13 tuổi Melisant lên tiếng.

‘Celia chưa bao giờ ở nguyên đêm với cha’

‘Celia thì khó mà vui vẻ với bộ dạng ta đây kiêu ngạo của cô ta.’ Beatrix nói với một tiếng khịt mũi khinh khi.

Beatrix là con gái lớn khoảng 14 tuổi, nếu không tính đến người con ngoài giá thú, Emma, người chưa bao giờ được cha hỏi đến sau khi ra đời, cũng như những đứa con hợp pháp gọi một tiếng chị. Melisant xinh đẹp nhất so với 2 người chị với tóc vàng và mắt xám pha chút xanh lơ làm nó trông không lạnh lùng như ở người cha của cô. Beatrix có tóc và mắt nâu, còn xương gò má thì quá hẹp. Cô trông cũng tương đối nếu như mặt không luôn dúm dỏ và dè bieu. Trái lại, mẹ cô nổi tiếng là một phụ nữ xinh đẹp đã sớm được đính ước với Warrick. Trong khi đó, Warrick đã tự lựa chọn mẹ của Melisant vì vẻ duyên dáng của cô ta.

Beatrix không thể hiện nhiều ác cảm với cô em gái. Là con gái lớn nhất, sau cùng cô sẽ là người thừa kế của cha. Melisant sẽ có tài sản thừa kế mang tên mẹ, nhưng Beatrix sẽ có tất cả những gì còn lại nếu như không có con trai thừa kế. Đó cũng là lí do Beatrix đã sống trong lo sợ khi tiểu thư Isabella đến, và cô đã thầm vui mừng khi nghe thấy người đàn bà đó bị mất tích, và có lẽ đã chết. Như vậy Warrick phải mất thời gian tìm kiếm cô ta, rồi quyết định không phải lúc tìm người khác khi chưa hủy hôn với cô ta. Ngoài ra, gã cũng bận rộn với những cuộc chiến mở mang lãnh thổ, mà sau này cũng thuộc về Beatrix, do đó gã sẽ không có thời gian tìm kiếm người vợ khác.

Nhưng cô không thích những tin đồn nghe được về ả hầu mới. Có đến 2 lần cô nghe tiếng thầm thì ả ta đang mang thai và dường như đó là của Warrick. Chẳng có gì đáng báo động vì Warrick sẽ không bao giờ lấy một

người hầu và con hoang từ người hầu không bao giờ được thừa kế Fulkhurst, thậm chí có là đứa bé trai đi chăng nữa. Nhưng những lời đồn khác mà cô nghe được thì ả ta không xuất thân là người hầu mà thực chất là tiểu thư đã gây thù với Warrick khiến phải mang thân phận khác.

Cô không tin điều đó. Dù cha cô đã rất nhẫn tâm với kẻ thù, cũng không đối xử với một phụ nữ như thế. Nhưng nếu điều đó là sự thật, và ả ta sinh một bé trai, Warrick có thể bị xui khiến kết hôn với ả.

Beatrix biết cha rất muốn có con trai thừa kế. Ai cũng biết vậy, nhưng cô không thể chịu được nếu điều đó xảy ra, không phải bây giờ, sau khi cô đã sống cả đời với mong đợi có tất cả. Cô muốn mọi thứ, cần hết. Cô đã không có được vẻ đẹp như Melisant. Chỉ có tài sản của Fulkhurst mới mang đến cho cô người chồng mong ước.

‘Cô ta quay lại kìa’, Melisant nói khi Rowena tiến vào đại sảnh, theo sau là Enid.

‘Em không biết sao cô ta có được chiếc áo lót ngoài màu đỏ đẹp vậy?’

‘Không nghi ngờ gì khi ông cha đồ nát của mình cho ả’, Beatrix trả lời với ánh mắt nheo lại. “Chị nghĩ sẽ cho gọi cô ta rồi...”

“Cô sẽ không làm thế, tiểu thư” người gia sư la rầy nghiêm nghị khi nhận thấy mức độ tấn công ác ý của cô ta.

‘Nếu cô gây khó dễ cho tình nhân của lãnh chúa, thì rắc rối theo đó cũng đến với cô thôi. Nên nhớ điều đó khi cô có chồng.’

Beatrix nhìn chăm chăm vào người phụ nữ già, nhưng không tranh luận. Cô thấy tốt hơn là phớt lờ những lời khuyên chính chắn của Phu nhân Roberta rồi sau đó làm những gì mình thích khi vắng mặt bà cô đạo đức giả ngờ nghệch này.

CHƯƠNG XXV

Do đã tỉ mỉ lau dọn hôm qua nên Rowena và Enid sớm xong việc ở phòng ngủ, vì thế chưa đến trưa nàng đã có thể lên lầu về phòng dệt. Nhưng nàng gần như giật nảy mình khi một cánh cửa nơi nàng vừa đi qua bỗng bật mở rồi nàng bị kéo tuột vào trong.

‘Lẽ ra em phải nhanh hơn’. Một giọng làu bàu dù chất chứa tình cảm rõ ràng.

“Mildred!”

‘Là chị, chị đã ở đây nguyên buổi sáng để chờ em rời phòng dệt. Sao mà chị lại để lỡ em, khi giờ em đi từ dưới lên thế?’

Rowena mãi ôm người phụ nữ này đến nỗi không thể nói lời nào trong một lúc, nhưng sau đó lời nói như tuôn tràn.

“Sao chị đến Fulkhurst được vậy? Warrick có trả thù chị rồi chứ? Em rất mừng khi thấy chị ở đây, Mildred, nhưng sẽ không nếu như chị bị gã quý dữ đó ngược đãi. Em từng nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại chị và...”

“Shush, em yêu” Mildred nhỏ giọng, rồi dẫn Rowena đến ngồi trên chiếc ghế giữa những cái rổ đựng đồ may.

“Làm sao chị trả lời được khi em còn không chịu ngưng để thở nữa là? Mà sao em không trả lời câu hỏi của chị? Chị nghe nói em phải ngủ ở phòng dệt mà.”

Mildred lấy một cái ghế ngồi xuống cạnh nàng, nhưng Rowena không nhìn cô khi nói “Em ngủ ở tầng dưới đêm qua”

Từ sắc hồng nhuộm trên má Rowena, Mildred đủ thông minh để hỏi chính xác nơi nào, vì thế cô chỉ nói “Chị không ngạc nhiên”

Rowena ngẩng đầu lên.

“Chị không à? Tại sao không chứ? Em đã bị sốc khi hẳn ta muốn, muốn... Hẳn ta đã thỏa mãn báo thù theo cách đó.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy, chính xác là giống thật giống. Hãn đã bị đối xử ra sao giờ làm hết với em, mà còn nhiều hơn nữa.”

“Vậy nó không quá khủng khiếp chứ?”

“Còn tệ hơn khủng khiếp.”

“Tất cả à?”

Rowena nhú mày trước câu hỏi đặc biệt này.

“Chị muốn hỏi gì?”

Mildred nhún vai.

“Giống thật giống, em nhỏ của chị, nghĩa là em trải qua cùng khoái cảm như hãn có, lúc còn trong tay em, phải vậy không?” Má Rowena trở nên hồng hơn.

‘Chị nghĩ là có. Và nó cũng dễ hiểu khi trông thấy em không đến nỗi nào.’

‘Em bị quạ mõ thì có’

‘Anh ta biết mình muốn điều gì’

‘Điều duy nhất mà Warrick de Chaville muốn là bắt em phải trả giá cho lòng tham của Gilbert, chị Mildred à. Giờ chị làm gì ở đây? Em sợ chị bị bỏ lại khi Kirburough bị phá hủy, không còn đường đi dù cho là về Tures.’

‘Không ai bị bỏ lại cả. Lãnh chúa Warrick không thiêu hủy thị trấn, ngoại trừ quán trọ nơi anh ta bị bắt đi, nhưng dù có làm thế anh ta cũng đã đề nghị mọi người trong pháo đài có thể đến sống trong những vùng đất của mình nếu họ muốn. Với chị, Warrick nghĩ mang ơn chị đã giải thoát cho mình, dù chị đã nói chỉ làm theo lời em thôi.’

‘Em biết hãn không muốn nghe bào chữa chút nào, sẽ không thèm nghe đâu’

‘Ừ, chị nghĩ anh ta sẽ giết chị nếu còn nhiều lời về chuyện đó, anh ta thật sự tức giận dù chỉ mới ám chỉ đến sự vô tội của em. Tuy nhiên, Warrick đã đề nghị chị đến Fulhurst nếu chị thể trung thành, và vì đây là cách duy nhất chị có thể theo em đến đây nên chị đã vui vẻ đồng ý. Chỉ có điều anh ta không cho phép chị nói chuyện với em’

Rowena rùng mình.

‘Em cũng đoán thế. Hẳn không muốn em có chút dễ chịu nào trước mặt chị, nhưng chỉ cần biết chị ở gần là em cũng thấy thoải mái rồi.’

Mildred siết chặt tay nàng.

‘Đừng tuyệt vọng, em nhỏ. Chị không nghĩ bản chất anh ta đê tiện như mình đã nghĩ đâu em. Chị đã nghe nhiều chuyện khiến anh ta trở nên thế này. Chị không ngần ngại thừa nhận với em, nhưng chị thật sự thấy tội anh ta lắm.’

‘Tội nghiệp hẳn à?’ Rowena nghi ngờ nói. ‘Hẳn ta đã đập đầu chị trước khi mang về đây phải không Mildred?’

Mildred bật cười. ‘Không, anh ta dẫn chị cùng lính của mình lùng sục ở ngoài thành tìm kiếm vị hôn phu mất tích, nhưng chị thề là anh ta chỉ nghĩ đến tiểu thư Isabella chút xíu trong lúc tìm kiếm cô ta. Warrick dường như không mấy thất vọng khi ở mỗi nơi đi qua không tìm ra dấu vết của cô ta. Nhưng em nên mục kích cảnh anh ta với người liên lạc từ Fulkhurst mỗi ngày, dù cho có trễ cỡ nào. Lãnh chúa Warrick thậm chí còn cho cả toán quân đi đón, rồi khi người đưa tin đến anh ta sẽ gặp rắc rối nếu không có tin tức nào của John Giffard.’

Rowena cứng người khi nghe đến tên đó.

‘John? Nhưng em nghĩ ông ta chỉ là người canh tù ở đây. Warrick có thể muốn thông tin gì từ ông ta chứ?’

Mildred trao nàng ánh mắt chất chứa câu trả lời.

‘Còn điều gì khác nữa?’

‘Nhưng Warrick làm sao biết được John đang canh giữ em chứ?’

‘Sao không biết khi anh ta đã ra lệnh đó?’

‘Hẳn ta sao? Vậy mà em nghĩ chính là ngài Robert...’

Rowena dừng lại khi hàm ý từ những gì Mildred nói hiện rõ trong đầu nàng. Warrick bắt nàng vào ngục không phải trị tội, vậy là điều gì khác với những hình dung của nàng? Những cảnh tượng đó thật khủng khiếp, đúng, nhưng phòng giam của nàng giống như cung điện nếu so sánh với xà lim đúng nghĩa khi không có John là người canh giữ nàng. Có thể Warrick không biết John tốt bụng thế nào chăng? Không, lòng tốt của John rất rõ

ràng, chỉ cần thoáng qua cũng cảm nhận được. Quen biết ông mới thấy, ông không bao giờ làm đau ai.

Thình lình nàng thét lên đau đớn. “Em không hiểu được! Tại sao hân muốn chắc em được chăm sóc tốt trước khi biết em mang thai con hân không chứ?”

Đôi mắt nâu của Mildred bừng sáng.

“Vậy là có rồi à, chỉ trong vài ngày thôi sao? Em có bị ốm nghén nhiều không? Chị có mấy bài thuốc trị nó đó, và cả thuốc dưỡng thai nữa.”

Rowena vội nói qua loa đề nghị của Mildred. “Không, không có triệu chứng nào ngoài điều hiển hiện là em đã mất chu kỳ của mình.”

“Ừ, vậy là giống như mẹ em, bà cứ làm việc bình thường như thể không có thai vậy.”

“Mildred, em không muốn tranh luận về em bé khi Warrick định sẽ tước mất con em.”

Mildred nhú mày suy nghĩ trước khi hỏi nàng. “Anh ta nói vậy sao?”

“Chị nghĩ hân không dám sao? Hân tuyên bố sẽ tách em bé khỏi em khi nó ra đời, như em đã lấy nó khỏi hân. Giống thật giống.”

“Em muốn nó chứ?”

“Tất nhiên, em muốn chứ, nó là con em mà?”

“Và của anh ta nữa.” Mildred bình tĩnh thêm vào.

“Nhưng hân ta đâu muốn tạo ra nó”

“Em cũng đâu muốn”

“Nhưng hân làm vậy chỉ vì muốn làm em đau đớn. Chẳng có lí gì để giữ đứa bé cả.”

“Đúng, và có thể anh ta sẽ nhận ra điều đó không lâu nữa đâu. Còn quá sớm để lo lắng về kế hoạch của anh ta sau 8 tháng nữa. Chắc em cũng sẽ không đi khỏi đây trước lúc đó. Em có nghĩ đến chuyện trốn thoát chưa?”

Rowena khịt mũi.

“Chắc rồi. Nhưng chị xem làm sao em có thể thành công khi cả 2 sân đều canh giữ nghiêm ngặt, tuần tra liên tục, nhưng em sẽ tìm cách sớm thôi.”

Mildred cười.

“Sẽ không dễ đâu. Nhưng có lẽ Gilbert sẽ giúp khi hẳn biết em đang ở đâu. Chắc giờ hẳn biết rõ là lãnh chúa Fulkhurst đã phá hủy pháo đài Kirborough rồi. Chị ngạc nhiên là sao hẳn ta không đem quân đến đây rồi chứ.”

Rowena thở mạnh. “Đừng, dù chỉ là nghĩ đến chị à. Em thà ở lại đây và chịu đựng từng chút tàn nhẫn của Warrick hơn là trở lại trong tay Gilbert”

“Giờ chị thấy thú vị đây. Anh kế của em sẽ gả chồng cho em lần nữa.”

“Một lão chồng già khú đế đã quá đủ cho em rồi, Mildred. Nhưng Gilbert...trước khi hẳn rời khỏi Kirborough, hẳn đã hôn em, và nó không phải tình anh em’

“Ah, vậy cuối cùng hẳn cũng thể hiện khao khát của mình, phải không? nếu hẳn có em lại, hẳn còn làm nhiều điều hơn, vì không còn điều gì làm hẳn sợ không mang em vào giường nữa, nhất là giờ em đang mang thai người thừa kế Kirborough theo mong muốn của hẳn. Và lại, hẳn cũng rất đẹp trai, có lẽ em sẽ không ngại.”

“Mildred!”

“Vậy em ngại hả? Tốt thôi, may mắn là em thấy không thể rời khỏi nơi này trong một thời gian. Nơi này an toàn nhất để em có thể thoát khỏi chuyện rơi vào tay Gilbert lần nữa.”

Điều này có lẽ đúng, nhưng Rowena ước gì Mildred không nói theo cách như thế nàng phải cảm ơn Warrick vì đã biến nàng thành tù nhân và người tình không tình nguyện của gã. Mildred đã không đính kèm vẻ nghiêm trọng nào vào đề tài này như nó vốn có. Ngoài ra, chị không chút liên hệ đến tình cảnh khốn khó của Rowena.

“Sao em không cảm thấy chị có chút lo lắng nào về chuyện này vậy Mildred? Chị nghĩ Warrick đã hết trả thù em rồi sao? Em nhấn mạnh là hẳn chưa dừng lại đâu. Đối với hẳn em là kẻ trộm, nhưng dù cho hẳn không chặt tay em, hẳn cũng bắt em chịu đựng từng chút tàn bạo của hẳn mỗi ngày khi nào em còn ở đây.’

“Ah, chị chỉ tự hỏi sự thù hận của anh ta sẽ kéo dài bao lâu nếu như em phát triển tình cảm và để anh ta biết điều đó. Không lâu đâu, chị đảm bảo đó.’

“Giờ em biết chắc chị bị đánh vào đầu rồi và rất mạnh nữa nên chị không nhớ gì hết.”

Mildred bật cười.

“Không đâu, em yêu. Chỉ là chị có nhiều cơ hội tình cờ quan sát anh ta hơn em thôi, và chị không nghĩ là anh ta quá tàn nhẫn. Một người đàn ông hung ác sẽ hành hạ em đến chết và thỏa mãn qua từng phút. Nhưng lãnh chúa Warrick thay vào đó chỉ bắt em trả giá cho giống thật giống”

"Hắn xóa bỏ thân phận của em, và giáng em xuống làm người hầu"

"Hắn cũng bị chúng ta nghĩ là người hầu và đối xử như thế." Mildred nhắc nàng nhớ.

"Vì em hỏi chị, anh ta đã bị ám ảnh vì em với nhiều lí do chứ không phải trả thù không. Anh ta muốn báo thù, chắc chắn rồi, cá tính anh ta vốn thế. Nhưng có lẽ nó không nấn ná với anh ta trong trường hợp này. Dù sao em cũng là phụ nữ, và tất cả kẻ thù của anh ta trước giờ chỉ là đàn ông. Anh ta biết cách xử trí với họ, còn với em thì không."

“Những điều suy luận này không nhằm nhò gì cả, Mildred." Rowena cúi kính nói.

"Vậy em có nghĩ sử dụng vũ khí của phụ nữ để chống lại anh ta không?"

"Vũ khí nào?"

“Sắc đẹp của em. Đam mê của anh ta. Rồi sau đó kết hôn sẽ là giải pháp với đứa bé là một phần nguyên nhân."

“Hắn ta sẽ không bao giờ!”

"Đúng, anh ta có thể bị đẩy đến chuyện đó, nếu như anh ta khao khát em quá đủ. Còn em có thể làm anh ta mong muốn mình thật nhiều. Thậm chí em có thể làm anh ta yêu em nếu em cố thử."

Yêu? Warrick sẽ như thế nào với tình cảm dịu dàng đó bám trong tim gã? Liệu gã có dữ dội trong tình yêu như khi gã căm ghét không? Không, nàng bị sao thế này? Đi nghĩ đến chuyện ngớ ngẩn.

Nhưng Mildred còn chưa kết thúc.

“Phần lớn phụ nữ ghê tởm giường cưới, còn một số ít lo lắng lấy phải những gã cộc cằn chỉ muốn lấy vợ sinh con, rồi lại đi tìm khoái lạc ở những nơi khác. Nhưng em đã biết giường cưới là như thế nào với vị lãnh chúa

này rồi. Còn với một người chồng, em đã bị ép tìm thấy một người rất tương xứng với mình về đẳng cấp, một người cũng trẻ lại có quyền lực, cường tráng và không quá ngu ngốc."

"Hắn không ngu ngốc" Rowena biện hộ không cần suy nghĩ. "Hắn còn đẹp trai khi... hắn... cười."

Nàng sửng người khi nhận ra nàng đã nói ra những mặt tốt của gã đàn ông đó.

‘Chị bị điên rồi Mildred, và những giả thuyết này chỉ là tưởng tượng thôi. Warrick không muốn thứ gì của em ngoài đứa bé mà em đã ăn cắp của hắn, và em phải trả giá suốt đời cho hành vi này. Hắn khinh bỉ em dù chỉ bằng cái nhìn thôi.’

‘Nhìn em thôi cũng khuấy động đam mê của anh ta thì giống hơn, và đó là lí do anh ta thấy căm ghét lúc này. Nhưng em không hiểu hết ý chị, chị không nói ý tưởng kết hôn sẽ đến với anh ta dễ dàng, chỉ là có khả năng đưa anh ta nghĩ đến nó thôi. Trước tiên em phải làm anh ta bỏ thái độ thù địch với em và nó sẽ mang lại cho em lợi ích.’

‘Chỉ có phép màu’

‘Không, chỉ cần làm cho anh ta nghĩ đến điều khác chứ đừng là những gì đã làm với anh ta. Hãy làm cho anh ta lúng túng. Đừng làm những gì anh ta mong đợi. Hãy từng bước quyến rũ anh ta. Nếu anh ta bị dẫn đến suy nghĩ rằng em muốn anh ta, bấp chập đối xử với em đến mức nào, thì mọi chuyện sẽ tốt hơn. Anh ta sẽ bị thất bại và sẽ mất thời gian tự vấn hơn là nghĩ đến chuyện trả thù vật vãnh như em đã nói. Em có sẵn sàng thử không?’

‘Em có thể thấy trước mình ngu ngốc thế nào nếu em làm thế. Em nghĩ chị tự đánh lừa mình với mơ tưởng, Mildred.’

‘Vậy nếu chị không có thì sao? Bộ em thích cách anh ta đối xử với mình bây giờ à?’

Rowena rùng mình nhớ lại chuyện đêm qua, nổi nhục khi bị làm cho phải van xin khoái lạc mà mình không mong muốn đã đánh bại nàng.

“Không’ nàng dịu giọng.

‘Vậy em dùng vũ khí của mình để thay đổi đi. Hãy cho anh ta thấy vẻ đẹp nữ tính của em trước khi Gilbert d’Ambray đến. Vẻ hấp dẫn của em rất

khó từ chối đối với bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy.’

“Em không nghĩ mình biết cách để được tự tin thế, trở lại là một cô gái vui vẻ.’

Mildred chồm qua ôm chặt nàng thân thiết.’

‘Chị biết, em yêu. Chỉ cần giả vờ thôi. Em có thể làm được không?’

‘Có thể’

“Vậy em sẽ thử chứ?”

‘Em cần phải suy nghĩ thêm đã. Em không chắc mình muốn nhiều sự quan tâm của Warrick hơn những gì đang có.’

‘Vậy chẳng giống sẽ thay đổi chút nào.’

Cầm Rowena nhô ra bướng bỉnh.

“Và em cũng không chắc mình có thể ngừng căm ghét hẳn’

Mildred cười thành tiếng.

‘Vậy thì đừng. Chỉ đừng cho anh ta biết cảm giác thực sự của em thôi. Warrick là kiểu người thể hiện tình cảm trên mặt, còn em thì không, do đó sẽ không khó với em. Nhưng phải cẩn thận, khi anh ta thay đổi và bắt đầu tán tỉnh tình cảm của em, em có thể bị cuốn vào trò chơi và lúc đó không còn thấy căm ghét anh ta nữa.’

Ý nghĩ Warrick de Chaville ve vãn nàng thật quá lỗ lã, Rowena sẽ không ngại chống đối quyết liệt lại khả năng đó nếu nó xảy ra, hoặc sẽ chiến đấu với cảm giác khác biệt so với bây giờ nếu nàng gặp phải. Tuy nhiên, nàng quá chán ngán chủ đề này nên thay đổi nó.

‘Sao chúng ta có thể ở riêng trong phòng này vậy chị Mildred,? Đây là phòng may vá mà, phải không?’

‘Đúng vậy, nhưng chị đã bảo mọi người đi thử cách nhuộm mới?’

Rowena bật cười trước cái nhìn ranh mãnh của Mildred.

‘Không phải màu xanh kinh dị mà chị với em làm năm ngoái chứ?’

‘Chính xác, nhưng chị không nói với họ là nó xấu đâu. Chị nói nếu họ muốn có màu nhuộm đẹp phải chịu khó mất thời gian. Nhưng sau này chị sẽ thú nhận mình quên bảo họ thêm màu vàng sẽ làm màu nhuộm tươi hơn và ra đúng màu xanh lá như chị em mình đã thành công.’

‘Chị hướng dẫn cho những người thợ may à, nên mới có thể yêu cầu họ chứ?’

‘Không, nhưng những người làm trong lâu đài này có vẻ cảnh giác trước thân phận mới của chị là bảo mẫu của con gái lãnh chúa. Họ không biết quyền lực chị tới đâu nên làm theo ý định của chị mà không hỏi tới lui’

‘Chị thấy con gái hẳn thế nào?’

Mildred thở dài.

‘2 đứa đó quá kiêu căng, em sẽ chưa thấy ai tự cao hơn tụi nó đâu. Không phải lãnh chúa Warrick đặt chị vào vị trí này là có ưn ái gì đâu, nhưng cũng phải thôi, chị không nghĩ là hẳn ta biết mấy đứa con của mình hư đốn cỡ nào. Bọn chúng rất khoác lác trong khi anh ta không bao giờ có mặt để la rầy, chị em mình có thể biết tại sao thế.’

‘Phải, cuộc chiến chết tiệt với Gilbert và còn ai khác nữa chứ. Chị có nghe nói chùng nào hẳn đi nữa không?’

‘Đừng có nói với giọng tràn trề hi vọng thế, em yêu, anh ta cần ở đây để em có thể thử nghiệm ý đồ của mình và sẽ có kết quả tốt cho em. Nếu anh ta đi sớm thì muện phiền của em sẽ không giảm chút nào đâu.’

‘Không, sẽ giảm đi phân nửa chứ. Em sẽ dễ chịu hơn khi được như thế.’

‘Cả khi anh ta tống em trở lại tù giam để chắc em vẫn là tù nhân khi anh ta trở lại?’

Điều đó dứt khoát là một khả năng rồi, nhưng không đảm bảo nàng sẽ được John Giffard bảo vệ nữa. Vẫn còn khả năng là thử quyền rũ gã... nàng không muốn nghĩ đến điều đó, không thể.

Nàng lo âu đứng dậy, ‘Tốt nhất là em nên đi trước khi bị phát hiện, chị em mình sẽ bị phạt’

Mildred đoán chắc. ‘Đây là tầng lầu của phụ nữ, anh ta sẽ không lên đâu.’

‘Hẳn đã lên đây đêm qua rồi.’

Rowena nói xen vào khi nàng bước về cửa. Nhưng nàng dừng lại đó một lúc rồi mới quay qua hỏi với cái nhú mày đầy suy tư. ‘Khi này ý chị nói báo thù không phải là bản chất của hẳn sao?’

‘Em chưa nghe chuyện gì xảy ra ở đây 16 năm trước sao?’

‘Warrick có nói đến đã có người chiếm Fulkhurst nhiều năm trước. Có phải là chuyện đó không?’

‘Đúng vậy, Lãnh chúa Warrick lúc đó không có ở đây, anh ta được một lãnh chúa khác nhận nuôi nếu không cũng sẽ chịu chung số phận với gia đình của mình.’

“Bị bao vây ư?”

‘Không, bị phản bội. Chị nghe kể là 1 nam tước, tên là Edward Bainant rất thèm muốn Fulkhurst cũng như phu nhân Elizabeth, mẹ của Warrick. Bainant tự xưng là bạn của gia đình trong khi mọi người đều biết lòng tham của hắn, rồi trong một lần đến thăm, hắn đã ra tay chiếm đoạt. Hắn đợi khi mọi người đã ngủ say liền ra lệnh cho đám quân theo hắn ám sát cận vệ của Fulkhurst và những người hầu chống đối. Còn chính hắn lẻn vào phòng giết chết cha Warrick ngay trên giường ngủ, trong sự chứng kiến của phu nhân Elizabeth. Tên nam tước độc ác tưởng rằng phu nhân quá sợ sẽ không dám chống đối, nhưng hắn không thể đo được tình cảm của bà ấy dành cho chồng. Bà ấy đã nguyên rửa tội ác của hắn trước mọi người khiến hắn thêm tức giận liền lấy bà làm phần thưởng cho đám lính, bọn thú tính đó đã giết chết bà ấy trong lúc chuyển tay nhau. Số phận 2 người chị và em gái của Warrick cũng tương tự, họ đã nhảy lặn cùng nhau, nhưng chỉ một người chết liền, còn người kia bị gãy xương phải chịu đau đớn gần một tuần sau mới chết được.’

Rowena giờ đã biết vì sao Mildred cảm thấy tội nghiệp Warrick.

‘Em ước gì chị không kể cho em nghe chuyện này.’

‘Cách tốt nhất tìm hiểu về kẻ thù của em là chỉ cần 1 câu hỏi đơn giản có thể mang đến cả khối thông tin khi em ở trong căn phòng toàn phụ nữ nhiều chuyện,

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nhưng chỉ cần một câu hỏi nhỏ thôi cũng có được cả đống thông tin khi xung quanh toàn những bà ngồi lê đôi mách. Lãnh chúa Warrick chỉ mới 16tuổi khi cả gia đình gặp đại nạn và Fulkhurst rơi vào tay người khác. Phải mất 6 tháng sau anh ta mới biết hết mọi chuyện và 1 năm sau nữa mới đủ sức giành lại những gì thuộc về mình. Dù không còn quân đội cũng như sự trợ giúp của nhà vua, nhưng Warrick

vẫn là người thừa kế hợp pháp của Fulkhurst. Biết thế nên Bainart đã đe dọa truy sát anh ta, thế nhưng hẳn ta không biết Warrick còn một chỗ dựa khác là từ người vợ hứa hôn trước nhỏ. Dù còn quá trẻ để làm gì lúc đó, nhưng ngay trong ngày được phong tước hiệp sĩ anh ta lập tức kết hôn để có của hồi môn tuyển quân cùng hỗ trợ của cha vợ.”

“Hẳn đã giành lại Fulkhurst ư?”

‘Đúng vậy’

“Và giết chết Bainart”

“Chính tay anh ta làm việc đó. Nhưng vẫn chưa hết đâu. Sự bất lực không thể trả thù liền cho gia đình trong 2 năm đã đẩy cảm hờn thành cay nghiệt. Còn trong thời gian bị chiếm giữ, Fulkhurst rơi vào cảnh hoang tàn vì những người hầu bị thương tật hoặc bị giết chết bởi luật lệ hà khắc của Bainart. Đến khi Warrick báo thù thành công, nơi đây đã trở thành đổ nát.’

‘Vì thế những vùng đất khác của Bainart trở thành mục tiêu kế tiếp?’, Rowena đoán.

“Chính xác, mất 3 năm nhưng cuối cùng tất cả tài sản của Bainart đã thuộc về Fulkhurst, mở vùng này rộng gấp đôi. Lãnh chúa Warrick mất người vợ đầu và tái hôn cũng trong thời gian này, dù cuộc hôn nhân thứ 2 không ngoài mục đích củng cố tiềm lực, nhưng không thể phủ nhận cô vợ thứ 2 xinh đẹp hơn cả người đầu.’

‘Vậy hẳn ta hẳn phải có thêm nhiều kẻ thù khi cần gia cố thêm lực lượng?’

‘Không, nhưng anh ta đã thề sẽ không để ai làm tổn hại mình mà không phải trả giá gấp 10 lần như thế. Anh ta đã giữ lời thề và từ đó nổi danh là kẻ báo thù chớp nhoáng với mọi tội lỗi. Lời thề đó cũng đẩy anh đi từ cuộc chiến này qua cuộc chiến khác, năm này qua năm khác vì anh ta sẽ không bỏ qua dù chỉ là sự xúc phạm nhỏ nhất.’

“Nó cũng làm hẳn trở thành quái vật tàn ác ngày nay.” Rowena cay đắng nhận xét thêm.

“Không, Warrick giờ là người đã được sinh ra trong cái ngày biết cả gia đình bị diệt vong. Đau khổ và căm thù đã biến một cậu bé thành một người đàn ông hiện giờ. Mọi người nói rằng không có gì để so sánh giữa xác

người đó. Khi còn nhỏ, Warrick rất tốt bụng, thân thiện, lém lỉnh và vui vẻ cởi mở.”

‘Còn giờ lạnh lùng và tàn nhẫn’

“Nhưng giờ thì em đã biết tại sao rồi, chị nghĩ nếu anh ta đã thay đổi một lần rồi thì có thể thay đổi lần nữa.’

“Hoặc là không”

‘Ước mơ của em là gì?’

‘Phá hủy tất cả những gì của d’Ambrays’

“VẬY HÃY SỐNG VỚI THỰC TẠI, EM YÊU, VÌ EM ĐANG CÓ CƠ HỘI ĐỂ QUYẾT ĐỊNH TƯƠNG LAI CỦA MÌNH CŨNG NHƯ GIẢI CỨU NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐÃ SỐNG QUÁ LÂU VỚI BÓNG MA CỦA QUÁ KHỨ. ĐÓ LÀ SỰ CỐ GẮNG XỨNG ĐÁNG NẾU EM HỎI Ý CHỊ.”

“Em đâu có hỏi chị.”Rowena đáp lời với giọng khó chịu. ‘Chị có thể thương hại hẳn, nhưng chị không phải là người tiếp nhận lòng căm thù của hẳn hiện giờ. Nếu chị hỏi em thì hẳn và con quái vật trong hẳn đều như nhau.’

“VẬY EM SẼ ĐỂ NHỮNG BI KỊCH CỦA MÌNH BIẾN EM THÀNH KẺ KHÔ KHAN VÀ KHÔNG KHOAN DUNG NHƯ ANH TA À?”

“Giờ chị lại tự mâu thuẫn để quấy nhiễu em khi cho rằng anh ta như thế. Em đi đây, Mildred. Em đã nói sẽ suy nghĩ mà.’

‘VẬY THÌ TỐT’

Mildred thở dài, nhưng vẫn ngoan cố thêm vào. “Em không thấy chút động lòng nào với anh ta sao?”

“Không chút nào hết”, Rowena bướng bỉnh nói nhưng trong lòng ước gì đó không phải là lời nói dối.

CHƯƠNG XXVI

“Chào anh, Sheldon!” Warrick kêu lên rồi ôm choàng người bạn già.
“Lâu rồi không thấy anh đến chơi”

‘Vì mỗi lần đến cậu, tôi gần như bị gãy hết xương sườn’, Sheldon lẩm bẩm.

‘Nói xạo’ Warrick cắt ngang rồi bật cười vì Sheldon không bự con như gã, dù vẫn cao và mặc giáp.

Sheldon de Vere là con trai lớn của lãnh chúa từng nhận nuôi Warrick và gã cũng từng làm cận vệ cho anh trong 4 năm. Chỉ cách nhau 5 tuổi nên cả 2 dễ làm bạn với nhau. Sheldon năm nay 37 tuổi nhưng râu và mái tóc lờm xờm màu nâu đã sớm lốm đốm bạc, một điểm chung của nam giới nhà anh. Điều này không làm anh xấu đi nhưng đã làm người khác nhìn sững khi mới lần đầu gặp mặt.

“Đến đây nghỉ chút nhưng bảo cận vệ của anh tháo giáp nặng nề này ra đã.” Warrick nói khi dẫn đường đến trước lò sưởi, rồi bảo cô hầu vừa đi qua.

“Emma, chuẩn bị đồ uống cho khách.’

Cô gái vừa tuân lệnh quay đi thì chỉ một giây sau Warrick đã gọi lại.

‘Mà này, để cô hầu mới phục vụ’

Sheldon quan sát cô gái nhanh nhẹn từ khi Warrick ra lệnh đầu tiên rồi đổi lại và sau đó cô ta tiến lên cầu thang đến khu vực của phụ nữ.

“Cậu vẫn đối xử với cô bé như người hầu à?” Anh hỏi khi cô gái vừa khuất dạng.

“Nó là người hầu”

“Nhưng cô bé vẫn là con gái cậu”

Warrick cau mày trước nhận định thẳng thắn đó.

“Không thể biết được. Lạy chúa, tôi chỉ ngủ với mẹ nó một lần duy nhất khi mới 15 tuổi trong lần anh cho tôi về thăm nhà. Làm sao được chứ.’

‘Sao cậu không thử tìm hiểu nó có phải vậy không.’ Sheldon cắt ngang. “Chỉ cần nhìn qua cũng biết cô bé là con của cậu rồi. Nó giống cậu nhất trong đám con của cậu đấy.’

Warrick ngồi sâu trong ghế, chân mày cau lại.

“Tôi không biết gì về nó cho đến khi gần trưởng thành. Mẹ của nó quá sợ tôi, cô ta trốn trong làng trong những lúc tôi ở đây, còn người của tôi cũng quá thận trọng, không ai đề cập đến sự tồn tại của nó với tôi, trước giờ anh cũng có nói tới nó với tôi đâu.”

Sheldon bực mình vì lí do đó chưa đủ.

“Nhưng cậu cũng phải biết cô bé là con cậu khi nhìn thấy nó chứ?”

Warrick khịt mũi.

“Khi tôi mới nhìn thấy nó, anh bạn, nó giống y chang cô gái mà tôi đã gặp nhiều năm trước và tôi cũng đã nói thế với nó, nhờ đó, nó đã mau mắn giải thích với nỗ lực kèm chế không bị làm nhục là tôi không thể vì nó là con gái tôi. Thú thực tôi chưa bao giờ cảm thấy ngu ngốc như lúc đó vì tôi đã không thấy ra điều đó và không biết gì cả.”

Sheldon cười to.

“Xấu hổ như thế thì không dễ gì quên được.”

Quả thực, tôi không thể, nhưng ngay sau đó nó tiếp tục trốn tránh khi tôi ở nhà, giờ mới hết.

“Nhưng cậu đã thừa nhận cô bé chưa?”

“Chưa, tôi đã nói với anh rồi, đâu có gì chứng minh nó là con tôi chứ, hay anh quên, cha tôi vẫn còn sống khi nó được mang thai? Nó có thể là con của ông’

‘Cậu đâu tin điều đó, cũng như tôi. Cha cậu dành hết tình cảm cho mẹ cậu rồi, ông không bao giờ để ý đến bất cứ người nào khác.’

Warrick không thể phủ nhận điều đó, nhưng chân mày của gã càng cau có.

“Có lẽ tôi vui mừng chào đón anh quá sớm, bạn già. Tại sao anh lại quấy nhiễu tôi với nó chứ?”

Sheldon thở dài.

‘Tôi phải rõ chuyện trước khi mở đầu. Con trai thứ hai của tôi, Richard, muốn cưới cô bé làm vợ.’

Warrick nhìn sững người bạn thân một lúc trước khi bật cười to.

“Vợ nó ư? Nói giỡn thôi chứ?”

“Không đùa đâu. Tôi nghi ngờ cậu thực sự chú ý đến điều này, nhưng cậu có tính toán đến quyền lực. Kết thông gia với nhà cậu là điều mong muốn của nhiều lãnh chúa quyền lực hơn tôi, chẳng lẽ cậu không thường xuyên lập rào chắn với những lời cầu hôn mấy đứa con gái của cậu sao?”

“Đúng, quá nhiều để tôi có thời gian xem xét. Nhưng tôi có 2 đứa con hợp pháp và tôi rất vui nếu có thể gả đứa nào đó cho Richard.”

Sheldon nhăn nhó.

“Không được đâu, Warrick, Richard đã dọa tôi sẽ trốn đến Pháp nếu tôi cầm về hôn ước với 1 trong hai cô bé đó. Nó chỉ muốn Emma, và tôi cũng thấy hài lòng với lựa chọn đó.”

“Nhưng Emma không hơn một người hầu.” Warrick lớn tiếng.

“Sẽ khác nếu cậu thừa nhận cô bé.”

Warrick lại cúi kính.

“Uy danh của gia đình anh sẽ bị ảnh hưởng. Nó có biết cách cư xử hay có tính cách của một tiểu thư đâu. Nó sẽ làm xấu hổ.”

“Cô bé có thể được dạy những điều cần thiết.”

“Ai dạy đây?”, Warrick chế giễu. “Nếu tôi nói với Phu nhân Roberta là mình còn một đứa con hoang cần được giáo dục, chắc bà ta sẽ cười vào mặt tôi, trước khi buông lời lăng mạ. Không được đâu Sheldon.”

Bạn gã lại thở dài. “Lẽ ra cô bé phải được dạy dỗ từ lâu rồi, nhưng cậu đã nói, không biết nó có trên đời, mà tôi thì cũng không còn phu nhân để hướng dẫn cô bé. Vậy tôi phải nói gì với Richard đây, khi nó quá yêu cô bé. Mà cô bé có yếu kém hết mọi mặt không?”

Warrick không nghe câu hỏi. Emma đã trở lại đại sảnh và theo ngay sau cô là Rowena. Hình ảnh của cô gái tóc vàng đã đẩy hết mọi suy nghĩ về vấn đề của Sheldon ra khỏi đầu gã. Nàng không nhìn về hướng gã, nhưng mắt gã cứ bám theo nàng cho đến khi khuất khỏi cầu thang xuống nhà bếp. Ký

ức đêm qua trở lại làm gã cựa quậy không thoải mái trên ghế, rồi gã nhận ra Sheldon đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Sao?”

Sheldon nhướn mày cái kính nói:

‘Tôi hỏi cậu có phản đối không nếu tôi tìm thấy người sẵn sàng hướng dẫn Emma. Dù rõ ràng là sẽ không dễ tìm ra một người như thế, nhưng tôi muốn cậu đồng ý trước khi tôi bắt đầu.’

Nhưng Warrick vẫn không nhìn anh ta, và lại chỉ nói một từ “Sao?” với tông giọng nhẹ hơn.

“Warrick, cậu bị cái quái quỷ gì thế?”

Rowena vừa trở lại đại sảnh với một mâm đầy thức uống. Chính nàng đã làm gã phân tâm, ả nha đầu đáng ghét này. Gã không thể nhìn nàng mà không nhớ đến những gì nàng đã làm với gã và cũng không thể thoát khỏi sức nóng kích thích bên trong. Căm giận và khao khát giao nhau rồi chống đối nhau một lần nữa, nhưng để vượt qua tức giận cần phải thêm viện quân.

‘Có cần thêm gì nữa không, thưa ngài?’

Nàng đặt khay nước lên bàn giữa 2 người rồi đứng chấp tay cạnh bên, mắt e dè nhìn xuống chân Warrick. Gã đã bắt nàng mặc đồ của người hầu, nhưng không cách nào làm nàng giống người hầu được. Thậm chí khi đứng cạnh bên chờ phục vụ, nàng vẫn giữ được dáng vẻ tương xứng của một nữ hoàng. Điều đó càng làm bức mình hơn, nhưng một suy nghĩ chợt đến làm gã mỉm cười, gã đã có người ngay tại đây có thể hướng dẫn Emma mọi điều cần thiết, và gã không phải lên tiếng nhờ vả mà chỉ cần ra lệnh.

Dừng ý nghĩ lại đó, gã ra lệnh: “Nói bà Blouet chuẩn bị phòng ngủ cho khách.”

“Tôi thấy mình phải chờ lâu để có câu trả lời”, Sheldon nói khi nàng vừa đi khỏi. ‘Có phải cô ấy là người cậu đã nhốt vào ngục?’

Warrick ngạc nhiên.

“Sao anh biết chuyện này?”

“Tôi đã đến Fulkhurst 2 tuần trước để gặp cô dâu của cậu. Không ai nói với cậu à?”

“Không, không ai nhắc đến. Nhưng anh nghe gì về Rowena?”

“Chỉ nghe thoáng rằng có đến một đoàn cận vệ hộ tống rồi đưa ngay vào nhà giam. Có nhiều suy đoán, nhưng tôi nhớ không biết cô ấy có phải thuộc quý tộc hay không?”

‘Câu hỏi tốt hơn nên là ‘đã’. Cô ta từng thuộc quý tộc, còn giờ thì không.’

‘Sao vậy?’

‘Vì giờ cô ta là tù nhân của tôi, không có quyền hành, không lợi ích. Tôi có thể treo cổ, lột da lưng hoặc làm cô ấy mang tội vĩnh viễn, nhưng tôi chỉ trừng phạt bằng cách xóa hết tước vị của cô ta. Tôi trị cô ta theo cách của tôi.’

‘Cô ấy đã làm lỗi gì?’

“Tôi không muốn nhắc đến tội lỗi của cô ta, Chỉ cần biết rằng, cô ta may mắn khi không bị tôi giết.’

Sheldon không nói gì trong một lúc, có thể vì giọng của Warrick đã trở nên quá đẽ phòng.

‘Chắc phải rất là khủng khiếp’

Nhưng sau đó anh nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm vì vấn đề của anh ta vẫn chưa được giải quyết.

“Emma thì sao đây?”

‘Anh cứ để cho tôi. Ngẫu nhiên là người hầu mới của tôi có khả năng dạy nó, nếu nó có thể lĩnh hội được. Để xem thép có thể luyện thành bạc không đã rồi hãy tính tiếp.’

CHƯƠNG XXVII

Ngay khi Rowena vừa trở về phòng dệt, Celia đã ló mặt vô, cô ta bước vào thong dong với bộ mặt kể cả và nụ cười nham hiểm cảnh báo Rowena biết trước nàng sẽ không thích nghe bất cứ thứ gì cô ta nói. Quả thực, nàng không thể. ‘Đến khu tháp phía Đông, con kia. Bồn tắm đã được chuẩn bị cho Ngài Sheldon dùng, nhưng mà phải phục vụ đức ngài.’

Giọng nói của Celia đã được cải thiện, Rowena nhận thấy thế khi cô ta rất trôi chảy. Hả hê và thích thú là điều cô ta đang có, trong khi Rowena cảm thấy sàn nhà đang sụm dưới chân mình.

‘Bà Mary đã biểu tôi làm thế sao?’

‘Không, chính Warrick’ Celia cười tự mãn, ‘Tốt nhất là mà nhanh lên. Ngày Sheldon đã được dẫn đến phòng nghỉ rồi. Và tao cũng nhắc mà, ông ta không chỉ là một người khách bình thường mà là một người bạn thân của chủ mà đây. Warrick không muốn bạn của ngài không hài lòng với sự phục vụ của mà đâu.’

Mấy người phụ nữ trong phòng đã cười khúc khích trước những lời đó, còn Rowena chỉ đứng dậy và rời khỏi. Nàng cảm giận Warrick trước nỗi nhục mới mà gã gán lên nàng, nhưng nàng thậm chí còn tức mình hơn khi đã bắt đầu nghiêm túc nghĩ đến những gợi ý của Mildred. Bất cứ người đàn ông nào đưa nàng vào giường người khác và nàng thì không làm lẫn lời cảnh báo cay độc của Celia chút nào, đều không đáng để nàng quyến rũ, dù cho có mang đến cho nàng nhiều lợi lộc bao nhiêu đi nữa.

Nàng đã bất ngờ khi cô bé Emma đến tìm mình, vì nàng nghĩ sẽ phải nhận lấy những gì đã bị lãng quên hồi sáng, nỗi nhục cho hành xử của nàng đêm qua trên giường gã. Thế nhưng khi nàng đứng trước mặt gã, Warrick vẫn không nói gì về chuyện đã qua, dù nó đọng lại trong mắt gã khi nhìn nàng chăm chăm, tràn ngập nỗi nhớ. Vậy mà gã đành đoạn giao nàng cho người đàn ông khác cùng với khoái lạc.

Thực sự, có thể xem đây là một hình phạt nữa, nhưng nàng không thể nghĩ ra mình đã làm gì đến nỗi phải chịu đựng nó. Nàng thậm chí đã không ngại xưng gã là lãnh chúa của mình. Nàng đã không tránh né khi được gọi. Chẳng lẽ Warrick cho rằng có thể trừng phạt nàng mà không cần lí do, chẳng lẽ thái độ tích cực của nàng không đem lại chút ích lợi nào sao? Nếu vậy, tại sao nàng phải phiền muộn làm việc theo mệnh lệnh chứ? Vì không còn hình phạt nào tồi tệ hơn khi phải phục vụ một người đàn ông khác tắm rửa.

Vào giường với người lạ là điều không thể, tuy nhiên, có hề hấn gì nếu Warrick muốn nàng làm thế, và nhằm nhò gì những thứ sẽ được đổi phỏ với nàng, nếu từ chối. Người đàn ông đó có thể sẽ cưỡng hiếp nàng, nhưng anh ta đâu đến nỗi phải làm như vậy. Một hiệp sĩ có thể không ngần ngại ngủ với người thường, nhưng anh ta không được lạm dụng, mà phải được sự đồng ý của chủ nhà. Và khó khăn là chỗ đó. Phải chăng Warrick đã chấp thuận để ngài Sheldon có nàng?

Giận dữ hòa cùng nỗi đau khi không thể thoát khỏi cảnh đó, nhưng sự sợ hãi đã vượt qua cả 2 cảm xúc này khi nàng đến gần hơn căn phòng ở khu đông, làm nàng gần như phát bệnh với nó. Dù vậy bản tính kiên cường khiến nàng không chạy đi trốn.

Cánh cửa phòng ngủ đã mở sẵn. Một tên cận vệ trẻ vừa đi ra với mớ áo giáp của Sheldon. Giữa phòng bồn tắm đang bốc hơi nóng, xung quanh là mấy xô nước lạnh để pha cho ấm, còn Sheldon đứng kế bên mãi xoa bóp phần sau cổ dường như đang bị đau, nên phải một lúc sau anh mới thấy nàng đang đứng ngay bậc cửa, và rồi, anh nhanh chóng thể hiện sự ngạc nhiên.

“Cô định giúp tôi ư, phu nhân?”

Phu nhân? Vậy là anh ta đã biết. Warrick đã nói về nàng cho anh ta rồi sau đó phái nàng đến đây, kèm theo tất cả những điều tồi tệ nhất. Sao không chết đi tên quái vật đáng chết đó cùng với những đòn báo thù hiểm ác của hắn.

Nàng gật đầu rồi khẽ kêu lên “Tôi đến đây theo lệnh của lãnh chúa Warrick.”

“Tôi không dám nghĩ.’ Anh bắt đầu, nhưng lại kết thúc bằng một thoáng đỏ mặt. “Tôi rất hân hạnh’

Lời nói đó như nhắc nhở việc nàng phải làm và xua xấu hổ đi. Nếu nàng là tiểu thư của lâu đài này và đã kết hôn, nàng có thể sẽ không cần nghĩ ngợi gì về việc phục vụ một người khách danh dự. Mẹ nàng đã thường làm thế và nếu người khách đòi hỏi nhiều hơn việc tắm rửa, ông ta sẽ được thoải mái với một trong những người phụ nữ xinh đẹp chuyên biệt của lâu đài. Thông thường, trinh nữ không phải làm những việc này, nhưng Rowena chính xác có còn trinh nữ nữa đâu. Tốt nhất là coi việc này như bất kỳ công việc nào khác và để xem Ngài Sheldon có làm điều gì khiếm nhã trước khi nàng chỉ trích gã.

Với suy nghĩ đó, Rowena tiến lên giúp anh ta cởi bỏ áo ngoài đã được tháo đến nửa thắt lưng. Nàng vẫn cảm thấy chút bối rối, nên quyết định bắt chuyện để làm mình phân tâm.

“Ngài vừa đi đoạn đường xa phải không, ngài Sheldon?”

“Không, không xa lắm”

“Tôi được biết ngài là bạn thân của lãnh chúa Warrick. Hai người chắc biết nhau rất lâu rồi chứ?”

‘Đúng vậy, cậu ấy từng là cận vệ của tôi.’

“Của ngài?”

Anh ta nhìn xuống nàng cười to.

“Sao cô lại ngạc nhiên thế? Bộ cô nghĩ có thể được phong tước hiệp sĩ mà không rèn luyện gì sao?”

Nàng cũng phì cười trước lời đùa nhẹ nhàng của Sheldon. Nàng đã không thể quan sát người đàn ông này lúc còn ở đại sảnh, vì phải tập trung vào Warrick, nhưng khi ở gần thế này, Sheldon trông không đến nỗi như khi mới thoát nhìn, thực ra, anh ta dường như không già mấy so với Warrick.

“Vậy ngài biết anh ta trước khi bị trở thành...” nếu gọi bạn của người đàn ông này bằng từ mà nàng muốn thể hiện sẽ không hay nên nàng phải nặn ra từ “hà khắc”. Nhưng từ này đã làm cho Sheldon phát cười to.

“Cô chẳng biết rõ cậu ấy, cô gái à, nếu không cô đâu nói thế. Hầu như phụ nữ chỉ gọi cậu ấy là kinh khiếp.”

Rowena đỏ mặt.

“Tôi đâu nói là biết ngài ấy hết đâu. Nhưng ngài ấy chẳng làm tôi sợ lắm”

Anh ta lại cười, lần này vang hơn. Nàng giật mạnh quần ống cho anh ta thấy nàng không hưởng ứng.

“Nàng đang làm gì ở đây vậy, nha đầu”, Rowena giật mình trước giọng nói đó và nhìn ngay ra cửa. Warrick choán hết lời mở đầu mà nàng còn chỉ kịp nghĩ đến cùng ý định thêm vào vài lời nói dối trước khi kết thúc, vì trông gã thực khủng khiếp với cơn giận hiện thời, mà nàng thì không làm sao đoán được nguyên nhân.

“Ngài đã lệnh cho tôi đến đây, thưa ngài”, nàng không sợ nhắc nhở gã, nhưng chỉ làm gã trông càng giận dữ hơn.

“Không hề và ta cũng không có ý định đó. Nhiệm vụ của nàng đã được ấn định, nha đầu. Nếu gia giám thì chính ta sẽ bảo nàng. Giờ lên phòng ta và chờ ở đó.”

Má nàng nóng bừng với uất ức, nhưng nàng không dám đôi co trước mặt bạn gã. Nàng rời đi mà chẳng nói tiếng nào với cả 2 người, nhưng trước khi nàng đi được nửa cầu thang Warrick đã bắt kịp, thô bạo kéo lại và đẩy nàng sát vào bức tường đá. Chút ánh sáng rọi đường cầu thang đã bị lưng gã che khuất nên nàng không thể thấy rõ gã đang giận dữ thế nào, nhưng giọng nói đã giúp nàng.

“Giải thích được ta sẽ không trừng trị vì đã ở nơi không được đến!”

“Tôi nghĩ đó là hình phạt khi bị ngài bắt đến đó. Giờ ngài nói tôi sẽ bị phạt cho lỗi đã tuân theo lệnh ngài sao? Nếu ngài dám...”

Gã lắc người nàng.

“Nàng không được lệnh đến đó. Nếu nàng lại nói dối, đừng trách ta, ta sẽ tự tay đánh nàng.”

Rowena cố nén không đáp trả vì gã đang tức giận và bắt đầu làm nàng sợ. Nàng hạ giọng nhẹ nhàng, xoa dịu cơn giận.

‘Tôi không biết nói gì với ngài ngoài sự thật, Tôi đã được kêu phục vụ ngài Sheldon tằm và đó là theo lệnh của ngài.’

‘Ai kêu nàg?’

‘Celia’

‘Cô ta dám à.’

‘Bà Blouet có thể cho ngài biết Celia dám làm đến điều gì, nếu như ngài hỏi bà ấy. Còn có những người thợ dệt nghe thấy cô ấy kêu tôi đi, mà không chỉ phục vụ bạn ngài thôi, còn phải làm ông ấy hài lòng với bất cứ yêu cầu nào.’

Nàng nhăn mặt khi tay gã bấu chặt hơn vào cánh tay nàng.

‘Ngài có thể không tin tôi, thưa ngài, nhưng những người thợ dệt có thể làm chứng.’ Nàng dừng lại, bụng quặn lên lo lắng khi một ý nghĩ bỗng nhiên xuất hiện. ‘Trừ phi Celia kêu họ nói dối. Bà Blouet nói họ luôn làm theo lời cô ấy và’

‘Anh ấy có đụng vào nàg chưa?’

Rowena chớp mắt trước chủ đề mới bởi nó không thể làm gì ngoài khiêu khích nổi cay đắng mà nàng đã chịu và đòi giải phóng nó.

‘Không, nhưng có nhằm nhò gì nếu ông ấy làm thế? Một người hầu nói được gì chứ, chẳng phải ngài từng nói tôi thế sao’

‘Nàng không được nói gì với những gì ta làm với nàg, nha đầu, nhưng không ai đợc đụng vào nàg’

Như thế để chứng minh tay gã lần theo bím tóc dày đến ôm đầu nàng và rồi môi gã tiến sát môi nàng. Đó là một cái hôn trút giận, ép buộc và đòi hỏi cùng lúc. Nàng không thích thế. Chỉ cần ít hơn thôi thì bên trong nàng đã nóng lên, sẵn sàng cho cuộc xâm lấn nữa. Nhưng gã không định cùng nàng ngay tại cầu thang này nên chấm dứt nụ hôn, dù nàng vẫn còn ướm người theo gã.

‘Nàng sẽ làm hài lòng nếu anh ấy yêu cầu chứ?’

Nàng không nghĩ sẽ khiêu khích gã bằng lời nói dối.

‘Không, tôi sẽ từ chối, và sẽ không làm việc đó, tôi sẽ chống đối lại ông ấy.’

Nàng cảm thấy căng thẳng đang rời khỏi gã và bàn tay ôm đầu nàng lỏng dần. Đến đó, nàng mới khiêu khích.

‘Nhưng sẽ tốt hơn nếu tôi có vũ khí trong tay, mà tôi có được phép đâu’

‘Nàng sẽ không được phép’, gã gầm gừ, tức giận trở lại.

Nàng không chú ý đến cơn giận của gã lần này vì cũng đang trải qua cùng cảm xúc.

‘Vậy tôi phải làm sao ngăn bất cứ người nào của ngài khỏi cưỡng hiếp tôi, khi ngài bắt tôi ăn mặc như người hầu và đâu ai coi người hầu nữ có quyền gì chứ? Thậm chí, cận vệ của ngài cũng sẽ không chút ngăn ngài.’ Nàng dừng lại khi nhìn thấy nụ cười toe toét của gã. ‘Sự quan tâm của ta đối với nàng đã được đóng dấu. Không người đàn ông nào ở đây dám đụng đến nàng. Không, nha đầu, nàng vẫn sẽ ngủ chỉ với một mình ta, nhưng sau đó... nàng nghĩ ra quá nhiều rồi đó. Nàng được bảo vệ, dù không lâu đâu.’ Nàng lắc đầu tránh tay gã đang trượt xuống má nàng.

‘Tôi căm ghét nó cũng nhiều như căm thù ngài’

Tuy nhiên, lời nói chỉ càng làm gã cười lớn, khiến nàng càng điên tiết nên lẩn người và chạy xuống cầu thang. Gã đã để nàng đi, nhưng ý nghĩ nếu muốn gã có thể cản bước nàng, chỉ càng làm nàng giận hơn thôi.

Tất cả quyền hành trong tay gã. Gã khống chế cả cơ thể nàng, kiểm soát hết cảm xúc của nàng và điều khiển mọi hành động của nàng. Nàng không thể bực tức mà không được phép của gã, vì gã đủ biết làm sao gieo rắc cơn giận trong nàng.

Thật là quá quắt, thống trị hoàn toàn và nàng không thể chịu đựng được nữa. Nàng đã chịu đựng hết những gì đã làm với gã và đã chịu phạt vượt cả mức đủ vì nó và sẽ còn hình phạt nặng nề hơn đang treo lơ lửng là sẽ bị lấy mất đứa con của nàng. Được thôi, nàng sẽ làm những gì khẳng định mình thật nhiều. Nếu gợi ý của Mildred có thể thay đổi, chỉ cần giúp nàng gây ảnh hưởng đến gã đàn ông không thể chịu đựng được này thì nàng sẽ thử xem sao.

CHƯƠNG XXVIII

Warrick đã không để ý trước đây có bao nhiêu người của mình quan sát Rowena giống như gã, nhưng giờ khi nàng mới bước vào đại sảnh, biết bao cặp mắt bên cạnh gã đang dán lên nàng. Gã không ưa điều đó chút nào nên không cần suy nghĩ ra lệnh mọi người phải tập trung vào gã mà không đưa ra được lí do gì ngoài sự thể hiện bực bội.

Người của gã hiểu quá rõ điều gì làm gã không vui. Nhưng trớ trêu thay, gã càng bực bội hơn trước sự thông hiểu của bọn họ khi không nhìn theo nàng nữa. Hành động của gã có vẻ ghen tức, thật là vô lý. Nàng có hơn gì tù nhân của gã đâu chứ. Nhưng... nhưng những gì gã đang cảm nhận cũng có khác chi cảm xúc trước đó khi gã thấy nàng bên cạnh Sheldon. Có điều, lúc đó mạnh mẽ hơn. Gã đã giận sôi gan khi chứng kiến cảnh nàng quỳ bên chân bạn gã trong lúc cời đồ cho anh ta.

“Cậu không thích dạng ly này hay sao vậy?”, Sheldon hỏi khi kéo ghế ngồi xuống cạnh Warrick ở bàn ăn.

“Sao chứ?”

Warrick nhìn xuống cái ly mới thấy rằng mớ kim loại trên tay mình đã bị nghiền chặt. Gã giận dữ ném nó ra xa rồi đòi cái khác và cậu tiểu đồng nhanh chóng đáp ứng với một ly đầy bia. Lẽ ra nàng phải có mặt ở đây để làm việc này nhưng sao vẫn ở riết trong nhà bếp?

Rồi nàng cũng xuất hiện với một mâm đầy thức ăn còn gã ráng kìm nén nét mặt che giấu những cảm xúc nổi loạn của mình.

“Cậu phải cố hơn nữa nếu không muốn để cô ta biết mình đã bị gây ảnh hưởng đến thế nào đâu,’ bạn gã cảnh cáo trong khi nỗ lực bất thành che giấu sự thích thú. “Cậu bị thương quá nặng rồi’

‘Quý bắt anh đi, Sheldon’

Sheldon cười vang, nhưng không nói thêm rồi ngả qua trái nói chuyện với Beatrix, là người mà anh cùng chung mâm. Warrick cố tỏ ra thoải mái, nhưng không thể. Rowena càng đến gần bàn, gã càng thấy bồn chồn, giống

như đang chờ một cú đấm. Và như thế gã bị đấm thật khi nhìn thấy một nụ cười dành cho gã.

‘Ngài muốn dùng gì, thưa ngài?’ nàng dịu dàng nói khi đặt mấy đĩa thức ăn trước mặt gã. ‘Mỗi thứ một ít được không?’

Gã không thèm nhìn xuống những gì nàng vừa đề nghị.

‘Ta đã khiến mọi việc dễ dàng cho ngài phải không, nha đầu?’

‘Không, thưa ngài’

‘Vậy sao cười với ta?’

Nụ cười lẫn mất ngay tức khắc.

‘Tôi thực không nhớ nổi ngài đã yêu cầu gì? Cau mày? Lãnh đạm? Sự hãi? Ngài chỉ cần ra lệnh’

‘Im lặng!’, gã càu nhàu rồi phẩy tay cho nàng lui.

Rowena có thể cảm nhận được mắt gã chờn vờn sau lưng khi nàng vội vàng rời khỏi đại sảnh và nhờ đó mới giữ không bật cười trước khi khuất khỏi tầm nhìn của gã. Lãnh chúa Báo thù dễ dàng bị làm bối rối hơn cả Mildred dự báo. Chỉ với một nụ cười, nàng đã làm gã lúng túng mà không phải nhận một màn trừng trị nào. Nàng tự hỏi mình có thể chạm vào gã lần tới mà không cần đợi lệnh thì thế nào. Đó không phải là điều nàng muốn làm, nhưng nàng đã hạ quyết tâm.

‘Cô nghe hết rồi chưa?’

Rowena giật mình và nhìn xung quanh cho đến khi nhìn thấy Mary Blouet. Nàng không biết Mary đang đề cập đến chuyện gì, nhưng nàng khôn khéo không để bị nhận thấy mình đang quá tự mãn.

‘Thưa điều gì ạ?’

‘À Celia kiêu căng và tự cao đã bị đẩy đến lâu đài Dyrwood rồi. Tôi không biết cô đã làm gì, nhưng cô phải nhận lời cảm ơn của tôi.’

Rowena không thể mở miệng trong một lúc, nàng quá kinh ngạc.

‘Ông ta thực sự đã đưa cô ấy đi ư?’

‘Đúng vậy, tổng khứ ả rồi. Nhưng trông cô có vẻ bất ngờ vậy?’

‘Tôi có làm gì đâu chứ, tôi chỉ nói với ông ta là cô ấy đã mang danh ông ta truyền lệnh cho tôi. Tôi không biết là cô ấy nói dối, và ông ta rất bức tức, nhưng tôi...ông ta thực đã đưa cô ấy đi rồi sao?’

Mary cười thành tiếng. ‘Chẳng lẽ tôi không nói vậy sao? Việc cô làm chẳng ai dám cả. Tôi lẽ ra nên cảnh báo ngài ấy coi chừng cô ả lạm quyền, nhưng đàn ông thường xem nhẹ việc đó. Đem chuyện ra nói nhiều khi giống như phải chịu mũi dùi cho sự khó chịu của ngài ấy.’

Rowena cố nén cảm giác hài lòng mà nàng vừa cảm nhận, vừa nhắc mình rằng những gì Celia đã làm là rất quá đáng nên cô ta phải nhận kỷ luật. Warrick chắc chắn không hành động thế vì nàng, gã chỉ cho rằng Celia tiếm quyền thôi nên mau chóng trừng phạt cô ta vì thế. Sau cùng, gã chỉ phát triển khả năng ban phát đòn trừng phạt của mình mà thôi. Lý gì tình nhân được sủng ái của gã lại thoát chứ?

Rowena vội trở lại đại sảnh với một mâm thức ăn mới, kế hoạch cản trở và kín đáo quyến rũ kẻ hành hạ nàng bị quên một lúc. Tuy nhiên, nàng nhận ra tâm trạng của gã đã trở nên tệ hơn. Tất nhiên, sẽ tồn tại rủi ro khi thay vì làm gã bối rối và bất an về nàng thì gã vẫn có khả năng trở nên bức tức. Cái cau mày đó theo nàng đến tận bàn ăn và cho nàng biết gã chắc chắn đang bức mình điều gì đó.

Nàng ngập ngừng tiến đến gần vì gã trông quá khủng khiếp, nhưng không thể làm được gì khác. Nhiệm vụ của nàng là tiếp thức ăn chứ không chỉ đặt nó trước mặt gã.

‘Có điều gì quấy nhiễu ngài ở đây chẳng, thưa ngài?’

Rowena không nhận ra ẩn ý của câu hỏi vô tình đó cho đến khi nàng nhìn thấy ngọn lửa nhảy múa trong mắt Warrick. Nàng đã đỏ mặt. Nàng không định cố tình khiêu khích, nhưng đã làm rồi. Và trước sự kinh ngạc của nàng, nét cau mày của gã biến thành nụ cười, không phải nụ cười độc ác mà nàng ghét cay đắng, mà là sự phấn khích rất nam tính.

‘Đến đây nha đầu, rồi sẽ thấy có điều gì quấy nhiễu được ta?’

Sheldon cười ha hả bên cạnh gã, giống như mấy hiệp sĩ khác khi ngồi trong vòng nghe thấy. Sắc đỏ trên mặt Rowena trở nên nóng bức, nhưng lần này nàng không do dự. Nàng vội vòng qua bàn định đứng cạnh nhưng bỗng thấy mình bị đặt trong lòng gã.

Đây là cơ hội hoàn hảo để quyến rũ gã nếu như nàng không nhớ họ đang ở trung tâm chú ý. Và nàng ý thức được có nhiều quý tộc đang ở đây gồm

cả các phu nhân và 2 cô con gái của Warrick, nên những gì nàng muốn làm chỉ là chui xuống lỗ trốn. Thực tế, nếu nàng được nhận chút kính trọng cho vị trí thật sự của mình Warrick sẽ không bao giờ đối xử với nàng thế trước toàn bộ người của gã. Nhưng nàng đã bị giáng cấp làm người hầu, không đáng chú ý với các tiểu thư, không có khả năng tự vệ trước những lời tán tỉnh bóng gió và những hành động ve vãn dù nhỏ nhất của lãnh chúa Fulhurst.

‘Nàng nghĩ điều gì quấy nhiễu khẩu vị của ta?’, gã tiếp tục trêu chọc nàng. ‘Nàng chọn đi, rồi xem sao.’

Một sự ân xá ư? Nàng có thể gấp đầy thức ăn cho gã và có thể đi sao? Không bỏ phí thời gian, nàng ngả về phía trước để lấy đĩa thức ăn gần nhất và cảm nhận bàn tay Warrick đang trượt trên chân nàng, rồi ấn giữa 2 đùi nàng. Nàng liền ngồi xuống lập tức, đầu đụng vào cằm gã. Cả 2 đều nhắm mắt, nhưng sau đó gã cười khùng khục.

‘Nàng nghĩ không món nào đủ quấy nhiễu ta à?’

Rowena thầm làu bàu phản đối. Không cách nào nàng có thể thắng được trò chơi mà gã đã bày ra này, nhưng nàng không nghĩ gã dễ dàng để nàng rời khỏi. Nếu nàng có thể chịu đựng sự đụng chạm của gã một lúc, gã có thể bị chán và nhớ lại đang ngồi đây để ăn uống chứ không phải để tìm vui với thú tiêu khiển mới.

Nàng rướn người thử gấp thức ăn cho gã lần nữa, nhưng bàn tay kia của gã lại mò mẫm dưới váy nàng cho đến khi chạm đến phần đùi trần và nàng cảm thấy một sức nóng lan tỏa trộn lẫn với mắc cỡ. Thành tình nàng khiếp sợ khi nghĩ đến cảnh gã có thể mang nàng đến trạng thái gã sở hữu đêm qua, ngay tại đây, với hàng trăm cặp mắt ngấu nghiến.

Chẳng màng tự ái, nàng vặn nửa thân trên về phía gã rồi thì thầm bên cổ ‘Làm ơn’.

‘Thực tình ta rất thích lời đó trên môi nàng,’ gã đáp lời, giọng nói tràn đầy thỏa mãn. Rốt cuộc, đó là một lời nhắc nhở rành rành về lời van xin từng làm nàng nhục nhã, nhưng ngay lúc này nàng không cảm thấy như thế mà chỉ thấy mắc cỡ vì những gì gã đang làm thôi. Nhưng gã không nói thêm về chuyện đó.

‘Có lẽ giờ nàng nên nói nguyên nhân làm nàng cười hồi nãy?’

Rowena xoe tròn mắt. Tất cả những điều này là vì nàng đã làm gã rối trí bằng nụ cười chết tiệt đó sao? Gã bắt nàng chịu trận vì đã làm gã bị bối rối sao? Ý nghĩ làm nàng tức điên lên, và sự tức giận làm nàng quên cả mặc cỡ, thậm chí quên luôn những người khác có thể nghe thấy câu trả lời của nàng.

Nàng trả lời gã với một nụ cười khác, rất nhã nhặn chờ cho đến khi gã làm xong một ngậm bia.

‘Tôi chỉ đơn thuần nghĩ đến màn ghen tức của ngài trưa nay thôi, thưa ngài.’

Gã mắc nghẹn, chỉ một tiếng khò khè khó chịu thoát ra.

‘Ghen!’

Nàng ngả người ra sau nên gã có thể thấy sự quan tâm dành cho câu nói của gã.

‘Có lẽ chiếm hữu là từ đúng nhất để miêu tả. Tôi hiểu cảm nhận của ngài, chỉ mình ngài được sử dụng và hành hạ tôi, không ai được có vinh dự đó’

Warrick quắc mắt nhìn Sheldon đang cười run vai vì đã nghe hết những lời nói đó. Rồi gã chuyển ánh mắt đó sang Rowena làm nàng chỉ kịp ước phải chi không chọn nơi này để trả đũa gã.

‘Ta chắc chắn nàng rất hứng thú nhìn thấy tính khí bất thường mà nàng cho đó là chiếm hữu?’ Gã thấp giọng làu bàu. ‘Nó không cản được ta ném nàng cho người của mình và chứng kiến họ có nàng khi ta không còn tâm trạng thương thức nàng. Có cần ta chứng minh không?’

Đây là một trong những lời đe dọa chỉ cần nói suông, gã sẽ buộc phải thực hiện nếu như nàng không ngay lập tức cải thiện tình hình. Cơn giận của gã đã tăng, nhưng nó không làm nàng thôi không vòng tay quanh cổ gã và siết chặt.

‘Xin đừng, tôi cầu xin ngài.’ Nàng nói bên tai gã, sau đó nhẹ dần, môi nàng chạm vào vành tai gã ‘Tôi chỉ muốn chung giường với ngài, chỉ muốn biết mỗi sự đụng chạm của ngài thôi.’

Nàng cảm thấy một cái rùng mình chạy xuyên người gã, chỉ trước khi nàng bị đẩy ra. Nàng nhìn thấy cơn phấn khích đột ngột của gã khi đứng thẳng dậy, rồi nàng thấy mình muốn nổ tung vì sức nóng thiêu đốt khi mắt nàng giao với mắt gã.

‘Đi xuống dưới và ăn đi, rồi sau đó đến phòng ta’

‘Ngài muốn tắm, thưa ngài?’

‘Ta muốn thấy nàng trên giường ta, nha đầu, để xem nàng chứng minh sự thực’

CHƯƠNG XXIX

Rowena sẽ bị nhắc đến mãi. Nàng chắc chắn những lời xì xầm về cảnh tượng hãi hùng đó trong đại sảnh sẽ bám theo nàng cho đến cuối đời, đến bất cứ nơi đâu nếu nàng không thể rời Fulkhurst. Nhưng lãnh chúa Báo thù quan tâm đến điều gì chứ? Không ai dám bàn tán về gã. Chẳng là gì cả đối với một gã quý tộc đùa cợt với người hầu ngay trong nhà của mình. Ai dám cãi lại gã chứ?

Nàng ghê tởm ý nghĩ đối mặt với nỗi xấu hổ mới nhất này, nhưng điều tồi tệ là không còn cách nào khác từ nhà bếp đến phòng Warrick mà không phải băng qua nguyên đại sảnh. Tuy nhiên, khi nàng trở lại sau bữa ăn cố tình kéo dài, không có một lời xì xầm nào về nàng như dự báo. Sự thật, không người đàn ông nào nhìn về hướng nàng, còn phụ nữ lỡ vô tình nhìn thấy nàng cũng vội lướt mắt chỗ khác.

Nàng không bị ngợp trong túi nhục sao? Nàng lo lắng tự hỏi. Hoặc không ai thấy nàng ngồi trong lòng Warrick ngoại trừ những người ngồi cùng bàn ư? Nhưng nàng cũng bị phớt lờ từ hướng đó, chỉ trừ Warrick. Gã dõi theo nàng, dù trong một góc sao lãng vì gã đang mãi tranh luận với người bạn Sheldon.

Nàng thấy bối rối và không thích điều đó chút nào. Người được mong đợi bị làm rối trí là gã chứ không phải nàng. Nhưng có một cách khá dễ để tìm hiểu có chuyện gì bất thường đã xảy ra ở đây trong khoảng thời gian nàng xuống lầu, cả điều gì đã làm đám phụ nữ, thậm chí mấy ả thợ dệt lười nhác đã khinh thường lời chỉ dẫn của nàng trưa nay, dường như cũng thấy sợ nàng lúc này. Nàng nhìn thấy cô gái trẻ Emma, người đã tìm nàng khi Ngài Sheldon mới đến, nên ghé chỗ cô ta. Nàng ngờ ngợ cô ta đang ngồi một mình.

‘Emma, tôi mạo muội hỏi cô điều này, có chuyện gì đã xảy ra ở đây khi tôi xuống lầu vậy?’

‘Không có gì xảy ra cả sau màn trình diễn của cô’

‘Tôi hiểu rồi,’ Rowena trả lời cứng nhắc rồi quay người đi một cách thất vọng vì cô hồi này cô thấy cô bé này dường như rất thân thiện. Nhưng Emma đã nắm lấy tay nàng và vội nói. ‘Không, tiểu thư, tôi không có ý xúc phạm gì cô đâu. Tất cả chỉ thấy lạ khi trông thấy lão rỗng khủng khiếp hành xử như người bình thường thôi.’

Lão rỗng khủng khiếp? Thật không thể đúng hơn, nhưng Rowena chú ý đến ngôi nhân xưng nàng vừa được gọi hơn, bởi nàng nhận ra mức độ tồi tệ cỡ nào khi bị Warrick đối xử như người hầu trong khi những người khác biết nàng không phải thân phận đó.

‘Tại sao cô gọi tôi là tiểu thư?,

Emma nhún vai.

‘Cô không thể dấu được dù cho có mặc đồ người hầu. Phong thái của cô còn hơn bất cứ lời khẳng định nào, còn cách nói của cô rất đỉnh đạc, rõ ràng sinh ra từ giai cấp quý tộc.’

‘Cô nói cũng rất đồng dạng.’ Rowena chỉ ra, nhẹ nhõm vì Emma chỉ tự đoán. Emma cười toe toét. ‘Đúng vậy nhưng chỉ bắt chước giỏi hơn Celia thôi, tôi đảm bảo đấy’

Rowena không thể không cười. ‘Đúng, giỏi hơn Celia nhiều. Nhưng mà này, nếu không có chuyện gì sao mấy người phụ nữ ở đây dường như , không, hầu hết đều sợ sệt vậy?’

‘Khi họ nhìn cô à?’ nhìn thấy cái gật đầu của Rowena, Emma càng cười to hơn. ‘Họ đã nghe chuyện của Celia và nghĩ rằng có là do mệnh lệnh của cô.’

‘Nhưng tôi không đời nào’

‘Tôi cũng không nghĩ vậy, nhưng mọi người không tin. Họ cũng rất kính cô vì cô không sợ lão rỗng, thậm chí khi ông ấy trong tâm trạng tồi tệ nhất.’

‘Tôi phải sợ ông chứ. Ông nắm mạng sống tôi trong tay mà’

‘Không, ông ấy không giết phụ nữ. Nhưng Celia thậm chí cũng phải trốn khi ông ấy nổi giận, hồi này, mọi người ai cũng thấy ông ấy đang giận cỡ nào và rồi cô lại làm cho ông ấy cười được. Hiếm khi thấy ông ấy cười.’

Không biết sao Rowena lại cảm thấy buồn buồn khi nghe đến đó, nhưng nàng vội giữ nó đi. Có liên hệ gì với nàng nếu gã ít có niềm vui trong cuộc

sống chứ, nàng cũng có hơn gì trong mấy năm qua đâu.

Dù cảm thấy có thể kết bạn với Emma và rất muốn ngồi lại nói chuyện với cô ấy, nhưng Rowena phải đi, bởi nàng ý thức rõ mệnh lệnh của Warrick bắt nàng phải có mặt ở phòng gã, không, trên giường gã. Và giờ khi nỗi xấu hổ đã qua đi, nàng phải đối mặt với yêu cầu đó trong khi sự lo lắng đã bắt đầu xâm chiếm nàng.

Quả thực, nàng đã cố tình cuốn gã vào màn quyến rũ của mình, hay đúng hơn là gã đã tự lôi mình vào màn đùa cợt lộ liễu ngay bàn ăn. Nàng không cần bận tâm về nó bây giờ. Điều duy nhất có thể cản trở kế hoạch của nàng là khả năng gã sẽ nghĩ nàng đang sợ hãi nhiều hơn là thực sự khao khát. Do đó, nàng nên tỏ vẻ không sợ sệt, nhưng từ ý nghĩ đến hành động để quyến rũ gã là 2 chuyện khác nhau, và bất an đã tiến gần đến mức sợ hãi làm nàng không thể phân biệt.

Và nếu như mọi cố gắng cũng chẳng làm thay đổi đối xử của gã dành cho nàng thì sao? Mildred đoán chắc sẽ có, nhưng Rowena không tự tin thế. Tuy nhiên, gã đã bị khuấy động nhục dục chỉ bởi vài từ, và nó cũng làm biến đổi rõ rệt tính khí của gã, dù chưa làm thay đổi cách đối đãi với nàng, nhưng nó làm gã vui hơn. Nàng nên đợi xem chuyển biến thế nào rồi mới tính tiếp.

Rowena bước vào trong phòng và chỉ kịp liếc nhìn chiếc giường nơi nàng không có ý định nằm đó chờ đợi, thì Warrick đã đóng cửa lại sau lưng nàng. Nàng giật mình quay phắt lại. Vậy ra gã theo chân nàng ngay khi nàng ngang qua bàn ăn, dù lúc đó gã dường như mãi nói chuyện. Nhưng khi nhận thấy sức nóng trong đôi mắt bạc, nàng đã hiểu.

Ngay lúc này gã rất muốn nàng, rất cần nàng. Gã không muốn chờ đợi chút nào nữa. Ý nghĩ đó đẩy nàng đến cảm giác đang sở hữu sức mạnh. Nó làm nàng có thể hành động và nói dễ dàng hơn, thế nhưng, nó cũng tác động đến nỗi nhục nhã của nàng, đánh thức khao khát trong nàng.

Gã đứng đó ngay trước cửa, nhìn chăm chăm vào nàng, vừa chậm chậm tháo áo choàng. Gã mặc áo tunic màu nâu thêu viền vàng ở tay và cổ. Màu sắc rất hợp với mái tóc vàng đậm đã mọc dài hơn nhiều so với lúc gã bị giam cầm ở Kirkborough và giờ đã chạm đến bờ vai rộng. Gã không cau

mày nên những góc cạnh đẹp trai rõ nét làm giác quan của nàng lại bị quấy rối.

Rowena luôn thấy khó khăn mỗi khi nhìn gã như thế, bởi bình thường nàng chỉ thấy mỗi con quái vật độc ác tồn tại trên người gã. Vì mắc cỡ trước những gì đã nói với gã trong đại sảnh vẫn còn phảng phất, nên nàng trốn tránh khi hạ mắt nhìn xuống.

‘Đến đây, Rowena’

Nàng không chần chừ tiến lại chỗ gã, nhưng không thể nhìn vào mắt gã lần nữa. Đôi mắt biết nói đó rất có uy khiến nàng không thể tự kiềm chế.

‘Chẳng phải nàng muốn chung giường với ta sao?’

‘Phải’

‘Tại sao?’

Lạy Chúa, gã không thể tin nàng sao? Tại sao chứ? Nàng đã không nghĩ sẽ có một cuộc chất vấn, và ngay lúc này cũng không thể nghĩ đến với gã quá gần.

“Sao phụ nữ muốn chung giường với người đàn ông?” nàng ngắc ngứ hỏi lại.

“Vì giường của ta êm ái hơn của nàng”

Nàng ngẩng phắt lên chạm mắt gã. Tên con hoang. Gã đã không tin nàng và sẽ bắt nàng thuyết phục gã. Nàng không hề muốn quyến rũ gã trước, chết tiệt thân nàng nếu nàng nhún nhường làm thế.

“Đúng là thế.” Nàng nói nhanh. “Nhưng tôi không thể ngủ được nhiều trên giường ngài, có lẽ giường của tôi vẫn được thích hơn”

Nàng tức giận quay đi, nhưng gã đã nắm tay rồi kéo nàng sát vào ngực. Và rồi miệng gã cho thấy nàng đã làm gã cảm nhận thế nào, đam mê đang bị nung nóng và thiêu hủy. Nàng níu lấy gã khi tay chân bỗng yếu ớt, và vì nàng không thể làm gì khác được. Gã thật tàn nhẫn với cuộc tấn công của mình, quyết tâm làm nàng phải trải qua cùng cảm xúc như gã và lạy chúa, nàng bị khuất phục.

“Nàng vẫn còn giữ ý muốn ta chứ, nha đầu?”

Nếu nàng nói vâng, gã sẽ bắt nàng phải chịu đựng nó, vì điều đó đang hiện trong mắt gã. Còn nếu nàng nói không, gã rất có thể ra tay chứng tỏ

nàng nói dối, nhưng ngay lúc này, với mùi vị gã vẫn còn trên môi, nàng không chắc lời nói không sẽ là sự thật. Dù sao đi nữa, nàng cũng sẽ một thắng một thua. Tuy nhiên, chiến thắng sẽ lấy của nàng nhiều hơn niềm kiêu hãnh vì đây là một con dao 2 lưỡi – kế hoạch của nàng. Giờ nàng biết mình sẽ tổn thất chút ít để thực hiện nó.

Gã kiên nhẫn chờ đợi để nàng có đủ thời gian chọn lấy con đường nhu nhược. Nàng kiên quyết với cách giải quyết của mình, nàng để mặc nó tiến triển bất chấp tổn thất.

“Tôi vẫn khao khát ngài, lãnh chúa”

Gã im lặng trong một lúc, như thể gã không thể làm gì khác và rồi giọng gã khàn khàn bật ra những tiếng khó chịu.

“Ta muốn bằng chứng. Hãy đưa ra”

Nàng không chờ đợi gì hơn. Nàng tiến chậm chậm về phía gã vừa tháo nút buộc áo rồi kéo nó qua khỏi đầu trước khi dừng lại cách gã một tầm tay. Nàng cởi áo lót ngoài càng chậm hơn. Sự thật, nàng đã bị mê hoặc mục kích cảnh gã nhìn nàng cởi đồ vì những gì gã cảm nhận đều được phơi bày và cảm giác sở hữu quyền lực trở lại, cho nàng thêm can đảm làm những gì không dám.

Nàng thả áo lót ngoài xuống sàn nhà, chỉ còn đồ lót trong, vớ và giày. Để tháo giày, nàng không cúi xuống mà đặt chân lên giường bên cạnh đùi Warrick. Hành động khiêu khích quá gợi tình đã đánh bại gã. Gã rên rỉ, tay vươn ra choàng lấy hông nàng rồi kéo lại. Người nàng ngã ập vào, đầu gối trượt trên 2 bên hông gã, còn lưng nàng cong vụng về khi gã vùi mặt vào phần đồi mềm mại trên ngực nàng.

Một vòng ôm khuấy động. Nó cũng tấn công sợi dây nhạy cảm bên trong nàng, vì gã không làm gì khác, chỉ ôm nàng như thế một lúc lâu. Nàng quẩn tay quanh đầu gã, không chắc chút nào giữa đóng kịch và ý muốn thực bởi nàng cảm thấy quá ổn khi ôm gã như thế.

Nhưng gã bỗng ngả đầu ra sau và bảo nàng: “Hãy hôn ta”

Nàng vâng lời khi hai tay ôm má gã, ướm xuống một cái hôn không đậm mê, ngây thơ một cách ngọt ngào trong 3 giây, trước khi đưa gã cùng hòa nhịp. Môi gã nhấn nhá ép nàng mở ra, lưỡi gã luồn vào trước khi xoáy sâu

trong miệng nàng. Nàng ngấp ngừng với lần đầu tiên đẩy lưỡi lại và cảm thấy phấn khích tấn công, rồi bị bao phủ hoàn toàn bởi đam mê từ phản ứng nhỏ bé được giải phóng bên trong gã.

Gã kéo nàng cùng ngã xuống giường, miệng vẫn ngấu nghiến nàng, nhưng nhanh chóng lăn người qua, ấn chỗ nam tính cương phòng giữa chân nàng, mạch nàng đập bắn loạn, ruột gan như cuộn lại, tim như muốn giội ra ngoài. Những ngón tay nàng lùng xục trong tóc gã và nắm lấy một nhúm. Nàng cần điểm níu đó bởi cảm giác nổi loạn đang đuổi khả năng kèm chế của nàng đi.

Nàng rên rỉ khi gã thả nàng ra, nhưng chỉ để cười lên đùi nàng, và giật nhanh mớ đồ lót làm nàng khóa thân hoàn toàn. Mắt gã đốt cháy nàng, tiếp đó là đôi bàn tay mang đến từng hơi thở hỗn hển liên tục khi nó trượt dần từ bụng lên trên ngực nàng. Rồi miệng gã độc chiếm lấy khi xoay tròn phần nụ mềm mại trên lưỡi trước khi cố ấn cả ngọn đời tròn trĩnh vào trong miệng.

Nàng hụt hơi sau một đợt thở gấp và không nhận ra mình đang uốn cong người theo gã, ôm đầu gã chặt khít, không ý thức đang đòi hỏi nhiều hơn.

Nàng đã kêu lên thật sự khi gã dừng lại để tách ra lần nữa. Thế nhưng, gã không còn mang nụ cười chiến thắng khi nghe thấy âm thanh của nàng. Nhu cầu của gã quá cao, không còn chỗ trả thù vặt vãnh lúc này.

Hơi thở gã khó nhọc, mắt không rời khỏi nàng khi nỗ lực cởi bỏ quần áo của mình. Chiếc áo sang trọng bị xé toạc. Rowena ngồi dậy để giúp, nhưng những ngón tay nàng cũng đang lóng ngóng và chỉ có thể tháo gút dây buộc quần ống, rồi chúng cũng bị giật phăng khi gã đụng đến. Và rồi phần nam tính nổi giữa 2 chân, cương phòng, ánh thép và dường như là tạo vật tự nhiên nhất trên đời này để nàng bao bọc lấy trên tay.

Gã hít sâu trước khi lầm bầm “Không”, rồi nắm lấy 1 tay nàng diu đến giường. Nàng rên rỉ trong sự kèm hãm, nhưng miệng gã đã cuối xuống lấy hết âm thanh trước khi cơ thể gã hạ xuống tách đùi nàng, và nàng chẳng thấy gì nữa ngoài sức nóng đang chập chờn xâm chiếm. Nàng vòng tay còn lại xuống lưng gã, đi xa đến hết tầm với để khuyến khích. Nhưng gã kèm

mình lại chỉ để cầm tù cánh tay tự do còn lại của nàng, trong khi gã cố khống chế thì nàng lại không thể chờ đợi thêm.

‘Làm ơn, Warrick, ngay bây giờ!’ , nàng van xin, lần này không cần gã ra lệnh và lần này với sự phục tùng ngay tức khắc.

Gã lao xuống. Nàng tan chảy. Gã thúc mạnh và nhanh. Nàng thét vang, chạm đỉnh trước, rồi tiếp nối sau gã, quá mãnh liệt làm nàng gần như hoảng loạn.

Nàng đang lơ lửng trong cảm giác mãn nguyện khi nghe gã nói một lúc sau đó.

‘Ta tự hỏi sẽ có nàng để giải trí hay sẽ luôn bị nàng khiêu khích đến điên loạn thế?’

CHƯƠNG XXX

Warrick vẫn còn khi Rowena tỉnh giấc vào sáng hôm sau, gã vẫn nằm dài bên cạnh nàng, nhưng đã thức. Nàng có cảm giác gã đã lặng lẽ ngắm mình rất lâu và điều đó làm nàng bối rối vì trông gã rất nghiêm nghị mà giờ đã qua nửa buổi sáng.

‘Ngài lẽ ra đánh thức tôi dậy, lãnh chúa, để tôi đi làm nhiệm vụ của mình.’

“Ta nên chẳng? Tại sao chứ, khi nhiệm vụ của nàng bây giờ theo chính yêu cầu của nàng là ở ngay đây, nơi nàng đang nằm?”

Sắc đỏ bừng khắp má nàng với tốc độ kinh ngạc.

“Điều đó có nghĩa tôi có thể bỏ qua các nhiệm vụ khác sao?”

“Ah”, gã nói như thể vừa mới hiểu ra. “Giờ chúng ta lý giải tại sao nàng muốn ngủ trên giường này.”

“Tôi không có- những công việc hiện choán hết một ngày, nhưng không lấy hết sức lực của tôi – cho đến nay.”

“Đến nay?”, Gã cau mày, cho đến khi cái nhìn trừng trừng rớt xuống bụng nàng và rồi đôi mắt màu bạc đó biến thành những mẫu băng lạnh giá. Thế nhưng giọng gã tiếp tục hòa nhã, dễ làm lầm lẫn.

“Ta hiểu. một lần nữa nàng lòi cái ngu ngốc khi nhắc nhở đến đứa bé đã ăn cắp. Nhưng lần này được cho là đam mê bất ngờ của nàng đối với ta, phải vậy không? Nhưng phải nói ngay bây giờ là nàng sẽ không nghĩ đến chuyện thương lượng với ta về đứa bé.

‘Tôi muốn nó, tôi không thể phủ nhận điều đó’

‘Đủ để dạng chân mỗi khi ta muốn sao?’

Sao nàng có thể quên con người độc ác của gã chứ và cả mức độ nàng căm ghét nó nhiều đến thế nào trong khi nàng đang thử chấm dứt nó? Rõ ràng những gì trải qua giữa họ đêm qua chẳng làm gã thay đổi chút nào. Đó là một sự thật đau đớn, nhưng nàng đã quên rằng gã không tin nàng thực sự

muốn gã nên đang chế nhạo nàng đây. Nàng không thể nghĩ ra cách nào khác để thuyết phục gã, dù có là nói dối hay không.

Nó làm nàng tức giận khi bất ngờ bị thất bại hoàn toàn. Tại sao gã không thể đơn thuần nhận lấy những gì nàng dâng hiến chứ? Tại sao gã phải tìm cho ra những ẩn ý sau từng hành động chứ? Còn câu hỏi chết tiệt của gã nữa, được thôi, nàng đủ giận dữ để tách chân bên dưới tấm chăn, chỉ đủ rộng để gã phải nhận thấy và chế giễu lại.

‘Vậy đến đây, lão RỒNG rồi khếch lửa vào tôi’ chân mày gã càng cau có hơn.

‘Ta muốn biết lí do, nha đầu, và ta muốn ngay bây giờ’

Nàng trừng mắt nhìn lại gã vừa sôi nổi bắt đầu. ‘Ngài thật độc ác trong từng mệnh lệnh, đầy căm thù trong từng hành động, nhưng khi ngài chạm đến tôi, ngài chẳng thể hiện gì cả ngoài sự dịu dàng.’ Nàng kinh ngạc khi từ ngữ dần hiện lên trong đầu, nên nàng nhanh chóng điều chỉnh chất giọng, thêm chút nhấn nhá và một thoáng đỏ mặt để đo lường hiệu quả. ‘Tôi không muốn thừa nhận với chính mình, và chắc chắn cũng không với ngài, nhưng tôi rất khao khát được ngài chạm đến’

Lạy Chúa, nàng vừa nói dối trơn tru. Và biểu hiện của gã thay đổi. Nàng có thể nói rằng gã đã muốn tin nàng và điều đó làm cổ nàng căng lên một cảm giác không dễ chịu rất rõ rệt. ‘Nếu nàng quá khao khát cơ thể ta thì phải đợi lâu mới khiêu khích nó mang đến khoái lạc cho nàng lần nữa. Ta có nên chẳng dạy nàng những mảnh khóc của một ả điếm?’

Lời sỉ nhục không công hiệu với nàng lúc này vì nàng biết dụng ý của nó là gì, một cố gắng nhằm chống lại cảm giác tin tưởng nàng. Chẳng phải gã đã nghĩ không người đàn bà nào muốn gã mà không có lí do giấu kín sao? Nàng nhớ lại lời Emma rằng mấy người phụ nữ ở đây thấy kính sợ nàng khi nàng không sợ gã. Và Mildred cũng đã bảo nàng, nửa đời đã qua đã biến gã thành khắc nghiệt và đầy thù hận hôm nay. Vậy tất cả những gì gã mong đợi mọi người chỉ là khiếp sợ thôi sao? Vậy có người đàn bà nào thực sự muốn gã không nếu cô ta sợ gã?

Nàng mất một lúc tự hỏi tại sao mình không sợ gã nữa, trước khi đặt một tay giữa ngực đẩy gã khỏi tư thế nửa nghiêng người nằm xuống giường.

‘Có lẽ ngài sẽ phải dạy tôi, lãnh chúa Warrick’, nàng nói thật nhẹ nhàng rồi nằm dựa trên người gã. ‘Tôi đã có vài lời khuyên nhỏ để làm theo, nhưng tôi chắc mình nên học hỏi nhiều hơn’

Tay nàng trượt xuống dưới tấm chăn và thấy thật ngạc nhiên khi gã không bị phản ứng với sự gần gũi của 2 cơ thể. Nàng cũng thế. Nàng không bị kích thích khi chạm vào gã. Sẽ phải khó khăn đây. Nàng chắc phải ép mình thôi. Nhưng điều đó thật dễ, quá dễ khi nàng thích làm thế. Do đó nàng hành động. Mắt gã nhắm lại. Hơi thở nhanh dần. Và chẳng bao lâu sau nàng đã nằm ngửa trở lại với môi gã mãi miết trên nàng, còn tay gã ân cần trả lại hết những dầy vò ngọt ngào mà nàng vừa mang đến.

Nhưng trước khi gã chuẩn bị trao cho Rowena những gì giờ nàng đang liều lĩnh khao khát, Bernard như thói quen bước vào phòng mà không báo trước. Cậu trai tội nghiệp nhanh chóng đỏ mặt bối rối khi nhận ra Warrick sẽ không hài lòng nếu bị quấy rầy và thật đáng khen, cậu ta tìm cách đi ra mà không gây ảnh hưởng đến cặp đôi bận rộn trên giường. Nhưng Warrick là người đàn ông của chiến tranh và phản xạ nhanh, không thể không biết đến sự xâm nhập.

Gã ngẩng đầu nạt lớn ‘Chuyện gì?’

Và Bernard chỉ có thể lắp bắp ‘Cha... ở đây... với cô dâu.’

Rowena nghe thấy những lời nói hỗn loạn. Vì cha Warrick nghe nói đã chết, tên lính này có thể ám chỉ cha của anh ta, hoặc một trong 2 người cha vợ của Warrick. Nhưng từ ‘cô dâu’ đã phân nửa thành công làm hạ nhiệt những cảm xúc khuấy động trong nàng. Tuy nhiên, Warrick không chút nào hoang mang trước thông tin khó hiểu này.

‘Họ mới tiến vào Fulkhurst hay đã đến rồi?’

Sự thản nhiên trong câu hỏi đã giúp cậu lính lấy lại điềm tĩnh. ‘Họ đang ở trong đại sảnh, thưa ngài, và rất nóng lòng được gặp ngài. Có cần tôi thông báo với họ không?’

‘Không cần nói gì cả. Ta sẽ ra đó ngay để chào đón họ’

Từ câu trả lời Rowena suy ra Warrick sẽ không kết thúc những gì họ mới bắt đầu và cơ thể nàng gào lên phản đối. Tuy nhiên, mặt nàng hoàn toàn không thể hiện điều gì khi gã hướng sự chú ý trở về nàng. Gã thì ngược lại,

trông thất vọng, chán nản, rồi sau khi quan sát nàng một lúc đã bỏ cuộc. ‘Được Lãnh chúa Reinard đến thăm là vinh dự.’

Gã thờ dài và lẩn khỏi người nàng. Nàng thấy mình rất muốn ôm gã lại. Từ ‘cô dâu’ đó đang làm nàng phát bệnh rõ ràng, nhưng nàng không làm gì để gã biết mình thỉnh thoảng bị tấn công. Thế nhưng, sẽ không sao khi nàng hỏi. ‘Lãnh chúa Reinard có phải là cha vợ của ngài không?’

‘Sắp sửa’

Vậy đã rõ, điều sợ nhất của nàng được xác nhận. Cơ hội làm gã thay đổi giờ đã ra đi. Vị hôn phu đến, nghĩa là gã sẽ không còn ve vãn Rowena nữa, và người vợ tương lai sẽ chung giường với gã. Vậy gã sẽ làm gì với tù nhân của mình đây? Tổng nàng trở lại nhà giam chẳng hay bắt nàng hầu hạ cả 2, gã và cô dâu mới?

‘Vậy là vị hôn phu của ngài đã được tìm thấy.’ nàng nói vô cảm khi nhìn gã lục lọi trong rương tìm quần áo nào sang trọng, mà không nghi ngờ gì cả để tương xứng với tiểu thư đài cát Isabella. ‘Ít ra đã không có một vụ phạm tội nào xảy ra trong lãnh địa của ta.’

Gã nhìn nàng sắc bén. ‘Đừng coi mình vô can, nha đầu, cho tới khi ta biết chính xác điều gì làm cô ta biến mất mấy tuần qua.’

Nàng không đáp trả lại gã. Nàng không quan tâm lí do của tiểu thư đó là gì, nàng chỉ biết rằng mình đã ước tiểu thư Isabella không được tìm thấy. Và cũng biết rằng hiện thực đang làm nàng lo lắng, nên nàng cần gì quan tâm chuyện khác nữa chứ?

Warrick lại phớt lờ nàng lần nữa, đầu óc gã đang bận rộn về những người khách đang chờ đợi trong khi Rowena thì không thể, dù tâm trí nàng cũng đặt ở chỗ những người khách của gã. Tuy nhiên, dù lo lắng của nàng đang tăng lên về viễn cảnh tương lai, mắt nàng vẫn bám chặt theo thân hình khỏa thân quyến rũ của Warrick. Hai bên hông dài cuộn cơ bắp uốn cong sát rịt vào cặp mông, những thớ thịt như bó thành chùm chuyển động nhấp nhô trên lưng theo từng cử động của gã. Sức mạnh và quyền lực hằn trên mỗi đường nét và... vẻ đẹp, đúng vậy, vẻ đẹp hiển hiện trên những bó cơ cứng nhắc. Không cách nào nàng có thể phủ nhận được đó, nhất là khi nhu cầu

vẫn còn ngấp trong nàng để cảm nhận rõ thân hình đầy cảm dỗ đó áp sát vào nàng.

Gã hơi quay người qua trước khi mặc quần lót và nàng trông thấy nhu cầu đó cũng đang đòi hỏi gã, dù gã cố tình bỏ qua nó như đang cố phớt lờ nàng, ít nhất đó là điều nàng nghĩ đến cho đến khi mắt nàng lại di chuyển lên trên và nhận ra gã đã bắt gặp nàng đang lộ liễu quan sát.

Gã bước trở lại giường và không nói một lời ôm lấy gáy nàng kéo lại cho đến khi môi gã nghiến chặt môi nàng. Nhịp tim nàng giãn dần, nhưng trước khi nàng có thể vòng qua dù nửa cánh tay quanh gã để ép trở lại giường, gã đã thả nàng ra. Nét mặt gã trông kinh khủng khi trợn lẫn dục vọng và bức tức, rồi sau đó không nghi ngờ chỉ còn tức giận vì nàng đang khiêu khích bỏ mặc Isabella đài cát của gã. Rõ ràng, mức độ quyến rũ còn chưa đủ.

Nhưng nàng không hoàn toàn chính xác. ‘Ở yên đúng thế này, nha đầu,’ gã ra lệnh nghiêm khắc. ‘Ta sẽ trở lại trước khi lửa tắt trong đôi mắt bạc này, rồi ta sẽ xem liệu nàng có thể thỏa mãn những gì đã hứa hẹn.’

Gã không kịp nhìn thấy màu đỏ lan trên má nàng khi quay đi mặc vội cho xong quần áo. Nàng không muốn bị người khác dễ dàng đọc được cảm xúc như gã, nhưng rõ ràng lần này nàng không giấu gã điều gì. Nó làm nàng cảm thấy yếu đuối hơn bất cứ lúc nào trước đó. Nó làm nàng phải tự thừa nhận mình có thể khao khát gã, đã muốn rồi và ngay lúc này cũng thế. Và lần này gã tự nhìn ra mà không cần một lời nói dối nào của nàng để thuyết phục gã. Nói dối ư? Có thể trước đây khi nàng có thể khống chế bản thân, một vài hành động và lời nói là không thật, nhưng giờ thì không.

Gã ra khỏi phòng mà không nhìn qua nàng lần nào nữa. Một cách lơ đãng nàng nhận ra gã trông lên người những quần áo đơn giản, không cái nào trang trí cầu kỳ để gây ấn tượng với một cô dâu được chờ đợi từ lâu. Thực tình, nàng nghĩ một cách chủ quan, gã trông nhếch nhác và cầu thả, ngoài ra khi cảm xúc của gã đang trong trạng thái tức giận, những nét hà khắc trên mặt gã càng rõ ràng. Gã sẽ may mắn nếu như cô dâu yêu quý không nhìn gã và bật khóc.

Ý nghĩ đó làm Rowena vui, nhưng chỉ một chốc vì lo lắng trở lại càng mạnh mẽ hơn. Dù cho Isabella có phản ứng thế nào với Warrick đi chăng

nữa thì cô ta cũng sẽ ở đây kết hôn với gã. Sự sợ hãi của cô dâu còn khuya mới có thể cản trở hôn lễ tiến hành, nếu vậy, trường hợp của Rowena sẽ thay đổi, và bấp chập nàng nhìn về nó với phương diện nào đi nữa, nàng không thể thấy mình có chút tiến triển nào từ sự thay đổi đó.

Nàng vẫn có thể khuấy động nhục dục của Warrick, nhưng gã sẽ có vợ để thỏa mãn rồi, có chăng chỉ chừa cho Rowena sự tàn nhẫn quý quyết và những màn trả thù nhỏ nhặt. Không còn những ràng buộc tình dục mà ham muốn của gã mang đến nữa, nàng không còn hi vọng thay đổi cách đối đãi dành cho mình. Thực tế, nó chỉ có thể tồi tệ hơn.

Theo lệnh phải ở trên giường, nhưng nàng không thể. Nàng ngồi dậy, nhanh chóng mặc đồ rồi bước xuống giường trong tâm trạng lo âu chờ đợi gã trở lại. Tuy nhiên, gã không quay lại nhanh chóng như đã dự báo trước và bất cứ ham muốn nào được gã khơi gợi sống động bên trong nàng giờ chờ đợi lâu cũng đều nguội lạnh.

Cuối cùng nàng đứng thu mình bên khung cửa sổ gậm nhấm nỗi buồn. Chẳng lâu sau nàng đi đến kết luận rất cương quyết là phải xem xét lại khả năng trốn thoát, có lẽ trong thời gian nhện nhện của đám cưới.

Warrick thành linh trở lại, nhưng không đi một mình. Người phụ nữ theo gót gã cao và ăn mặc sang trọng nhưng nhợt nhạt như tấm da mới. Dù trông tái xanh nhưng cô ta vẫn có nét đáng yêu với mái tóc đen và mắt màu xanh lá đậm. Cô ta cũng đang lo lắng kinh khủng về chuyện gì đó, dù cô ta có vẻ vừa nhẫn nhục, vừa kiên quyết. Rowena nhìn thấy điều này trong ánh mắt mở lớn. Nàng không thể hiểu tại sao Warrick đưa người phụ nữ này đến đây, khi có thể Rowena đang vâng lệnh gã vẫn còn nằm ườn khóa thân trên giường. Gã không thể nào quên điều đó được, mà sao không chứ? Không, gã đã nhìn về hướng chiếc giường trước rồi sau khi thấy nó trống không liền đưa mắt tìm Rowena trước khi nhìn thấy nàng đang thu mình trong khung cửa sổ.

Ngay lập tức nàng thấy gã muốn điều gì đó từ nàng. Nàng cảm nhận được nó giống như trước đây, khi gã còn bị xích trước mặt nàng và nàng cảm thấy mình có thể đọc được suy nghĩ của gã. Thế nhưng nàng không thể

đoán ra chính xác gã cần gì lần này, cho đến khi nàng nghe thấy điều Isabella bắt đầu tuôn ra.

Người phụ nữ này đang sợ hãi, đúng vậy, và có lý do. Điều cô ta đang thú nhận sau tấm lưng to bè của Warrick là nguyên nhân cô ta không yêu gã. Đến lúc này Rowena đã biết chính xác gã muốn nàng điều gì. Gã muốn để Isabella thấy rằng những gì cô ta đang nói với gã chẳng nhằm nhò chút nào mà gã thì không muốn mở miệng nói ra. Rowena không chắc là gã muốn giữ vẻ ngạo mạn hay là để làm giảm lo lắng của cô gái này. Dù sao, gã cũng rõ ràng hi vọng thấy Rowena ở nơi đã bỏ nàng lại, một vị trí có ý nghĩa hơn bất cứ lời nói nào.

Nàng không chắc sao mình lại muốn giúp gã, hoặc thậm chí nàng có thể làm đến đâu, nhưng nàng đã đứng dậy đánh động có mặt của mình đối với người phụ nữ kia. Nhưng thật không may nhiều đó chưa đủ. Isabella quá tập trung giải thích chuyện của mình, chẳng thềm để ý có một người hầu trong phòng. Cô ta đang cố chủ động làm Warrick lắng nghe trong khi gã thậm chí còn không thềm quay lại giáp mặt với cô ta, thay vào đó gã tiếp tục nhìn Rowena.

Rowen tiến lại gần cả 2 và dừng trước Warrick, nàng ngẫm nói có thể lợi dụng sự có mặt của nàng ở đây bất kể gã làm gì. Điều gã làm là đối mặt với Isabella quay lưng lại Rowena, nhưng tay gã để phía sau cho đến khi nàng nắm lấy rồi kéo nàng lại gần ép sát vào lưng gã. Nếu Isabella chú ý sẽ nhận ra, đây là màn trình diễn dành cho cô ta khi Rowena đang bèn lên sau lưng Warrick, một lần nữa gã thể hiện cho cô ta thấy chẳng thềm quan tâm gì.

Isabella có vẻ lạnh lợi vì cứ huyền thuyên trong bài giải thích dài dòng về việc sao cô ta và ai đó tên Miles Ferhant đã yêu nhau từ thuở ấu thơ. Rowena thờ ơ với những thông tin mà nàng vừa nghe thấy, tốt hơn là được trở lại giường Warrick, có thể thậm chí bị lột hết đồ lần nữa. Nàng cười thầm trước ý nghĩ vô lý đó, rồi gần như cười thành tiếng khi thấy rằng Isabella có thể vẫn chưa nhận ra, nhưng Warrick chắc chắn là có.

Một phút bốc đồng đưa nàng trở lại bản tính tinh nghịch mà nhiều năm qua bị ngủ yên. Nàng cân nhắc sẽ vòng tay ôm quanh eo Warrick từ phía sau. Không, rất liều lĩnh. Thay vào đó, nàng trượt khỏi tay gã, lưng gã liền

căng lên nhưng cũng liền thư giãn khi cảm nhận tay nàng vẫn trên người gã, chỉ nằm phía trên hông. Những ngón tay nàng vẫn chưa gây được sự chú ý, nhưng nàng đâu thèm nghĩ đến chuyện để Isabella nhìn thấy gì chứ. Nàng chỉ muốn trêu chọc Warrick và nàng đã làm. Nàng chậm chậm di tay lên phía trên vừa cảm nhận gã đang sẵn chắc lại, rồi gã cố ngăn nàng lại bằng cách ép chặt tay vào 2 bên người. Thế nhưng nàng chỉ thả lỏng ngón tay và trượt trở xuống hông gã.

Nàng gần như bật cười khi nghe thấy tiếng gã hụt hơi. Nhưng khi nàng rút một tay về để phát nhẹ vào mông gã, gã đã làm giật mình khi quay ngoắc lại và ghìm nàng bằng một ánh nhìn nàng không thể đọc được. Nàng nhìn trả lại gã bằng ánh mắt ngây thơ nghiêm trang làm nhúc nhích khóe môi gã trước khi gã lấy lại tự chủ và nhìn nàng cảnh cáo. Nàng biết gã muốn nàng giúp gã đối phó với những lời thú nhận của Isabella, chứ không phải làm gã phân tâm không nghe được gì.

Rồi sau đó cả 2 nhận ra sự im lặng thành linh sau lưng, chỉ trước khi Isabella nóng nảy hỏi. ‘Warrick, người phụ nữ này là ai?’

Gã quay lại. Rowena bị mắc lại phía sau, đầu nàng lấp ló dưới bờ vai rộng.

‘Tù nhân của ta’, là tất cả câu trả lời của Warrick.

‘Phu nhân Rowena của Kirkborough’, Rowena thêm vào ngay lập tức khi nhận thấy gã sẽ không nói thêm và cũng sẽ không thích nàng nói thế. Nàng đã đúng khi lời gã đáp lại làm nàng nao núng.

‘Phu nhân trước khi là tù nhân của ta. Giờ nàng ta là nha hoàn sẽ sinh cho ta một đứa con hoang.’

Nàng cắn mạnh vào lưng cánh tay gã nhằm cảm kích cho sự thật trần trụi không cần thiết đó, nhưng các thứ cơ không hề động đậy chút nào cho thấy gã cảm nhận được nó.

‘Tôi hiểu rồi,’ Isabella lãnh đạm nói.

“Cô nói xong rồi chứ? Được rồi. Có lẽ giờ cô sẽ giải thích tại sao cần phải theo ta vô đây lải nhải về chuyện người yêu thuở nhỏ khi tôi đã nói thẳng với cô trong đại sảnh là tôi không thèm nghe nó. Hay cô nghĩ mối tình của mình là điều kiện cần thiết cho hôn nhân của hai ta?”

Sự lạnh lẽo tàn bạo trong giọng nói của gã làm Isabella càng tái hơn. Rowena lại ở sau gã nhăn mặt và cảm thấy tội nghiệp cho nạn nhân mới.

‘Tôi đã hi vọng làm cho ngài hiểu.’ Isabella khổ sở nói.

‘Ta đã hiểu rồi. Cô không yêu ta. Ta chẳng quan tâm. Tình yêu ngẫu nhiên không là thứ ta muốn từ cô.’

‘Không, Warrick, ngài không hiểu gì cả. Tôi không thể dám cưới với ngài bây giờ. Tôi đã lấy Miles.’

Một khoảng im lặng theo sau. Rowena bị sốc, nàng không thể tưởng tượng ra Warrick cảm thấy thế nào. Tuy nhiên, giọng gã lại ôn hòa một cách đáng kinh ngạc khi hỏi lại.

‘Vậy cô theo cha mình đến đây làm gì, khi dường như ông ta nghĩ rằng đưa cô đến đây để đám cưới.’

Rowen tiến gần đến Warrick vì quá tò mò sợ bỏ lỡ lời nào. Người phụ nữ đó đang vặn vẹo bàn tay, nhưng Rowena thấy ngạc nhiên khi Warrick dường như không bị ảnh hưởng gì trước những thông tin này, trái ngược với dự đoán.

‘Khi cha tìm thấy tôi ở Luân Đôn, Miles đã theo lệnh nhà Vua đến York. Tôi không thể nói sự thật với cha, ông đã cấm tôi không được gặp Miles nữa sau khi từ chối lời cầu hôn của anh ấy. Ông ấy chỉ muốn ngài làm con rể, không chịu ai khác cả.’

‘Thưa tiểu thư, tôi không quan tâm đến lời tán thành của cha cô, tôi muốn sự ưng thuận của cô và cô đã chấp nhận.’

‘Tôi bị ép phải đồng ý, bởi vậy, tôi không thể cho cha biết là tôi đã kết hôn với cận thần của nhà vua. Miles là người của vua Stephen. Tôi đã cố quên anh ấy, nhưng không thể được. Cha sẽ giết tôi chết nếu ông biết tôi đã làm gì’

‘Cô nghĩ tôi ít đáng sợ hơn sao?’

Rowena đoán chắc người phụ nữ chuẩn bị ngắt đi khi quá khiếp sợ trước câu hỏi đó. Rowena muốn tự mình đá cho Warrick một cái vì cố ý làm Isabella sợ hãi. Không nghi ngờ gì đó là chủ ý của gã. Nàng đã biết gã đủ rõ và cũng quá quen với kiểu trả thù mau chóng của gã. Nhưng Isabella rõ ràng là không. Nhìn người khác nếm trải thực đơn trả thù của Warrick thật

kỳ lạ. Thậm chí còn lạ hơn khi nàng rất muốn xoa dịu cơn giận vì lợi ích của gã.

‘Cô sẽ thích nhà tù của ngài ấy, tiểu thư Isabella’ Nàng phá tan im lặng, “Nó thực sự khá là thoải mái”

Warrick nhìn nàng như thể nàng đang mất trí, còn Isabella chỉ ngây người nhìn nàng, không hiểu Rowena đang ám chỉ điều gì.

“Ngài sẽ ném cô ấy vào ngục chứ, thưa ngài?”, nàng nói tiếp, ‘Chẳng phải đó chẳng là nơi ngài nhốt tất cả phụ nữ để xem họ là người thế nào sao?’

‘Rowena’, gã bắt đầu răn đe.

Nàng liền trao cho gã một nụ cười ngọt ngào.

‘Sao, thưa ngài?’

Những gì gã muốn nói, không thể thành lời khi nàng cười kiêu như thế. Thay vào đó, gã hăng giọng bực bội, nhưng khi quay qua Isabella, gương mặt gã không còn quá tăm tối.

‘Vậy ra nàng trốn ở Luân Đôn để kết hôn với người yêu à?’ gã hỏi Isabella, ‘cho ta biết, tiểu thư, kế hoạch của nàng được lên trước khi đến chỗ ta hay chỉ xảy ra vì ta chậm trễ đón nàng?’

Rowena nín thở, cầu nguyện câu trả lời của người phụ nữ này không làm tăng thêm danh sách phạm tội của chính nàng, nhưng nàng không may mắn thế.

‘Miles đã gia nhập vào đoàn hộ tống tôi trưa đó, tôi không hề gặp anh ấy nhiều tháng và đã hết hi vọng, Tuy nhiên, khi ngài không ở đó cùng với người của mình, đó là cơ may cho chúng tôi, ý tôi là tôi với Miles, đó là cơ hội duy nhất.’

Isabella dừng lại, mặt đỏ dử dội, nhưng một lúc sau nói tiếp. ‘Tôi xin lỗi, Warrick, thực sự. Tôi không có ý đánh lừa ngài, nhưng cha tôi rất khát khao hôn sự với ngài.’

Rất táo bạo, nhưng Rowena không thể không xen vào.

‘Thật là tệ khi ông ta không thể tự cưới Warrick được.’

Nàng ngay lập tức thấy hối hận vì lời nói bốc đồng. Sự coi nhẹ đặt sai chỗ trong chủ đề nghiêm túc này. Warrick sẽ không thể cảm kích mà nổi

giận với nàng. Isabella chắc nghĩ nàng bị điên. Tuy nhiên, Warrick lại bật cười to. Rồi khi mắt gã bắt lấy cái nhìn ngạc nhiên của nàng, gã càng cười dữ hơn. Chỉ mình Isabella là không hài lòng.

“Sao cô dám coi thường được vậy?” cô ta hỏi Rowena. “Cha tôi vẫn sẽ giết tôi khi ông...”

‘Sẽ không nếu Warrick hủy hôn ước’, Rowena chỉ ra.

Warrick ngừng cười trước gợi ý đó.

‘Lạy chúa, nó sẽ bắt đầu một cuộc chiến. Tốt hơn là chịu đựng hình phạt mà cô ta rất xứng đáng được nhận và ta sẽ cam đoan với Lãnh chúa Reinard là sẽ không phiền muộn nếu mất cô ta.’

‘Nhưng như thế đâu làm hoàn cảnh cô ấy đỡ hơn.’ Nàng nhắc gã.

‘Vậy nàng nghĩ rằng nỗi khổ của cô ấy giờ liên quan đến ta à?’

Rowena phớt lờ câu hỏi. “Sự kết nối thông gia là đủ tốt với ngài, lãnh chúa. Các con gái của ngài thay thế được không, khi một trong 2 cô có thể làm nên một hôn ước mới nếu gia đình đó có con trai chưa cưới?”

Warrick lắc đầu nhìn nàng sững sốt. ‘Đi làm việc của nàng đi, Rowena, trước khi nàng còn dám nghĩ đến chuyện rời khỏi lâu đài của ta luôn. Chẳng có việc gì liên quan đến nàng ngoại trừ phần gián tiếp mà ta vẫn chưa quên đâu.’

“Ah.” Nàng thở dài, chẳng ấn tượng gì với lời răn đe. ‘Tôi biết mình mắc nợ lửa rồng mà’

‘Đi đi’, gã cắt ngang, nhưng cách thể hiện chẳng mang vẻ đe dọa mà ngược lại chỉ thiếu chút nữa vỡ thành nụ cười.

Nàng mỉm cười với gã vì cách hành xử thế, nhưng trước khi đóng cửa lại, nàng vẫn còn nghe thấy Isabella nói. ‘Cô ấy đã gợi ý rất tuyệt, Warrick’

‘Tôi không lấy làm lạ khi cô nghĩ thế, tiểu thư, khi nó giải quyết rất ráo vấn đề của cô. Tuy nhiên, nó không mang đến đứa con trai ta muốn.’

Rowena không dẫn dá để nghe vị tiểu thư lại buông lời xin lỗi, nhưng nàng bước đi trong nghi vấn về giới tính đứa bé nàng đang mang. Một đứa con trai đầu lòng là rất tốt, và là đứa con Warrick mong muốn. Câu hỏi là liệu con trai có mang đến cho nàng lời cầu hôn, hay đảm bảo nàng không bị mất đứa con đầu lòng này?

CHƯƠNG XXXI

Warrick không chắc điều rắc rối nào mà nàng đang gây ra cho gã, nhưng gã quyết định không bận tâm đến nó nữa. Gã không thèm đoán Rowena mong đợi lợi lộc gì với cách hành xử lạ lùng của nàng. Nó chẳng nhằm nhò gì cả. Những gì gã định làm với nàng sẽ không thay đổi, có thể chỉ nhẹ hơn chút thôi vì gã không còn hứng thú hành hạ nàng nữa. Sự lém lỉnh tinh quái của nàng cũng là một điều ngạc nhiên thú vị, bởi ngoài vẻ nghiêm trang và cương quyết như khi còn ở Kirkborough, gã không mong đợi nàng còn rất tinh nghịch.

Kirkborough đã không phải là quê hương của nàng và giờ cũng không. Nhưng lần đầu tiên, gã tự hỏi Rowena là ai và nàng từ đâu đến.

“Cậu nói chuyện với cô ấy về Emma chưa?”

Warrick rời mắt khỏi người của gã đang tập luyện với những hiệp sĩ của Sheldon dưới sân. Trong 1 lúc gã không có ý niệm gì về việc bạn mình đang đề cập cho đến khi gã nhận ra Sheldon đang nhìn chăm chăm vào ai. Rowena đang băng qua sân để vào nhà giặt giũ, trên tay nàng chất đầy đồng khăn trải giường. Thật dễ dàng nhận ra nàng với bím tóc dài lấp lánh trong ánh nắng, chiếc áo lót ngoài màu đỏ chỉ hiện rõ ở đường viền cổ, cánh tay và chân, nhưng đã tạo nên vẻ tương phản với chiếc áo đầm màu nâu xỉn mặc ngoài. Không có cách nào làm nàng giống những người hầu xung quanh và thật lỗ bịch khi gọi nàng thế, nhưng gã vẫn sẽ tiếp tục, chẳng thèm quan tâm người khác nhìn hay gọi nàng thế nào đi nữa.

Gã đã thất vọng, nhưng lại quên bằng nhiệm vụ mới mà gã đã đồng ý giao cho nàng. Rõ ràng, khi nàng ở gần bên, suy nghĩ của gã chỉ tập trung vào một hướng.

“Lo chuyện Isabella đến rồi đi, tôi chẳng có cơ hội.”

‘Đừng nói thế chứ’, Sheldon cắt ngang câu ngụy biện không thỏa đáng,

‘Gia đình đó đối xử với cậu thật kinh khủng, và cậu trẻ Miles chắc phải bị điên khi nghĩ rằng có thể ăn trộm cô dâu của cậu mà không bị giết chết.

Đó là một sĩ nhục. Tôi biết cha cậu ta và.’

‘Lạy chúa, Sheldon, đừng đặt vào tay tôi những việc tôi không nghĩ đến.’

Sheldon nhìn gã đầy kính ngạc, còn Warrick đỏ mặt tía tai.

‘Cậu không thể để cậu ta còn tồn tại sau lỗi lầm đã gây ra. Cậu? Cậu có cảm thấy khỏe không vậy, Warrick?’

Warrick tỏ vẻ cúi kính trước kkkhi Sheldon nói xong, vì bạn gã hoàn toàn nghiêm túc với những nhận định của mình.

‘Tôi không bị quần trí chút nào, thật chết tiệt. Tôi chỉ không quan tâm quá nhiều đến người đàn bà bị mất đó. Hôn ước vẫn còn, vì tôi đã hứa gã Beatrix thay thế. Lãnh chúa Reinard rất hài lòng với giải pháp đó. Sự thực, những gì mà tôi mất không nghi ngờ gì nữa đã thay đổi bản chất của tôi, ngoại trừ cô ta là người đã được chứng tỏ qua chuyện tình cảm của mình. Nói thật chứ, tôi phải cảm ơn sự cả gan của Miles Fergant.’

Một lần nữa Sheldon chỉ nhìn trừng trừng Warrick làm gã càu nhàu. “Tay anh thế nào rồi, bạn hữu? Có ngứa ngáy như tôi trong mấy tuần qua không?”

Sheldon cuối cùng cũng phì cười. ‘Tôi dám từ chối lời đề nghị quá thú vị này ư?’

‘Tôi không có ý đó.’

“VẬY HÃY LẤY NÓ Ở TÔI’, Sheldon nói vừa rút kiếm ra. “Chỉ đừng bất thành linh quên rằng cậu đang tha thứ cho thằng nhóc Fergant. Lần cuối cùng tôi đóng vai kẻ thù của cậu, tôi chẳng thể rời khỏi giường trong 2 tuần lễ.”

Warrick nhượng một bên chân mày khi tuốt gươm. “Mỗi lần anh nói thế thì thời gian nằm liệt giường của anh càng kéo dài hơn. Đó là điều anh muốn hay chỉ là một trận tập nhẹ?”

‘Cái ngày mà cậu cho ai đó một buổi tập nhẹ...’ Sheldon không nói hết câu khi thấy Warrick vung nhát gươm đầu tiên. Tiếng lanh lánh từ 2 thanh gươm của họ hòa cùng âm thanh của những cặp đấu khác trên sân, nhưng cũng rất nhanh, chỉ còn cả 2 so tài bởi người của họ đã dừng lại bao quanh theo dõi. Rowena nhìn ra từ khung cửa của phòng giặt ủi, phớt lờ mớ chăn ra nàng vừa đem đi giặt. Gần cửa chính, một giao liên vừa đến, anh ta miễn

cường với thách thức mình phải mang đến đây và được dẫn thẳng đến nơi 2 vị hiệp sĩ cao quý đang chém nhau trong một trận chiến giống như thực.

Phía cao trên đài bảo vệ, Beatrix cũng đang quan sát cha mình vừa hi vọng gã sẽ bị hụt chân hay bị ngã trong cuộc chiến, rồi theo đó tự biến mình thành kẻ ngốc. Cô rất giận gã nên đã vô cớ bạt tai hết 2 người hầu cũng như làm cô em Melisant phải bật khóc. Beatrix đã thất vọng cùng cực khi vị hôn thê của gã đến và cô bắt đầu mong đợi điều tồi tệ nhất là Isabella sẽ không chịu đám cưới trong những ngày tới, nhưng chỉ vài giờ sau cô không thể nhẹ nhõm vì cha cô không kết hôn mà chính Beatrix sẽ được thay thế trong hôn ước vào gia đình đó. Đối với cha cô, họ Malduits là quá tốt, nhưng cô có thể khao khát một danh hiệu cao quý hơn, quyền lực hơn, giàu có hơn, ít nhất cũng phải là bá tước. Nhưng không được rồi, cô sẽ phải lấy một tên mới trưởng thành, chỉ vừa được phong tước hiệp sĩ và không thể hi vọng được thừa kế trong vài năm tới.

Cô không thể có câu đài riêng và phải sống với cha cho đến khi kết hôn. Điều đó thật quá quắt và tất cả đều do mệnh lệnh của cha. Cô phải làm cho ông ấy phải tiếc nuối vì dám làm điều đó với cô...

Warrick chậm chạp ngồi dậy, niềm kiêu hãnh của gã bị tổn thương hơn thân thể, trong khi Sheldon đứng nhìn xuống cười và anh ta có lí do cho tràng cười của mình. Chưa bao giờ trong đời, Warrick bị đẩy đến cảnh quá mong manh, giống như một tên lính lần đầu tiên cầm cây kiếm gỗ trong tay. Chết tiệt ả tóc vàng cùng chiếc áo lót đỏ quyến rũ mà nó đang phủ lên thân hình ngon lành đó. Thoáng nhìn thấy một vệt sáng đỏ ngay khóe mắt, chỉ đủ để lôi cuốn gã nhìn ra xa hơn và chỉ đợi có thể Sheldon đã làm gã mất đà khi 2 lưỡi kiếm chạm nhau, do không lường trước được nên Warrick ngã bật trên nền đất. Giờ nàng đang đứng đó, nơi vừa dừng chân khi băng qua sân và nhìn chăm chăm vào tư thế không mấy đẹp đẽ của gã, trông nàng có vẻ có liên đới khi đang cố kìm không cười to như Sheldon.

‘Cậu có chịu phục chưa,’ Sheldon nói, ‘khả năng hạ rồng của tôi sẽ còn tiến xa.’

‘Anh chết đi’, Warrick càu nhàu khi đứng dậy, rồi nói thêm với một nụ cười nhẹ. ‘Có tốt hơn không thì chưa biết, nhưng anh có muốn thử lại

không?’

Sheldon đề phòng, vẫn còn cười toe toét. ‘Tôi đâu có ngu. Tôi sẽ lấy vòng nguyệt quế của mình và chấm dứt thôi.’

‘Giao liên, thưa ngài’ quản gia của Warrick xen ngang.

Warrick ngay lập tức hướng về người giao liên, và nhận thấy anh ta trông rất sạch sẽ để đi một đoạn đường xa. Gã cầm lấy cuộn giấy da mà không chút biến đổi nét mặt cho biết có nhận ra dấu niêm phong.

Người giao liên đứng chờ để lập lại những lời buộc phải nhớ, nhưng Lãnh chúa Fulkhurst không cần đến khi gã tự đọc thư, người giao liên nghĩ gã giả vờ và cười tự mãn. Anh ta cho là thế vì vị lãnh chúa này không phản ứng thật đúng nếu so với những lời thách thức mà chủ anh ta đưa ra. Anh ta cũng đã rất lo lắng khi chứng kiến cảnh lãnh chúa Fulkhurst vụng về trên sân, sợ rằng con rồng phương bắc này sẽ trút tự ái lên mình.

Nhưng suy nghĩ của người đưa tin bị lung lay dần khi Warrick bắt cái nhìn trực diện của anh ta bằng đôi mắt xám lạnh lùng nhất mà anh ta chưa bao giờ gặp phải.

‘Nếu lãnh chúa của người đòi chết, ta sẽ cho phép hẳn, nhưng phải dưới tay ta. Người sẽ có phúc đáp sớm thôi.’

Rồi gã phẩy tay cho anh ta lui. Sheldon chờ cho đến khi anh ta đi khỏi mới nhú mày hỏi. ‘Liệu tôi có biết người cậu định giết không?’

Sheldon rít qua kẽ răng. ‘Hẳn ta chẳng được thông minh như cha mình khi nghĩ cậu không biết Gilly Filed là hang ổ của thủ đoạn gian trá. Tôi đã nghe một thách thức tương tự đối với trường hợp Walter Belleme, Lãnh chúa của Tures. Khi Belleme chấp nhận thách thức và đến đó liền bị phục kích và ám sát. Đó là cách d’Ambray cha đã chiếm Tures cùng những của thừa kế.’

‘Tôi cũng biết chuyện đó.’ Warrick đáp lời. ‘Và tôi đã lấy hết chiến lợi phẩm của hẳn. Tôi đã nghĩ sẽ thỏa mãn yêu cầu hòa bình của hẳn sau khi chiếm thành Ambray’

“Vậy cuộc chiến tiếp theo của cậu là pháo đài của nó là?”

“Đúng vậy, nhưng rõ ràng tôi đã gián đoạn khá lâu, nên hẳn ta có thêm thời gian nghĩ ngợi kế sách để loại trừ ngược lại.”

‘Có lẽ, cậu phải thừa nhận chuyện này Warrick, cậu không phải là dạng người dễ dàng dừng bước khi đã lên kế hoạch tấn công kẻ thù cũng như không ai chọc giận con rồng mà không bị phỏng. (không tìm được câu thành ngữ nào tương đương). Mọi người cũng đủ sợ không dám chống lại cậu, nhất là khi Vua Stephen cũng không đụng chạm gì đến cậu.

“Tại sao ông ta phải làm vậy? Phần nửa kẻ thù của tôi cũng là của ông ta, nên ông ta phải vui mừng khi chẳng tổn chút sức nào để giữ sạch bọn chúng.”

“Đúng vậy,’ Sheldon đồng ý, rồi tò mò hỏi. “Cậu có nghiêm túc không khi không phá hủy d’Ambray hoàn toàn chứ?”

Warrick nhún vai, nhìn lại nơi Rowena đã đứng đó trước khi đi khỏi.

‘Có lẽ tôi đã quá mệt mỏi với những cuộc chiến liên tiếp. Cứ theo đuổi nó lại bỏ bê quá nhiều việc. Mấy đứa con tôi không được dạy dỗ đến nơi đến chốn, còn mấy vùng đất chỉ biết mỗi tên tôi. Chúa lòng lành, tôi đã đề phòng khi băng qua Seaxdale đến Tures mà thậm chí không biết đó là lãnh thổ của mình. Và tôi đã chẳng nghĩ đến chuyện có một đứa con trai.’

‘Oh, đúng vậy, và giờ cậu quá già, gần như là quá trẻ rồi đó’

‘Xuống địa ngục đi, Sheldon’

Sheldon cười vui vẻ trước khi nghiêm túc trở lại.

“Tôi rất tiếc về chuyện Isabella. Tôi biết cậu đã vừa ý khi chọn cô ấy.”

Warrick gạt bỏ chuyện đó. “Sự thật, tôi lẽ ra tức giận với Isabella, và cả cha cô ta khi ép cô phải gian dối, rõ ràng ông ấy biết con mình đã yêu người khác. Nhưng thay vào đó tôi lại thấy nhẹ nhõm với kết thúc như thế này, nói thẳng ta cô ta không phù hợp như tôi đã nghĩ.”

“Có lẽ cậu đã có người khác thay thế cô ta rồi chứ?”

Mất một lúc Warrick mới nhận ra Sheldon ám chỉ đến ai, nhưng sau đó gã lại cúi gằm.

“Không, anh lầm rồi. Tôi sẽ không bao giờ để ả nha đầu nhỏ bé vào vị trí đó.’

“Được thôi, nhưng cậu sẽ làm nếu cô ấy sinh cho cậu một đứa con trai mơ ước, nhưng những nguyên tắc sống nửa đời đã qua làm gã không để ai trốn thoát khỏi sự báo thù sau khi làm hại gã

Viễn cảnh Rowena bế đứa bé trong tay hiện trong đầu Warrick và lấp đầy gã với mơ ước. tuy nhiên, những nguyên tắc sống nửa đời đã qua làm gã không để ai trốn thoát khỏi báo thù mà không phải trả giá đến cuối đời vì đã làm hại gã. Gã lắc đầu cương quyết.

‘Không thể tưởng tượng được.’

Nhưng Sheldon đã giơ tay lên, cắt ngang lần nữa.

“Đừng nói những lời mà sau này cậu sẽ bị dính chặt vào nó.”

Và trước khi Warrick làm được điều gì, Sheldon nói tiếp “Rồi sẽ rõ nhanh thôi mà, chú em”

Warrick nhìn trừng trừng Sheldon với vẻ cau có nhất. Đã nhiều lần, gã hối tiếc vì số phận làm tính khí gã không thân thiện, ngoại trừ Sheldon, người đã biết rõ gã trước khi gã gánh chịu bi kịch cuộc đời và anh ấy cũng biết điều gì biến đổi gã như hôm nay. Rồi không ích lần gã cũng khá yên tâm tốt nhất là cứ chẳng thân thiện chút nào như bây giờ.

CHƯƠNG XXXII

Warrick không thể có tâm trạng tốt hơn khi bước vào đại sảnh vào buổi chiều muộn, nhưng khi trông thấy Emma, gã sức nhớ chưa làm gì thay đổi cô bé. Gã gọi cô khi tiến lại khu lò sưởi đang vắng người. Chỉ có 2 chiếc ghế đơn giữa mấy chiếc ghế dài dành cho gã và để tiếp khách hay cho 2 con gái. Gã ngồi xuống rồi chỉ Emma ngồi vào chiếc ghế còn lại vừa thận trọng quan sát, rồi gã nhận ra cô đâu coi mình là thành viên của gia đình gã, cũng như gã có nghĩ về cô nhiều đâu.

Nhưng suy nghĩ đó lúc này không quá làm phiền gã. Những đứa con hoang là chuyện không lạ trong cuộc sống, nhưng chỉ một số ít vượt lên trên vết nhơ là con của người hầu hay nông nô, dù cho có mang trong mình dòng máu hoàng tộc và không có anh chị em hợp pháp.

Theo gã biết, Emma là đứa con ngoài giá thú duy nhất của gã, nếu không tính đứa bé đang lớn lên trong bụng Rowena. Và gã chỉ mới biết đến sự tồn tại của Emma vài năm nay dù cô đã 16 tuổi. Có thể gã sẽ cư xử tốt hơn nếu cô làm gã bận tâm, nhưng gã lại hiếm khi ở nhà, còn lúc về nhà thì đầu óc cũng nghĩ nhiều đến những cuộc chiến.

Gã chăm chú quan sát cô, nhận ra hết những gì Sheldon dễ dàng nhìn thấy và đồng ý rằng cô thực sự giống gã nhất trong đám con. Gương mặt cô mạnh mẽ và rắn rỏi là điểm khiếm khuyết ở 2 đứa con gái còn lại. Đôi mắt và mái tóc thậm chí là bản sao hoàn hảo của gã, chỉ trừ một điều là mắt gã hầu như lạnh lẽo suốt, trong khi mắt cô ấm áp, làm gương mặt càng đẹp hơn.

Gã cũng nhận ra rằng cô đã không hề lo lắng trước ánh nhìn trần trụi của gã. Nếu gã mà nhìn Melisant hơi lâu mà không nói gì thì cô bé chỉ có nước bật khóc, còn Beatrix thì sẽ bắt đầu chủ động bào chữa cho bất cứ điều gì đã làm sai mà không đợi nghe lời buộc tội. Emma chỉ yên lặng ngồi đó nhìn lại gã dù cô cũng chẳng thấy dễ chịu gì. Can đảm là điều gã không nghĩ đến, có lẽ cô bé chỉ muốn làm điều tốt cho Richard.

Thật không dễ cho Warrick mào đầu câu chuyện, nên những lời đầu tiên của gã dành cho cô là.

‘Sheldon de Vere có người con trai muốn con’

‘Có phải là Richard không ạ?’

Gã gật đầu. ‘Con biết dự định của cậu ta rồi à?’

‘Dạ không’

‘Nhưng ta nghe con nói chuyện với cậu ta rồi, nếu không sao lại muốn thẳng con chứ.’

‘Anh ấy có tìm con mỗi khi đến đây với cha của mình’

‘Không nghi ngờ gì là đã hôn rồi,’ Warrick ngờ vực hỏi tiếp ‘Con vẫn còn con gái chứ?’

Hai má Emma hồng lên, dù vẫn khóa cái nhìn đến gã, nhưng đôi môi cô run run nơi khóe miệng.

‘Không tên đàn ông nào ở đây dám đụng đến con, vì họ đều sợ ngài.’

Warrick cười vui trước sự tủi thân của cô. ‘Ta rất hài lòng vì điều đó, Richard không nghi ngờ gì cũng sẽ thế. Nhưng trước khi ta gả con cho cậu ta, con sẽ được dạy dỗ thêm nhiều, chứ không lại làm mất mặt gia đình Sheldo.’

Cô nhìn gã với vẻ ngờ vực.

‘Ngài định dạy con theo kiểu dạy cho những cô điếm ư?’

Gã cau mày. ‘Ta đã nói điều gì làm con nghĩ đến chuyện đó thế?’

‘Thì ngài vừa nói anh ấy muốn con và sẽ giao con cho anh ấy. Nếu không như tình nhân thì là gì?’

Môi Warrick giật giật về phần nộ, nhưng là với chính bản thân gã.

‘Ta e là không thể đổ lỗi cho con khi nghĩ thế, nhưng con sẽ là vợ chính thức của cậu ta, nếu như con có thể được dạy dỗ như một tiểu thư.’

‘Vợ?’ Cô chỉ mở được miệng nhưng không thành tiếng bởi quá kinh ngạc. Tuy nhiên, khi những ẩn ý của từ đó được hiểu rõ hoàn toàn, gương mặt cô dần sáng lên niềm vui nhẹ nhõm, môi gần như hé nụ cười.

‘Với ngài Richard?’

‘Nếu’, gã bắt đầu lặp lại, nhưng cô không cần phải biết. ‘Không cần nếu, thưa ngài. Cần học những gì con sẽ học hết. Không nghi ngờ gì cả.’

Lần đầu tiên trong đời, Warrick cảm thấy tự hào về con của mình, bởi gã không mong đợi sẽ biết được cảm giác này cho đến khi có con trai. Gã không ngờ vực về quyết tâm của cô nhưng khả năng đến đâu cũng phải chờ xem. Dầu vậy, vì lợi ích của cô, gã muốn cô phải thành công. Muốn thế, gã phải miễn cưỡng đề nghị Rowena nhiệm vụ hướng dẫn cô. Thái độ hiện thời của Rowena có thể nói không còn thù địch nhưng cũng có thể nàng vẫn để bụng nhiều điều gã đã làm. Gã không làm điều gì không đáng cả, nhưng cách suy nghĩ của đàn bà không thể tin tưởng được, có khả năng nàng sẽ dạy Emma làm sai như một cách để trả thù gã.

‘Bà Roberta có vẻ như là một lựa chọn.’ Gã suy tư nhận xét, nhưng trước khi có thể nói tiếp lí do, Emma đã lên tiếng.

‘Bà ta sẽ không chịu đâu,’ Emma nói, vẻ hớn hớ dần tắt trên gương mặt. ‘Bà ta khinh bỉ con, và con cũng không chắc bà ta biết nhiều hơn việc khâu vá, bởi đó là tất cả những điều bà ta thấy quan trọng.’

Tiếng cười của Warrick làm cô im lặng.

‘Có nhiều điều để nói về một mũi khâu đẹp, nhưng ý ta là bà ấy có thể là một lựa chọn vì bà ta thực sự đang làm việc này và sẽ là lí tưởng, nhưng ta đồng ý là bà ấy sẽ phản đối dạy con. Thay vào đó, ta tin tưởng Rowena có thể giúp con nếu con hỏi cô ấy.’

“Nhưng cô ấy đang làm nhiều việc quá.”, Emma không thể kết thúc câu nói vì gã lại cau mày, gã khó chịu khi không nhận ra mình đã bắt nàng làm quá sức. Rowena đã nói rằng nàng không bị vắt kiệt sức với công việc. Nhưng nàng có nói dối với gã không? Gã đã biết gì về những người hầu và công việc thế nào là đủ với họ chứ? Gã chưa bao giờ phải phân việc trực tiếp cho ai ngoài lính của mình. Nhưng giờ đó là điều gã nghĩ, cả lúc bà Blouet đã nhìn gã lạ lẫm khi nghe liệt kê những việc Rowena phải làm. Tất cả những gì gã nghĩ đến lúc đó là giao những việc sẽ làm nàng phản đối vì chúng dường như là những nhiệm vụ của một người vợ mà gã nghĩ ra được. Việc nàng làm ở phòng dệt là điều biện hộ duy nhất cho ý nghĩ nàng không chỉ phục vụ mỗi mình gã.

‘Việc của cô ấy sẽ được rút bớt và sẽ có dư thời gian dành cho con, nếu cô ấy đồng ý’

‘Con sẽ rất cảm kích với sự giúp đỡ của cô ấy, nhưng có lẽ ngài là người nên đề cập chuyện này với cô ấy hơn là con.’

Warrick lẩm bẫm. ‘Cô ấy sẽ không giúp ta, Emma, ta chỉ muốn khẳng định là con sẽ nhận được nhiều điều từ cô ấy nếu con nhờ hơn là khi ta ra lệnh cô ấy dạy cho con’

Sau cùng gã cũng nhận ra, con gái mình không thắc mắc gì về quyết định chọn gia sư của gã, nên gã hỏi. ‘Con biết cô ấy là quý tộc ư?’

Lần này đến lượt Emma cau mày đĩnh chính. ‘Nhưng cô ấy thực là như thế. Ngài không thể lấy điều đó khỏi cô ấy chỉ vì người...’, Cô đỏ mặt rồi sửa lại ‘Xin lỗi, thưa ngài. Chẳng lẽ không ai đoán ra sao? Tội con chỉ tự hỏi sao người lại đối xử với cô ấy jn như thế, nhưng đây là chuyện riêng của người.’

Sự chỉ trích trong tông giọng của cô làm gã gần như lớn tiếng.

‘Chính xác là việc riêng của ta, và không ai được hỏi cả, vì thế, đừng nên bận tâm nữa.’ Rồi gã nhận ra trước khi kết thúc rằng tội lỗi đó đã để lại dấu ấn cay đắng trong gã, và chúa lòng lành, giờ Rowena lại làm gã thấy có lỗi dù gã đã thực sự nhân nhượng với nàng so với những gì nàng đáng phải nhận. Khi mà gã đã để nàng sống? Không, gã không thể cảm thấy có lỗi về cách đối xử với nàng.

Vừa nhắc đến, Rowena liền tiến lên từ nhà bếp, lôi kéo sự chú ý của gã ngay lập tức với chiếc áo lót ngoài màu đỏ đáng ghét mà gã tự nhủ sẽ đốt cháy nó một ngày nào đấy. Nàng cũng gần như chú ý đến gã ngay lúc đó, chỉ có điều nàng vội quay trở lại nơi vừa đi lên. Trốn tránh gã ư? Đúng vậy, có lẽ nàng cảm thấy phải như vậy sau những điều ngu ngốc đã bày trò sáng nay trước Isabella.

Giờ nhìn thấy nàng rồi, gã biết mình không thể tập trung vào chuyện của Emma hơn nữa. vì thế gã cho cô lui nhưng vẫn không quên nhắc nhở đợi đến khi gã đi khỏi vào sáng mai rồi hãy đề nghị Rowena. Như vậy, gã không phải giảm việc cho Rowena, mà thực chất, nó tự giảm đi khi gã vắng mặt. và gã cũng hi vọng sau khi giải quyết xong d’Ambray trở về nàng đã quen việc dạy dỗ Emma, như thế gã chỉ cần để họ tiếp tục.

Không lâu sau khi Emma đi khỏi, Rowena trở lại và lần này hướng về gã với một vai bia cùng một cái ly to. Nàng đang cố làm gã ngạc nhiên lần nữa với sự tự nguyện phục vụ mà không cần phải ra lệnh, hay nàng cảm thấy cần phải làm gì đó cải thiện tình hình tốt hơn? Đúng, dường như là thế, và cũng đúng thế. Lạy chúa, nàng đã cắn gã mà không cần biết gã sẽ phản ứng thế nào và đó không phải là vết cắn nhỏ nhất. Chỗ thịt nơi nàng để lại dấu răng vẫn còn đau. Gã không muốn nhưng thấy ngưỡng mộ sự cả gan của nàng, nhưng sao nàng biết điều đó được. Nàng...

...dừng lại giữa đường đến lò sưởi, sự tập trung biến đâu mất. Warrick quay qua xem điều gì làm nàng phân tâm, nhưng chỉ thấy mỗi Beatrix đang bước vào đại sảnh cùng với một người hầu theo sau. Nhưng khi gã nhìn lại, rõ ràng Rowena đã bị tác động mạnh trong 1 lúc rồi nàng cố gắng giữ bỏ nó. Nhìn lướt qua Beatrix lần nữa, gã cau mày không thể đoán ra điều gì làm Rowena phản ứng như thế. Và rồi gã nhìn thấy chiếc áo đầm màu xanh da trời mà con gái mình đang mặc, một chiếc áo rất được yêu thích đối với các thiếu nữ, nhưng gã chưa bao giờ thấy Beatrix mặc trước đây. Chiếc áo được cắt sâu phía trước với chủ ý làm nổi chiếc áo lót bên trong, nhưng chiếc áo lót của Beatrix đang mặc lại không tạo được ấn tượng và nó rõ ràng không hợp với áo đầm bên ngoài.

Gã chẳng nổi suy đoán và ước gì mình không làm vậy. Chiếc áo đầm này là của Rowena đã được cắt ngắn cho vừa với dáng người của con gái gã. Nhưng đâu rồi sự hả hê mà gã nghĩ mình sẽ có khi quyết định lấy hết trang phục của Rowena đi để chà đạp lên niềm kiêu hãnh và tự hào của nàng? Thay vào đó giờ gã lại thấy khó chịu. Hành động của gã đã phát huy tác dụng khi nàng thực sự đau đớn nhìn thấy quần áo của mình trên người kẻ khác. Và gã chỉ muốn giật chiếc áo khỏi người Beatrix và trả lại cho Rowena, nhưng đó là điều không thể.

Quý tha ma bắt, gã không thích chút nào những điều mà nàng khiến gã đang nhận lấy. Gã thấy có lỗi hơn và bắt đầu bực mình với cảm giác không quen thuộc đang tiến triển này, nó dường như là một âm mưu trả đũa thật hoàn hảo. Đó là lí do gã nạt Rowena khi cuối cùng nàng cũng đến chỗ gã.

“Ta rất không hài lòng nàng, nha đầu”

Mắt nàng nhẹ ánh lên trước khi trả lời nhanh: ‘Tôi có thể thấy điều đó, thưa ngài. Ngài lúc nào chẳng khoác cảm xúc trên mặt.’

Vẻ cau có của gã càng rõ hơn một chút khi chỉ ra. ‘Nhưng nàng không run sợ trước ta’

Nàng nhún vai, đặt vại bia xuống nàng sát bên gã thay vì lên tiếng mời như nàng đã dự định. ‘Ngài thường chỉ ra tôi ngu ngốc thế nào mà’

‘Hay rất khôn khéo.’, gã gặt gông nói.

Nàng bật cười trước điều đó.

‘Theo ý ngài, lãnh chúa, tôi có thể thích ứng.’

‘Để xem nàng giỏi thích ứng cỡ nào sau khi ta luận tội dám vượt quyền hồi sáng này. Đừng tưởng ta quên cách hành xử của nàng trước tiểu thư Isabella. Nàng đã cắn ta, nha đầu.’

Rowena rất cố gắng kềm chế không cười toe toét nhưng bất thành. ‘Tôi đã làm thế sao?’

‘Nàng biết mình đã làm gì, và cũng rõ là chẳng tuân lời ta.’

Giọng nói nghe có vẻ nghiêm nghị, nên nàng châm biếm. ‘Nhưng đó cũng là một điều tốt mà. Ngài có lẽ muốn vị tiểu thư đó thấy tôi trên giường ngài, và làm tôi xấu hổ’

‘Chẳng nhằm nhò gì’

‘Tôi biết rồi,’ Nàng vội cắt ngang, sự thích thú biết mất. ‘Tôi cho rằng chịu nhục nhã không còn được dùng như hình phạt dành cho tôi nữa, mà nó sẽ theo tôi hoài, bất kể lúc nào cũng được.’

“Đừng có đặt lời’

Nàng lại cắt ngang lần nữa. ‘Không, tôi hiểu hết.’

Nàng quay phắt người bỏ đi, nhưng gã đã bắt lấy bím tóc dài của nàng khi nó phớt ngang mặt gã. Gã chậm chậm kéo cho đến khi nàng buộc phải nghiêng lại, đầu họ gần như chạm vào nhau.

‘Cắm phẫn đặt sai chỗ của người hầu rồi’, gã nhẹ nhàng cảnh cáo. ‘Nàng quên mình là kẻ hầu của ta sao?’

Nàng đợi lấy hơi rồi với thì thầm lại ‘Không bao giờ tôi quên mình là của ngài, thưa lãnh chúa’

Đôi mắt màu ngọc chất chứa nhục dục đầy hứa hẹn khi chạm mắt gã, nó đi đôi với lời nàng khiến nguồn nam tính trong Warrick ấm lên và căng phồng đúng mức. Gã tự hỏi nàng chủ định làm thế hay nàng biết được hiệu ứng gây ra với gã. Nếu họ ở một mình, nàng sẽ nhanh chóng tìm ra.

Gã thả bím tóc nàng ra bởi cần một khoảng cách trước khi tự biến mình thành kẻ ngờ nghệch mang nàng vào thẳng trong giường. Nhưng nàng không chịu lùi lại như gã nghĩ mà những ngón tay tay của nàng nhẹ nhàng chạm vào lưng bàn tay gã theo kiểu mat-xa nó.

‘Tôi có thể xin một ân huệ không, thưa ngài?’

Gã cứng người, nhớ lại Celia luôn đợi cho đến khi gã quá nóng lòng muốn cô ta nên không thể nói không với điều gì cả. Dầu vậy, gã vẫn nói: “Điều gì?”

Nàng dựa vào sát hơn để thì thầm vào tai gã; ‘Ngài đã cho đó là nhiệm vụ của tôi, nhưng điều tôi muốn là khám phá cơ thể ngài thật thông thả như tôi đã làm trước kia. Vậy ngài sẽ nằm yên không xiềng xích và cho phép tôi được chạm vào ngài như cách tôi muốn được không?’

Lời nói nhấn chìm gã. Tất cả mọi điều gã nghĩ nàng sẽ yêu cầu, bao gồm việc thả nàng ra, gã cũng không nghĩ ra được nàng muốn làm gã sáng khoái. Gã sẽ tự làm mình ngớ ngẩn mất thôi vì đang khao khát nàng đến cùng cực và gã gần như nổ tung với nó. Gã dợm đứng dậy, nhưng tay nàng vươn đến vai gã rồi nói tiếp ‘Thực ra, tôi không có ý ngay lúc này, để sau vậy, khi ngài quyết định muốn tôi lần nữa.’

‘Nha đầu, nàng nghĩ có thể nói thế với ta rồi sau đó ta có thể đợi được ư?’

‘Tôi không cố quyến rũ ngài vào giường của mình.’ Nàng vội thanh minh.

‘Nàng không à?’

Một thoáng ửng hồng trên má nàng

‘Tôi nghĩ đến nó chiều nay, khi trời tối và...’ Nàng không nói hết. Warrick đã sẵn sàng lấp mình bên trong nàng để có thể chịu đựng hơn, nhưng gã hiểu tình thế của nàng, dù gã ước gì mình đã không.

‘Ta thỉnh thoảng quên mất nàng đã là một trinh nữ. Giờ ta có thể có nó theo cách khác, nhưng đi đi nha đầu, và đừng để ta thấy nàng lần nữa trước hoàng hôn, nhưng sau đó tốt hơn hết là chờ trong phòng ta. Tuy nhiên, đừng mong đợi yêu cầu của nàng được đáp ứng liền, ít nhất cho đến khi ta chiếm nàng một lần, không, nhiều hơn 2 lần. Thực ra ta có thể không cho nàng nghỉ đến sáng.’

Sắc hồng trên má nàng đã chuyển sang màu đỏ thắm trước khi gã dứt lời. Nàng vội gật đầu rồi bước nhanh đi. Văng nàng nhưng cơn phẫn khích trong gã vẫn không dịu xuống và điều khó chịu này làm gã tức điên.

À nha đầu đáng ghét, điều gì ở nàng khiến gã phải cư xử theo cảm tính thế này? Từ ám ảnh của nỗi tức giận đầu tiên đòi gã phải trả thù đến thèm muốn mê cuồng này gã thấy mình rơi vào thế bị kèm nén. Rồi gã bỗng dưng nhượng bộ đối với những cuộc trả thù dành cho Fergant, thậm chí kẻ thù lớn nhất của gã 2 năm qua - Lãnh chúa Ambray. Nó dần dần xuất hiện, hay nó là kết quả ảnh hưởng mà Rowena đang tác động lên gã?

Thực tế, nàng dường như chiếm đóng tâm trí gã hoàn toàn. Nhưng gã không thể thừa nhận rằng nàng cũng rút hết sự giận dữ nơi gã, vì gã không còn tính đến chuyện trả thù khi nghĩ về nàng. Thậm chí, lời thách đấu của d’Ambray cũng chỉ làm gã quan tâm chút ít, chuyện mà nếu xảy ra 1 tháng trước thì gã sẽ phẫn khích trước cơ hội đối mặt với kẻ thù. Giờ gã lại thấy chán nản khi phải lên đường vào sáng mai. Rồi ý nghĩ chợt đến khi gã sẽ phải xa nhà trong vài ngày tới và không còn thấy nàng lâu nữa.

Gã rời đại sảnh theo hướng Rowena đã đi. Nàng sẽ được đáp ứng yêu cầu sau đó, đúng vậy, gã đã khẳng định, nhưng gã không thể nghĩ ra lí do nào thuyết phục cho việc phải chờ đợi điều khao khát cho đến khi trời tối. Nàng có thể cần bóng tối để trở nên táo bạo nhưng gã thích ánh sáng khi vùi bên trong nàng để gã có thể thấy từng sắc thái trên mặt nàng khi nàng chạm đỉnh khoái lạc bên dưới gã.

CHƯƠNG XXXIII

Gã đã đi, nhưng Rowena không bị bắt giam trở lại như nàng đã lo sợ, cũng không bị đẩy khỏi giường đi làm nhiệm vụ buổi sáng, mà nàng được tự thức dậy trong căn phòng trống.

Warrick đã tạm biệt nàng lúc tờ mờ sáng. Nàng nhớ, thật rõ ràng, là đã bị kéo vào vòng tay gã, ép sát vào phần ngực đã mặc áo giáp và được hôn rất dịu dàng. Dịu dàng ư? Đúng vậy, nàng không thể lầm lẫn vì môi nàng vẫn còn vương vấn, vẫn còn nhức nhối dù nụ hôn đó không làm nàng đau. Thế nhưng nàng đã ngủ lại gần như ngay lập tức khi thả mình xuống giường bởi sau 1 đêm cùng gã, nàng đã quá kiệt sức để quan tâm đến bất cứ chuyện gì kể cả việc gã ra đi.

Giờ đã tỉnh táo, nàng tự vấn về nụ hôn đó, nó quá khác biệt với tất cả những gì nàng nhận – và được trao - nguyên đêm qua. Đôi môi sưng phồng của nàng là bằng chứng cho quá nhiều âu yếm. Nàng không phiền chút nào. Khoái cảm nàng nhận được có ảnh hưởng nhiều. Và giờ nàng nghĩ về nó, nàng cũng tự hỏi lại sao Warrick không thể thỏa mãn. Chắc không phải vì nàng đã trơ trẽn nói ra là mình thích làm gì với cơ thể gã. Thế nhưng – thế nhưng khi nàng vừa rời khỏi đại sảnh trưa hôm qua đã thấy gã đuổi theo và kéo nàng về phòng ngủ rồi gã đã cho nàng thấy -hậu quả- của việc trêu chọc gã như thế.

Gã quá nóng lòng muốn có nàng và điều đó càng được thể hiện rõ ngay sau khoảnh khắc họ vừa chạm đến chiếc giường. Có một chút khó chịu khi gã lao vào nàng, nhưng sự khuấy động từ trong đam mê vô tận gã dành cho, làm nàng ấm ướt ngay cái thức thứ 2 và đến cái thứ 3 tâm trí nàng biến mất. Rồi sau đó, gã yêu nàng chậm rãi hơn mà không hề bớt nồng cháy. Và đó là sự quan tâm vì gã đã cho nhiều hơn nhận mà không một lần đề cập đến điều gì mắc mứu giữa họ.

Đến lúc cả 2 nhận ra đều thấy đói ngoài khao khát lẫn nhau, gã tự mình đi kêu đầu bếp. Nhưng điều đó là không cần thiết vì ai đó đã để một mâm

thức ăn ngoài tiền sảnh, ngoài ra còn có một bồn tắm được chuẩn bị sẵn. Họ dùng cả 2 dù thức ăn đã nguội còn nước tắm cũng đã lạnh từ lâu. Vì họ đã mất khá nhiều thời gian...

Tuy nhiên, đêm vẫn chưa qua, và Rowena chưa quên điều gì khơi nên cuộc phiêu lưu đầy đam mê nhục dục này. Cả Warrick cũng thế, nhưng chỉ sau khi gã tự tin cho rằng chỉ có phép màu mới khuấy động được phần nam tính trong người thì mới để nàng thực hiện yêu cầu ban đầu. Thế nhưng gã đã sai lầm về khả năng của mình khi không thể nằm yên cho nàng đủ lâu.

2 lần gã cố thử nhưng lần nào sự kềm chế cũng đều bị bẻ gãy, gã nhưng một tên hoang dã chiếm hữu lấy nàng. Miệng nàng di chậm chậm từ cổ xuống vai, rồi thấp xuống đôi cánh tay cơ bắp, ngang qua bờ ngực rộng. Nàng muốn lướt trên từng li trên cơ thể gã, nhưng đều không thể tiến sâu hơn đến bụng, trước khi bị đẩy nằm ngả lại giường và bị xâm chiếm. Cho đến khi gã gần kiệt sức thì nàng cuối cùng cũng đạt được mục đích và đến giờ nàng vẫn còn đỏ mặt khi nhớ lại nỗi khát khao - và những âm thanh thỏa mãn mà nàng đã lấy được từ gã.

Giống như một giấc mơ với cách gã ở cùng nàng, rất khác biệt với những gì gã vẫn thường thể hiện. Không một lần gã thể hiện bộ mặt hung bạo và nàng đã kinh ngạc khi nhớ lại đã bao lần làm gã bật cười. Đây có lẽ sẽ là một đêm mà nàng sẽ không bao giờ quên.

Giờ gã đi rồi nên nàng không biết là liệu thái độ và cư xử mới với nàng có là kết quả của hành động quyến rũ gã, hay đó chỉ là trạng thái tạm thời. Gã đã nói với nàng là sẽ vắng mặt ít nhất 1 tuần, nhưng bây giờ dường như phải chờ rất lâu mới biết được liệu nàng có thực sự thành công với kế hoạch của Mildred hay không. Tất nhiên, nếu nó phát huy tác dụng thì thời gian xa cách cũng có thể làm mọi thứ trở lại như cũ, vì thế nàng sẽ bắt đầu lại lần nữa.

Rowena thở dài khi ngồi dậy mặc đồ. Nàng biết mình đang sốt ruột, nhất là khi sự thật là không thực tế khi cho rằng có thể khống chế cơn rùng này nhanh. Một đêm không đủ làm thay đổi gã, và chỉ cần một chút nhắc nhở đến lí do trả thù nàng cũng có thể thôi bùng lại cơn tức giận. Nhưng mọi chuyện đang tiến triển, nàng không thể phủ nhận điều đó và cũng không thể

chối bỏ rằng quyển rũ Warrick de Chaville không phải là thử thách như nàng đã nghĩ. Không, nó còn hơn là một niềm vui.

Nàng không nhận ra là đã trễ đến thế nào cho đến khi bước vào đại sảnh, bởi không còn tia nắng sớm nào rọi xuyên qua những khung cửa sổ cao. Căn phòng lớn vắng lặng chỉ còn lại mấy người hầu. Mildred là một trong số đó và cô vội tiến về phía Rowena rồi chặn nàng lại trên đường vào nhà bếp.

Rowena rất ngạc nhiên hỏi “Ở đây có an toàn cho chị em mình nói chuyện không, dù anh ta đã đi khỏi?”

“Chết tiệt mệnh lệnh đó” Mildred trả lời. “Chị không thể đợi đến lúc riêng tư được. Nhưng sao em không có vẻ lo lắng về chuyến đi của anh ta vậy?”

Rowena cười tươi. “Chị không thấy à, đây đâu phải nhà tù.”

“Không, chị không có ý đó, mà là nơi Lãnh chúa Warrick đi đến. Chẳng lẽ em không biết sao?”

“Biết gì, chị Mildred? Warrick chỉ nói với em là sẽ đi không lâu nhưng không nói lý do” Rowena bắt đầu cau mày. “Không thể tham chiến trong khoảng thời gian ngắn được.”

“Không, không phải một cuộc chiến, nhưng lại là cuộc thách đấu. Gilbert đã gửi lời thách đấu và Warrick đến đó giáp mặt”

Rowena tái người. “Lạy chúa, một trong 2 sẽ chết.”

Mildred nhắm mắt, giật mình trước nhận định đó. “Chắc chắn rồi”, cô nói một cách nôn nóng. “Nhưng trước tiên họ sẽ nhận ra nhau”

Rowena nghe rõ dù nàng không thể xóa hình ảnh Gilbert cao to thế nào, và hẳn cũng dùng gươm thiện nghệ ra sao, nhưng Warrick có thể chiến đấu khăng khái, còn Gilbert dường như là không. Cảm giác buồn nôn cuộn trong bụng nàng khi hình ảnh trong đầu trở thành cảnh Warrick... nằm trên nền đất... đầy máu...

Nàng bị đẩy ngồi vào chiếc ghế cạnh lò sưởi mà không biết sao có thể đến đó. Tay Mildred mát lạnh trên gò má nóng hổi của nàng. “Em bị bệnh sao vậy?” Cô lo lắng hỏi. “Thai hành sao?”

Rowena ngược lên với nỗi tuyệt vọng hiển hiện trong mắt nàng. ‘Em không muốn anh ấy chết’

‘Ah’, Mildred hiểu ra. Cô ngồi xuống chiếc ghế dài cạnh Rowena và nhanh nhẩu tiếp tục. “Tại sao lại là anh ta? Trước khi đi anh ta đã biết trước có bấy rồi. Có lẽ sẽ không có chiến đấu, ít nhất là giữa 2 người họ. Nhưng chị nghĩ em sẽ lo lắng nhiều nếu Warrick biết được em thực sự là ai. Khi anh ta nhìn thấy Gilbert sẽ nhận ra ngay hẳn ta là một trong những người đã bắt giữ mình ở Kirkborough và sẽ suy luận ra ngay. Chẳng lẽ không liên quan đến em nữa?’

“Không cùng một nguyên nhân. Em biết bây giờ anh ta sẽ không giết em, tối thiểu là không, vì tài sản của em.’ Nàng nói thêm kèm theo một nụ cười với vẻ đau khổ hơn là gượng gạo. ‘Anh ta sẽ tức giận, em sợ anh ta nghĩ là em lừa dối khi im lặng, nhưng sự thật em đã làm thế. Vì thế, có thể em phải bị giam trở lại.’

Nụ cười của Mildred càng đau khổ hơn. “Sẽ nhanh hơn em nghĩ đó, em yêu của chị.”

Rowena cau mày. “Sao chị nói thế?”

Mildred nhìn thoáng xung quanh để chắc chỉ còn lại họ. ‘Tiểu thư Beatrix đã nổi giận tam bành từ khi nghe tin sẽ được gả vào nhà Malduit. Nó rất căm tức Warrick và điều anh ta truyền lại cho con gái tốt nhất là khả năng báo thù. Nó định làm cho cha mình phải hối tiếc về hôn ước mà nó cho rằng không tương xứng và sẽ dùng em để trả đũa’

“Em?” Rowena mở to mắt, ‘Nhưng - nó có quyền sau khi Warrick đi khỏi sao?’

“Một ít, không phải là tất cả, nhưng nó đủ thông minh để dựa vào nó. Chị nghe lỏm được kế hoạch nó bàn với em gái mình vào đêm qua, rất mưu mô. Nó không biết em đã gây tội gì với Warrick đến nỗi phải là tù nhân ở đây, mà cũng không ai biết cả, nhưng trớ trêu thay, nó định dùng từ Warrick đã nói với nó là ăn trộm.”

Rowena nhắm mắt lại, vở lẽ. ‘Nó sẽ rêu rao em ăn trộm đồ của nó’

‘Ừ’, là nữ trang có giá trị nhất, đây chuyền bằng ngọc mà Warrick tặng cho nó. Melisant sẽ đứng ra làm chứng em là người cuối cùng lãng vãng

bên ngoài phòng chúng trước khi phát hiện bị mất đồ. Tiếp đó Beatrix sẽ ra lệnh lục soát phòng dệt cũng như phòng ngủ Warrick và trong lúc đó, nó sẽ lấy sợi dây chuyền ra khỏi chỗ giấu, rồi buộc tội em.’

‘Và tổng em vào ngục. Sẽ không sao cho đến khi Warrick trở về, nhưng anh ta sẽ tin lời nó. Anh ta chẳng thường gọi em là kẻ trộm đấy thôi, và sẽ trừng phạt em, thật nghiêm khắc, có lẽ bị đánh hay...’

‘Đừng lo lắng theo hướng đó, em à. Những gì sẽ làm với em trước khi Warrick trở về là điều Beatrix hi vọng làm anh ta đau kìa.’

Rowena cau mày. “Nhưng còn John Giffard...”

‘Ông ta sẽ không ở đó mà là cai ngục khác, một gã chuyên trục lợi trên đau khổ của người khác.’

Rowena điếng người. ‘Em.. em gặp hấn rồi.’

‘Vẫn còn chưa hết đâu em, Beatrix định sẽ để hấn ta tra khảo xem, em còn ăn trộm vật nào khác nữa. Em có biết tù nhân bị tra khảo thế nào trong tay hấn không?’

‘Tra tấn?’

‘Đúng vậy, ả phù thủy nhỏ đó còn muốn làm em sợ hãi và phải làm sao Warrick không còn muốn em trên giường nữa, nhưng độc ác hơn là em sẽ bị mất đứa con. Đó là cách nó nghĩ sẽ làm Warrick đau đớn vì nó biết – tất cả đều biết rõ anh ta mong ước một đứa con trai thế nào, dù cho có là một đứa con hoang.’

‘Em muốn bệnh quá.’

‘Không trách em được’ Mildred thông cảm.

‘Không, em thực sự đã bệnh’ Rồi Rowena chạy ra ngoài. Mildred chờ nàng trở lại cùng với một cái khăn ướt mát lạnh. Rowena cảm kích cầm lấy, rồi hỏi. ‘Còn bao lâu nữa thì cái bầy đó sẽ sập xuống em?’

‘Cho đến khi Beatrix sửa soạn ăn tối. Khi đó cô ta lấy cố muốn đeo sợi dây chuyền và phát hiện bị mất. nhưng em sẽ an toàn đi khỏi đây trước khi điều đó xảy ra. Chị đã chuẩn bị cho em một túi thực ăn và quần áo, một số thuộc về em, nhưng cũng có đồ của người hầu để em mặc khi chạy trốn. Chị giấu nó trong hầm rượu vì không biết sao em ra lâu vậy.’

‘Em ngủ quên.’

‘À, vậy kế hoạch của chúng ta có công hiệu chứ?’

‘Kế hoạch của chị, nhưng đúng vậy, nó dường như thế.’ Rowena cười đau khổ. ‘Giờ nó có nghĩa lý gì đâu.’

‘Không, nó sẽ có ý nghĩa khi Warrick trở về, nên em đừng đi xa. Có một khu rừng ở phía đông nơi này, đủ để dấu cả một đội quân. Hãy ở gần cánh rừng để chị có thể chỉ Warrick tìm em sau khi chị thuyết phục anh ta hiểu lý do em buộc phải trốn đi.’

‘Sao chị không đi với em Mildred?’

‘Chị dễ phát hiện lắm và như thế làm mọi người sẽ chú ý ngay đến sự vắng mặt của em, mà lẽ ra đến lúc Beatrix ra tay họ mới biết. Tốt hơn là em đi một mình, còn chị ở lại để kể cho Warrick nghe sự thật trước khi Beatrix đặt điều.’

‘Chị quên là anh ta không muốn nghe lời biện hộ từ ai trong chúng ta à?’ Rowena hạ thấp giọng. ‘Nếu em đi được thì tốt hơn là không trở lại nữa. Tures không xa nơi này’

‘Nhưng mất đến 3 hay 4 ngày đi bộ.’ Mildred kêu lên.

‘Nhưng người của mình ở đó sẽ giúp em hoặc sẽ che dấu cho đến khi em tìm ra cách cứu mẹ khỏi lâu đài Ambray.’

‘Rowena, em không thể nghĩ đến chuyện đi bộ một mình xa như thế được. Hãy tin Warrick. Cho anh ta thời gian, anh ta sẽ làm điều tốt nhất vì em. Chị cảm nhận thế.’

Rowena lắc đầu. ‘Em không có được sự tự tin của chị. Và giờ em nghĩ, em không muốn một người đàn ông đã sinh ra những đứa con độc ác đó nuôi dưỡng con mình.’

‘Lỗi sơ suất của anh ta, nhưng em nên nhớ rằng không đứa nào còn mẹ để dạy dỗ chúng cả, trong khi em thì có thể.’

‘Mildred, giờ không phải lúc để tranh luận chuyện này.’ Rowena sốt ruột cắt ngang. ‘Hãy chỉ cho em cách ra khỏi cổng’

Mildred rõ ràng bức bối chuyển đề tài khi cô giải thích cộc cằn. ‘Chỉ có một tên lính ở cửa sau, em phải lén qua trong lúc chị làm hấn phân tâm. Nhưng nếu em muốn trốn đi luôn thì hãy đợi trong rừng 1 ngày, không, tốt nhất là 2 ngày cho đến khi mọi chuyện tạm lắng. Chị sẽ theo em.’

Rowena ôm cô thật chặt. ‘Cám ơn chị’

‘Hãy cám ơn chị sau khi em thấy lời chị nói về Tures là ngu ngốc thế nào. ‘Mildred làu bàu.

CHƯƠNG XXXIV

Khu rừng không phải là nơi trú ẩn được mong chờ đối với 1 phụ nữ đơn độc, và tất nhiên cũng không khi từng âm thanh nhỏ nhất cũng tạo nên hình ảnh kẻ cướp hoặc kẻ giết người chỉ chực chồm lên nàng. Bầu trời đầy mây đe dọa đổ mưa trước khi trời tối, nên không có ánh trăng báo hiệu chuyển ngày, nhưng thời gian dài lê thê đối với Rowena. Mấy giờ liền nàng cố ngủ nhưng không thể, điều an ủi duy nhất cho nàng chỉ là trời không mưa.

Nàng không cảm thấy vui về gì dù trốn thoát thành công. Nền đất khô cứng không thể mang lại sự thoải mái thậm chí khi nàng đã trải tấm áo của người hầu lót lưng mà vẫn cảm thấy lạnh. Trước đó, nàng đã thay lại quần áo của mình như một chút xa xỉ dù chỉ đến sáng mai, nàng phải mặc lại đồ người hầu để nguy trang. Mào áo đầm vàng tươi cùng chiếc áo choàng đỏ trả nàng lại chính mình mà có lúc đã bị lung lay vì những lời đe dọa của lãnh chúa Fulkhurst.

Fulkhurst... nàng ước mình dám chờ cho đến khi gã trở về, nhưng nàng không có chút tự tin của Mildred về mối quan tâm của gã. Gã có thể không tàn bạo như ý nghĩ thoát đầu của nàng, nhưng gã vẫn có thể trả thù và trừng phạt độc ác, và nàng không nghi ngờ khả năng gã sẽ tin nàng ăn cắp lần thứ hai với sợi dây chuyền chết tiệt đó, việc nàng từng chung giường và đang mang thai không thể cản gã ban lệnh phạt như sẽ làm với bất cứ ai phạm tội đó.

Có khả năng gã sẽ tin nàng nếu nàng có cơ hội chứng minh vô tội. Thế nhưng điều đó là mong manh trước những gì gã sẽ biết về nàng mà không có gì hay ho qua Gilbert – và nàng cũng không sẵn sàng liều lĩnh nhận roi đòn hay thứ gì khác tệ hơn để Beatrix có thể trả thù gã.

Nàng phát hiện ra mình có vài suy nghĩ trả đũa vị tiểu thư trẻ con đó khi đã đẩy nàng vào một nơi ngoài vòng luật pháp hoang vắng thế này. Thân phận tiểu thư không bao giờ rời khỏi nhà mà không có toán quân hộ tống, còn các nữ hầu cũng có một hay 2 bảo vệ đi theo nếu như họ có việc ra

khỏi thành. Nhưng nàng hoàn toàn chỉ có một mình với một con dao găm bảo vệ mà Mildred đã bỏ vào túi đồ. Mildred cũng đã gói theo mấy cái áo đẹp của nàng để có thể bán lấy tiền thuê người bảo vệ nếu nàng có thể vào đến thị trấn, nhưng đó là trường hợp giả định bởi vẫn có khá nhiều điều không may có thể xảy ra cho nàng trong lúc này, nhất là khi nàng rời khỏi nơi ẩn nấp trong rừng.

Khi nghĩ đến những điều không hay ho đó, nàng liền hi vọng Beatrix de Chaville sẽ nhận quả báo cho những gì nó chủ mưu. Nếu Rowena chết trước khi nàng chấm dứt rủi ro này, có lẽ nàng sẽ quay lại ám ảnh Beatrix... đúng vậy, giờ nó là một cuộc báo thù rất xứng đáng. Warrick chắc thích ý nghĩ này và nó đặt lên môi nàng một nụ cười cho đến khi nàng cũng tìm được giấc ngủ một lúc sau đó. Dẫu vậy, những âm thanh trong rừng tiếp tục làm nàng không yên, làm nàng giật mình dậy mấy lần trong đêm, rồi nàng mở choàng mắt trong ánh sáng mờ mờ của ngày mới và một gã đàn ông đang đứng nhìn xuống.

Nàng ngồi bật dậy, hai bên thái dương đau buốt. Nhưng không phải là nằm mơ. Đôi chân vẫn ở đó bên cạnh nàng và tiếng ngựa đã đánh thức nàng. Nàng quay qua hướng những người khác đang xuống ngựa gần đó, gần một tá người sắp vây quanh nàng trong khoảnh khắc.

Nàng không đợi để biết họ là ai. Sau khi thần kinh hoạt động lại, nàng hoảng sợ, chớp lấy con dao giấu ở thắt lưng và chém đại về phía đôi chân cạnh nàng. Tên đàn ông rú lên nhưng bị chặn lại khi người của hắn vội nhảy tới bịt tay ngay miệng hắn. Rowena không nhìn thấy điều đó vì nàng đã bật dậy chạy sâu vào rừng nơi những con ngựa không thể đuổi theo nhanh. Nhưng những người lạ mặt thì có thể, 3 trong số đó đã đuổi theo, vừa cười vui với bài tập thể dục này và điều đó càng làm nàng sợ hơn bất cứ thứ gì khác. Nàng biết điều gì sẽ xảy ra khi đàn ông đuổi theo đàn bà trên cánh đồng hay trong rừng. Họ đều muốn có phần thưởng cho những nỗ lực của mình.

Nàng đã bị bắt kịp. Nàng có thể nghe thấy âm thanh bạo động từ tim mình, giờ thì nện trong tai nàng. Chúng bị những bộ giáp làm vướng víu vì nàng nghe thấy những tiếng leng keng, nhưng nàng cũng bị chiếc váy dài

cản trở và không thể xoay sở để nâng nó lên bằng một tay trong lúc chạy được. Nàng cố giữ thế vì nếu không may chiếc váy chết tiệt này sẽ làm nàng vấp. Rồi nó làm nàng vấp thiệt, ngón chân nàng giẫm lên mép váy lót đủ làm mất thăng bằng.

Con dao văng khỏi tay nàng khi nàng cố hết sức để khỏi ngã, nhưng nàng chỉ bị trượt vài bước rồi lấy lại thăng bằng. Không có thời gian để nghĩ đến chuyện tìm lại vũ khí, thay vào đó với 2 tay không, nàng có thể kéo cao hơn khi chạy. Dầu vậy, chút thuận lợi này lại đến quá trễ vì một tên đã đến đủ gần và chuẩn bị nhào vào nàng. Trước cảnh đó nàng vội nhảy lên, chỉ kịp vừa thoát khỏi tầm với. Hẳn chỉ có thể níu được áo choàng của nàng trước khi ngã đập mặt, nhưng như thế cũng giật nàng lại, làm nàng nằm dài dưới đất. Nếu dây áo choàng cột ngay cổ nàng chứ không phải ngang vai, có lẽ nàng đã bị gãy cổ. Sau mấy giây đầu nàng nghĩ mình bị gãy xương sườn với cú ngã quá đau.

Nhưng trước khi nàng nhận ra mình có thể vận động thì đã quá trễ.

2 tên còn lại đã chạy đến, thở hổn hển, một tên chặn trước nàng, tên còn lại ở phía sau. Tên chạy sát nàng đã gượng dậy trên 2 đầu gối, rất tức giận vì bị ngã đau nên đã giật chiếc áo choàng đang trên tay hẳn lần nữa.

Rowena bật ngửa trở lại, đầu nàng đập xuống đất, nhưng nàng không quá sợ hãi đến nỗi không thể đá vào tên trước mặt khi hẳn chồm tới, cũng như nàng không quên kêu lên. Tiếng hét của nàng làm chúng thay đổi ý định làm gì với nàng trước và điều chúng cần làm lúc này là chấm dứt tiếng ồn nàng gây ra. Vội vàng, chúng va vào nhau khi cổ rướn tới bịt miệng nàng. Nàng đánh vào một tay, đẩy cái khác ra xa, nhưng cái thứ 3 đã tát vào mặt nàng, rồi tính đánh thêm cái nữa nhưng cánh tay đó đã bị giữ lại.

‘Đợi đã, tao biết cô ta,’

‘Sao mà biết?’

“Lạy chúa, cô ta là tiểu thư của chúng ta”

Đi cùng câu nói sự ngạc nhiên cao độ, nhưng Rowena cảm thấy còn hơn thế. Tiểu thư của họ ư? Nàng nghĩ về Tures nhưng không nhận ra được gương mặt nào đang cuối nhìn nàng, song nàng nhớ được 1 người và than thầm trong bụng. Nhận định càng được xác nhận khi gương mặt thứ tư

chồm tới và một giọng nói hoài nghi mà nàng không bao giờ muốn nghe lại vang lên.

“Rowena?”

Hắn không đợi trả lời khi tiến thẳng đến chỗ nàng bị tấn công và khung cảnh trước mắt làm hắn kinh ngạc liền tung cú đấm vào một trong 3 tên lính đang vòng quanh đầu nàng. Sau đó gã anh kế kéo nàng dậy và ôm thật chặt chỉ đủ để nàng thở.

“Sao nàng đến đây được?”

Câu hỏi xuyên thủng suy nghĩ của nàng vốn đang trộn lẫn giữa sợ hãi và thất vọng. Nếu có ai đó tìm thấy nàng, tại sao lại là Gilbert chứ? Và nàng không biết nói gì với hắn, kể cả những gì đã thực sự xảy ra với nàng trong hơn tháng qua, từ lần cuối cùng gặp hắn. Nhưng có một điều có thể nói.

“Tôi đã bị bắt làm tù binh tại lâu đài Fulkhurst, nhưng cuối cùng cũng trốn được.”

“Hắn đã bắt được nàng sao? Ta điên với đau khổ trong khi hắn có nàng suốt thời gian qua?” Hắn đẩy nàng ra khi đặt câu hỏi, nhưng vẫn giữ nàng nhìn vào mặt để thấy nỗi hối tiếc nhường nào mà hắn cảm nhận. “Ta nghĩ nàng đã chết. Không ai ở Kirkborough cho ta biết Fulkhurst đã làm gì với nàng cả.”

Vẻ nghiêm túc trong mỗi bận tâm của hắn làm Rowena cảm nhận lạ lẫm mức độ căm ghét hắn ra sao.

“Tôi không ngạc nhiên,” nàng thận trọng trả lời. “Hắn đưa thẳng tôi vào ngục của hắn trước khi người hầu ở Kirkborough trông thấy.”

“Ngục của hắn!”, Gilbert gầm lên kinh ngạc. Người của hắn ra hiệu giảm âm lượng, nhưng hắn chỉ trừng mắt lại chúng rồi giữ nguyên tia nhìn trở lại Rowena.

“Hắn chắc bị điên, nàng không cho hắn biết mình là ai à?”

Nàng trừng mắt trở lại trước sự ngu ngốc của hắn. “Muốn tôi thú nhận tất cả trong khi người biết rõ là hắn muốn giết người và phá huỷ hết những gì thuộc về người hay sao? Mà hắn cũng đã lấy tài sản của tôi khi nó trong tay người rồi. Người nghĩ hắn sẽ không giết chết tôi để lấy những gì còn lại để

dàng hơn sao? Vì thế tôi không nói gì hơn ngoài điều hẳn đã nghĩ tôi chính là Phu nhân của Kirkburogh.”

Rồi nàng thêm thắt vào giả định ban đầu là Warrick đến Kirburough là để tìm hẳn.

‘Hẳn nhốt tôi vào ngục vì quá tức giận khi người không có ở đó để hẳn giết.’

Gilbert nhìn có vẻ biết tội, rồi nhận lỗi. ‘Ta xin lỗi, Rowena. Ta không nghĩ hẳn ta sẽ làm hại nàng, nếu không đâu để nàng lại đó, nhưng ta đã không suy nghĩ sáng suốt hôm đó.’

Khi nào hẳn nghĩ sáng suốt hoặc không có tham lam chiếm vị trí cao nhất trong đầu? Nàng muốn hỏi, nhưng hẳn đã dẫn nàng trở lại nơi nàng đã xuất phát, do đó nàng lái sang chuyện khác. “Người làm gì ở đây, Gilbert? Người không nghĩ bao vây pháo đài vững chắc nhất của hẳn chứ?”

‘Không, không phải thế, nhưng ta sẽ chiếm nó khi đêm xuống.’

Nàng dừng bước, chỉ chịu đi tiếp khi hẳn kéo nàng theo.

“Bằng cách nào?”

“Ta đã gửi lời thách đấu. nếu hẳn không ngu ngốc thì sẽ nghi ngờ có bấy mà đem theo nhiều quân.’ Hẳn ngừng lại để hỏi “Nàng có biết không? Hẳn mang theo bao nhiêu người?”

‘Tôi không thấy lúc hẳn đi’, nàng trả lời câu kính. “Tôi cũng chẳng có thời gian đâu để đếm bao nhiêu người còn lại khi tôi trốn cả.”

Gã thất vọng nhưng vẫn tiếp tục lôi nàng theo sau.

‘Không sao.’, cuối cùng gã cũng nói tiếp. ‘Hẳn ta phải đem theo phần lớn quân. Sao lại để chúng ở lại chứ, như nàng đã nói, Fulkhurst là pháo đài vững chắc nhất của hẳn, nên có thể chỉ một ít người ở lại canh giữ.’

“Vậy người nghĩ chiếm nó cách nào?”

Gã quay đầu lại cười với nàng. “Với vài người thôi.”

“Ah, tất nhiên rồi. Tôi thật ngu ngốc khi hỏi thế,”

Hẳn giật tay nàng cho thấy không thích giọng nhạo báng của nàng. “Ta định đến đó lúc trời tối với lí do kiểm nơi ở.”

“Họ có một ngôi làng, họ sẽ chỉ cho người.”, nàng nói trước.

“Không, nếu ta đang thi hành công vụ cho vua Stephen, ta mang thư có con dấu của nhà vua để làm chứng.”

“Thật chứ?”

“Chuyện gì?”

“Thi hành công vụ cho nhà vua?”

“Tất nhiên là không rồi.” hăn nóng nảy trả lời. “Nhưng thư là có thật. Ta đã may mắn tìm thấy nó, trên xác của một người.”

“Người đã giết người?”

Hăn dừng lại một lần nữa để căn nhắc nàng: “Sao nàng cứ phải gán chuyện xấu cho ta?”

“Không, chỉ những gì trong khả năng của người thôi.” Nàng cắt ngang.

Gã quắc mắt nhìn lại nàng.

“Có nhằm nhò gì khi ta làm thế? Nó cho ta cơ hội xâm nhập Fulkhurst. Nhưng có lẽ ta sẽ lấy cơ trả lại một tù nhân đã trốn thoát.” Hăn thêm vào một cách nham hiểm.

Nàng ước gì hăn làm thế. Nàng có thể cảnh báo những người trong lâu đài bấp chấp mình bị gì, chỉ cần cản trở càng lâu kế hoạch của Gilbert.

Hăn nghĩ có thể khuất phục được nàng bằng những lời đe dọa vì nàng không nói gì thêm cho đến khi đến chỗ người của hăn. Nàng nhận ra có vài người trong số đó đến từ Kirkborough, đó là những hiệp sĩ của Lyons mà lẽ ra phải phục tùng em trai của Godwine chứ không phải Gilbert.

Rowena điếng người khi nhận ra điều đó. Lạy chúa, họ đã không biết sao? Hoặc họ đã mù quáng đi theo Gilbert, khi niềm tin đặt sai chỗ. Hăn đã chiếm lấy Kirkborough nhờ Rowena vì Lyon đã yêu cầu họ chiến đấu cho Gilbert trước khi ông ta chết? Họ phải biết là Lyon đã chết, vì Gilbert đã nói hăn có trở lại Kirkborough sau khi pháo đài bị phá huỷ mà. Vậy phải chăng hôn ước của nàng đã trói buộc họ? Nhưng hôn ước đó không có hiệu lực khi Lyons chết trong đêm tân hôn. Dẫu vậy, ai biết được chứ ngoài nàng, Gilbert, Mildred và... Warrick. Gilbert chắc chắn không ngu dại nói ra, cũng như hăn sẽ mập mờ luôn về đứa bé đang hình thành...

Nàng tự hỏi sao hăn chưa đụng đến chuyện đó, nhưng nàng cũng thành linh nhận ra, Gilbert đã có thứ hăn muốn, quân đội của Lyons nhờ hôn ước

của nàng. Và giờ hẳn định tung cú đấm hạ gục Warrick, chiếm lấy pháo đài cũng như các con gái của gã. Gilbert gần thắng trong cuộc chiến giữa họ, còn nàng đã trao cho hắn cơ hội để thành công. Bởi vì hắn có thể sẽ hành động nhanh, khi Kirkborough không còn liên quan thì đứa bé cũng chẳng cần giữ.

Warrick... gã sẽ bị tàn phá. Gã sẽ nổi khùng vì giận dữ. Còn Gilbert sẽ ra điều kiện để thả con gã – gồm cả mạng sống của gã.

Nàng phải làm gì đó. Nàng không để tâm đến chuyện gì đã xảy đến cho Warrick, nhưng nàng nhớ tiếng cười của gã, niềm đam mê, và nụ hôn day dứt khi chia tay, và, chết tiệt gã đi, nàng đã quan tâm... ít ra là nàng không muốn thấy gã chết. Nàng cũng không muốn thấy Gilbert thắng cuộc chiến này.

Nàng muốn nói ra bí mật với những người của Lyons rằng họ không cần ở đây, hôn ước ràng buộc họ đến đây không bao giờ có giá trị. Nhưng nếu nàng làm thế, không nghi ngờ gì Gilbert sẽ đánh nàng bất tỉnh. Trong cơn giận hắn có thể giết nàng cũng nên. Nàng có thể làm gì được đây? Cảnh báo pháo đài, hay thuyết phục người của Lyons sao cho Gilbert không biết được? sự thật nàng nên làm cả hai điều vì nếu Gilbert mất người, hắn vẫn có thể chiếm Fulkhurst khi nơi đó đang thiếu người.

Tên lính nàng đã chém cùng với một người khác đã rời khỏi, dường như trở về nơi đóng quân. Rowena đợi cho đến khi Gilbert nhìn mình mới lướt mắt qua những người còn lại.

“Họ là lính của người à?”, nàng hỏi ngây thơ, ‘Hôn ước của tôi mang lại cho người hơn nhiều.’

Hắn không trách nàng về nhận định đó, dù không thích.

“Đừng có khờ thế. Quân ta phải ẩn sâu trong rừng này. Sau khi trời tối chúng sẽ tiến gần đến pháo đài và chờ ám hiệu của ta cho biết cổng thành được mở.”

“Đó là trường hợp nếu người vào trong được. Tội vẫn nghĩ người sẽ quay lại. Họ sẽ cẩn thận khi không có lãnh chúa của mình. Có lẽ hẳn ta cũng đã cảnh báo người của mình cẩn thận vì người đã nhử hẳn ra với trò bịp thách đấu. Hẳn sẽ không tin người, Fulkhurst rất thông minh”

“Nàng đang cố tình làm ta bực sao?”

“Chắc chắn rồi. Người nghĩ ta quên được những gì người đã ép ta làm sao?”

“Im miệng!”, hăn rít lên, dẫn nàng tránh ra xa không để người khác nghe thấy gã rít lên lần nữa. “Nếu nàng nhớ tốt thế thì cũng không quên ta vẫn còn giữ mẹ nàng.”

Không cần phải nói nhiều, Rowena gật đầu, cảm thấy nỗi buồn đè nặng. Điều gì đã làm nàng dám nghĩ mình có thể ngăn cản được thảm họa Gilbert định gây ra chứ? Với nàng, hăn luôn luôn biết cách chiến thắng, luôn biết nói gì để chống lại và đánh bại nàng hoàn toàn.

CHƯƠNG XXXV

Mặt trời chỉ ló dạng được một lúc vào sáng đó trước khi bị những đám mây đe dọa đổ mưa từ đêm qua nuốt chửng. Rowena ước trời mưa như trút. Tại sao không chứ? Nàng thực cảm thấy rất bất an khiến bụng nhộn nhạo. Sao những tên lính đang bảo vệ nàng không cảm thấy cùng cảm giác khổ sở vì khó chịu như vậy?

Chỉ còn lại 6 tên ngồi quanh nàng, trông chúng rất thoải mái và vô tư. Gilbert đã đi cùng với 2 tên khác đến một nơi thuận lợi hơn để thám thính pháo đài. Hẳn không cần phải ra lệnh cho những người còn lại canh giữ nàng bởi khi nhận ra nàng là tiểu thư nên hiển nhiên chúng phải bảo vệ nàng, cũng có nghĩa không để nàng ra đi một mình. Nhưng trốn chạy không là mục đích mới của nàng, mà là ngăn cản Gilbert chiếm Fulkhurst.

Với lời đe dọa của mình, hẳn cho nàng quá ít lựa chọn. Nếu Gilbert không chết, mẹ nàng sẽ phải trả giá cho những gì Rowena có thể thực hiện để phá hủy kế hoạch của hắn – trừ phi nàng làm gì đó không làm hắn nghi ngờ. Nhưng điều gì đây?

Tất nhiên, có thể nghĩ đến kế sách “rắn mất đầu”, nhưng nếu nàng có thể xoay sở giết chết Gilbert đi nữa thì ít nhất người của hắn cũng sẽ giết lại nàng, và nàng không muốn mình là vật hi sinh, nhất là cho gã đàn ông chỉ muốn trả thù nàng.

Nàng có thể nói ra Warrick là người đã bị bắt giữ tại Kirkborough, như thế sẽ làm Gilbert điên tiết và làm điều ngu ngốc như là thách đấu thực sự với Warrick, hay đuổi theo gã cũng nên... nàng đang mơ. Gilbert sẽ không bao giờ đưa mình vào chỗ nguy hiểm khi không biết Warrick mang theo bao nhiêu quân, cũng như lực lượng của hắn có nhiều hơn không. Nàng ước mình biết quân của hắn nhiều cỡ nào. Ở đây có nhiều người của Kirkborough, nhưng nàng biết Gilbert đã tính tuyển thêm quân bằng tài sản của Lyons. Liệu hắn có làm điều đó chưa?

Vẫn còn hi vọng cho nàng là Gilbert có thể sẽ bắt đầu lo lắng trước dự báo của nàng về khả năng có thể xảy ra khi hấn thử vào pháo đài. Nếu một vài nghi ngờ bèn rã thì nó sẽ phát triển trong ngày hôm nay. Thực tế, hấn có thể ngừng cho rằng kế hoạch ban đầu sẽ không bị thất bại. Sau đó hấn có thể nhớ đến lời chế nhạo nàng và nghĩ nghiêm túc đến chuyện lợi dụng nàng để lọt qua cổng. Nếu thế thì nàng sẽ có thời gian để báo động vì hấn đã cho nàng biết thời điểm quân của hấn có thể tấn công, nên nàng chắc hấn sẽ không khống chế cổng pháo đài ngay. Nàng có thể sẽ bị đưa thẳng vào nhà giam, nhưng điều đó giúp nàng tránh khỏi Gilbert, và có thể tố cáo hấn là ai và hấn sẽ không biết chính nàng đã phản bội lại hấn.

Đúng, hấn sẽ lợi dụng nàng nếu hấn đã bắt đầu lưỡng lự, và hấn sẽ làm thế mà không nghi ngờ rằng nàng muốn giúp gã đàn ông đã bắt giam nàng. Hấn biết nàng căm thù hấn, nhưng cũng nghĩ nàng căm ghét Warrick nhiều hơn.

Nàng bắt đầu thấy dễ chịu hơn... cho đến khi nhớ những gì chờ đợi mình trong nhà giam của Fulkhurst. Liệu Beatrix có diễn kịch trước khi nó biết Rowena đã trốn thoát? Nếu chưa, nó không thể buộc tội nàng được, có lẽ nó nghĩ chẳng có ích gì khi Rowena đã trốn thoát. Và kẻ thù lớn nhất của Warrick có thể trong tay nàng, đặc biệt nếu Rowena cuối cùng cũng thành công bắt giữ Gilbert. Nàng sẽ không bị bắt giam và mọi người sẽ biết ơn nàng... không, nàng lại mơ mộng rồi. Nhưng ít ra điều đó có thể làm cho người cai ngục đắn đo về khả năng ngược đãi nàng... cho đến khi Warrick trở về và xét xử chuyện nàng tẩu thoát. Nhưng với giả thuyết chào đón là lời buộc tội ăn cắp thì...

Nàng nhận ra, mình không thể làm gì được. Nàng phải đối mặt với những gì đang đợi trong pháo đài, nếu Gilbert quyết định lợi dụng nàng. Rồi nàng bắt đầu quan sát những người đang ở quanh mình lần nữa, tự hỏi lại có bỏ sót điều gì để nàng có thể dựa vào để nói họ nên ránh xa yêu cầu của Gilbert, nhưng không làm họ chống đối lại hấn vì như thế sẽ đặt nàng vào vòng xoáy tức giận và trả thù của hấn.

Trong số 6 người này, nàng chỉ chắc có 2 đến từ Kirkborough, dù có thể là tất cả bọn họ. Nhưng chắc chắn là không. Gilbert luôn muốn để nhiều

người hẳn tin tưởng hơn ở lại trong lúc vắng mặt. nếu nàng có thể nói chuyện với 1 trong 2 hiệp sĩ Kirkborough mà người của Gilbert không nghe thấy thì...

Khi một trong số đó đề cập đến giờ ăn, Rowena mới để ý mình đang đói. Nàng phớt lờ thức ăn trong túi và đứng dậy một cách tự nhiên tránh xa một khoảng. Nàng nghĩ họ sẽ chia phần cho mình và hi vọng một trong 2 người nàng muốn nói chuyện sẽ mang thức ăn đến. Tuy nhiên, như thường lệ, may mắn không đứng về phía nàng. Nàng không biết gã mang đến cho nàng miếng thịt hươu lạnh lẽo cùng miếng bánh mì khô khốc là ai, nhưng chỉ cần giả vờ hỏi tên hẳn là nàng chắc đó là người của Ambray.

Nàng cảm ơn nhưng từ chối thức ăn vì nàng không đói, dù bụng nàng đang chống đói. Sau đó, nàng đợi chúng ăn xong và ngồi nghỉ trở lại, thêm một lúc nữa để chắc Gilbert không trở lại để ăn uống. Cuối cùng nàng nhìn thẳng vào một trong những gã thuộc Kirkborough và thú nhận mình sau cùng cũng thấy đói.

Anh ta lật đật đi lấy thức ăn ở chỗ của mình cho nàng, và sau khi nói cảm ơn, nàng nhanh chóng thêm vào. ‘Tôi ngạc nhiên sao anh lại ở đây tham gia vào việc chẳng phải của mình, trong một kế hoạch tất sẽ thất bại này’ Rồi nàng liều lĩnh đoán. ‘Mà chắc anh chẳng được trả công.’

Anh ta không phủ nhận khi trả lời. ‘Tôi đã thề trung thành với Kirkborough, và lãnh chúa Gilbert...’

‘Không cần phải ở đây, tôi cũng thế.’ Nàng nói ra trước khi mất tinh thần. Nhưng rồi nàng giả bộ ngạc nhiên.

‘Nhưng tôi chắc anh biết thế. Không có hôn nhân của tôi với Lãnh chúa Godwine, em trai của ông ta sẽ thừa kế tất cả. Tước hiệu Lãnh chúa Kirkborough và tất cả những gì còn lại giờ thuộc về em trai ông ta và tất nhiên rất cần người để tái thiết pháo đài. Thú thật, tôi không hiểu tại sao đàn ông lại thích chiến tranh đến vậy, nhưng rõ ràng, anh bị bắt buộc, anh không nên ở đây thay vì ở một nơi khác.’

Anh ta không nói gì trong 1 lúc. Rõ ràng, dường như không thể nói. Rồi anh ta nhìn nàng cau mày y như Warrick.

‘Sao cô lại nói với tôi điều này, phu nhân?’

Nhớ đến Warrick nàng trả lời.

“Tôi không muốn chết, nhưng anh trai kế của tôi sẽ không nghe tôi. Anh ta bị ám ảnh phải giết chết Fulkhurst, và chẳng nghi ngờ gì Fulkhurst cũng đã thề giết anh ta luôn. Nhưng Gilbert không biết rõ kẻ thù của mình như tôi vì tôi từng là tù nhân của hắn. Ta có thể dễ dàng chiếm pháo đài của hắn nhưng sẽ không bao giờ sống sót rời khỏi đó. Tôi cũng thế vì Gilbert sẽ áp giải tôi trở lại đó.”

‘Lời của cô chẳng đúng được, phu nhân. Chúng ta sẽ có con tin, những đứa con của hắn.’

“Anh nghĩ điều đó gây áp lực được với con người hung bạo đó à? Đó là điều tôi không thể làm cho Gilbert hiểu, đó là lí do anh ta sẽ không nghe lời tôi. Kế hoạch của anh ta là tốt...khi chống lại những lãnh chúa khác. Nhưng Lãnh chúa này không quan tâm đến các con gái của mình hoặc bất cứ người nào khác. Hắn ta sẽ hi sinh chúng cũng như những người khác mà không chút hối tiếc. Hắn sẽ bao vây trở lại mà không cần điều khoản nào cả, không thương lượng nào được chấp nhận. Những gì hắn ta muốn chỉ là trả thù bất cứ ai dám xúc phạm hắn.”

“Nếu cô sai thì sao?”

“VẬY nếu tôi đúng thì sao, chàng trai”, thật không dễ để kìm nén sự tức giận trong giọng nàng. “Anh có chắc sẽ mạo hiểm?”

“Cô muốn tôi chống lại anh trai mình sao?” Anh ta kinh ngạc hỏi.

Nàng bó tay, còn những người khác đang nhìn chăm chăm lại chỗ họ, tự hỏi họ đang nói chuyện gì. Tại sao tên này có vẻ cứng đầu và ngu ngốc thế? Nàng cần một người nhát gan. “Gilbert cũng sẽ không nghe lời của anh đâu vì những gì anh nói với anh ta là những gì tôi đã cảnh báo anh. Có vẻ anh ta sẽ đánh anh cũng nên”

Rồi nàng thở dài như thể cam chịu. “Tôi xin lỗi, tôi không nên nói ra sự sợ hãi của mình, nhưng tôi nghĩ anh có thể cứu mình và những người bạn ở các nơi đóng quân khác vì lẽ ra các anh không phải ở đây, không phải tham chiến. Tôi đã nghĩ nhờ anh cho tôi theo nếu anh đủ thông minh để đi khỏi, nhưng tôi thấy rằng anh không thể giúp được. Những người của Gilbert sẽ

cản lại. Có lẽ tôi tiếp tục xin Gilbert cho tôi về Ambray trước khi anh ta vào pháo đài. Tôi sẽ làm vậy thôi.”

Nàng quay người lại, thậm chí cầu nguyện anh ta không nói gì với những người khác, chỉ ít là với những người của Gilbert. Khi nàng can đảm nhìn lướt xung quanh một lần nữa, nàng thấy anh chỉ nói chuyện với gã hiệp sĩ Kirkborough khác – rất nghiêm túc.

Cuối cùng nàng cũng có chút may mắn rồi sao? Nếu 2 người đó có thể tìm cách trở lại nơi đóng quân khác và cảnh báo những người Kirkborough ở đó, thì có lẽ toán quân sẽ giải tán. Nếu nó xảy ra kịp lúc, Gilbert sẽ bị báo động và có thể từ bỏ kế hoạch. Hẳn có thể nguyên rủa những kẻ đào tẩu là nhát gan chỉ biết mua bán bò, nhưng hẳn có thể làm được gì chứ? Hẳn biết mình không có quyền dùng quân của Lyons. Nàng sẽ nhắc nhở hẳn điều đó nếu cần thiết... không, nàng không thể làm vậy, hoặc gã có thể hỏi nàng nguyên nhân đào ngũ của họ.

Nàng có thể thú nhận rằng mình vô tình nói về Fulkhurst chính là người độc ác nhất phương bắc, và tên đó sợ đến trắng bệch người ra. Sau đó nàng sẽ vờ hỏi Gilbert có cảnh báo người của mình về danh tiếng hung tàn của Fulkhurst chưa, điều mà rõ ràng họ đã nghe ở miền nam Kirkborough nhưng chưa kịp kết nối thông tin. Như vậy có vẻ nàng có lỗi, nhưng chỉ là vô tình, vì thế Gilbert sẽ không đổ thừa cho nàng nhiều... nàng hi vọng.

Dù sao đi nữa hẳn không thể đuổi theo những người đào ngũ mà khiêu khích họ nhát gan và không chiến đấu cho hă. Hẳn sẽ phải vạch lại kế hoạch để gầy dựng lại quân đội, và bất hạnh thay, hẳn lại có nàng để làm điều đó. Ngay khi hẳn biết thế hẳn sẽ không quá tức giận, nhưng khi đó nàng cũng sẽ bị canh giữ nghiêm ngặt hơn. Lạy chúa, không có lối thoát cho bi kịch của chính nàng sao?

Tuy nhiên, tên hiệp sĩ nàng đã nói chuyện vẫn chưa rời đi. Nàng thoát nghĩ anh ta còn chưa tin lắm vào tình trạng hiện thời. Nhưng khi một trong những tên đi theo Gilbert hồi sáng quay về cảnh báo có vài toán quân rời khỏi pháo đài, dường như là tìm kiếm Rowena, nàng xuôi theo chiều hướng đó. Dù cho nàng có là một người hầu bỏ trốn hay một tù nhân vượt ngục đi nữa thì cảnh vệ trong pháo đài cũng phải tìm ra nàng nếu không muốn đối

đầu với cơn thịnh nộ của Warrick. Thế nhưng, cuộc truy quét của họ không là điều Gilbert muốn mà trái lại làm kế hoạch của hắn nguy hiểm hơn.

Sẽ có một tên được cử đi cảnh báo trại quân khác phòng trường hợp toán quân tìm người của Fulkhurst tiến sâu vào rừng. Nếu bị phát hiện, họ phải bắt người, không để tin tức trở về pháo đài. Cả 2 hiệp sĩ của Kirkborough đều hăng hái xung phong đi với gợi ý có thể hỗ trợ nhau nếu đụng độ quân của Fulkhurst.

Và điều đó làm Rowena không thể giữ được nụ cười.

CHƯƠNG XXXVI

Buổi trưa trôi qua chậm chạp với lo âu. Rowena vẽ trong đầu không biết bao nhiêu cảnh có thể sẽ xảy ra, nhưng hiện thực là nếu đội quân khác ở vùng kế bên, thì một trong những người của Gilbert đã phải trở lại trước giờ này để thông báo rằng những người Kirkborough đang đào ngũ... trừ phi không họ đã không làm thế.

Tất nhiên, có thể thế lắm. 2 tên đã rời khỏi đây có thể không màng giải cứu đồng đội của mình khỏi cái chết được báo trước mà quyết định tự cứu mình thôi. Hoặc giả nàng đã hiểu sai sự hăng hái lên đường của họ với mơ tưởng. Như thế thì khi anh ta nói chuyện với người của mình là không phải điều nàng đã nói. Cuộc trò chuyện nghiêm túc giữa họ hoàn toàn là về điều gì khác, những lời của nàng không được nhắc đến vì nó bắt nguồn từ một phụ nữ đang hoảng sợ.

Nàng chắc không tinh táo khi nghĩ rằng chỉ một vài lời của mình có thể làm hoang mang một đạo quân... không, nàng không hi vọng làm họ hoang mang, chỉ muốn cho họ thấy họ không liên can gì đến cuộc chiến này và không đáng bị trả giá khi tham gia và tốt hơn là trở về phục vụ đúng lãnh chúa của mình. Không có ích gì cho nàng.

Vì trời vẫn đe dọa đổ mưa nên không thể nói đã tối hay chưa. Thành linh có tiếng động và đó là Gilbert đang gây lạo xạo giữa rừng cây trong niềm phấn kích làm con ngựa tội nghiệp của hắn hét đau đớn lúc dừng lại. Hắn dường như không để ý quân số ở lại đã bị giảm xuống, nhưng có lẽ hắn không định sử dụng chúng. Sau đó, có thêm nhiều người chạy đến cùng hắn, cơ hội hiếm hoi hắn muốn có để qua lọt công pháo đài không còn là mối bận tâm.

Hắn không xuống ngựa, chỉ xác định chỗ Rowena rồi giơ tay ra cho nàng. “Ta quyết định sẽ nói đã tìm thấy nàng trên đường đi, không người hộ tống và khi nàng không cho biết ra đi từ đâu, ta buộc phải mang nàng theo. Ta hi vọng chúng sẽ giữ lấy nàng, vì nhiệm vụ ta làm cho nhà vua là

cấp bách, không thể bị trì trệ, thậm chí dù có là một tiểu thư thành lĩnh xuất hiện.” Rồi hần cười toe toét khi hỏi nàng. “Nàng nghĩ sao, chúng sẽ chịu làm ta nhẹ gánh về nàng chứ?”

“Vì chúng có thể bị đuổi hoặc bị phạt nặng cho lỗi để tôi trốn thoát nên tôi không nghi ngờ gì cầu kéo sẽ được thả xuống.”

Nàng nói với một giọng đơan chắc hết sức có thể, như là nàng rất khinh bỉ ý nghĩ đó. Nó có công hiệu vì hần cười giòn.

‘Đừng khó chịu, Rowena. Nàng chỉ cần chịu đựng nhà giam chỉ vài giờ thôi, rồi sẽ không bao giờ vào đó nữa. Chẳng lẽ nó không đáng cho sự sụp đổ của Fulkhurst, sau những gì hần đã làm với nàng sao?’

Nàng không nên trả lời hần. Những gì Warrick làm với nàng ngang với những gì Gilbert đã gây ra cho nàng. Một người nàng không thể trách quá nhiều. Người còn lại nàng sẽ trách trọn đời.

‘Nếu người thành công với kế hoạch của mình, Gilbert, người sẽ sớm thấy hình phạt tù của tôi đáng giá cỡ nào.’

Vì hần nghĩ sẽ nhận câu đối đáp như thế từ nàng nên không thấy bực mình. Không điều gì làm hần mất hứng lúc này khi gần được tận hưởng hương vị chiến thắng. Nhưng vẻ cáu kỉnh của Rowena không hần là giả vờ. Nàng mừng vì gieo mầm nghi ngờ có kết quả, nàng có thể làm hỏng kế hoạch của Gilbert và làm hần bị bắt bấp chấp nàng phải gánh chịu hậu quả gì. Nhưng nàng mong một kế hoạch khác của mình cũng có hiệu quả luôn, do đó nàng không phải kết thúc trong tay Warrick như viễn cảnh này. Kế hoạch đó sẽ để nàng lại với Gilbert, nhưng trước khi hần có thể tìm thấy công dụng mới từ nàng thì nàng sẽ tìm ra cách thoát khỏi hần cùng những lời đe dọa.

Nhưng phải chờ xem chuyện gì tới đã. Nàng cố nhìn sâu vào rừng trước khi lên đường, nhưng không có dấu hiệu nào cho thấy người của hần đến báo bị mất quân, thêm 3 lần nàng nhìn lại. Vẫn còn 1 lần nữa. Nhưng tất cả im lặng sau lưng họ.

Rồi cũng đã đến trước cổng của Fulkhurst, và Gilbert nói to tên giả, chức vụ như người đưa tin của Vua Stephen cùng câu chuyện thêu dệt về việc tìm thấy Rowena trên đường đi. Nàng không thềm nghe lại chuyện đó lần

thứ 2, cũng không nhìn lên từ nơi đang đứng sau lưng Gilbert, có lẽ vì thế mấy tên bảo vệ không nhận ra nàng. Nàng không cảm thấy giống như đang được giúp đỡ chút nào. Nàng đứng đó, phải làm chuyện bị ép buộc. Nhưng càng ngày nàng càng phần nộ với những điều bị bắt buộc.

Nàng nhìn lại phía sau lần cuối, và ở đó... phải chăng là người của Gilbert đang chạy về hướng họ? Và đang chậm dần khi anh ta nhìn thấy họ trước pháo đài chăng? Có phải những hiệp sĩ của Kirkborough đó chờ cho đến khi gần tối mới tiến hành? Họ rất thông minh. Trời tối, Gilbert sẽ không thể đuổi theo. Hẳn sẽ ở bên trong pháo đài, chờ quân của mình không bao giờ xuất hiện và đó là nhờ lời thêm thắt của nàng trên danh tiếng hung bạo của Warrick. Nhưng chiến lược đó tốt cho họ lại quá trễ để giúp nàng.

Tên đó đã quay vòng lại cho thấy cùng kết luận. Đã quá trễ để báo hiệu cho Gilbert, nhưng có lẽ anh ta cảm thấy cũng chẳng liên quan gì và có lẽ Gilbert vẫn còn đủ người phục vụ cho mục đích của mình... nhưng không phải cho nàng.

Rowena định nói với Gilbert điều nàng nghi ngờ thì lính canh pháo đài nói vọng xuống.

“Chờ đó. Lãnh chúa của ta sẽ tự đi lấy cô gái đó cho người”

Rowena cau mày tự hỏi họ đang diễn trò gì. Nhưng Gilbert nhìn về hướng bọn lính canh đang nhìn và nguyên rủa. Rồi nàng cũng nghe thấy, âm thanh không thể lầm lẫn của tiếng ngựa đang tiến đến, và nàng nhìn lại mình. Đích thực lão rồng đã trở về. Trong ánh sáng cuối cùng của ngày, đoàn quân không dễ dàng nhận thấy, nhưng nàng không nghi ngờ chính là gã. Gilbert cũng thế.

Hắn vẫn đang chửi rủa dù không đủ lớn cho những tên gác cửa nghe thấy.

‘Chết tiệt, hẳn không thể đến Gilly Field và trở về nhanh vậy. Không thể nào!’

“Vậy hẳn đã thay đổi ý định”

Giọng nàng làm hắn nhớ đến nàng cũng như lấy lại niềm tin nhanh. “Đừng lo.” Hắn bảo nàng. “Chỉ phải thay đổi kế hoạch thành bao vây thôi.

Quân của ta vẫn nhiều hơn hẳn, và ta sẽ trở lại ngay trong đêm nay. May mắn là ta chưa kịp đề nghị ngủ lại, và giờ ta phải xin kiếu lên đường ngay.”

Hắn không thể làm những gì đã nói.

“Người định ở lại và chào hỏi hẳn ư?” nàng nghi ngờ hỏi.

“Tại sao không? Hắn chưa bao giờ thấy ta đủ gần hoặc khi không có nón giáp.” Gilbert cười khẫn. ‘Sẽ có chuyện hài cho hẳn vì chắc chắn ta sẽ trở lại cho hẳn thấy.’

Đến đó thì Rowena không thể nhịn được. Hoàn toàn không có mục đích nào, ngoài cảm giác sáng khoái khi là người đập tan sự tự tin của hẳn. “Tôi không muốn phải nói ra vào lúc này, Gilbert, nhưng hẳn ta sẽ nhận ra người. Hắn chỉ biết người là anh kế của tôi chứ không biết d’Ambray. Nhưng dù vậy, người vẫn là người mà hẳn muốn giết, vì người là người đã xích hẳn vào giường ở Kirkborough. Chuyện hài ư, anh trai, dành cho cả 2.’

“Quái quỷ, nàng nói dối.” gã hét lên. “Ta không thể có hẳn trong tay mà không biết gì sao. Và hẳn không thể có quân nếu bị xích vào giường.”

Vì lợi ích của mình, Rowena chỉnh sửa sự thật. “Đúng là quân của hẳn, nhưng không phải hẳn chỉ huy. Chúng đến Kirkborough không phải tìm người, Gilbert, mà là hẳn. Và ngay lúc họ cứu hẳn thoát, hẳn liền tống tôi vào ngục ngay. Hắn định làm tôi phải đau khổ suốt quãng đời còn lại vì những gì đã làm với hẳn. Hắn muốn người chết. Người có thể không tin, nhưng có thể tự mình nhận ra hẳn nếu ở lại chào hỏi, sẽ không sai đâu.”

‘Đủ rồi.’ Hắn gầm gừ khi nắm lấy tay nàng và đẩy nàng xuống ngựa.

“Người làm gì vậy?” Nàng hỏi, rất giận dữ, vì nàng đã biết.

“Bọn trong pháo đài biết đó là nàng. Nếu ta mang nàng theo, chúng sẽ đuổi theo ta. Vậy hãy nói nhiệm vụ của ta rất gấp, không thể đợi được. Và đừng sợ. Yêu cầu đầu tiên của ta khi trở lại là giải thoát nàng.”

Hắn không cho nàng cơ hội trả lời mà phi ngựa đi mất, người của hẳn vội theo sau, và vì trời đã tối nên bóng dáng chúng biến mất nhanh chóng. Đoàn quân đang tiến tới cũng chưa thấy dù âm thanh đã lớn dần.

Rowena chột tự hỏi sao nàng chỉ đứng đó và chờ đợi, thay vào đó nàng có thể dễ dàng trượt xuống đường hào mà không ai nhìn thấy. Nàng có thể

trốn dưới cầu kéo khi nó được hạ xuống rồi sau đó sẽ trốn thoát. Như thế, mọi người sẽ cho rằng nàng đã bị đoàn người của Gilbert mang theo, và điều đó dẫn đến một cuộc rượt đuổi với Warrick dẫn đầu. Còn Gilbert đang hướng về đoàn quân của hắn... hay chỗ quân còn lại. Tất nhiên, Warrick không để hắn yên, kể cả những người còn lại. Nhưng nàng đã ngu ngốc vẫn đứng đó khi con ngựa đầu tiên hiện ra từ trong bóng tối rồi dừng lại bên nàng.

Những ngọn đuốc đã được thắp lên bên tường ngoài, dù không cho nhiều ánh sáng nhưng đủ rọi xuống đường hào. Vì thế sau cùng nàng cũng có thể nhìn thấy mình từ trên mặt nước. Điều đó làm nàng muốn bật cười, nhưng nàng không làm thế vì chính là Warrick đang ngồi trên lưng ngựa ngó xuống nàng.

CHƯƠNG XXXVII

“Nguyên do gì nàng ra đây chờ ta, nha đầu, thay vì ở nơi nàng thuộc về?”

“Tôi đã trốn thoát.” Rowena trả lời thẳng.

“Thật sao?” Chết nghi ngờ cũng như nụ cười của Warrick cho nàng biết gã không tin nàng. Tốt thôi. Nàng sẽ không nói nhiều nếu gã nghĩ câu chuyện khó tin nàng thêu dệt để làm vui... chỉ đủ lâu cho đến khi nàng để lộ những từ mà chắc chắn làm gã nổi giận.

Vì thế nàng nhún vai, thờ dãi. “Ôi trời, tôi không đủ cao quý để ở đây nhận lấy trách nhiệm không phải của mình. Tôi phải trốn, nếu không đem qua tôi đã phải vào ngục của ngài rồi.”

‘Ah’, gã nói như thể điều đó đã giải thích tất cả. ‘Nàng sợ cái nơi mà theo lời nàng ‘khá là thoải mái;’

Gã nhớ những gì nàng đã nói với tiểu thư Isabella sao?

“Đó không phải là lần này”, nàng trả lời chua xót, sau đó vội trở lại chất giọng lãnh đạm. “Tôi muốn nói với ngài sự thật, tôi sẽ không trở lại nếu không gặp một tên lãnh chúa đê tiện nhất muốn lợi dụng tôi để tiến vào Fulhurst rồi chiếm lấy nơi này.”

Khi điều đó không làm nhúc nhích một cọng chân mày nào, nàng thấy đủ bực bội để đặt lên sự vô tâm đó một quả cân bự hơn.

“Như tôi đã nói, đó là cái cớ để vào Fulhurst rồi tiến hành bao vây. Mặt khác, tôi có lẽ đã làm phân tán đội quân đang chờ trong khu rừng kia với một chút sự thật. Tôi không thể chắc chắn, ngài biết không, nhưng tôi đã giải thích với một trong những hiệp sĩ ở đó là tôi biết vị lãnh chúa mà anh ta cùng người của mình đang theo không có quyền đối với phụng sự của họ, và họ nên trở về đúng với chủ của mình. Tôi e là đã dựng nên hình ảnh không tốt về ngài nhưng đó là một cơ hội để làm họ sợ phòng trường hợp khả năng đầu không hiệu quả.”

“Ta miễn thứ cho tất cả lời thêu dệt với danh tiếng của ta”

“Phải thế thôi.” Nàng làu bàu.

Gã cười với nàng. “Nói xem nàng diễn màn trốn thoát thế nào”

“Không dễ chút nào.” Nàng nói nhanh, rất nhanh, vì gã cười to, vẫn còn hứng thú vì đang được làm cho “thích thú”.

“Nếu ta nghĩ nó dễ,” gã nhẹ nhàng nói, “Ta sẽ tự nhốt nàng trở lại nhà giam cho an toàn, nhưng ta sẽ thăm nàng... thường xuyên”

Khả năng gã không đùa chằm dứt nỗ lực “làm vui” gã.

“Ngài trở về đúng lúc để cứu pháo đài cũng như cả gia đình của mình. Tôi đã cố gắng, nhưng không có điều gì đảm bảo người của ngài sẽ tin tôi khi cho họ biết rằng tên mang danh nhà vua vừa đi khỏi chỉ là giả dạng, vì đó là mưu kế để hãn mở cổng pháo đài cho quân của mình tấn công đêm nay. Nếu ngài trở về trễ hơn, ngài sẽ thấy hãn đã chiếm tất cả, còn con gái của ngài sẽ là con tin cho hãn thương lượng và tất nhiên hãn sẽ yêu cầu mạng sống của ngài.

Tất cả thích thú rời bỏ gã trước khi nàng nói hết, sự thật, mặt gã giờ tối sầm lại.

“Sao ta không còn cảm thấy nàng có ý đùa nữa?”

“Vì tôi không đùa, tôi cũng đã không đùa. Tất cả là sự thật, Warrick. Ngài sẽ tìm thấy chứng cứ về đoàn quân đó trong khu rừng ở phía đông, nếu không có quân đó... nếu chúng không bao vây ngài đêm nay. Tên lãnh chúa đê tiện đó ư? Hãn... Hãn là anh kế của tôi. Hãn đến đây vì muốn trả thù ngài đã hủy diệt Kirkborough. Ngài hiểu là trả thù mà, phải không?”

Không trả lời, Warrick nghiêng người và kéo mạnh nàng lên ngựa gã. Tay gã đang ôm nàng phía trước siết sâu vào da thịt nàng khi kết luận. “Và nàng đã giúp hãn.”

“Tôi đã phản bội hãn.”

“Nàng nghĩ ta sẽ tin à?” Gã hỏi một cách gay gắt. “Anh trai ruột của nàng ư?”

“Không chung dòng máu và khinh miệt đến nỗi tôi muốn giết hãn và sẽ làm thế nếu có cơ hội”

“Vậy hãy để ta làm thay nàng” gã gợi ý rất cân nhắc dù giọng nói vẫn còn lạnh lùng. “Hãy nói nơi có thể tìm thấy hãn”

Phải chăng đã đến lúc nói hết sự thật? Không, gã đã quá đủ tức giận để nghe thêm. Nàng lắc đầu từ chối. “Ngài đã có quá nhiều, hơn cả đủ từ tôi rồi. Giờ ngài cũng sẽ trả thù tôi luôn chứ? Để gì không.”

Gã quắc mắt trước câu trả lời đó. Gã thậm chí đã lắc cả người nàng, nhưng nàng vẫn không chịu đưa ra thông tin gã cần. Sau cùng, gã lâm bầm rồi thả nàng ra. Nàng phải níu lấy ngực gã để ngồi yên. Rồi cầu kéo được thả xuống làm nàng hoảng hốt, và con ngựa di chuyển bên dưới nàng. Đó là lúc nàng nhận ra đã hết thời gian kể phần còn lại mà sẽ nhanh có người kể gã nghe... nhưng sẽ là điều bất lợi đối với nàng.

“Ngài không hỏi sao tôi lẽ ra tôi bị nhốt vào ngục ư, thưa lãnh chúa”

“Nàng còn điều gì để thú tội nữa à?”

Nàng cau mày trước câu nạt đó. “Không phải là thú tội mà là sự thật tôi biết được. Tôi đã bị buộc tội ăn cắp một vật có giá trị lớn của một tiểu thư trong lâu đài vào hôm qua. Nó sẽ được tìm thấy trong phòng của ngài là bằng chứng tôi phạm tội. Đó cũng là cái cớ tra khảo tôi về những vụ trộm khác và tôi sẽ chẳng còn gì quyền rũ nữa khi ngài trở về... và nỗi đau từ cuộc thẩm vấn đó sẽ làm tôi mất đứa bé. Tôi không thể chịu đau khổ với chuyện mình vô tội, vì thế tôi trốn đi trước khi bị buộc tội.”

“Còn nếu nàng có tội, thì nàng đang thú nhận để được giảm tội.”

“Nhưng tôi không có. Mildred là người nghe được chuyện này và cảnh báo tôi. Ngài có thể hỏi chị ấy.”

“Nàng nghĩ ta không biết cô ấy sẽ nói dối giùm nàng sao? Tốt nhất là nàng nên chứng minh được sự vô tội của mình”

“Giờ ngài đã biết vì sao tôi trốn đi rồi chứ?” nàng cay đắng nói. “Tôi không thể tự làm được những gì tôi mới nói với ngài. Chính ngài sẽ chứng minh được tôi là kẻ nói dối... rồi trừng phạt tôi nghiêm khắc nhất với khung hình phạt dành cho tội đó.”

Nàng cảm thấy gã cứng người trước những lời đó.

“Chết tiệt nàng, nha đầu, nàng đã làm gì chuốc oán với người đó?

Rowena nhói tim. Câu hỏi đã nói gã tin nàng... hoặc là muốn thế.

“Tôi không làm gì cả.” Nàng nói đơn giản.

“Tôi không phải là người cô ta muốn làm đau khổ, mà là ngài. Nhưng vì tôi trốn, cô ta có thể chưa buộc tội tôi, hoặc chưa lên tiếng mất đồ, vì như thế là vô ích. Tuy nhiên, khi tôi trở lại, cô ta có thể quyết định sẽ làm để buộc ngài trừng phạt tôi.’

Họ dừng lại trước tòa nhà. Họ buộc phải ngưng một lúc vì những hoạt động xung quanh với người xuống ngựa, rồi ngựa được dẫn về chuồng, cận vệ và mục đồng lảng xảng xung quanh. Rowena chợt nhớ ra hỏi. “Sao ngài về sớm thế, Warrick?”

“Không, nàng đừng đổi chủ đề, nha đầu. Nàng sẽ cho ta biết vị tiểu thư nào nghĩ có thể làm ta đau khổ qua nàng và giờ hãy nói ngay.”

Nàng tuột khỏi lưng ngựa trước khi gã có thể cản, nhưng nàng quay lại nhìn lên gã. “Đừng hỏi tôi câu đó. Nếu cô ta thay đổi ý định, quyết không làm gì cả, rồi tự hối lỗi thì không nên phải chịu hình phạt nào cho kế hoạch vạch ra trong lúc giận dữ. Còn nếu không, thì ngài sẽ biết sớm thôi.”

Chân mày gã đậm hơn bao giờ hết và dễ dàng nhận thấy trong ánh sáng của những ngọn đuốc đang cháy trong sân trong, thậm chí nó còn rõ ràng hơn khi bầu trời tách ra tiếng sấm kèm theo ánh chớp. Cơn ớn lạnh chạy xuyên lưng nàng vì gã trông rất giống một tên ác quỷ đang ngồi đó phán xét nàng... rồi giọng gã càng làm giống hơn. “Ta sẽ quyết định hình phạt nào xứng đáng.” Gã cảnh báo nàng. “Vì thế đừng nghĩ có thể dấu tên anh trai nàng. Ta sẽ có câu trả lời hoặc...”

“Nếu ngài dám đe dọa tôi sau những gì tôi đã trải qua” nàng cắt ngang một cách giận dữ. “Tôi thề sẽ ói ra chút thức ăn đã dùng hôm nay mà nó đang lên men – ngay... trên... chân của ngài. Ngài tốt hơn nên chuẩn bị cho một cuộc bao vây có thể xảy ra – hoặc phải chẳng chuyện đó không quan trọng hơn một người tù vô giá trị không có chỗ để đi do người anh đáng nguyên rủa của cô ta sao? Vậy thì ngài sẽ có dư thời gian, tôi không nghi ngờ đâu, để giải quyết cuộc tẩu thoát, ăn cắp... cả gan của tôi!”

Nàng quay ngoắt bỏ đi để gã ngồi đó, nàng quá tức giận không thèm quan tâm liệu đã vô cớ chọc giận gã với tràng đả kích của mình. Vì thế nàng không thấy được một nụ cười chậm chạp hình thành trên môi gã, nàng cũng không nghe thấy tiếng cười theo sau. Nhưng người của gã thì có. Và

không ít hơn một người đã tự hỏi điều gì làm gã phấn khích trong lúc gã ra lệnh muốn xem xét việc phòng thủ của pháo đài.

CHƯƠNG XXXVIII

Tiếng ồn từ Đại sảnh vọng ra cho thấy bữa tối vẫn đang diễn ra. Rowena có thể nghe thấy khi nàng đến đầu cầu thang và bước chậm lại. Tâm trạng nàng cũng dịu lại khi nhớ đến những gì sắp phải đối mặt.

Nàng định đi thẳng vào nhà bếp để bổ sung thêm lượng thức ăn ít ỏi đã ăn ngày hôm nay, nhưng giờ nàng đổi ý, bởi nếu muốn vào nhà bếp, chỉ có nước phải băng qua đại sảnh. Còn nếu đi vòng? Không, những giọt đầu tiên của cơn mưa tiềm tàng đã rơi xuống khi nàng vừa vào lâu đài. Nàng đã tránh được nó suốt ngày nay, giờ cũng không muốn trở ra hứng chịu nó.

Warrick tìm thấy nàng đang ngồi ủ rũ trên bậc cầu thang trong bóng tối lờ mờ từ những ngọn đuốc ở 2 đầu cầu. Gã phẩy tay cho lui những người cùng bước vào với mình, cho đến khi chỉ còn mình gã đứng trước nàng. Nàng không ngược lên nhìn, dù gã biết nàng đã nhận ra đó chính là gã. Nàng cũng không sẵn sàng giải thích tại sao ngồi đây.

Cuối cùng gã phải hỏi. “Sao nàng ngồi đây? Ta nghĩ nàng lẽ ra đang thay thế bữa ăn đang lên men trong bụng bằng những món ăn hấp dẫn của ông Blouet... mà nàng sẽ không muốn nôn ra.”

Nàng vẫn không nhìn lên, nhưng rùng mình. ‘Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng tôi phải qua đại sảnh mới vào nhà bếp được.’

“Thì sao?”

“Thế nên tôi... tôi rất cảm kích có ngài cùng đi nếu tôi đã bị buộc tội.”

Rowena không thể hình dung ra sao câu nói đó có thể làm cho Warrick kéo nàng vào vòng tay gã và hôn nàng. Người gã ấm ướt, nhưng nàng không quan tâm. Nàng bám vào gã, nhận ra thiếu niềm đam mê trong nụ hôn đó nhưng thay vào đó nàng nhận được sự ấm áp, bình an, sức mạnh của gã nhưng rất dịu dàng. Nàng gần như bật khóc trước những gì được trao, sau những gì nàng đã trải qua.

Khi thả nàng ra, tay gã vẫn ve vuốt trên má nàng và nụ cười làm tăng thêm sức ấm trong đôi mắt gã. “Đi nào.”, gã nói dịu dàng rồi dẫn nàng lên

cầu thang với một tay choàng quanh eo nàng. “Ta không muốn bị nàng đổ thừa lần nữa nếu nàng thấy thôi thúc muốn làm sạch bụng... hay là tại đứa bé?”

‘Không... ít ra tôi không nghĩ thế.’

“VẬY ĐI ĂN.” Gã nói, rồi đẩy nàng về phía cầu thang nhà bếp.

“Còn ngài thì sao?”

“Ta chắc mình có thể xoay sở khi không có nàng lần này, nhưng khi ăn xong, nàng có thể mang đến cho ta một chai rượu mới và yêu cầu nước tắm cho chúng ta.’

Không thể là điều lừa dối, từ “chúng ta’ đó, và Rowena vẫn còn đỏ mặt vì nó khi bước vào nhà bếp. Mọi thứ dường như vẫn bình thường. Công việc vẫn chạy dù nàng đã xuất hiện. Không có tiếng gọi cảnh vệ, nhưng Mary Blouet thấy nàng ngay và nhìn xuống nàng như một con ngựa chiến sẵn sàng lâm trận. “Ta phải dùng roi với cô đấy, cô gái”. Đó là những lời đầu tiên của bà ta trước khi kén Rowena vào nhà kho, tránh bị nghe lén. ‘Cô đã ở xó xỉnh nào thế? Cả lâu đài đã bị lật tung lên, thậm chí mấy toán quân cũng đã ra ngoài tìm”

“Đã... đã có chuyện xảy ra hôm qua và tôi có liên quan ư?”

“Ah, vậy có cơ để cô trốn mất”, Mary trả lời, nhưng lại nhíu mày. “Nhưng cô đã trốn khá lâu trước khi có chuyện. Ta đã kiếm cô suốt bữa trưa, tình cờ thôi, nhưng... được rồi, ta đã không nói với ai cô biến mất. Ta thì nghĩ cô đã được phép dậy trễ khi phục vụ lãnh chúa Warrick, nhưng sau đó khi tiểu thư Beatrix la toáng lên mất dây chuyền bằng ngọc.. cũng chẳng tự hỏi sao cô không ra khỏi chỗ trốn.”

Vậy ra Beatrix vẫn tiếp tục kế hoạch của nó. Mary không biết Rowena đã trốn khỏi lâu đài vì bà cho rằng nàng cần nghỉ ngơi. Chuyện rất đáng tức cười, nhưng Rowena lại thấy ớn lạnh vì sợ hãi trước lời xác nhận của Mary về li do đi trốn của nàng.

“Sợi ngọc đã tìm thấy rồi chứ?”

“Đúng vậy, trong phòng của lãnh chúa Warrick, thiết lạ, tên lính Thomas đã kể rằng tiểu thư Beatrix dường như biết chính xác sợi dây đó nằm ở đâu, như thế cô ta đã để ở đó vậy. Nhưng tiểu thư Beatrix la lên là cô đã lấy nó,

có em gái của tiểu thư làm chứng thấy cô bên ngoài phòng họ vào khoảng thời gian trước giờ ăn tối.

Rowena thở gấp. “Khi nào cơ?”

“Trước bữa tối,” Mary trả lời. “Đó là lúc họ không tìm thấy sợi dây, nhưng lại cho rằng vẫn còn nhìn thấy nó một giờ trước đó.”

“Vậy họ vẫn còn thấy nó vào cuối giờ chiều phải không?” Rowena nóng ruột hỏi.

“Ừ, họ nói vậy”

Rowena nhoẻn miệng cười, nàng gần như ôm chầm lấy Mary Blouet, rồi sau khi sự nhẹ nhõm qua đi, nàng làm thế thật.

“Coi nào”, Mary càu nhàu, dù không khó chịu. “Chuyện này là sao?”

“Vì đã cho tôi một ngày làm biếng mà không nói với ai hết, điều đó sẽ chứng minh tôi vô tội trong cáo buộc của Beatrix.”

“Ta không hiểu gì cả, nhưng ta thật mừng khi nghe vậy, nhưng đội bảo vệ vẫn đang tìm cô, sao cô xuống được tới đây mà không ai chặn lại?”

“Có lẽ do tôi đi cùng Warrick nên mọi người nghĩ anh ấy giải quyết được vấn đề rồi.”

“Ngài ấy đã trở về rồi sao?”

“Đúng vậy.” Rowena cười toe toét. “Và anh ấy kêu tôi đi ăn nên tốt nhất tôi tuân theo. Lạy chúa tôi nghĩ mình đang đói khủng khiếp. Tôi cũng cần kêu chuẩn bị nước tắm và một bình rượu từ Tures.”

“Cô đi ăn đi, tôi sẽ coi chuyện nước tắm và rượu giùm cho.”

“Cám ơn, thưa bà”

“Mary” người phụ nữ lớn tuổi hơn nói trong lúc cũng cười toe toét. “Đúng vậy, tôi nghĩ cô có thể gọi tôi là Mary được rồi”

Khi Rowena bước vào đại sảnh một lúc sau đó, nàng ôm bình rượu trong tay như đang ẵm em bé. Bước chân nàng không còn chút ngập ngừng nào và nàng đã cười với Warrick ngay khi đến gần gã.

Gã chẳng thấy dễ chịu khi đã nghe lời tố cáo rồi. Thậm chí Beatrix không chờ đến khi gã ngồi vào bàn mới nói mà nó đã theo chân gã vào tận phòng ngủ kể lể mọi tình tiết trong khi gã thay đồ và lau khô tóc. Giờ ở nhà đầu tóc vàng của gã cho thấy dường như nàng ta có bí mật nào đó muốn kể.

Gã mong thế vì những gì đã nghe thật chết tiệt, đều phản lại nàng. Khi gã tiến lại lò sưởi, bàn ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ. Beatrix ngồi vào một ghế dựa, kế bên là Melisant trên một ghế dài. Warrick gật đầu ra hiệu Rowena ngồi vào chiếc ghế dựa còn lại.

Beatrix kinh ngạc nhưng nó không nói tiếng nào. Cha nó đã cau có kể từ lúc nghe nó buộc tội tình nhân của ông ta ăn cắp và điều đó làm nó vui thích. Nó hi vọng ông ta tức giận nhưng nó sẽ thích hơn cảnh cha nó trở về nhìn thấy người tình của mình đầy thẹn và sẽ không còn ham muốn nữa. Tuy nhiên, có lẽ ông ta sẽ tự làm cho ả bị thẹn khi áp dụng hình phạt. Dù thế nào đi nữa, ông ta sẽ không mang ả về giường sau khi định tội. Ít ra Beatrix cũng phải làm được điều đó.

“Con gái ta”, Warrick hướng về Rowena miễn cưỡng bắt đầu “đã tố cáo nàng một tội rất nghiêm trọng, nha đầu. Nàng trả lời thế nào về việc ăn cắp sợi dây chuyền bằng ngọc?”

“Cô ấy có nói xảy ra khi nào không?”

“Khi nào, Beatrix?”

“Chỉ trước giờ ăn tối”, Beatrix tiếp lời.

“Hãy hỏi cô ấy, thưa ngài, sao cô ấy chắc thế”, Rowena gợi ý.

‘Sao, Beatrix?’

Beatrix đang cố giữ cho chân mày không cau lại, nó không thể tìm ra ẩn ý trong câu hỏi đó. Sợi dây chuyền đã bị lấy đi, rồi được tìm thấy trong phòng Warrick, chắc chắn ả này sẽ không ám chỉ cha nó lấy được. “Cuối giờ chiều con còn thấy nó và định đeo nó khi ăn tối, nhưng một tiếng sau thì nó biến mất, và ả”, nó chỉ ngón tay vào Rowena, “đã lảng vãng bên ngoài phòng con trong lúc đó. Melisant đã nhìn thấy ả”

Rowena cười với Warrick. ‘Tôi có nói với ngài, thưa lãnh chúa’, nàng hỏi một cách tự nhiên, ‘tôi trốn thoát hôm qua lúc mấy giờ chứ?’

“Trốn thoát?!”, Beatrix kêu lên. “người định nói mình không trốn trong lâu đài từ tối hôm qua?”

“Không, thưa tiểu thư. Tôi không thể tin tưởng một nơi ẩn nấp nào với những gì cô định làm với tôi.”

Màu đỏ lên lên má Beatrix trước khi mắt nó ánh lên vẻ nham hiểm. “Người thừa nhận đã chạy trốn? người không biết hình phạt nào sẽ dành cho một người hầu dám trốn sao?”

‘Biết chứ, tiểu thư Beatrix. Tôi có lãnh thổ của mình, có người hầu và không ít lần xem những cuộc xét xử của cha mình trước khi ông ấy mất. Tôi phải biết chứ.’

“Nói láo!” Beatrix rít lên. “Cha ngồi đó mà nhìn ả nói thế được sao, Cha?”

“Cô ấy không nói láo”, gã trả lời, “Là do ta bắt cô ấy làm người hầu, không phải cô ấy sinh ra vậy. Nhưng chúng ta đang lạc đề. Nàng rời khỏi đây lúc nào Rowena?”

“Buổi trưa.”

“Lại nói láo!” Beatrix hét lớn lần này. “Sao người có thể nghe...”

‘Đừng nhiều lời, Beatrix.’ Warrick cảnh báo, giọng gã thật lạnh lùng.

“Thời gian tôi đi khỏi có thể kiểm chứng, thưa ngài.” Rowena đề nghị. “Bà Bloet sẽ cho ngài biết bà ấy đã không tìm thấy tôi suốt buổi trưa. Còn người gác cổng sau có thể nói chính xác thời điểm khi Mildred cố bắt chuyện với anh ta để tôi có thể lên qua cửa. Tôi chỉ hi vọng ngài không phạt nặng anh ta vì lỗi lơ đãng vì nếu anh ta quá mẫn cán thì ngài không thấy tôi ngay cửa mà ở trong nhà tù... và ngài sẽ thấy điều gì còn lại trên người tôi.” Nàng kết thúc rồi nhìn thẳng Beatrix.

“Nói gì đây, Beatrix?, Warrick hỏi.

“Ả nói láo.’, Beatrix miệt thị. “Mấy người đó đứng về phe ả. Kêu chúng lên đây đối chất với con.”

“Vậy con nghĩ có thể đe dọa họ im lặng à?” Gã đáp lời với nụ cười trên môi mà Rowena căm ghét. “Không cần đâu. Giờ trả lời câu hỏi của ta. Nếu cô ấy ăn cắp sợi dây chuyền của con, sao không mang theo người khi chạy trốn hả?”

“Sao con biết được ả điếm đó nghĩ gì?”

Lời nói làm chân mày gã nổi lại đậm đen còn Beatrix lạnh lùng nhìn trừng trừng trở lại, quá tức giận để sợ hãi, nhưng khi cái cau mày đó chuyển sang Malisant, đưa con gái nhỏ nhất của gã lập tức bật khóc.

“Chị kêu con nói thế!” Melisant khóc nước mắt. “Con không muốn, nhưng chị đánh con và nói rằng sẽ tố chính con ăn cắp nếu con không chịu nói chính người tình của cha làm thế. Con xin lỗi cha, con không muốn làm cô ấy tổn thương, nhưng Beatrix quá tức giận cha.’

‘Đúng, với ta” Warrick lầm bầm thấp giọng. “Tất cả đều vì ta. Nhưng những gì con đã gây ra, Beatrix, là vì con và quá quắt lắm rồi.’

CHƯƠNG XXXIX

Warrick đánh con gái bằng sợi dây da dày đeo gươm, ngay trong đại sảnh trước mặt mọi người. Rowena dựa người vào ghế nàng được phép ngồi nãy giờ và nhắm mắt, nhưng nàng không thể cảm âm thanh vào đầu. Trận đòn đúng nghĩa nghiêm khắc, tiếng la của Beatrix khàn đi, lời biện hộ của nó nghe thảm thiết. Rowena cắn chặt môi cố kềm không thử làm nó kết thúc trước khả năng của Warrick, nhưng khi gã ngưng con gái gã hối hận hoàn toàn và chẳng thể đứng nổi.

Sau khi nó được dìu ra khỏi đại sảnh, Warrick thả người vào chiếc ghế cạnh Rowena. “Lẽ ra nó phải làm ta nguôi giận, nhưng ngược lại.”

‘Nó chắc chắn liên quan đến tôi.’, Rowena cam đoan một cách không khốc.

Lời nói làm gã cười ngất. “Nha đầu...”

“Không, tôi rất tiếc.” nàng nói nghiêm túc. “Nhưng không thể xem thường chuyện này. Cơn giận của ngài vẫn còn thì có thể hiểu được vì ngài đau lòng khi bị chính con mình gây hại. Nhưng nên nhớ nó chỉ là một đứa trẻ, suy nghĩ còn non nớt chỉ cố nghĩ cách trả thù.”

Gã nhướn mày nhìn nàng. “Nàng đang an ủi ta sao, nha đầu?”

“Lạy chúa, tôi nào dám mơ thế” Gã không thể không cười lần này. “Ta mừng vì nàng vẫn ở đây”

Rowena nín thở trước những lời đó. “Thật sao?” nàng hỏi nhẹ.

“Đúng. Nếu không ta sẽ phải lùng bắt lại nàng trong cơn mưa này.’ Nàng nhìn gã trừng trừng vì câu trả lời đó cho đến khi thấy đường cong nhếch nhẹ trên môi gã. Phải chăng gã độc ác này đang trêu chọc nàng?

Nàng cảm nhận một tâm trạng thoải mái đáng kinh ngạc với gã ngay lúc này. Thực sự, gã dường như không còn là người bắt giữ nàng cũng như không còn là tù nhân của nàng nữa. Phải chăng đêm đam mê mà họ đã chia sẻ cùng nhau đã đặt dấu chấm hết cho sự trả thù? Suy nghĩ đó quá lôi cuốn không để tìm hiểu thêm.

‘Nghĩ vấn về chuyện ăn cắp của tôi,’ Nàng thận trọng mở đầu. “khiến ngài làm thế sao?”

“Đúng... trong trường hợp này.”

Rowena gần như dừng lại đó vì lời trêu chọc này không báo trước điều hay với những gì nàng hi vọng nghe thấy. Tuy nhiên, chẳng có khó chịu nào trên mặt gã nên nàng mạnh dạn hơn. “Nếu tôi... tạm thời ở trong khu rừng kia thì sao?”

Gã sụt sịt trước lời lẽ ngập ngừng cho điều gì xảy ra nếu nàng trốn thoát thành công mà không bị mắc vào gã anh trai đang kiếm cách trả thù. ‘Nàng muốn hỏi gì, nha đầu?’

‘Tôi có bị trừng phạt không?’

“Ta có là quý dữ không nếu làm thế, khi ta nhận ra điều hãm hại nàng buộc nàng phải trốn khỏi lâu đài?”

“Thực sự là thế”

“Nàng dám nói thế.” Gã cảnh cáo.

“Sao cơ” Nàng ngây thơ hỏi.

Cái nhú mày của gã ít nhất cũng không còn là sự đe dọa. “Đã giải quyết xong chuyện ăn cắp và trốn chạy của nàng rồi, giờ nàng muốn bàn đến chuyện cả gan của mình chứ?”

Rowena nhắm mắt ước chi gã không có trí nhớ tốt.

‘Tôi muốn để chuyện này yên trong một khoảng thời gian... một khoảng khá xa, nhưng còn một điều nữa...’

Giờ nàng thấy cần phải làm ra vẻ khi không còn thấy sợ. Tâm trạng gã đang dịu lại dù vẫn còn đau lòng chuyện con gái. Nàng ghét phải làm thay đổi nó trở lại nét mặt hung bạo báo trước cơn tức giận khủng khiếp. Nhưng nàng phải biết rõ hơn thái độ mới mẻ của gã với nàng chứ không chỉ trên bề mặt thôi. Cuối cùng nàng cũng nói ra.

“Ngài vẫn còn ý định tách em bé khỏi tôi chứ, Warrick?”

Điều nàng lo sợ đã xảy ra, chiếc mặt nạ độc ác được khoác lên nhanh hơn tưởng tượng kèm theo đó khóe môi giãn giãn, đôi mắt hẹp lại và chất giọng đe dọa lạnh lùng cất lên. “Điều gì làm nàng nghĩ ta không còn muốn nó nữa?”

“Tôi chỉ không nghĩ như thế”

“Vậy nàg sẽ nuôi nó như một người hầu?”

“Tôi không phải là người hầu!” nàg lớn tiếng. “Tôi có tài sản dưới quyền mình.”

‘Nàg không có quyền gì ngoài những thứ ta cho nàg.’ Gã gầm gừ.

“Ngài sẽ làm gì với đứa bé?” nàg hỏi. “Ai sẽ chăm sóc nó trong khi bận rộn với những cuộc chiến chết tiệt của ngài? Kẻ hầu khác ư? Hay vợ ngài?”

Gã dường như không nhận thấy giọng nhạo báng ở phần kết trong câu nói của nàg. “Nếu nàg sanh con trai, ta sẽ tự dạy dỗ nó. Ta muốn một đứa con trai. Còn con gái ư?” Gã nhún vai. “Những đứa con gái ngoài giá thú có giá trị riêng, ta sẽ tính sau.”

Nàg thật tức giận trước câu trả lời đến nỗi có thể gào lên. Nhưng mất bình tĩnh như nàg vừa làm chẳng nhằm nhò gì với bọn đàn ông, đặc biệt với gã. Vì thế nàg chỉ để mọi đường nét trên mặt mình thể hiện sự phiền muộn nhưng hạ thấp giọng thật ôn hòa để hỏi. “Thế còn việc nuôi dưỡng, tình yêu thương và dạy dỗ thì sao?”

Chân mày gã lại vểnh lên. “Nàg nghĩ ta không thể đáp ứng được những điều đó sao?”

“Đúng vậy. Beatrix là một bằng chứng xác thực.”

Đó là một cú đấm thật mạnh và trúng đích. Gã bị biến trở thành một người đàn ông đang dẫn xé trong nỗi đau.

Thật đáng kinh ngạc khi Rowena cũng cảm nhận vậy, ngực nàg thít chặt với nỗi đau dành cho gã và đứa nàg sang ghé gã. “Tôi xin lỗi!”, nàg khóc khi vòng tay quanh cổ gã và siết chặt cho thấy nàg hối hận thế nào. “Tôi không có ý đó, tôi thề mình không muốn thế! Không phải lỗi của ngài khi khắp nơi hỗn độn và ngài buộc phải bảo vệ những gì thuộc về mình thay vì ở nhà cùng gia đình mình. Chính Stephen phải chịu trách nhiệm, vì ông ta cha tôi cũng đã phải hết lần này đến lần khác chinh chiến. Ngài xem tôi đã ngang bướng đến thế nào, dù tôi còn có mẹ dạy bảo. Lỗi của ngài chỉ là chẳng chống lại tôi nữa vì thế cái lưỡi đáng ghét này đã múa lung tung với”

“Hãy...im nào”

Gã đang run và tay đang ôm chặt nàng. Nàng cố ngả ra sau để nhìn vào mặt gã, nhưng lại càng làm gã siết chặt hơn. Gã cũng đang tạo ra những âm thanh khủng khiếp nhất.

“Warrick?” nàng sợ hãi hỏi. “Ngài không phải đang khóc chứ?”

Gã càng rung người hơn. Rowena nhăn mày ngờ vực. cuối cùng đầu gã cũng chịu ngẩng lên khỏi vai nàng, nhưng khi nhìn mặt nàng tiếng cười thâm của gã bùng nổ. Rowena rít lên bực bội và đánh vào ngực gã. Gã ôm chặt mặt nàng bằng 2 tay và hôn nàng, nhưng vì gã vẫn còn cười khùng khục nên nụ hôn ban đầu thật chập chờn. Do vẫn còn bực mình vì bị trêu ghẹo nên nàng quyết trả bằng một đòn gợi cảm khi sượt 2 tay vào trong tóc gã và ép sát ngực vào người gã. Điều đó ngay lập tức xua tan trò đùa và cũng chỉ vài giây sau đến lượt cơn giận của nàng cũng biến mất.

Cả 2 gần như hụt hơi khi rời nhau ra. Rowena thấy thật thoải mái chẳng muốn đi, nhưng nàng không được mời ngồi vào lòng gã nên phải kiếm cách đứng dậy. Không nói một lời gã ép má nàng vào ngực mình và ôm thế, trong khi tay còn lại vuốt ve hông nàng.

“Nàng thật ngờ nghệch, nha đầu. Nàng không thể có một cuộc tranh cãi ra hồn, vì nàng có quá nhiều lo nghĩ và nàng sẽ làm tổn thương đối thủ của mình.’

Họ không chỉ có một mình trong đại sảnh, nhưng hầu như này giờ đã bị phớt lờ. Nhưng Rowena đã chẳng e ngại và điều đó làm nàng ngạc nhiên. Chỉ mới vài đêm trước, nàng đã thấy thật nhục nhã khi bị giữ thế này trước mặt mọi người. Và chỉ mới dăm hôm trước, Warrick đã không nói điều gì giống thế này với nàng.

Nàng cười thâm. “Phần lớn phụ nữ đều bị gánh nặng của lòng trắc ẩn. Ngài đang trách mắng vì tôi là đàn bà sao, Warrick?”

Gã càu nhàu. “Ta chỉ muốn phân ra lúc nào thì đừng quá thương cảm, lúc nào thì - nữ tính. Nhưng lúc này, ta thích nàng với tính đàn bà.

Nàng vắn vẹo một cách gợi cảm, áp cơ thể sát hơn vào người gã. Gã liền bị hụt hơi. “Liệu đã đủ đàn bà với ngài chưa?”, nàng trêu chọc bằng một giọng quyến rũ.

“Giống thương cảm hơn... hay nàng muốn ta đưa nàng vào thẳng giường ngay lúc này?”

Thực sự, nàng không ngại điều đó, không một chút nào cả, nhưng thay vào đó nàng lại hỏi. “Ngài quên là đã yêu cầu nước tắm sao?”

“Nếu nó được cho là có thể làm dịu cơn nóng của ta thì nàng mới là người quên bồn nước ta với nàng cùng tắm gần đây.”

“Không, tôi không hề quên, nhưng có lẽ nó sẽ lại bị nguội lần nữa.” nàng cảnh báo gã.

Gã cúi xuống dí mũi vào cổ nàng. “Nàng không phiền chứ?”

“Tôi từng thế sao?”

Gã lại cười thành tiếng khi đứng dậy và giúp nàng đứng vững. “Hãy đi và mang rượu theo, ta tin nàng sẽ không từ chối nó lần này chứ?”

“Không, tôi chắc mình sẽ không.”

Rowena chưa bao giờ nói đùa nhiều thế làm má nàng ửng đỏ vì thẹn nhưng mạch cũng đập dồn dập. Sau hết, nàng vẫn còn là một tù nhân, dường như... chính khao khát của mình, nhưng có lẽ Warrick cũng thế.

CHƯƠNG XL

“Ta đã phái một người đi trước đến Gilly Field để trinh sát. Lúc anh tra quay trở lại thông báo không tìm thấy bất cứ dấu hiệu hành động nào, ta cũng nhận được tin tức về một đạo quân đang đi về phía bắc hướng Fulkhurst.”

“Rồi ngài biết đoàn quân đó ở trong rừng?” Rowena thốt lên. “Ngài để em cứ tiếp tục lo lắng, cố thuyết phục ngài nơi đó có nguy hiểm, trong khi đã nắm rõ mọi chuyện.”

“Nàng đang phàn nàn điều gì vậy?” Warrick hỏi. “Chẳng phải ta đã lắng nghe từng lời của nàng sao?”

“Ngài chỉ thích thú với mỗi từ của em thôi.” Nàng vắn vẹo một cách bất bình.

“Không phải từng từ.”

Lời nhắc nhở cộc lốc làm nàng im lặng trong một lúc. Gã đã hỏi tên anh nàng thêm lần nữa, rồi gã định hỏi nàng vùng đất nào đã thuộc về nàng vì có thể Gilbert đang ở đó. Gã bắt đầu bực mình khi nàng không trả lời cũng như hỏi tiếp và nàng chỉ đoán gã tức giận đến thế nào với những gì Gilbert định làm ở đây.

Họ vẫn chưa rời khỏi phòng ngủ dù Warrick đã dậy từ lâu. Quân của Gilbert hoặc những thứ gì còn lại đã không bao vây pháo đài trong đêm qua, và dường như cũng sẽ không. Rowena cuối cùng cũng tìm cách hỏi Warrick điều gì làm gã sớm quay về Fulkhurst. Gã sẽ nói cho nàng nghe... nếu nàng có thể không cắt ngang.

“Sau khi nhận tin báo về đạo quân bí ẩn vào cuối ngày đầu tiên của cuộc hành quân ta nghĩ nên thận trọng trở về là hơn, vì đó có thể là d’Ambray dùng kế điệu hồ ly sơn để chiếm Fulkhurst. Nhưng thay vào đó lại là anh trai nàng tính lợi dụng sự vắng mặt của ta. Ta đang tự hỏi d’Ambray có khi nào nghĩ đạo quân đó là của ta và nắm chờ phục kích. Nếu vậy, hẳn chắc phải tức điên khi nghĩ rằng ta đã biết được ý đồ của hắn.”

Và Warrick cũng sẽ giận sôi gan nếu biết d'Ambray và gã anh kế của nàng chỉ là một.

Rowena ngạc nhiên khi gã không đoán ra được sau lần này, vì chỉ duy nhất một đạo quân trốn trong khu rừng đó. Nhưng để đi đến kết luận chính xác, gã phải nhận ra kẻ thù lớn nhất đã bắt giữ và làm nhục gã tại Kirkborough, nhưng dường như gã chỉ chấp nhận những khả năng khác hơn là chuyện này.

Nàng sẽ giữ im lặng về chuyện này thật lâu, có thể cho đến khi nàng chắc chắn gã sẽ không giết nàng nếu biết nàng là ai. Giờ có lẽ gã đang nghĩ sự im lặng của nàng là có ý đồ, cố tình quyến rũ hòng biết kế hoạch của gã để có thể cảnh báo Gilbert. Xét cho cùng, làm sao gã tin được, nàng căm ghét anh kế của mình chứ, nhất là tình ngay lý gian khi cả 2 cùng hãm hại Warrick? Sự thật chỉ làm cơn giận của gã trở lại với nàng thôi, mà cũng không loại trừ khả năng gã lại trả thù nàng nữa. Nàng không thể chịu đựng nổi điều đó lúc này, khi mà nàng phát hiện ra mình đã có những cảm xúc mãnh liệt dành cho người đàn ông này.

Nàng biết thật là ngu ngốc khi để xảy ra khả năng Mildred đã cảnh báo trước. Dù lúc đó nàng đã cười nhạo nó, nhưng nàng không biết làm sao có thể phòng ngừa được vì nó tự len lỏi trong lúc nào nàng cũng không ngờ. Thủ phạm dường như là phần khao khát chết tiệt trong người mà nàng chỉ không chế được chút đỉnh. Thật khó để ghét được người đàn ông đã mang đến cho nàng niềm vui trên giường và càng khó hơn để căm thù được người đã cố gắng thể hiện phần dịu dàng trong bản chất của gã.

Nàng đã chải tóc xong và bắt đầu thắt bím. Nàng đã mặc lại chiếc áo đầm vàng của mình mà chưa nhận lấy một lời nhận xét nào từ hôm qua, hôm nay cũng thế, dù những bộ đồ của người hầu vẫn còn nằm trong túi xách. Nàng muốn thử Warrick để xem gã phản ứng thế nào khi những mệnh lệnh ban đầu dành cho nàng và thái độ hiện thời dường như không còn giống nhau nữa.

Quay qua nàng hỏi: “Ngài có nghĩ d'Ambray sẽ tìm cách khác không?”

Warrick thả lưng xuống giường, nơn gã đã ngồi này giờ quan sát nàng. “Ta không định cho hẳn thêm cơ hội nữa. Trong 2 ngày tới ta sẽ hành quân

đến chính pháo đài của hắn.”

Rowena dừng tay ngay trên bím tóc, cổ họng nàng phập phồng. “Điều... đó là hắn có nhiều hơn 1 ư?”

“Đúng vậy, những cái khác trong vòng kiểm soát của hắn chứ hắn không có quyền. Nhưng pháo đài Ambray của hắn phòng thủ rất tốt, ta sẽ chiếm lấy. Hi vọng lần này hắn có ở đó.”

Nếu Gilbert không có ở đó thì vẫn còn mẹ Rowena. Phu nhân Anne có thể được tự do thoát khỏi sự giam cầm của Gilbert... hoặc bà có thể bị thương nếu Ambray không đầu hàng, nếu cuộc chiến kéo vào trong pháo đài.

“Ngài và người của mình... sẽ giết hết khi chiếm được pháo đài chứ?” nàng ngập ngừng hỏi.

“Có ai bị chết ở Kirkborough chưa?”

“Không ai chống đối ở Kirkborough.” Nàng nhắc gã nhớ. “Ambray sẽ chết”

“Chiến tranh thì phải có người chết, Rowena, nhưng ta không chém giết bừa bãi.” Sau đó gã ngồi dậy. “Tại sao nàng hỏi thế? Mà này, nếu nàng đang lo lắng cho người nào đó dù chưa biết mặt thì ta dám lảm đay.”

“Đừng có mới sáng sớm đã bắt đầu đe dọa tôi em.” Nàng vội cắt ngang. “Em chỉ nghĩ đến phụ nữ và trẻ em. Biết đâu vị lãnh chúa đó có gia đình, vợ con... và mẹ?”

“Không ai cả, khi cha hắn đã chết... không, thực ra thì còn một bà goá của cha hắn và con gái của bà ta, nhưng họ không chung huyết thống với hắn.”

“Em đã nghe kể ngài từng tàn sát cả gia đình trong một cuộc báo thù.”

Gã cười nham nhở với nàng. “Người ta đồn nhiều điều về ta, nha đầu. Có lẽ là đúng một nửa.”

Gã không nói tiếp điều nàng cần nghe còn nàng đã bắt đầu thấy mệt mỏi với sự e sợ nên nàng hỏi thẳng. “Vậy ngài sẽ không giết những người phụ nữ đó chứ, dù cho họ có ràng buộc hôn nhân với Lãnh chúa Ambray?”

Cuối cùng gã cũng nhú mày nhìn nàng. “Nếu ta giết phụ nữ, Rowena, thì nàng có thể ngồi đó mà hỏi những câu hỏi ngớ ngẩn thế à.”

Nàng quay lưng lại ngay khi gã nhìn thấy gương mặt bị tác động mạnh của mình. Gã lau bàu một lời chửi rửa rồi tiến lại và kéo nàng dựa lưng vào ngực mình. “Ta không có ý gì trong câu nói đó, chỉ muốn cho nàng thấy vấn đề thôi”, gã bảo nàng. “Nàng nghĩ ta thích những câu hỏi này lắm sao khi nó làm ta trông thật xấu xa? Ta nghĩ nàng không còn sợ ta nữa.”

“Em đã.”

“Tại sao chứ?”

Nàng quay lại nhìn lên gã, nhưng má nàng bất ngờ bị nhuộm thắm và nàng nhìn trở xuống vì bối rối. Nàng nói bằng giọng nhỏ nhẹ vẻ hối hận. “Vì ngài không làm tổn thương phụ nữ... thậm chí khi ngài có lý để làm thế. Em xin lỗi, Warrick. Em sẽ không để những suy nghĩ của mình lang man, nhưng... nhưng em không muốn ngài cứ tham chiến mãi.”

“Ta là một chiến binh.”

“Em biết, nhưng những chiến binh sẽ đi hết cuộc chiến này sang cuộc chiến khác. Phụ nữ thì không thích thế. Ngài sẽ... sẽ đi lâu chứ?”

Tay gã vòng quanh kéo người nàng vào sát hơn. “Ừ, có thể hàng tháng. Nàng sẽ nhớ ta chứ, nha đầu?”

“Khi nào phân nửa nhiệm vụ của em đi theo ngài?”

Gã vỗ vào hông nàng.

“Đó không là câu trả lời tương xứng với lãnh chúa của nàng.”

“Câu trả lời đó dành cho người đàn ông đã gọi em là người hầu, em còn câu trả lời khác dành cho người đàn ông đã yêu em suốt đêm. Em sẽ mơ thấy từng đêm, cầu nguyện và đếm từng ngày cho đến khi người ấy bình an trở về.”

Tay gã ôm siết nàng, miệng gã ngấu nghiến nàng và trước khi suy nghĩ bị mù mị từ sức nóng mà gã vừa cời lên, nàng biết gã rất thích câu trả lời đó. Nàng chỉ ước chi nó không hoàn toàn là sự thật.

CHƯƠNG XLI

Warrick nhìn lên từ đĩa đồ ăn nguội ngắt khi cửa lều bật mở, rồi toét miệng cười lúc đã nhận ra ai vừa bước vào.

“Ngọn gió nào đưa anh đến đây, Sheldon? Đừng nói là anh chỉ tình cờ đi ngang qua đây.”

“Tôi đi cùng mấy xe tiếp tế lương thực từ Fulkhurst. Cậu có thể kéo đĩa cháo loãng đó qua một bên và chờ ăn thịt mới được rồi. Tôi đếm có đến 12 con heo mập mập và một con đang được mần thịt rồi.”

“Anh làm chẳng tệ chút nào.” Warrick đáp lời.

‘Ngôi làng này đã có một mùa hè bội thu trước khi chúng tôi đến, nhưng tôi chắc không có gì từ vụ mùa đó được cất giữ bên trong pháo đài, vì thế tôi vẫn để dân làng vào đó trú ngụ.’

Sheldon phì cười trước bi kịch đó. “Nhiều miệng ăn thì lương thực ít đi. Thường những kẻ bao vây không may mắn thế.”

Warrick nhún vai. “Tôi đã may mắn khi chúng không nhận ra. Vụ mùa tới, pháo đài chắc chắn sẽ lưu trữ. Còn khoảng một tháng nữa, nhưng tôi đoán là chúng chưa chú ý gì hết.”

“Tôi có mang cho cậu mấy khẩu bắn đá, biết đâu cậu dùng tới.”

“Anh thật là hiểu ý!”

“Còn có đồng đá tảng để tấn công. Nhưng tôi thấy anh đã mang theo khẩu bắn đá của mình từ Tures. Lẽ ra nên mang nhiều đá cuội thì hay hơn.”

Warrick bật cười to. “Rất cảm kích, vì hầu hết mấy khẩu pháo của tôi đang nằm dưới chiến hào, nên sẽ không phụ lòng anh đâu. Giờ cho tôi biết anh làm gì ở đây, khi anh không phải tham chiến.”

Đến lượt Sheldon nhún vai. ‘Khi vụ mùa trên đất tôi bắt đầu, tôi điên lên vì ngán ngẩm. Cậu đã làm những người hàng xóm của chúng ta đi vào nề nếp với khả năng báo thù nhanh gọn, dù cho đó là cuộc xâm phạm nhỏ bé. Vì thế chẳng còn gì thú vị xảy ra nữa trên những vùng đất của chúng ta. Rồi khi Eleanor mất, không còn ai giữ chân tôi ở nhà. Xét xử mấy trò ăn

cấp vật... tôi chẳng ưa... theo cậu để cố vấn hấp dẫn hơn, hoặc ít ra cũng cho tôi hợp tác với.”

“Anh nhất định luôn được chào đón, nhưng cũng có thể anh sẽ chán như ở nhà đây.”

“Có cậu thì làm sao buồn chán được, Warrick, nhất là khi cậu dễ dàng bị chọc giận.” Sheldon cười nham nhở. Nhưng cậu tính ngồi chờ cho đến khi chúng ra sao/”

“Tôi có bao giờ thụ động đâu. Chúng ta sẽ làm chúng loạn lên.”

“Cậu đã kiểm soát được mấy ngọn tháp rồi?”

“Đốt cháy được ba, giờ san lấp chiến hào. Tôi sẽ chiếm thêm hai cái nữa.”

“Bọn chúng sẽ bị mất tinh thần khi nhìn thấy tiếp tế của cậu. Mà này, cậu chưa nói gì đến con cáo gian xảo đó, hay nó trốn mất rồi?”

“Tuần trước nó còn rửa sứ giả của tôi xuống địa ngục, nhưng nó không dám xuất hiện trên tường thành để mấy tay cung của tôi có việc làm. Tuy nhiên, trong tuần đầu tiên ở đây đã xảy ra một đám cháy. Tôi không biết có phải bọn chúng giở trò hay người của mình bất cẩn, nhưng trong lúc đó một toán người đã vượt tường thành, hoặc qua cổng thế nào đó, rồi nhanh chóng lẩn trốn bên ngoài mà tôi vẫn chưa tìm ra được. Nhiều khả năng d’Ambray không còn trong pháo đài và tất cả những gì liên quan đều nhân danh danh hãn thôi. Tôi thực sự bức mình khi điều đó là sự thật.”

“Đây đâu phải lần đầu cậu nghĩ sẽ bắt được nhưng nó lại lủi mất đâu.”

“Đúng vậy, nhưng nếu hãn làm thế lần này, tôi thề sẽ đập nát từng viên gạch của pháo đài.”

‘Sao lại hoang phí thế, nếu cậu không cần nó, sao không chuyển cho nhà Malduits như là của hồi môn của Beatrix? Hãy để chúng bận tâm kéo d’Ambray tránh xa việc trả đũa... nếu cậu không kết liễu được hãn lần này.’

Warrick bật cười trước gợi ý có hơi hướm của trả thù, nhưng nó là một rẽ nhánh thú vị, đặc biệt sau khi Lãnh chúa Reinard từng định lừa gã lấy một cô vợ không sẵn lòng và chuyện này xứng đáng với điều đó. Cả ông ta và d’Ambray, sự thật là tương ứng với nhau.

“Anh có chắc là không thích để Emma có được nó... để làm giảm buồn chán mà hồi nãy anh đã nói đến?” Warrick trêu chọc.

Sheldon trông có vẻ kinh hãi. “Lạy chúa, đừng có hào phóng kiểu đó với chúng tôi. Một nông trại hay một nhà kho cũng đủ làm Richard vui mừng rồi. Xét cho cùng, trong nhà tôi nó chăm học chữ hơn. Rõ ràng nếu nó có kiếm được danh hiệu nào, thực sự tôi tin rằng là do Lãnh chúa John thương tình giúp đỡ khi ông ấy phong tước cho nó năm nay.”

Warrick lại cười trước câu nói chỉ đúng phân nửa. Đúng là Richard rất chăm học, nhưng cả 3 người con trai của Sheldon, mà chưa đứa nào được 20 tuổi cả, đều thừa hưởng những phẩm chất hiệp sĩ từ cha mình. “Tốt nhất tôi nên chờ xem có thể bắt Ambray thế nào trước khi quyết định làm gì.” Warrick nhượng bộ.

“Xem ra cậu mang theo lượng quân khá lớn đến đây. Còn tôi mang thêm 100 lính”

“Sẽ được chào đón hết.”

“Nhưng chưa cần đến.” Sheldon khịt mũi. “Cậu kiếm ở đâu nhiều quân thế?”

“Hiện nay, hiệp sĩ không đất đai nhiều vô số. Nhiều người đến với tôi vì không muốn sống trong vòng loạn lạc, và tôi cũng chẳng có âm mưu chính trị nào. Những cuộc chiến của tôi đều rất đơn giản và thẳng thắn, quân của tôi không bao vây vòng vo hoặc làm gì để thị uy. Đối với những người thích chiến đấu vì hòa bình...”

“Nhưng đây là trận chiến cuối cùng của cậu phải không? Cậu sẽ làm gì với đoàn quân lớn thế này khi cậu muốn yên ổn?”

Warrick nhún vai. “Ít nhất tôi cũng sẽ giữ lại một nửa. Tôi có đủ tài sản để nuôi quân, còn những người còn lại, tôi sẽ gợi ý để họ phụng sự Vua Henry trẻ. Nghe đồn là Henry sẽ đòi lại vương miện lần nữa.”

Sheldon cười. “Vậy cậu sẽ không giữ ý trung lập với chính trị nữa à?”

“Tôi chỉ chiến đấu cho Stephen khi thấy nó phù hợp quan điểm của mình, và chịu tiền triều cống khi không muốn tham chiến vì nó. Tôi cũng đã chống lại khi cận thần của ông ta gây thù với tôi. Nhưng tôi sẽ chào đón

vị vua mang lại hòa bình, vì thế tôi sẽ không phải lo lắng tự tìm cách gìn giữ hòa bình khi về già. Tôi tin rằng Angevin có thể làm được điều đó.”

Sheldon cũng đồng ý, rồi cả 2 nói về một số bá tước tài giỏi đã đi theo Henry. Sheldon biết chuyện lúc Chester đến thăm, còn Hereford đã nói chuyện riêng với Warrick về chuyến đi Luân Đôn vừa xong. Sắp sửa lại có nội chiến và những cận thần của Henry muốn biết rõ ai sẽ đứng về phía họ, cũng như ai bàng quang.

Nhưng đó là chuyện của tương lai. Sheldon trở lại chủ đề mà ngay lập tức làm gã quan tâm. “Tôi đã đưa Richard theo, nhưng khi ghé qua Fulhurst, tôi không thể kéo nó khỏi cô vợ tương lai. Cậu không tin được con bé thay đổi thế nào đâu, Warrick. Tôi đã gần như đùa với nó là cậu thay đổi ý kiến và quyết định tặng con bé cho tôi, nhưng tôi biết chắc nó sẽ thách đấu với tôi nếu tôi làm thế. Richard chưa bao giờ bị mê hoặc đến thế.”

“Nhưng con bé thế nào?” Warrick hỏi. “Anh có thấy tiến bộ nào không?”

“Cô hầu quý tộc nhỏ bé của cậu đã làm nên điều kỳ diệu trong 1 khoảng thời gian ngắn ngủi. Cô ấy đã may cho Emma áo mới, hướng dẫn hết mọi điều về việc quản lý lâu đài và nghĩa vụ của người vợ. Thú thật, cậu không cách nào bảo rằng Emma lớn lên nơi quê mùa được. Con bé rất thanh nhã, nói năng dịu dàng, và...”

“Đủ rồi, Sheldon! Richard có thể lấy con bé mà”

“Vậy tôi vui mừng chào đón cô bé như là con dâu thay vì như một người vợ.”

Warrick phì cười. “Không nghi ngờ gì nữa.” Rồi gã lãnh đạm hỏi. “Thế cô giáo của Emma thế nào? Tình hình cô ấy ra sao?”

“Ah, đúng rồi, cậu không gặp cô ấy từ tháng trước phải không?”

Warrick không cần nhắc đến điều đó. Gã muốn trở về nhà. Lần đầu tiên kể từ lúc còn là một cậu bé, gã có lí do để trở về và cảm thấy bức bối khi không thể.

“Mấy ả điếm trong trại thế nào?” Sheldon hỏi. “Không đáng thử à?”

“Tôi không biết.” Warrick càu nhàu. “Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi. Rowena khỏe chứ? Cô ấy ăn muốn được không? Emma không làm cô ấy

một môi phải không?

Sheldon cười lớn. “Không, cô ấy rất khỏe khi không có cậu ở đó dọa nạt đủ điều. Cô ấy đã làm đại sảnh nhà cậu trở nên sang trọng và đẹp ra. Emma rất thần tượng Rowena, người hầu của cậu thì nghe lời cô ấy. Melisant thích cô ấy cùng dạy với gia sư của mình. Đúng vậy, con gái nhỏ nhất của cậu đã tốt hơn nhiều khi Beatrix được gửi đi chờ ngày làm dâu. Có lẽ cậu nên cảm ơn Rowena bé nhỏ của mình.”

“Có lẽ tôi nên đưa cô ấy đến đây,” Warrick nói cộc lốc. “Cô ấy có thể một mình hạ Ambray giùm tôi.”

“Tôi đã ca ngợi cô ấy quá lời chẳng?”

“Một chút... và vô nghĩa. Tôi đã quyết định người vợ mới rồi.”

Sheldon ngậy người vài giây trước khi bùng nổ. “Cậu không làm vậy! Hãy nói không! Chết tiệt cậu đi Warrick, tôi thề là cậu đã thích Tiểu thư Rowena. Cô ấy không nhà, không gia đình. Chẳng lẽ cậu chưa có đủ những điều chết tiệt đó và nó chẳng chiếm được chỗ nào trong tim cậu sao? Cô gái ấy là ai? Cô ấy đã làm điều gì nghiêm trọng đến nỗi để cậu đắm đầu vào một Isabella khác chứ?”

Warrick nhún vai. “Cô ấy đã tuyên bố mình có tài sản, nhưng lại bướng bỉnh một cách ngu ngốc sẽ chẳng nói với tôi nó ở đâu.”

“Cô ấy sẽ không ư? Không nói với cậu...?” Đôi mày đen sậm của Sheldon hẹp lại. “Có phải cậu đang cố đùa với tôi không đấy, anh bạn?”

Warrick phì cười. “Đúng vậy, ả nha đầu đó đã làm tôi thích thú như anh nghĩ. Nhưng khi nào cô ấy còn chăm sóc lâu đài của tôi, thì tôi vẫn sẽ để cô ấy là tiểu thư thực sự.”

CHƯƠNG XLII

Rowena bật cười trước cảnh Emma chun mũi khi ngửi thấy mùi mỡ thiêu đang sôi. “Em thực sự là cần phải biết tất tần tật sao? Thậm chí cả cách làm đèn cầy?”

“Em sẽ may mắn nếu có được một người thợ làm đèn cầy, còn nếu không em phải thuê người và như thế gây tốn kém cho chồng em, thay vì thế em có thể hướng dẫn người hầu làm có hay hơn không? Còn nữa, nếu người của em chỉ biết cách làm ra xà bông giặt, trong khi những người lái buôn bán giá cao, liệu em sẽ có được mùi hương yêu thích không? Em có thể tự làm được không?”

Emma đỏ mặt như thường lệ mỗi khi cô hỏi những câu ngớ ngẩn. ‘Em hi vọng Richard hài lòng với những gì em sẽ làm cho anh ấy.’

‘Cậu ấy nhất định cảm kích khi nhà cửa yên ấm. Cậu ấy có thể không để ý củi lửa thế nào, bò sút dây ra sao hoặc lái buôn ép giá bao nhiêu, nhưng Richard sẽ vui vẻ nhận ra ngay bữa ăn đã sẵn sàng và cậu ấy sẽ vui vẻ và sẵn sàng chia sẻ với em về một ngày của mình. Cậu ấy sẽ tự hào với bạn bè khi có một người vợ đảm đang, một người vợ không cảm ràm và chẳng làm cậu ta bận tâm những chuyện vụn vặt mà lại còn biết quản lý tài sản của chồng.’

Emma cười khúc khích. ‘Người vợ có cần hoàn hảo như tiên không?’

‘Chắc chắn là không’, Rowena trả lời khi dẫn đường tránh xa mùi hương khó chịu của thịt mỡ đang sôi. ‘Nếu như chị xui xẻo đang làm vợ lão già dâm ô Lyons, chị chắc chẳng thèm mặc cả mà mua đồ thật mắc và nấu ăn thật tệ. Chị chỉ nói với em những gì chung chung mà mẹ chị đã dạy, nhưng em sẽ tự tìm ra cách của mình khi về sống với Richard, không phải sợ sệt gì cả. Giờ đi tìm Edith thôi, không cần thiết bắt em làm đèn cầy theo từng bước một khi Edith có thể làm thay chị. Mà nè, em đừng yêu cầu lần nữa là chỉ cần nghe lý thuyết thôi nha vì trăm hay không bằng tay quen đâu.’

Rowena quay lại đại sảnh và tiếp tục may vá. Nàng đang may cho Warrick chiếc áo gấm đỏ với những đường thêu cầu kỳ cần phải thật chăm chút.

Trong phòng gã ánh sáng chan hòa hơn, nhưng nàng chưa quen xem nó như phòng mình, dù trước khi đi gã đã kêu nàng ở đó và nàng cũng đã ngủ nơi đó mỗi đêm.

Rương quần áo của nàng cũng hiện diện trong phòng gã hôm đó. Gã không nói tiếng nào về nó cũng như về chiếc áo màu tím viền vàng sang trọng mà nàng mặc trong buổi tối cùng ngày. Khi gã đi rồi nàng mới biết nhiệm vụ hàng ngày của nàng đã được thay đổi hoàn toàn.

Đầu tiên, Emma kể nàng nghe về đám cưới của cô ấy nếu như có thể nắm bắt hết vai trò của một phu nhân, và cô ấy được cha cho phép nhờ Rowena giúp đỡ. Rowena hồi hận vì lỡ hỏi cha Emma là ai và nàng đã tức Warrick đến cả một tuần vì gã đã không nói trước với nàng. Cũng trong ngày hôm đó, Mary Blouet thông báo nàng được miễn hết các công việc khác nếu như đồng ý hướng dẫn Emma, nhiệm vụ nàng đã thực sự bắt tay vào rồi.

Rowena hào hứng giúp Emma vì nàng ngày càng thích cô gái này, và như thế nàng sẽ rất nhớ khi Emma kết hôn với Richard. Nhưng chuyện đó chỉ xảy ra sau khi Warrick trở về và không thể đoán chính xác thời điểm.

Hiện tại cũng có những chuyện đã thay đổi. Beatrix đã bị đưa đến sống với gia đình tương lai sau cái ngày nó bị phạt và điều đó dường như làm cả lâu đài dễ thở hơn rất nhiều. Khi Warrick đi khỏi, con gái nhỏ nhất cả gã dần bớt nhút nhát hơn trong sự khuyến khích của Rowena, vì nàng nhận thấy Melisant chỉ bị ảnh hưởng xấu bởi người chị lớn.

Tình thế Rowena thay đổi đã tác động đến người khác, nhưng nàng nghĩ chỗ nàng ngủ có ảnh hưởng nhất. Mary giờ tham khảo ý kiến nàng thường hơn, chồng của bà ấy thì dành cho nàng phần thức ăn ngon nhất. Thậm chí, quản gia của Warrick còn hỏi ý nàng trước khi cử John Giffard đưa hàng tiếp tế đến thị trấn kế bên. Còn John, khi rảnh rỗi thì luôn dùng bữa cùng nàng và Mildred. Dù Melisant mời Rowena ngồi cùng bàn lớn chung với gia sư Roberta, người duy nhất vẫn còn giữ thái độ khinh miệt nàng, vì thế

Rowena cương quyết từ chối. Warrick có thể đã làm mọi chuyện dễ dàng hơn cho nàng trước khi lên đường, nhưng gã không nói nàng không còn bị coi là người hầu nữa. Và một người hầu, dù cho có khoác áo vương giả đi nữa cũng không thể ngồi ăn ở bàn lớn.

Suốt ngày bận rộn với Emma nhưng nàng vẫn thấy mình có quá nhiều thời gian nghĩ đến Warrick. Và nàng cũng nhận ra những cảm xúc mãnh liệt đó vượt quá tầm kiểm soát khi nỗi nhớ làm nàng đau đớn. Nhưng vì gã không ở đây để nhìn nàng qua ánh mắt lấp lánh khát khao, nàng đánh mất sự tự tin tích lũy được trong những ngày cuối bên cạnh gã. Gã ham muốn và nhượng bộ làm nàng không ngờ đến. Thế nhưng, sau cùng, nàng cũng chẳng hơn những gì gã đã biến đổi nàng – là tình nhân, người hầu và tù nhân. Nàng không thể mong đợi nhiều hơn những điều đó. Nàng thậm chí không dám nghĩ đến cảnh gã trở về, khi thời gian đã xóa mờ kỉ niệm, gã có thể tìm thấy hứng thú nơi một người nào đó khác.

“Mời cô theo tôi”

Nàng ngược lên nhận ra Thomas - người đầy bụi đường, đang đứng trước mặt nàng. Anh ta đã lên đường cùng Warrick một tháng trước. Nàng khắp khởi hi vọng nhìn sau lưng anh ta. “Warrick đã về ư?”

“Không, thưa cô, đức ngài vẫn ở pháo đài Ambray.”

“Vậy anh sẽ đưa tôi đến đó à?”

“Phải thật nhanh.”

Mặt nàng biến sắc. “Anh ấy bị thương sao?”

“Làm sao được chứ,”

“Anh nói như thế đó là câu hỏi ngớ ngẩn vậy.’ nàng lên giọng. ‘Tôi có thể nghĩ gì được khi anh kêu chúng ta phải nhanh lên?’”

“Là lệnh của lãnh chúa.” Anh ta giải thích. ‘Nhưng chúng ta sẽ không đi nhanh được nếu như cô không ngừng nhìn một cách phán xét về nhếch nhác và mệt mỏi của tôi. Tôi đã phi ngựa suốt đêm và chỉ có một ngày rưỡi để đưa cô an toàn đến Ambray. Nếu cô nhanh chóng thu dọn vài bộ đồ cần thiết thì chúng ta có thể thông thả chút trên đường.’”

Rowena nhú mày tò mò. “Anh có biết vì sao tôi phải đi không?”

“Không, thưa cô”

Nàng nín thở trước một khả năng vừa ập đến. “Đã chiếm được Ambray chưa?”

“Vẫn còn trong vòng vây, nhưng đủ an toàn để mạo hiểm đưa cô đến đó.’
Như vậy, lệnh triệu tập vẫn còn nghi vấn.

CHƯƠNG XLIII

Còn một lí do Rowena có thể nghĩ về mệnh lệnh của Warrick và nó choán hết tâm trí nàng trong suốt cuộc hành trình, khả năng đó có thể lắm... không, dường như thôi. Warrick có thể trông thấy Gilbert từ tường thành và nhận ra hắn. Như thế, nàng có thể sẽ phải đương đầu với cơn giận điên cuồng và bộ mặt hung tợn nhất của gã. Gã có thể tiếp tục trả thù nữa, hoặc có lẽ sẽ dùng nàng chống đối lại Gilbert, tra tấn nàng ngay trước cổng thành, treo cổ nàng... không, không, gã không thể làm điều đó. Nhưng nàng nhớ đến trận đòn Beatrix đã chịu. Nàng nhớ đến nhà tù. Nàng nhớ khi bị xích vào giường gã... không đến nỗi tệ khi hồi tưởng lại... nhưng nó cũng làm nàng nhói đau...

Nàng rất sợ khi đã đến doanh trại bao vây Ambray, pháo đài sừng sững trong im lặng. Nàng bị đưa thẳng đến lầu của Warrick, nhưng gã không có ở đó và nó chẳng xoa dịu tâm trạng hồi hộp của nàng chút nào. Nàng đã ở đây, và sẽ làm bất cứ điều gì có thể để vượt qua.

Thế nhưng nàng không có thời gian để chất thêm lo lắng trong lúc chờ đợi vì chưa đầy 1 phút sau Warrick đã bước vào. Cũng chẳng có thời gian để phán đoán tâm trạng bởi nàng bị cuốn ngay vào vòng tay gã. Rồi cơ hội để nói một lời cũng không có khi miệng gã đã nuốt hơi thở của nàng, điều nàng có thể làm là tự vấn nguyên nhân cho hành động ngọt ngào này.

Nàng choáng ngợp với khoảnh khắc bất tận của sự chiếm hữu, một nụ hôn khẳng định nàng là của gã và gã chỉ muốn ngẫu nhiên nàng. Nỗi lo lắng của nàng không quay về ngay lập tức khi lấy lại hơi thở, nó cũng không thể dâng lên trước cảm giác khuấy động đang lớn dần cho đến khi nàng được thả lỏng xuống đệm rơm của Warrick và nhìn gã ném thắt lưng đeo gươm sang bên rồi khụy gối bên trên nàng.

‘Gượng đã!’ , nàng khẽ kêu, giơ tay lên đỡ lấy gã tách ra. ‘Chuyện này là sao Warrick? Sao em được đến đây?’

‘Vì ta nhớ nàng.’ Gã trả lời, gạt bỏ sức ép nàng đang cố giữ để nghiêng người xuống và tiếp tục ngay trên môi nàng. ‘Vì ta sẽ điên mất nếu phải đợi thêm ngày nào nữa mới được thấy nàng.’

‘Vậy thôi sao?’

‘Chẳng lẽ chưa đủ à?’

Sự nhẹ nhõm thật mãnh liệt làm nàng hôn trả lại gã với nhiều đam mê hơn bao giờ hết. Tay gã ôm lấy ngực nàng và âu yếm nó. Còn tay nàng di chuyển đến hông gã kéo vào sát hơn, nhưng vòng ôm không được thỏa mãn vì vướng víu quần áo khi gã không chịu ngừng hôn nàng để cởi bỏ nó. Cuối cùng gã cũng nỗ lực giật phăng quần chèn, nhanh đến nỗi làm nàng phải phì cười.

‘Ngài làm em phải vá nhiều quần áo hơn.’

‘Nàng phiền ư?’

‘Không, ngài có thể xé cả đồ của em nếu ngài thích.’ Nàng cười rạng rỡ. ‘Nhưng em có thể bị xé nhanh hơn nếu ngài cho phép em ngồi dậy.’

‘Không, ta thích nàng cứ ở đó. Nàng không thể biết được ta thương nghĩ đến cảnh nàng như thế bao nhiêu lần trong đầu.’

Nàng trượt tay lên phần ngực trần gã vừa cởi áo rồi nhướn lên đánh lườm vòng quanh đầu vú. “Có thường như em tưởng tượng sẽ làm thế này không?”

‘Rowena... dừng’, gã nói một cách rời rạc và cố gắng đẩy nàng nằm xuống, nhưng nàng ôm thật chặt trước khi tấn công bên vú còn lại. ‘Dừng lại, nếu không ta sẽ lập tức đi vào nàng ngay.’

‘Được thôi khi điều đó mang đến cho ngài sự sung sướng, Warrick. Ngài nghĩ em sẽ không theo kịp sao?’

Gã rên rỉ, hất váy nàng lên rồi lao thẳng xuống. Và nàng được đưa đến cùng mảnh đất khoái lạc ngay sau đó.

Warrick không rời khỏi lều cả trưa đó lẫn nguyên đêm. Sáng hôm sau khi Rowena tỉnh giấc thì cận vệ của gã thông báo Sir Thomas đang đợi đưa nàng trở về Fulkhurst. Không có dấu hiệu nào của Warrick. Nàng rất ngạc nhiên rồi lại thấy buồn. Được đưa đến bằng mọi giá chỉ cho một đêm yêu thương thôi sao? Nàng không biết sao mình không thể ở lâu hơn. Nàng yêu

cầu được gặp Warrick ngay khi mặc đồ xong và bước ra khỏi lều, nơi Bernard đang đứng để hộ tống nàng đến chỗ Thomas. Cậu lính trẻ lắc đầu và nhíu mày cố nhớ điều Warrick đã dặn trong trường hợp nàng yêu cầu thế.

‘Đức ngài đã bảo, thưa cô, nếu trông thấy cô, ngài ấy chắc sẽ giữ cô lại. Tuy nhiên, không có chỗ nào cho cô ở đây cả, vì thế nên để cô về.’

Rowena định mở miệng tranh cãi với Bernard, nhưng nàng kịp kìm lại. Lạy chúa, sao nàng có thể quên mình đang đứng ở đâu chứ?

Nàng quay lại nhìn pháo đài và ngọn tháp vươn cao vững chắc. Mẹ nàng đang ở đâu đó bên trong, thật gần nhưng không thể với tới... ngay lúc này. Nhưng Anne sẽ sớm được giải thoát khỏi nơi giam cầm bà trong 3 năm qua. Warrick sẽ làm thế. Gã sẽ không rời khỏi nơi này cho đến khi hoàn thành mục tiêu.

Vài bức tường ngoài đã bị súng bắn đá làm hư hỏng nặng nhưng vẫn chưa đủ làm nó đổ sụp xuống hay bị xuyên thủng. Rowena nhớ công sau năm chỗ nào khi từng đi qua đó, lúc nàng và mẹ bị cách li. Nhưng nếu nàng nói với Warrick thì gã sẽ đoán ra ngay là nàng biết Ambray, biết Gilbert và nàng không thể làm thế.

Nhưng nàng có dám đối mặt với rủi ro khi ở lại đây không, vì biết đâu có thể gặp được mẹ khi pháo đài bị chiếm? Nàng có thể từ chối trở về. Nếu nàng có thể nói chuyện được với Warrick, nàng biết mình có thể thuyết phục gã để được ở lại, hoặc ít nhất cũng được ở gần. Nhưng lúc đó làm cách nào để nàng có thể tiếp cận được mẹ mà không bị Warrick biết được? Không thể rồi, và Anne sẽ không thể nào nghĩ ra là nên giả bộ không biết Rowena.

Tốt nhất là nàng nên đi, dù cho nàng đang điên lên với suy nghĩ làm gì để cứu mẹ thoát khỏi nơi đó trước khi Warrick có thể... ít nhất là không phương hại đến bản thân nàng. Nhưng trong trường hợp không có gì đảm bảo suy tính của nàng sẽ diễn ra trôi chảy thì nàng nên rời khỏi.

Nhưng Anne có lẽ sớm được tự do. Warrick có thể thả bà về lại vùng đất thuộc quyền sở hữu của bà mà gã đã chiếm lấy khi nó mang danh Gilbert... nhưng gã không giống sẽ áy náy trả lại cho bà khi không sử dụng bà như

một cách để chống lại Rowena hoặc điều gì khác... hoặc Warrick sẽ bắt Anne đến Fulkhurst cho đến khi cuộc chiến này qua đi. Khi đó Rowena sẽ có cơ hội tốt hơn để cảnh báo mẹ nàng giả vờ như không quen biết nàng... ít nhất là những lúc có mặt Warrick. Nếu vậy, cuối cùng họ có thể lại được ở bên nhau.

CHƯƠNG XLIV

Warrick tự trách hàng trăm lần vì đã chịu theo ý thích của mình mà cho gọi Rowena. Chẳng dễ chịu hơn chút nào sau khi gặp nàng xong bởi nó quá ngọt ngào làm khao khát của gã càng trở nên tồi tệ, và giờ gã chỉ còn muốn được ở bên nàng thôi... dù nàng chỉ mới đi khỏi có 2 ngày.

Cuộc viếng thăm ngắn ngủi nhưng làm gã hạ quyết tâm tấn công chấm dứt trận chiến này. 2 ngọn tháp được tăng cường thêm nguồn lực để xử lý dứt điểm vào buổi sáng và bắt đầu tấn công sang 2 cái khác. Mấy toán quân được cử đi tìm thêm đá cuội và đá tảng cho súng bắn đá. Những sọt đá dăm trợn bùn dơ từ ngôi làng đã bị chiếm đóng cũng được chuẩn bị để phòng thiếu đá tảng. Dù không có chuyên gia đào đường hầm nhưng gã cũng đã khởi công nếu cuộc tấn công vào ngày mai thất bại

Tối đó gã kiểm tra cầu tháp bằng gỗ đã được làm xong và sẽ tự điều khiển nó. Gã đã ngâm nó ngập trong chiến hào để ủ nước và dùng nó áp sát tường thành. Nó có thể bốc cháy khi bị những mũi tên lửa bắn xuống, nên tất cả hành động phải được thực hiện thật nhanh. Tuy nhiên, cầu tháp được che chắn đủ để những người bên trong nó chịu đựng cho đến khi lên đến đỉnh tường thành và chiến đấu mở đường xuống phá cổng. Và gã quyết định mình là một trong những người tiên phong, không phải là người bọc hậu.

Khi gã đang ra lệnh cho người của mình đội nước lần nữa cho 2 cầu tháp thì Sheldon đến.

‘Cậu sẽ thấy thú vị với chuyện này, Warrick.’ Ông nói khi kéo lên phía trước một người phụ nữ ướm nhẹ đang sợ hãi. ‘Cô ta nói phu nhân của mình đã đầu độc hết phân nửa binh lính trong lâu đài. Mọi chuyện đã xong và chúng ta có thể chiếm lấy pháo đài ngay trong đêm nay mà không cần đổ nhiều sức.’

‘Vậy à?’ giọng Warrick tiếp Sheldon thật lãnh đạm. ‘Rồi khi chúng ta nắm lấy cơ hội có một không hai này tôi chắc phân nửa quân của mình rơi

vào bấy.’

Giọng gã chuyển thành gầm gừ trước khi kết thúc và giữ nguyên thế khi nói tiếp. ‘Chắc chúng nghĩ tôi ngu ngốc dễ dàng bị lừa ư? Mà còn dùng phụ nữ nữa chứ. Bắt ả ta khai ra bằng mọi cách.’

Người phụ nữ bật khóc khi nghe đến đó. ‘Không, xin đừng! Những gì tôi đã nói là sự thật. Phu nhân tôi không có chút tình cảm nào với vị lãnh chúa mới và cũng căm thù cha hắn ta. Ambray đã giam cầm chúng tôi, chúng tôi chỉ muốn chạy thoát.’

‘Cô đã tìm thấy đường ra rồi đó.’ Sheldon chỉ ra. ‘thì phu nhân của cô cũng thế. Tại sao cả 2 không đi đi mà dựng chuyện làm gì.’

‘Vì ta cần quân hộ tống về vùng đất của mình an toàn.’ Anne nói khi bà tiến lên từ phía sau Sheldon. ‘Ta nghĩ có thể giúp các người đạt được mục đích để đổi lấy toán quân hộ tống.’

‘Phu nhân, bà nên đợi chứ.’ Cô người hầu kêu lên. ‘Bà không nên’

‘Im lặng, Helvise!’ Vị phu nhân cắt ngang. ‘Ta không thể kiên nhẫn ngồi chờ khi cổng đó không ai canh gác. Và ta thà đến đây còn hơn ở đó tự hỏi chúng ta có được tin tưởng hay không.’

Bà cũng bị ướm như người hầu của mình vì đã lợi qua chiến hào, nhưng bà vẫn giữ được vẻ danh giá dù đang bị tên cận vệ giữ chặt tay. Sheldon chăm chú nhìn bà đầy kinh ngạc vì trông bà rất đoan trang trong bộ dạng dơ bẩn. Warrick cũng không thoát cảm giác sửng sốt vì trông bà rất quen dù gã chưa gặp bà lần nào.

‘Vậy bà nghĩ chúng tôi sẽ tin bà chỉ qua lời nói thôi sao.’ Warrick nghi ngờ hỏi.

Sau đó Sheldon hỏi thêm. ‘Bà là ai, phu nhân?’

‘Anne Belleme’

Warrick khịt mũi. ‘Belleme, giờ là d’Ambray.’

‘Không, ta không nhận họ đó, vì cha xứ chẳng thèm nghe ta nói đồng ý hay không đã ép hôn rồi. Trò hề đó đã nhốt ta 3 năm qua ở đây’

‘Vậy nếu bà định giúp chúng tôi để chấm dứt bị cầm tù thì sao phải đợi lâu như vậy?’ Warrick hỏi. ‘Chúng tôi không chỉ mới đến, phu nhân. Chúng tôi đã ở đây 33 ngày rồi.’

Vì Warrick đếm từng ngày thật chính xác gọi lên tiếng cười từ Sheldon và làm cho Anne quay qua nhìn ông. Bà nheo mắt và nhận ra ông không già lắm như ở cái nhìn đầu tiên. Khi ông cười với bà, bà liền đỏ mặt vì không thấy không lời cuốn. Không, mà là ngược lại.

Warrick trừng mắt nhìn cả hai trước sự sao lãng bất ngờ của họ dành cho nhau và chẳng ai thèm cho gã câu trả lời. ‘Anh không sao chứ, Sheldon?’

‘Thực tình, tôi nghĩ Phu nhân Anne cần được lau khô người trước khi cậu tiếp tục.’

‘Không có thời gian cho điều đó đâu.’ Anne cắt ngang. ‘Tình trạng trúng độc của chúng không kéo dài, chỉ cho đến khi chúng đi sạch bụng. Chúng tôi đã bỏ thuốc độc vào thịt của bữa ăn tối, nhưng không phải tất cả đều ăn hết.’

‘Bà vẫn chưa nói sao giờ mới ra tay?, Warrick chỉ ra.

‘Nếu ngài là Lãnh chúa Fulkhurst...?’ bà đợi cho gã xác nhận bằng một cái gật đầu cộc lốc rồi mới nói tiếp. ‘Tôi được nghe nhiều chuyện khủng khiếp về ngài vì thế tôi đã cùng những người khác cầu nguyện cho ngài thất bại ở đây, nhưng khi tôi thấy ngài giữ con gái của tôi trong doanh trại và con bé trông thật khỏe mạnh, thì tôi nhận ra đã nghe chuyện bịa đặt.’

‘Con gái?’ Gã nghi ngờ. ‘Bà nghĩ con gái bà trong doanh trại của ta à, phu nhân? Được rồi, bà sẽ được thoải mái tìm cô ta, nhưng chỉ có điều, không chắc người của ta sẽ từ bỏ nếu bà muốn đưa con mình đi.’

Điều gã ám chỉ làm bà đỏ mặt tức giận. ‘Con gái ta không phải là ả điếm trong trại của ngài. Ta không biết cách nào mà con bé thoát khỏi kềm kẹp của Gilbert mà rơi vào tay ngài, hẳn không đề cập đến chuyện đã lạc mất con bé. Không, hẳn rất vui sướng khi con bé đã làm tất cả những gì hẳn...’

‘d’Ambray có trong pháo đài không?’ Warrick sốt ruột cắt ngang, không thèm quan tâm đến nỗi khổ của gia đình bà.

Bà lắc đầu, làm gã buột miệng chửi rủa, còn Sheldon nhẹ nhàng thách mắc. ‘Hẳn trốn rồi sao?’

‘Không. Khi hẳn trở về đây rất giận dữ, tôi đã nghĩ hẳn chắc chắn đã mất thêm pháo đài nào nữa nên mới trong tâm trạng khủng khiếp thế. Nhưng

hắn đã ở đây gần tuần lễ và chỉ rời đi trước khi ngài đến 1 ngày.’ Lại thêm một câu chửi từ Warrick.

‘Bà biết hắn đi đâu không?’

‘Đến kinh thành. Hắn đã cạn kiệt nguồn lực và không thể tiếp tục cuộc chiến với ngài nếu không được vua Stephen trợ giúp. Trước đây thì được, nhưng lần này xem ra khó đạt nguyện vọng vì d’Ambray không còn trong danh sách súng ái của nhà vua kể từ khi cận thần của Hugh nhiều lần chống đối lại Stephen mấy năm qua. Sự thật, giải cứu con gái tôi khỏi kèm kẹp của Gilbert, ngài có thể giành lấy những tài sản của con bé từ tay hắn. Khi ngài chiếm được Ambray, tất cả những gì Gilbert để lại chỉ còn là một pháo đài nhỏ.

‘Phu nhân, tôi không giữ con gái bà.’ Warrick cúi kính cắt ngang. ‘Bà nghĩ tôi sẽ lợi dụng người thừa kế duy nhất của lãnh chúa Belleme để đạt được mục đích à? Như bà đã nói, giữ cô ta sẽ làm d’Ambray trắng tay.’

‘Tôi không biết sao ngài cứ khăng khăng như thế,’ Anne cau mày bắt đầu. ‘Không thể nào ngài không biết con bé là ai?’

‘Lạy chúa, tôi nghe đủ rồi.’ Warrick chấm dứt. ‘Sheldon, anh đối phó với bà ấy đi.’

‘Đó là niềm hân hạnh của tôi,’ Sheldon nói rồi bật cười. ‘Nhưng trước khi cậu biến đi, tại sao không hỏi tên con gái của bà ấy...hoặc cậu không nhận ra người phụ nữ này có gì đó quen quen sao?’

Warrick khó chịu nhìn bạn mình rồi sang vị phu nhân. Nhưng gã vẫn bất động. Gã không cúi kính nữa khi nhìn thấy tại sao bà có vẻ quen thuộc nhưng giọng nói thì lạnh lùng tàn nhẫn như nó vốn thế.

‘Hãy nói đi, phu nhân Anne, con gái bà tên gì?’

Bà không chắc mình muốn trả lời gã lúc này. Bà chưa từng nhìn thấy ai đột ngột biến dạng thế này khi gã trông thật hung tợn. Bà lùi lại 1 bước. Sheldon đặt tay trên vai bà mang đến sự dễ chịu nhưng vẫn... ‘Có lẽ tôi đã lầm lẫn.’

‘Không, bà không lầm, nhưng tôi thì có khi nghĩ mình có thể tin tưởng ở nha đầu bịp bợm đó!’

‘Sao cậu ta quá tức giận thế?’ Anne hỏi Sheldon khi Warrick vừa đi khỏi.
‘Tôi đã nhìn thấy Rowena mà, không phải sao?’

‘Đúng là cô ấy, nhưng bà không nghĩ rằng cô ấy đã không nói cho cậu ta biết mình là ai.’

‘Nếu con bé không nói thì nó có lí do chính đáng.’

‘Ta nghi ngờ bạn ta sẽ nghĩ vậy.’ Sheldon trả lời, nhưng khi ông nhìn thấy gương mặt lo lắng của Anne, ông an ủi bà. ‘Cậu ấy không làm hại cô ấy đâu nhưng chắc phải trút giận ngay lập tức bằng việc tấn công pháo đài dù cho có cái bẫy nào chờ đợi. Cậu ấy rất tức giận.’

‘Nhưng tôi không nói sai, cổng thành đã mở và không người bảo vệ.’

‘Vậy thì đi nào, ta đưa bà đến lều của ta, bà có thể đợi ở đó cho đến khi cuộc chiến này kết thúc.’

CHƯƠNG XLV

Rowena nhìn thấy 2 tên lính cận vệ tiến về phía nàng một cách cương quyết thì nàng đã biết. Trước khi họ mở miệng, nàng đã biết. Không cần thiết họ phải nói gì với nàng, nhưng họ đã làm. ‘Chúng tôi có lệnh của Lãnh chúa Fulkhurst dành cho cô. Cô bị bắt giam kể từ lúc này,’

Nàng đã biết chính xác từng từ họ nói nhưng vẫn tái người khi nó được xác nhận.

‘Anh ấy... có nói bao lâu không?’

‘Kể từ lúc này’, là câu trả lời. Điều đó, tất nhiên, là vô hạn định... hoặc mãi mãi.

‘Anh ấy có nói tại sao?’ Một câu hỏi ngu ngốc. Sao nàng lại làm mình đau hơn chứ?

Nàng đã biết nó sẽ xảy ra khi Warrick phát hiện ra Gilbert de Ambray là anh kế của nàng chứ. Lẽ ra nàng nên nắm bắt cơ hội tự mình cho gã biết điều đó. Khi đó có thể nàng phải đối mặt với cơn giận của gã, đúng vậy, nhưng nàng cũng có thể cố gắng làm giảm nhẹ tình hình và ít nhất cũng nói ra được lí do nàng phải im lặng. Một mình, gã đã kết luận theo cách tồi tệ nhất, và giờ chẳng còn muốn gì ở nàng cả, chỉ muốn trả thù... không, không phải thế mà chỉ là thuần tức giận, và chấm hết.

Những tên cận vệ chỉ lắc đầu trước câu hỏi của nàng, rồi dẫn nàng đi. Nàng chấp nhận. Nàng còn có gì để lựa chọn đâu? Ít ra nàng chỉ một mình trong đại sảnh khi mọi chuyện diễn ra. Emma không có ở đó để bảo vệ nàng, Mildred cũng thế, nhưng nếu có họ chỉ càng làm Rowena rơi lệ thôi. Những gì nàng có thể là cố giữ nó trôi ngược lại trước mặt 2 tên cận vệ.

Đúng, nàng biết Warrick sẽ làm thế này với nàng... nhưng trong sâu thẳm nàng không nghĩ gã thực sự hành động.

Khi gã cai ngục mà nàng khiếp sợ xuất hiện cùng với điệu cười dâm ô, đầy hả hê vì nàng rơi vào tay hắn lần nữa, Rowena liền quay lưng lại trước

khi nàng buồn nôn. Đó không phải vì em bé làm nàng phát ốm. Đó là cái thít chặt nơi ngực đã trở nên trống rỗng. Giờ nàng ước mình có thể khóc.

Khoảng 1 giờ sau John Giffard đến và cho nàng biết ông phải tát tên cai ngục lần này mới đuổi được hắn đi, nàng chỉ có một câu hỏi dành cho ông. ‘Ông đến đây theo lệnh của Warrick ư?’

‘Không, con gái. Tin con bị bắt về đây lan nhanh và ta ngay lập tức chạy đến.’

Lần này nàng khóc. Nếu nàng không biết tại sao John được cử đến canh nàng lần trước thì nàng không bao giờ hỏi, nhưng lúc đó gã không như thế này. Warrick giờ không còn quan tâm đến chuyện gì xảy đến với nàng nữa, gã nhốt nàng khuất mắt càng lâu để không phải nhìn thấy nàng lần nữa.

Một lúc sau, nàng nghe thấy tiếng cãi nhau ở phòng ngoài. Nàng nhận ra giọng Mildred. Cô và John làm bạn bấy lâu chỉ trừ lúc này. Khi không gian im ắng trở lại, Rowena biết John đã thắng và nàng cũng biết họ đã bắt đồng về điều gì. Mildred không được phép vào gặp nàng và John cũng không thể làm trái lệnh để thả Rowena. Thêm 2 giờ nữa trôi qua, John lại bước vào mở cửa ngục. ‘Ngài ấy đã thay đổi. Ta biết ngài ấy sẽ làm thế, nhưng con vẫn bị nhốt dù thay thế nơi này là phòng của ngài ấy và sẽ có lính canh bên ngoài.

‘Nhưng nếu con muốn ở đây thì sao?, nàng muốn biết. ‘Ông không nói điều đó’

“Đúng vậy.” John thở dài. ‘Nhưng lính canh có mật lệnh, cậu ta sẽ dẫn con đi, chứ con không được phép đi một mình.’

‘Vậy không còn cách nào, con phải đi thôi.’

‘Đừng quá đau lòng.’

‘Không, John’ nàng cắt ngang đột ngột. ‘Tim con giờ đã chết, nó chẳng còn biết đau đâu’

Lạy chúa, sao có thể đúng được chứ? Nàng đã khẩn cầu cho tình trạng giảm nhẹ nhưng nó không thể đến cùng với nỗi đau đớn này. Dầu vậy sẽ không ai biết được, không phải John, và đặc biệt Warrick càng không.

Chẳng có hi vọng nào cho nàng dù có thay đổi nơi giam cầm. Warrick chắc chỉ nhớ mỗi điều nàng đang mang thai đứa con của gã. Rõ ràng, ban

đầu gã đã quên mất, rồi khi nhớ ra, gã càng tức giận hơn và sự “ban ơn” này chỉ để bảo vệ đứa bé. Nàng không nghĩ đến một lí do nào khác nữa cho việc chuyển nàng đến một nhà tù thoải mái hơn.

Nàng không được phép gặp ai ngoại trừ tên lính canh cửa, cũng là người chuyển thức ăn vào mỗi ngày. Mỗi lần nàng cố nói chuyện với anh ta đều chỉ nhận được những lời cầu nhàu hoặc cộc lốc, dần dà, nàng chẳng còn muốn nói nữa. Sự thật, nàng thích ở trong ngục với John hơn.

Nàng thường ngồi cạnh ô cửa sổ vì từ đó có thể nhìn xuống khoảng sân bên ngoài. Không có nhiều hoạt động bên dưới nhưng nó là nơi đáng để nhìn nhất trong căn phòng này. Nàng may rất nhiều đồ dành cho đứa bé đã được tượng hình 3 tháng, mấy chiếc áo lót trong cho Emma... nhưng không có gì cho Warrick. Những gì nàng làm cho Warrick trước khi gã ra đi giờ nàng tháo ra hết để may quần cho em bé.

Không ai cho nàng biết điều gì về cuộc bao vây pháo đài Ambray. Vì Warrick đã biết thân phận thật sự của nàng, hẳn gã đã chiếm được nó. Liệu Gilbert có ở đó không? Hẳn còn sống hay đã chết? Mẹ nàng có khỏe không? Và được tự do chưa? Hay đang trong 1 nhà tù sau cơn tức giận của Warrick?

Nàng đã đếm từng ngày. Với mỗi ngày đi qua, nàng lại dùng con dao ăn nhỏ cố khoét một lỗ thật sâu vào mấy cột giường. Những chiếc cột này được làm bằng gỗ tốt và chạm chỗ tinh tế, giờ chúng có thêm 25 lỗ xấu xí nhưng nàng lại thích vậy. Trước khi lỗ thứ 26 được đóng dấu, Warrick trở về.

Rowena không có một cảnh báo nào gã sẽ xuất hiện, bước vào phòng và dừng trước ô cửa sổ, nơi nàng đang ngồi với đôi chân gác trên ghế ngồi đối diện, tay nàng đặt trên bụng đã lấp ló, dù chưa tròn hẳn. Nàng đang cố phân định cảm giác xốn xang trong lòng là do đứa bé hay do buồn nôn, nhưng ở cái nhìn đầu tiên dành cho Warrick, nàng đoán chắc là sẽ bị nôn mửa.

‘Vậy là tướng quân đã trở về,’ nàng nói, chẳng thèm quan tâm gã thích giọng điệu chế nhạo của nàng hay không, ‘Ngài đã giết Gilbert chưa?’

‘Ta chưa bắt được hẳn, dù đã săn lùng trong mấy tuần qua.’

‘Ra đó là lí do ngài không trở về đây sao? Mà cần gì phải vội vàng, phải không? Ngài chỉ cần ra lệnh, thế là đủ.’

‘Lạy chúa, nàng dám nói thế!’ Gã ngưng khi nàng quay mặt đi nhìn ra cửa sổ, cố tình phớt lờ gã. Nàng đã không sợ hãi cũng chẳng chút ăn năn. Mặt nàng cũng vô cảm. Gã không mong đợi điều đó, nhưng gã cũng có nghĩ nhiều đến nó đâu khi luôn cố đẩy nàng ra khỏi đầu trong mấy ngày qua để tập trung truy lùng d’Ambray. Giờ gã thấy rằng chẳng thích nàng thấp giọng oán trách chút nào. Và cơn tức giận gã đã nếm trải vào đêm gặp mẹ nàng lại nhen nhóm.

“Gã ngồi xuống đối mặt với nàng. ‘Ngây thơ thật... hay để che dấu bịp bợm đây?’ Gã lạnh lùng hỏi.

Nàng liếc mắt sang gã với chân mày nhướng lên hỏi nhỏ. ‘Tôi lừa bịp khi nào? Ở Kirkborough khi tôi không biết ngài là ai sao? Hay ở Kirkborough khi ngài đem quân đến giết gã anh kế tôi mà không biết thực ra hắn là ai sao? Nhưng tôi đã nghĩ ngài đến để giết Gilbert de Ambray, đúng vậy, tôi lẽ ra nên nói lúc đó khi chắc ngài sẽ giết tôi nếu ngài biết hắn là anh kế của tôi. Hoặc lẽ ra tôi nên nói với ngài khi vừa ra khỏi nhà giam, lúc ngài diễn giải cách trả thù tôi sao. Tôi phải kể với ngài sao đây Warrick, để ngài càng tăng thêm phương cách trả thù sao?’

‘Nàng biết ta sẽ không giết nàng!’

‘Lúc đó sao tôi biết được!’ họ trừng mắt nhìn nhau. Rowena không còn chủ động bình tĩnh được lúc này. 25 ngày nén giận bùng cháy trong mắt nàng. Còn gã thì chuyển sang màu bạc lạnh lẽo. ‘Nàng biện hộ thế nào khi vẫn im lặng sau này, nha đầu, khi nàng trốn thoát và bị Ambray trả lại đây? Hay hẳn gài nàng lại làm gián điệp?’

‘Tôi chắc hẳn sẽ kêu tôi làm thế nếu nghĩ ra được, nhưng trước khi ngài đến, hẳn chỉ tin rằng mình sẽ thắng lợi và sẽ buộc ngài phải quỳ gối xin. Rồi lúc ngài xuất hiện, hẳn chẳng còn thời gian để nghĩ được gì ngoài việc cứu lấy mình. Nhưng tôi cũng không thể nói với ngài hắn là d’Ambray vì cùng lí do, tôi đã không... khi ngài đưa tôi đến pháo đài của hắn. Tôi không muốn lại phải đối mặt với sự giận dữ của ngài... hoặc thế này.’ Nàng phát tay để ám chỉ tình trạng bị cầm tù của mình.

“Và không được tin thế sao khi nàng và d’Ambray phối hợp với nhau lường gạt? Chính hắn đã bỏ nàng lại Kirkborough.” Gã nhắc nàng với vẻ nhạo báng. “Để quyến rũ ta nói ra mọi kế hoạch ư?”

“Hắn cho là ngài sẽ ra điều kiện với tôi. Nhưng hắn bỏ tôi lại là do quá sợ vì ngài đến đó cùng 500 lính trong khi trong tay hắn chỉ có vài chục quân trong tay. Hắn định sẽ trở lại với viện quân của Lyons đang được cử đi để chiếm lại Tures từ tay ngài. Có lẽ hắn hi vọng tôi sẽ làm ngài phân tâm đủ lâu để hắn có thể trốn thoát. Hắn sợ nếu đưa tôi đi theo sẽ bị chậm lại. Những gì diễn ra trong đầu hắn lúc đó là sợ hãi và tức giận, còn gì khác nữa làm sao tôi biết được. Nhưng tôi biết, hắn không bỏ tôi lại lâu mà sẽ trở lại. Và hắn đã làm thế. Khi tìm thấy tôi trong rừng hắn nói từng nghĩ tôi đã bị ngài giết chết.

Warrick khịt mũi. “Nguy biện hay lắm, nha đầu, nhưng ta không tin lời nào đâu.”

“Ngài nghĩ tôi còn quan tâm đến điều ngài tin nữa ư? Tháng trước thì có thể, còn giờ thì không.”

‘Cuộc đời nàng phụ thuộc vào những gì ta tin, nha đầu.’ gã nhắc nàng nhớ,

“Cuộc đời tôi không thể khốn khổ hơn.”

“Không thể ư?” gã đáp lời với vẻ đe dọa ngấm ngầm. “Ta phải trừng trị nàng thích đáng chứ không chỉ lấy đi tự do của nàng.”

Điều đó làm nàng đứng bật dậy giận dữ. “Hãy ra tay đi, ngài thật đáng chết! Làm đi. Nó sẽ không làm tôi khinh bỉ ngài hơn bây giờ đâu.’

“Ngồi xuống.” gã gầm gừ thấp giọng.

Nàng không làm theo, không theo lệnh gã. Nàng hiên ngang bước vòng qua lò sưởi đi đến một cửa sổ khác và ngồi đó, lưng quay nghiêng bất động. Nàng nhìn trừng trừng vô định ra ngoài cửa sổ, nén giận vào đôi bàn tay đang run rẩy trong lòng. Nàng ghét gã, khinh khi gã. Nàng ước gã... nàng căm thù gã!

Nàng nghe âm thanh phía sau mình khi gã tiến lại chặn lối ra khỏi ô cửa vì thế nàng không thể rời khỏi chỗ đó mà không đẩy gã tránh ra. Dù cho có thể nàng, cũng thấy bực tức luôn.

'Nàng không làm tròn vai mình, nha đầu. Thực sự ta sẽ không tin bất cứ điều gì nàng nói nữa. Những gì nàng đã làm đều gian dối. Nếu nàng cho ta biết d'Ambray trên đất của ta, ta sẽ đuổi theo hắn đến cùng dù trời tối đến đâu. Nếu nàng cho ta biết mình là Rowena của vùng Tures ta có thể nhanh chóng giải cứu lãnh thổ còn lại của nàng, do đó...'

"Nhanh chóng ư?", nàng cắt ngang nhạo báng. "Ngài không phải đang nghĩ là tôi sẽ giúp ngài giành lại chúng ngay bây giờ chứ? Tôi sẽ không giúp, nếu ngài..."

"Im miệng." gã nạt. "Nàng trách cứ không đúng chỗ, nha đầu. Ta không thể để nàng tự do đi lại với quân vô lại đó, và ta sẽ không loại trừ khả năng còn người ở đây đưa tin từ nàng cho hắn. Ta sẽ tra hỏi người của mình để tìm ra người nào đã không ở đây trước khi nàng đến, và chúng có vô tội hay không. Hãy mừng đi khi ta không nhốt nàng vào ngục."

"Mừng vì năm mồ mà tôi đang bị nhốt trong này, không thể mở miệng với ai sao? Đúng, tôi rất cảm kích." Nàng cười khẩy chế nhạo và chào đón nó là một khoảng im lặng. Nàng không quay người lại để xem gã có thể hiện sự hối hận nào, gã có nhận ra đã kết án nàng điều gì khi ra lệnh giam cầm nàng. Trong cơn tức giận gã đã kết tội nàng mà không cần hỏi cung, hay thậm chí một câu hỏi nàng có nhận tội hay không. Nàng nghĩ, nỗi đau đáng ghét đó đang chết dần, nhưng nó sống mạnh mẽ trở lại, siết chặt ngực nàng và dâng nghẹn trong cổ họng.

Cuối cùng nàng nghe gã thở dài. "Nàng sẽ trở lại công việc của mình như lần đầu được giao. Nhưng chắc chắn, nàng sẽ bị theo dõi nghiêm ngặt, và sẽ không bao giờ được tin tưởng nữa."

"Tôi từng được tin tưởng sao?" nàng hỏi lại bằng giọng nhỏ nhẹ đầy cay đắng khi nỗi đau gần làm nàng nghẹn ngào.

"Khi nàng chung giường của ta, nha đầu, ta đã tin nàng sẽ không gian dối."

"Tôi không hề. Tất cả chỉ là tự vệ."

"Giả vờ khao khát ta luôn ư?"

Nàng rất muốn nói. "Đúng vậy", nhưng nàng không thể nói dối làm gã đau như gã đang làm với nàng. "Không, chỉ sự im lặng của tôi. Nhưng ngài

không cần lo lắng vì những hành động trong quá khứ sẽ không còn quấy rầy ngài nữa đâu. Những gì tôi cảm nhận về ngài sẽ không còn nữa."

"Chết tiệt , Rowena, nàg sẽ không làm ta hối tiếc cho hành động của mình. Đó là nàg..."

"Đừng buộc tội thêm nữa, chẳng còn gì tôi muốn nghe từ ngài, ngoại trừ... hãy cho tôi biết ngài đã làm gì mẹ tôi?"

Gã im lặng thật lâu làm nàg nghĩ gã không muốn trả lời. Gã đủ tàn ác để buộc nàg phải lo lắng... không, không độc ác thế.

'Giao bà ấy cho bạn ta, Sheldon de Vere. Bà ấy đã giúp chiếm Ambray nên xứng đáng nhận lòng biết ơn của ta. Bà ấy cũng đã chuyển thừa kế lãnh thổ còn lại của nàg, mà lẽ ra nàg phải làm. Người của d'Ambray đã bị thương tích không ít và đuổi đi hết, hẳn sẽ không thể kiểm soát được thứ gì của nàg.'

Nàg không nói cảm ơn gã vì điều đó. Giờ gã mới là người khống chế tất cả những gì của nàg, kể cả thân xác này và gã không giống sẽ từ bỏ nó.

Thật bình thản, không thèm nhìn lại gã và với nỗi tuyệt vọng gần như bóp nghẹt, nàg nói. "Ngày mà ngài chiến thắng Kirkborough, tôi đã định đề nghị ngài giám hộ...bấp chấp đã nghe tất cả những chuyện khủng khiếp nào về ngài... nếu như ngài cho thấy được chút nào đó ít hèn hạ hơn Gilbert... nhưng ngài đã không. Ngài bắt tôi thẳng đến... nhà tù của ngài. Tôi làm gì có chút cơ hội nào để nói ra mình là ai chứ.

Gã đi khuất trước khi nước mắt phản bội nàg.

CHƯƠNG XLVI

Phục hồi lại những nhiệm vụ trước kia của Rowena không làm tăng thêm bầu không khí ảm đạm vốn đã bao trùm Fulkhurst. Mary Blouet không còn vui vẻ chỉ huy nàng nữa. Melisant khóc thương hơn. Mildred cũng cầu nhàu nhiều hơn. Emma thì luôn nhìn cha cô với ánh mắt hiểm ác hòng làm gã phải trách cứ, nhưng gã đã không. Và trong đại sảnh giờ ăn nào cũng lạnh lẽo, thậm chí một tiếng ho cũng lạc lõng.

Rowena khước từ bất cứ ai hỏi về chuyện nàng, kể cả Mildred, người nàng đang hờn vì đã xui nàng theo kế này để rồi phải nhận đòn hồi mã thương. Warrick không hề hấn gì mà là nàng, và vì thế, từ giờ Rowena ít nghe theo Mildred mà phê phán nhiều hơn.

Những tuần tiếp theo trôi qua giống như những ngày đầu nàng phục vụ Warrick nhưng cũng có ngoại lệ. Nàng không còn phải phục vụ nước tắm cũng như dọn giường. Nàng cũng không phải nhận những nụ cười lạnh lẽo mà nàng từng căm ghét. Gã nhìn thẳng nàng nhưng lúc nào cũng khoác sắc diện vô cảm. Nàng cũng có hơn gì gã đã định đoạt đâu, chỉ là một người hầu trong vòng kiểm soát của gã. Để thỏa tự ái, nàng không thèm mặc lại quần áo của mình, dù gã chẳng đề cập đến nó. Nhưng nếu nàng không hơn một kẻ hầu thì bề ngoài cũng có nghĩa gì đâu.

Nàng vẫn còn hướng dẫn cho Emma khi có thời gian rảnh. Đó là việc nàng hứng thú làm, nhưng cũng nén không thể tình cảm, những cảm xúc phiền muộn và chua xót, về sau chỉ còn cay đắng. Nàng càng thấy đau lòng hơn mỗi ngày nhưng cũng cố không thể hiện để Warrick biết được.

Nhưng rồi cũng đến ngày Emma phải rời xa nàng đến nhà Sheldon kết hôn với Richard. Rowena không được dự lễ, nàng cũng không thể thấy Emma mặc chiếc áo cưới mà nàng đã may cho cô ấy.

Đó là ngày nàng quyết định ngừng hành hạ bản thân.

Warrick ngay lập tức nhận thấy điều thay đổi. 2 lần trong ngày gã làm đồ thức ăn vào người và cà đôi lần ấy không thể đổ cho tình cờ. Gã không thể

tìm thấy quần áo nào trong rương cần may vá nữa. Vào cuối tuần, phòng ngủ của gã trở nên dơ bẩn. Chăn nệm trên giường không được giữ kỹ làm gã ngứa ngáy. Rượu rót cho gã trở nên chua hơn, bia thì nguội ngắt, còn thức ăn nàng đặt xuống mạnh tay trước mặt gã, nê m nê m ngày càng mặ n hơn.

Gã không nói với nà ng tiếng nào về những điều đó. Gã không tin mình có thể nói gì với nà ng mà không kéo nà ng vào giường. Gã muốn nà ng điê n cuồ ng mà phải gồ ng mình để không chạm vào nà ng. Nhưng gã dặ n lòng không đượ c. Nà ng đã lừa dối, đã âm mưu với kẻ thù của gã. Tiếng cười của nà ng, những lời cộ t nhấ, những khát khao dành cho gã... tất cả đều là giả dối. Nhưng gã không thể ghét đượ c nà ng. Gã sẽ không bao giờ tha thứ cho nà ng, không bao giờ đặ ng vào nà ng lần nữa, không bao giờ để nà ng biết nà ng đã gây ảnh hưởng đến gã thế nào, nhưng gã không thể că m thù nà ng hoặc ngừng mong muốn nà ng.

Gã không biết tại sao gã cứ ở đây để tự tra tấn mình. Gã lẽ ra nên truy đuoổi d'Ambray thay vì cử người khác làm. Hoặc đến thăm Sheldon và người vợ mới của ông ấy. Gã đã nói với ai để truyền lại thông tin này cho Rowena chưa? Gã không phải làm thế, vì chắc chắn sẽ chồ ng chất thêm ít nhất một nửa cho những hành độn g kỳ quặ c mà nà ng đang làm. Nà ng sẽ có lí do để thể hiện phần nộ. Gã thì đượ c nhưng nà ng thì không.

Dù nghĩ nên rời đi, nhưng gã không làm. Do đó, 2 ngày sau gã vẫn còn ở nhà khi Sheldon xuất hiện cùng tân nương của mình.

Warrick gặp họ trên cầu thang vào lâu đài. Sheldon cười toe toét và bảo gã tự ôm mình trước khi bước vào đại sảnh để Warrick một mình với phu nhân Anne. Đôi môi bà mím chặt cảnh báo gã điều gì sẽ xảy ra. Bà vào thắ ng, không màu mè.

‘Tôi đến đây để gặp con gái mình và cậu đừng nghĩ sẽ cản đượ c tôi. Con gái của cậu đã tiết lộ cho tôi biết những cư xử tàn bạo cậu đã làm với Rowena. Tôi không chắc mình có thể tha thứ cho Sheldon khi anh ấy đã không tự nói với tôi. Nếu biết trước tôi đã đặt bắ y ở Ambray thay vì tự tay dâng nộ p cho cậu. Đàn ông thật không thể chịu nổi.’

‘Đủ rồi, phu nhân. Bà không biết được chuyện gì diễn ra giữa Rowena và tôi đâu. Bà cũng không thể biết con gái bà đã làm gì với tôi. Cô ta là tù nhân của tôi và sẽ mãi là thế. Bà có thể gặp nhưng không thể đưa cô ta đi khỏi đây. Liệu bà rõ rồi chứ?’

Anne mở miệng định phản đối nhưng thôi. Bà trừng mắt mình gã một lúc trước khi gật đầu cộc lốc rồi bắt đầu đi qua gã. Nhưng chưa đi được 2 bước bà đã quay lại.

‘Tôi sẽ không bị cậu đe dọa đâu, lãnh chúa Warrick. Chồng tôi đã cố thuyết phục là cậu có lí do chính đáng khi trở thành thế này. Tôi nghi ngờ quá, nhưng Sheldon cũng đã bảo tôi rằng cậu có thể nghĩ Rowena là con tốt tình nguyện trong mưu đồ của Gilbert.’

‘Tôi không nghĩ, tôi biết vậy’ Warrick lạnh lùng trả lời.

‘Vậy cậu đã lạc hướng rồi.’ Anne nói tiếp nhưng giọng đã dịu nhiều. ‘Rowena rất thương tôi, cậu nghĩ con bé có giúp Gilbert không sau khi chứng kiến hãn tàn nhẫn đánh đập tôi để uy hiếp nó hợp tác?’

‘Hợp tác làm gì?’

‘Gilbert đã lập hôn ước với Godwine Lyons cho con bé, nhưng nó từ chối. Tôi cũng khinh bỉ hôn phối đó. Lão ta không những già khụ mà còn nổi tiếng dâm ô làm sao xứng được. Nhưng Lyons đã hứa sẽ viện quân cho Gilbert đánh cậu. Do đó, hãn đã đưa con bé đến Ambray bắt phải chứng kiến cảnh nó đánh đập tôi.’

‘Sao là bà? không phải là cô ta?’

‘Tôi nghĩ hãn quan tâm đến con bé. Hãn không muốn làm con bé tàn tạ dù giận dữ thế nào, nhất là khi đám cưới sẽ diễn ra ngay lúc đến được Kirkborough. Đánh tôi thì thuận lợi hơn và hãn sẽ không dừng lại cho đến khi Rowena đồng ý lấy Lyons. Lúc đó tôi nghĩ thế nào con bé cũng tìm cách chống đối lại khi rời Ambray. Rowena rất bướng bỉnh, nó sẽ không để âm mưu của Gilbert diễn ra yên ả sau những gì hãn đã làm với tôi. Thế nhưng mấy ngày sau, Gilbert trở về Ambray và khoác loác rằng đã khống chế được con bé làm hết những gì hãn muốn, hãn đã đe dọa con bé là sẽ giết chết tôi. Tôi không chắc hãn dám hay không, vì hãn chưa đến nổi độc

ác như cha mình, nhưng Rowena thì tin như vậy. Và con bé rất căm thù hẳn vì... cậu sao vậy?’ Bà kinh ngạc khi gã tái xám.

Warrick lắc đầu, nhưng một tiếng rên rỉ bật ra cùng với những lời nói ủa ạt trong trí nhớ gã trong cảnh Rowena đứng cạnh thân thể bị xích của gã và giải thích điều nàng phải làm.

‘Ta thích nó chẳng hơn gì người đâu, nhưng ta không có lựa chọn, cả người cũng không.’

Không lựa chọn. Nàng đã cố gắng giữ mạng sống của mẹ mình. Nàng không hề muốn cưỡng bức gã. Và nàng đã hối lỗi khi chấp nhận mọi đòn báo thù.

‘Ahhh!’ gã rên lên đau đớn, nỗi đau quất vào ngực gã không thể chịu đựng nổi. Anne hoảng hốt ‘Đợi đã, tôi sẽ lấy..’

‘Không... tôi không sao, một vết thương chưa lành thôi.’ Warrick tự khinh bỉ mình. ‘Bà đã đúng khi mắng nhiếc tôi, phu nhân. Tôi là kẻ tồi tệ nhất... lạy chúa, tôi đã làm gì thế!’ gã chạy vượt qua bà vào đại sảnh. Khi qua Sheldon, gã chỉ nói. ‘

‘Giữ vợ anh lại đây.’, rồi chạy thẳng lên cầu thang.

Rowena không ở một mình khi gã tìm thấy nàng trong phòngng may. Mildred bên cạnh nàng cùng với 3 người khác. Họ nhìn gã rồi lật đật đi ra. Mildred thì chậm hơn, cô nhìn gã lạnh nhạt như mấy tuần qua, nhưng gã không chú ý. Giờ gã cũng không nhận ra lúc này vì chỉ chăm chăm nhìn Rowena.

Nàng đứng dậy và đặt miếng vải trong lòng sang bên, thái độ của nàng trong mấy tuần qua chỉ thuần là căm giận. ‘Giờ ngài lại cản trở công việc của chúng tôi.’ Nàng nói thẳng. ‘Ngài muốn gì chứ?’

‘Ta chỉ vừa nói chuyện với mẹ nàng xong’

Sắc mặt Rowena bừng sáng vì bất ngờ. ‘Mẹ ở đây ư?’

‘Đúng, nàng sẽ sớm được gặp bà ấy, nhưng ta cần nói chuyện với nàng trước’

‘Không phải bây giờ, Warrick!’, nàng sốt ruột nói. ‘ Tôi không ở gần mẹ 3 năm qua, tôi chỉ mới thấy bà cách đây vài tháng, trước khi...’

Lời nàng sững lại cùng với cái nhíu mày làm gã thúc giục.

‘Khi sao?’

‘Nó chẳng liên quan’

‘Nó có. Khi D’Ambray đánh bà ấy phải không?’

‘Bà nói với ngài thế sao?’

‘Đúng và còn nhiều nữa. Sao nàng không cho ta biết hẳn đã đe dọa nàng bằng mạng sống của bà ấy?’

Mặt nàng mở lớn rồi bùng lên ngọn lửa xanh lấp lánh.

‘Ngài dám hỏi tôi thế sao? Ngài chịu nghe lí do ư? Đừng bao giờ đưa ra một lời bào chữa nào cho những gì nàng đã làm’ – Đó là lời của ngài, thưa lãnh chúa.’

Gã nhăn mặt. ‘Ta biết, lúc đó có lẽ mọi chuyện sẽ không khác đi nếu ta biết. Ta đã rất tức giận. Nhưng giờ nó rất có ý nghĩa.’

Gã ngần ngừ sau đó, nhưng gã muốn biết. ‘Hắn đã ép nàng làm gián điệp với ta phải không?’

‘Tôi đã bảo ngài, hẳn chưa bao giờ nghĩ vậy. Hẳn chỉ mãi suy nghĩ tìm cách chống lại ngài với số quân mà hắn giành được.’

Warrick dựa lưng vào cánh cửa đã đóng, mặt gã âm ảm. ‘VẬY RA TA ĐÃ SAI LẦM QUÁ NHIỀU. LẠY CHÚA, NÀNG VÔ TỘI TRONG MỌI CHUYỆN, THẬM CHỈ CẢ CHUYỆN LỪA BỊP TA BUỘC TỘI NÀNG THỜI GIAN QUA.’

Rowena nhìn gã đầy hoài nghi. ‘Vô tội trong tất cả ư? Tôi đã cưỡng bức ngài. Ngài quên rồi sao?’

‘Không, ta đã tha thứ cho nàng điều đó, nhưng..’

‘Ngài tha thứ khi nào?’ nàng hỏi. ‘Tôi chẳng nghe lời nào về chuyện đó.’

Gã quắc mắt trước lời cắt ngang và sự chậm hiểu của nàng. ‘Nàng biết chính xác khi nào mà, nha đầu. Đó là cái ngày nàng xin ta đặc ân một đêm không ngủ’

Màu sắc hun nóng má nàng. ‘Ngài có thể ám chỉ thế’ nàng cầu nhàu, chỉ nói tiếp khi nhớ lại những ngày qua. ‘Nó chẳng có nghĩa gì nữa cả.’

‘Nàng nói đúng. Chẳng có ý nghĩa gì khi không còn gì để ta tha thứ. Nhưng có nhiều điều nàng cần tha thứ cho ta. Được không?’

‘Nàng trừng mắt nhìn gã một lúc rồi nhún vai hờ hững. ‘Được thôi. Ngài được tha thứ. Giờ tôi đi gặp mẹ được chứ?’

Warrick cau mày. ‘Nàng không thể miễn tội cho ta dễ dàng thế.’

‘Không thể à? Tại sao không chứ? Hay ngài không nghĩ tôi đơn giản không quan tâm ngài có hối hận hay không?’

‘Nàng vẫn còn giận.’ gã đoán, gật đầu như thể giải thích cư xử kỳ quặc của nàng. ‘Ta không thể trách nàng, nhưng ta sẽ làm mọi điều vì nàng. Chúng ta sẽ kết hôn, và khi...’

‘Tôi sẽ không lấy ngài.’ Nàng khễ chặn lại, rất khễ kháng. Lần này đến phiên gã nhìn nàng chăm chăm, sau đó bùng nổ. ‘Nàng phải lấy ta!’

‘Tại sao? Để chuộc lại tội lỗi sao?’ Nàng lắc đầu nhẹ. ‘Chẳng lẽ ngài không nghe khi tôi từng nói những gì tôi cảm nhận về ngài đã không còn nữa. Tại sao tôi muốn kết hôn với ngài, Warrick?’ Sau đó nàng điềm tĩnh nói tiếp. ‘Hãy cho tôi một lí do chính đáng’

‘Để con của chúng ta được thừa nhận.’

Nàng nhắm mắt che dấu sự hối tiếc. Nàng đã mong điều gì? Vì anh yêu em chẳng?

Rowena thở dài. Khi nàng nhìn lại gã, gương mặt nàng vô cảm... chỉ còn thờ ơ. ‘Được rồi, đã rõ.’ Nàng nói đều đều. ‘Nhưng nó chưa đủ.

‘Chết tiệt, Rowena, nàng!’

‘Tôi sẽ không lấy ngài.’ Nàng hét trở lại, sự nhẫn nại của nàng chấm dứt và mỗi phần oán giận trong nàng giải phóng. ‘Nếu ngài cố ép tôi phải theo, tôi sẽ đầu độc ngài, tôi sẽ biến ngài thành hoạn quan khi ngài ngủ. Tôi sẽ làm thế.’

‘Nàng không cần đi xa thế.’ Sắc diện gã giống như lúc nghĩ bị nàng lừa dối trước kia, vẻ mặt của người đàn ông bị nỗi đau tàn phá. Nàng không lầm lẫn lần này. ‘Nếu ngài muốn chuộc lỗi, Warrick, hãy để tôi tự do. Nhờ đưa bé cho tôi và cho tôi được về nhà.’

Sau một khoảng im lặng dường như vô tận, vai Warrick rũ xuống, nhưng gã gật đầu.

CHƯƠNG XLVII

Gã chưa đến. Nàng sửa soạn sanh con gái cho gã bất cứ ngày nào, bất cứ lúc nào thời gian này, nhưng gã chưa đến. Và sẽ là bé gái, con của nàng. Đó sẽ là đòn trả thù dễ chịu đối với nàng khi không sanh cho Warrick đứa con trai gã mong ước. Nàng quyết định thế, mong muốn thế, nên nhất định sẽ là bé gái. Cuối cùng thì may mắn cũng đến phải đến với nàng chứ.

Nhưng Warrick còn chưa đến. Sao nàng nghĩ gã sẽ đến chứ, chỉ vì gã đã phi ngựa đến Tures mỗi tháng kể từ khi nàng rời Fulkhurst sao?

Gã vẫn muốn kết hôn với nàng, nhưng nàng vẫn không chịu. Nàng đối xử thô lỗ với gã khi có đến 2 lần nàng từ chối gặp gã, nhưng gã vẫn trở lại, vẫn cố thuyết phục nàng song hành cùng gã. Gã rất hối hận, nàng còn mong gì nữa? Đã quá trễ.

Nhưng gã vẫn luôn hối hận. Gã có mẹ nàng bệnh vục và Anne thì rất khéo khơi chuyện, bà chẳng lực nghề trong 3 năm qua. ‘Mong muốn kết hôn với con không có liên quan gì đến chuyện chuộc lỗi cả.’ Anne đã thuyết phục nàng mỗi khi đến thăm. ‘Cậu ta đã định lấy con trước khi biết mọi chuyện. Cậu ấy đã quyết định thế khi đưa con đến pháo đài Ambray. Sheldon đã kể mẹ nghe vậy.’

Sheldon lại là một chủ đề khó chịu khác. Trong khi Rowena còn trong cảnh khó khăn, ông đã cướp mẹ khỏi nàng. Ông đã lợi dụng tình cảnh bơ vơ của Anne, quyến rũ bà, rồi nhanh chóng lấy bà. Giờ thì ông còn làm bà tôn sùng ông nữa chứ, bà không thể nào... không thể là bạn của Warrick được.

Và mới tháng rồi, khi tinh thần Rowena dường như xuống thấp, Anne lại xuất hiện với khám phá mới.

‘Cậu ấy rất yêu con. Cậu ấy đã tự nói thế khi mẹ hỏi đấy.’

‘Mẹ!’ Rowena phàn nàn, khó chịu. ‘Sao mẹ lại đi hỏi thế?’

‘Vì mẹ muốn biết. Con chắc chắn sẽ không bao giờ buồn hỏi’

‘Tất nhiên là không rồi.’ Rowena khó chịu trả lời. ‘Nếu đó là một người đàn ông không thể tự nói mà phải đợi hỏi thế.’

‘Thì là như vậy, con yêu. Khi mẹ hỏi cậu ấy có nói với con chưa thì cậu ấy trả lời không biết nói thế nào.’

Mẹ nàng không nói sai về điều đó... nhưng Warrick có thể. Nói với mẹ chính xác những gì bà muốn nghe. Sao gã quý quái thế.

Nhưng cũng chẳng tác động đến nàng. Nàng không dễ dàng bị khuất phục và lấy gã, dù cho gã đang chứng tỏ cho nàng thấy lòng nàng vẫn chưa chết lịm như nàng nghĩ, rằng tim nàng vẫn đập mạnh khi gã ở gần, rằng nàng vẫn có thể thèm muốn cơ thể gã dù đang mang thai. Nhưng những khao khát bị đánh thức của nàng không làm được điều khác biệt. Nàng sẽ không đại dột lần nữa mà mở rộng trái tim cho mỗi dàu vò nào khác.

Hôm nay nàng ngồi bên ô cửa sổ trong phòng. Nàng là Chủ nhân của Tures lúc này, nhưng nàng muốn sự quen thuộc của căn phòng ngủ cũ khi nàng đến đây hơn là phòng ngủ rộng hơn.

Nàng vỗ nhẹ gối ngồi bên dưới, tự cười vui khi nó thoải mái hơn nhiều so với ghế gỗ cứng ngắc ở hốc cửa sổ phòng Warrick. Tất nhiên, gã có 2 cửa sổ, trong khi nàng chỉ có một, cửa sổ của gã bằng kính đắt tiền, trong khi của nàng đã bị bể trong một cuộc bao vây gần nhất. Giờ chỉ còn một miếng vải dầu mỏng che đờ, nàng vẫn có thể nhìn xuyên qua nó, nhưng lâu rồi nó cũng bị lỏng lẻo và đập phần phật trong cơn gió tháng Tư, cho nàng nhìn rõ xuống đường ngoằn ngoèo dẫn đến cổng chính. Con đường vắng lặng ngoại trừ tiếng rao của lái buôn, nhưng chẳng làm nàng chú ý.

Đây chẳng phải lần đầu tiên cửa sổ bị bể. Nàng từng làm bể nó khi mới 9 tuổi, chỉ là một tai nạn nhưng nó không được thay thế trong 2 năm. Cửa sổ hướng ra mặt trước của tòa nhà, thấp hơn phần ngọn tháp một tầng. Tầng trên cùng làm nhà nguyện và nàng có thể nhìn thấy mái của nó từ cửa sổ, chỉ thấp hơn khoảng 2 met, nhưng nhích một chút về bên trái vì bức tường phía trước của tòa nhà nằm ngay phía dưới.

Trước khi cửa sổ này được sửa lại Rowena đã nhảy khỏi nó một lần, rơi xuống phần tường có lỗ châu mai rộng khoảng 2 tấc rồi nhảy xuống 1met đụng mái nhà nguyện. Nàng làm thế để dọa một người hầu, nhưng một cô

hầu khác cũng hoảng sợ không kém chạy đi tìm Anne báo tin Rowena đã chết sau khi rơi từ cửa sổ xuống thẳng bậc thang trước nhà. Rowena đã ước được chết đi trước những lời trách mắng dai dẳng phải chịu sau đó, cũng như bị cấm ra khỏi phòng trong... nhưng giờ nàng không thể nhớ là bao lâu.

Nàng mỉm cười khi nhớ lại kỉ niệm và vỗ nhẹ nhẹ lên phần bụng đã to vượt mặt. Con gái nàng sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì ngu ngốc thế, không thể vì nàng sẽ cho làm những chấn song bằng thép lắp vào cửa cổ. Nhưng giờ nàng đã hiểu được nỗi sợ hãi đến tức giận của mẹ nàng khi đó. Nàng đã có thể tự giết chết mình, chỉ cần trượt chân nhẹ thôi nàng cũng có thể ngã chổng đầu...

‘Mơ mộng giữa ban ngày sao, tiểu thư?’

Rowena chết lặng. Không thể nào. Nàng quay qua và đúng thực Gilbert đang đứng nơi bậc cửa, hần đóng cửa lại rồi tiến về phía nàng. ‘Sao người qua được cổng thành?’

Hần cười. ‘Để thôi, hôm nay là ngày giao thương, chỉ cần mấy đồng xu, đám lái buôn trong làng đã có thể quyến rũ người của nàng mây mưa. Vì thế ta đã đóng giả thương buôn, qua cửa với một đạo quân thì khó chứ một người đàn ông thì dễ như trở bàn tay.’

‘Người vẫn còn quân để dẫn dụ sao?’

Câu hỏi đã lấy đi vẻ hên hoạnh của hắn. ‘Không, nhưng sớm có lại thôi.’ Hắn kêu lên khi tiến đến đủ gần để nhận ra dáng tròn trịa của nàng. ‘Đã có công hiệu.’

Nàng có thể hiểu ngay cái nhìn đầy tính toán của hắn mọc rễ từ suy nghĩ tham lam. ‘Người sẽ không thể tuyên bố đó là đứa bé của Lyons, ta sẽ phủ nhận nó... và Warrick de Chaville cũng biết thế nào.’

‘Đúng vậy’ hắn hàm hè. ‘Hắn đã có được nàng!’

‘Người dâng ta cho anh ấy!’ nàng nạt trở lại. ‘Hay người đã quên mất sáng kiến của mình, lòng tham của mình rồi?’

‘Im miệng’, hắn rít lên, nhìn hoảng hốt về phía cửa. ‘Đứa bé con ai chẳng quan trọng khi ta biết sử dụng nó vào việc gì.’

Nàng mở to mắt nhìn hấn chăm chăm. ‘Người vẫn nghĩ chiếm Kirkburogh ư? Sao người có thể chứ?’

‘Ta buộc phải làm thế, ta không còn gì cả. Thậm chí bây giờ gã con hoang đó vẫn còn bao vây pháo đài cuối cùng của ta. Ta không thể đến đó. Ta không còn chỗ nào đi cả, Rowena.’

Nàng nhận ra hấn muốn nàng hiểu và có lẽ muốn nàng cảm thông cho hấn. Nàng tự hỏi phải chăng Warrick đã làm hấn bị điên phần nào với những cuộc săn đuổi ráo riết. Hoặc tuyệt vọng quá làm hấn ra thế. Chân mày nàng nhíu lại nghi ngờ. ‘Đó không phải là lí do người đến đây vì người đâu biết gì về đứa bé. Người đến đây làm gì, Gilbert?’

‘Để kết hôn với nàng.’

‘Người điên rồi!’

‘Không, nàng đã có lại hết tài sản, tất cả đều thuộc quyền của nàng.’ Hấn nói, diễn giải nguyên nhân. ‘Giờ cưới nàng sẽ rất có lợi, nhân danh chồng nàng.’

‘Ta đã thề trung thành với Warrick’ nàng nói láo. ‘Anh ấy sẽ không để người có ta’

‘Hấn không thể cản ta. Hãy để hấn thử đi. Hấn sẽ phải chiếm lại những pháo đài đã trả cho nàng, kể cả những cái nào thuộc về nàng. Hấn sẽ tiêu tốn lực lượng lần này và sau cùng ta sẽ có được hấn.’

‘Gilbert, sao người không thể dừng bước chứ? Người đã thua rồi. Sao người không chịu rời đi trong khi còn có thể chứ? Hãy đến đầu quân cho vua Louis hay vua Henry cũng được. Làm lại từ đầu đi.’

‘Ta chưa thua, giờ ta có nàng rồi.’

‘Người không có được ta.’ Nàng bình tĩnh nói. ‘Nếu ta không lấy Warrick- người ta yêu thì Chúa biết ta sẽ không lấy người, kể ta ghê tởm. Ta sẽ nhảy ra khỏi cửa sổ này. Muốn ta chứng minh không?’

‘Đừng nói những lời ngu ngốc!’ hấn nạt, giận dữ trước lời đe dọa của nàng và nhất là lời thú nhận tình yêu đối với kẻ thù của hấn. nhưng lúc này hấn lo nhiều hơn đến lời đe dọa vì nàng ngồi rất gần cửa sổ. ‘Nếu nàng không muốn ta chung giường, ta sẽ không, nhưng ta phải lấy nàng, Rowena. Giờ ta không có lựa chọn.’

‘Không, người vẫn còn.’ Tiếng Warrick ngay cửa vào. ‘Rút gươm ta thì ta sẽ cho người thấy.’

Rowena quá bất ngờ trước sự xuất hiện của gã nên nàng không kịp phản ứng khi Gilbert nhảy ào tới kề dao vào cổ nàng.

‘Bỏ gươm xuống Fulhurst, nếu không cô ấy sẽ chết.’ Gilbert ra lệnh, giọng hăn gần như đắc thắng.

‘Warrick, đừng!’ Rowena kêu lên, thuyết phục gã. ‘Hắn sẽ không giết em.’

Nhưng Warrick không nghe nàng. Gã đã ném gươm xuống đất rồi. Điều đó có phải là dễ dàng bỏ qua mạng sống không? Tại sao, nếu không phải...’

‘Đến gần đây.’ Gilbert lại ra lệnh.

Mắt Rowena bừng lên hoài nghi khi Warrick tiến thêm một bước mà chẳng chút ngần ngại. Gã đang thực sự tiến về phía Gilbert và để hăn giết chết gã. Không, không khi nàng vẫn còn cách thoát.

Gilbert đứng gần nàng, nhưng gần hốc tường ngang chỗ nàng hơn. Con dao của hăn chưa chạm đến da nàng, còn mắt hăn đang tập trung vào Warrick.

Rowena ngồi thụp xuống rồi đẩy hăn về phía Warrick, sau đó ngay lập tức nàng đu chân qua cửa sổ và trượt ra ngoài. Nàng nghe tiếng 2 người đàn ông hét vang tên mình khi chân nàng chạm góc vuông bằng phẳng của bức tường lỗ châu mai với chút khó chịu. Chúa lòng lành, nàng đã nhảy dễ dàng hơn khi còn bé... và không quá vướng víu. Nhảy thêm 1 mét nữa xuống mái nhà thờ thì không thể. Nàng cẩn thận ngồi xuống rìa tường để nghỉ một khi Gilbert ló đầu ra khỏi cửa sổ và thấy nàng.

‘Chết tiệt, Rowena, nàng làm ta sợ gần như chết được.’ hăn gầm lên với nàng.

Chỉ gần thôi sao? Lạy chúa, từ khi nào nàng có được may mắn thế?

Nhưng hăn không ở đó mà nhיע móc nàng thêm. Tiếng gươm va nhau chan chát nghe rõ từ cửa sổ cho nàng biết điều gì đang làm hăn bận tâm. Vậy là cuối cùng cả 2 cũng được toại nguyện chém giết lẫn nhau sao? Chẳng thềm quan tâm nàng đang ngồi trên rìa tường cách mặt đất sau lưng

30met, có lẽ khoảng 25 met vì mặt trước của lâu đài không cao như phần ngọn tháp.

Chúng chuột rút đến bất ngờ làm nàng loạng choạng rồi nín thở khi gần như bị mất thăng bằng. Tim nàng đập mạnh, nàng có ít thời gian để xuống mái nhà, nhưng phải nhảy một khoảng. Sẽ thêm một lần tiếp đất khó chịu nữa, nhưng một cơn chuột rút kéo đến phản đối. Lần này nàng phải gập người xuống, cố gắng điều hòa để nó qua đi, nhưng một cơn ớn lạnh lại xuyên qua người. Không, không phải bây giờ. Con gái nàng không thể ra đời lúc này chứ.

Nàng ngược nhìn lên cửa sổ khi có một chân vững trên bề mặt tường đá rộng khoảng 6 tấc bao quanh phần mái của nhà thờ. Dù nàng phải cố thẳng lưng để xem những gì đang diễn ra trong phòng thì nàng cũng không nghĩ có thể xoay sở mà không có trợ giúp. Trèo xuống từ bức tường có lỗ châu mai cao 1met đã là một vấn đề, leo ngược lên lại là một vấn đề khác. Nàng có thể làm thế, nhưng nàng đã quá kèn càng nên khó đảm bảo an toàn.

Còn có một cửa sập trên mái nhà nguyện ở gần chân nàng. Nó được thiết kế để có thể leo lên đây trong cuộc chiến để bắn cung từ lỗ châu mai. Nó cao khoảng 7met rưỡi nên phải có thang. Đó là lối vào duy nhất bức tường châu mai ngoại trừ cửa sổ của nàng.

Không có cái thang nào ở đó lúc này, nàng biết thế, nhưng nàng vẫn mở cửa ra và cúi nhìn xuống dưới. Cha Paul dường như không có ở đây khi mới cuối buổi sáng, nhưng nàng vẫn gọi tên ông. Đúng như dự đoán, không có ai trả lời vì thế nàng chỉ còn cách kêu lên ‘Cứu tôi với.’

Mất một lúc lâu hơn nàng nghĩ mới có phản hồi. một người hầu chạy vào nhà nguyện, nhưng đó lại là một cậu bé và tất cả những gì cậu ta làm là nhìn trừng trừng kinh ngạc hướng lên nàng. Và trước khi nàng có thể bảo cậu ta đi lấy cái thang, Gilbert đã trèo ra khỏi cửa sổ với gươm trên tay.

‘Quay lại’ gã hét lên với nàng chỉ trước khi nhảy lên bờ tường.

Nhưng Rowena không nhúc nhích, chờ người ra sợ hãi bởi hấn ở đây nghĩa là Warrick đã chết. Hấn chúi nhào vào nàng khi tiếp đất, không mạnh lắm nhưng đủ làm nàng lùi lại vài bước. Hấn thực sự đuối sức trong cuộc chiến với Warrick, một chân hấn co quắp khi đụng đất trên nền đá và hấn té

xuống mái nhà. Đầu gối hấn thọt xuống miệng cửa sập làm hấn mất thăng bằng suýt rơi xuống, nhưng bụng hấn vướng cạnh cửa nên giữ lại được. Hấn đau đớn, hơi thở đứt quãng, thanh gươm trượt xuống mái nhà, nhưng hấn vẫn có thể trèo ra cửa sập dễ dàng.

Còn Rowena vẫn đứng đó chết lạng với suy nghĩ Warrick đã chết. Nàng không tiến lại đẩy Gilbert xuống lỗ cửa sập khi nàng có cơ hội, không động đậy để lấy thanh gươm của gã và ném khỏi bức tường. Nàng chỉ đứng đó tê dại với đau khổ... cho đến khi Warrick tiếp đất ngay trước mặt nàng.

Nàng giật mình hét lên, lùi lại lần nữa, dựa sát vào bức tường thấp phía sau lưng. Gã chỉ toét miệng cười trấn an nàng rồi tiến thẳng lại chỗ Gilbert, lúc này cũng vừa kịp nhặt lại thanh gươm.

Sự nhẹ nhõm của nàng bị cắt ngang bởi một cơn đau khác, nó không nhói như những lần trước mà lâu hơn và trầm trọng hơn. Tuy nhiên, nàng cố nén đau nhìn hai gã đàn ông đang tấn công lẫn nhau.

Họ lúc tiến lúc lùi trong không gian hạn hẹp. Rowena tránh chỗ khi cần thiết và cẩn thận nhớ cửa sập vẫn còn mở. Nàng tiếp tục phớt lờ hững cơn đau lại đến. Cuối cùng khi cuộc chiến kéo qua phía đối diện của cửa sập, nàng mới có thể lại gần đó để xem sao vẫn chưa có ai đến giúp nàng. Cứu binh đã tới. Nhiều người hầu đang ở bên dưới đang căng tấm vải thờ, và một tên kêu với lên đề nghị nàng nhảy xuống.

‘Toàn những người ngu ngốc! Nàng có đủ nhẹ đâu để rơi gọn trong tấm vải thờ chứ. Nếu không làm miếng vải mỏng đó tét đôi thì cũng làm nó tuột khỏi tay họ khi nàng rớt xuống, và rồi cũng nằm thẳng cẳng trên nền đá, không chết cũng bất động.

Nhưng rồi, lựa chọn cũng tuột khỏi tay nàng khi trận đấu đã tiến đến chỗ nàng. Gilbert lùi đúng vào nàng mà không biết khiến nàng lọt vào lỗ cửa sập. Nàng kêu thét lên khi không khí luồn dưới chân. Hấn liền quay lại và chộp lấy nàng bằng một tay còn lại, nhưng sức nặng của nàng làm hấn mất đà buộc phải bỏ thanh gươm để giữ nàng lại bằng 2 tay. Hấn quay lưng về phía Warrick mà không nghĩ ngợi ngoài việc làm sao cứu được Rowena.

Vì mạng sống nàng ôm chặt lấy hấn và cũng quá run rẩy để thả ra sau khi được kéo lên khỏi lỗ và đặt đứng thẳng dậy. Warrick đã bị quên mất

trong một lúc đưa hắn trở lại.

‘Tránh xa khỏi nàng ấy, d’Ambray.’

Lời nói đượm mùi đe dọa cùng thanh gươm đang chia ngang vai Rowena ấn vào ngực Gilbert khiến không thể không tuân theo. Nhưng Gilbert không thả nàng ra, tay hắn siết chặt nàng hơn, và Rowena hiểu hẳn rõ để biết suy nghĩ của hắn đi đâu. ‘Anh ấy sẽ không tin một lời uy hiếp nào đối với mạng sống của ta sau khi người vừa cứu nó.’, nàng bảo hắn.

Lời nói đó làm mặt Warrick trở nên khô hài trong sự thất vọng. Rowena quay qua đúng lúc để nhìn thấy và cảm thấy chán chường khi đã hiểu chính xác. Gã thực không muốn để Gilbert thoát khi đã có hắn trong tay, nhưng giết hắn ngay thì không hợp quy tắc hiệp sĩ, giao đấu công bằng. Một mạng đổi một mạng. Nhưng đặc biệt với mạng sống này, Rowena vẫn thấy đáng khinh. Nếu Warrick phải tha thứ, gã có thể không phải đợi... Tha thứ ư? Warrick ư? Quý báo thù phương bắc thực sự đã thay đổi nhiều thế sao?

Gã đã thay đổi, nhưng bản thân gã không thực sự hạnh phúc về điều đó. Tiếng nạt của gã cũng ít độ lượng hơn khi gã hạ gươm. ‘Ta để người sống nhưng không được gây sự nữa’

Gilbert không phải là loại người dễ dàng bỏ qua cơ hội ngàn vàng này. ‘Hãy trả cả Ambray cho ta’

‘Không, Warrick, xin đừng! Hắn không xứng đáng’

‘Ta sẽ quyết định nàng đáng giá thế nào, Rowena’ Warrick cắt ngang. ‘Với những gì đã xảy ra, 1 pháo đài, không dù có hàng trăm cái... cũng không thể so sánh ý nghĩa của nàng như thế nào với ta.’

Diễn đạt không thật lẳng mạn khi so sánh với những dinh thự bằng đá, nhưng ẩn ý sau mỗi từ rất có giá trị làm nàng không nói nên lời, đủ lâu để Warrick nói với Gilbert. ‘Người phải thề phục tùng ta’

Gilbert không ngần ngại, thích thú trước cảnh trở trêu Warrick hứa bảo vệ hắn.

‘Thỏa thuận thế. Còn Rowena’

Thanh gươm lại được giơ lên, còn sắc diện của Warrick trông thật nguy hiểm chứ không chỉ thất vọng.

‘Rowena sẽ là phu nhân của ta nếu nàng đồng ý. Ngoài ra, nàng sẽ không bao giờ rơi vào vòng bảo hộ của người nữa. Đừng thử thay đổi quyết định của ta, d’Ambray. Năm lấy những gì ta đã cho và hài lòng với may mắn khi ta không báo thù người nữa.’

Vừa dứt lời Rowena liền được thả và nàng ngay lập tức rơi vào tay Warrick. Hiệp ước căng thẳng làm tăng thêm cơn đau, nhưng nó nhắc nàng nhớ mình không còn nhiều thời gian dành cho cuộc tranh cãi của họ.

‘2 người đã thỏa thuận xong chưa, con gái tôi muốn ra đời ngay bây giờ rồi, Warrick, không phải chỗ này chứ, ngay lỗ châu mai’

Cả 2 người đàn ông nhìn nàng chăm chăm kinh ngạc, vì thế nàng phải tăng lên âm lượng.’

‘Ngay bây giờ đây, Warrick!’ và nó liền có hiệu quả. Hốt hoảng thực sự, rõ ràng, đàn ông lúc này chẳng có ích lợi...

CHƯƠNG XLVIII

“VẬY LỜI CHỬI RỬA ĐÓ LÀ GÌ SAU KHI MỌI CHUYỆN ĐÃ QUA?” Mildred muốn biết khi cô đặt đứa bé vào tay Rowena. ‘Em làm rất tốt, em yêu. Cậu bé là một thiên thần tuyệt vời nhất.’

‘Cậu bé lẽ ra là cô bé’

Rowena làu bàu, nhưng nàng không thể giữ gương mặt khó chịu khi nhìn xuống tạo vật quý báu của mình, em bé tóc vàng.

‘Mildred cười khúc khích. ‘Em không thể vẫn giữ mỗi hiềm khích đó. Hãy nhìn lại bao nhiêu tháng qua em làm cậu ấy đau khổ thế nào. Chị thấy tội cậu ấy quá.’

‘Chị chẳng nói với em’ Rowena phản đối. ‘Chị là người duy nhất không thử làm em thay đổi.’

‘VÌ CHỈ CÓ CHỊ MỚI BIẾT TÍNH BƯỚNG BÌNH CỦA EM SẼ CÀNG TĂNG NẾU ÉP EM. CŨNG CHẴNG THỂ NÀO CAN THIỆP. EM PHẢI TỰ KHÁM PHÁ CẬU ẤY YÊU EM MỚI ĐƯỢC. NHƯNG EM CHẴNG PHẢI ĐÃ BẮT CẬU ẤY ĐỢI ĐẾN PHÚT CUỐI MỚI CHỊU KẾT HÔN SAO?’

‘ĐỢI Ừ?’ Rowena nói một cách ngờ vực. ‘Anh ấy đâu có tìm về bà đỡ, mà tìm về cha xứ! Và chẳng ai thềm đi khỏi cho đến khi nhận được từ ‘vâng’ từ em. Đó là tổng tình. Đó là...’

‘Thiệt bướng bình không chịu nổi. Em biết là sẽ lấy cậu ấy mà. Em chỉ cố tình làm cậu ấy đau khổ đến phút cuối thôi.’

Rowena cố giữ miệng im lặng. tranh cãi với Mildred những ngày này giống như tự túm tóc mình. Nàng đã mất không ít tóc rồi. Tất nhiên, nàng đã cứng đầu, nhưng người đàn ông ấy đã sẵn sàng hi sinh vì nàng. Không hiềm khích nào có thể tiếp tục chống lại được.

‘Chồng em đâu rồi?’

“AND WHAT WAS THAT SWEARING ABOUT AFTER ‘T’WAS OVER?” Mildred wanted to know as she laid the baby in Rowena’s arms.

“Where is my husband?”

‘Đang đợi để được xem con trai. Chị ẵm bé ra hay để em?’

Không cần phải đợi trả lời, Mildred đã đi ra mở cửa cho Warrick vào. Rồi gã đã bên cạnh nàng, nhìn xuống nàng với ánh mắt ấm áp đầy tự hào xua tan vết trách oán cuối cùng trong nàng. Nàng yêu gã trên tất cả. điều đó rõ ràng

Rốt cuộc, nàng yêu gã. Điều đó đã được làm rõ qua nhiều việc một thời gian dài trước khi nàng rời gã và không còn điều gì có thể làm nó bị phủ nhận nữa.

Nàng cười e thẹn với gã. ‘Chàng thấy con sao?’

Đến lúc này Warrick mới nhìn đứa bé, nhưng mắt gã nhanh chóng trở lại với nàng, và trong đó lấp lánh niềm vui.

‘Ta tin con sẽ được nhận rõ hơn với thời gian’

Nàng nhìn xuống con trai với vẻ báo động, nhưng nhanh chóng cười khúc khích. ‘Chẳng có gì sai với vẻ ngoài của con cả. Con lẽ ra tóc đỏ và nhãn nhó.’

‘Điều gì xảy ra với con gái mà nàng hi vọng sẽ cho ta?’

Nàng đỏ mặt, nhưng cười ngay. ‘Em tin là cuối cùng mình cũng may mắn, thừa lãnh chúa – Khi không đạt được lời ước đặc biệt đó.’

Gã ngồi xuống giường làm nàng bất ngờ bằng một nụ hôn. ‘Cám ơn nàng’

“Không quá khó đâu... không, có lẽ chút chút.”

“Không, ta cảm ơn vì nàng đã đồng ý lấy ta.”

“Oh,” nàng nói, lòng ngập tràn cảm giác ấm áp chỉ muốn cười vang. “Đó thực sự là... niềm vinh hạnh của em”

Câu nói làm nàng có thêm một nụ hôn dù không quá say đắm. ‘Nàng không còn giận ta nữa chứ?’

“Không, nhưng nếu chàng bắt em vào tù lần nữa...”

‘Ta không còn nhà tù nào nữa. Ta đã phá hủy nó khi nàng trở về Tures’

“Sao chàng làm thế?” nàng ngạc nhiên hỏi.

‘Nó gợi nhớ một cách không thể chịu đựng nổi về những gì mình đã làm.’

“Nhưng chàng có lí do, Warrick. Thậm chí em có thể...”

“Đừng giúp ta giảm nhẹ, nha đầu... hay nàng đã quên mất rồi những lời nàng đáp trả lại ta?”

Gã rất nghiêm túc, nhưng cũng còn đó vẻ tự chế nhạo mình. “Được rồi, chịu thêm chút đau khổ nữa nếu chàng muốn. nhưng đó là hành động lãnh phí một nhà giam chắc chắn.”

Nàng thở dài làm gã cười khùng khục. ‘Có lẽ ta đã hành động quá hấp tấp. Ta vẫn có thể đào nó lên lại.’

“Chàng tốt hơn là không, thưa lãnh chúa.” Nàng cảnh báo với giọng giả vờ hung dữ.

“Sau này nếu ta thấy cần phải nhốt nàng trong phòng ta lần nữa... ta cam đoan là sẽ cùng bị nhốt với nàng.”

“Giờ em sẽ không chống đối điều đó nữa.”

“Nàng vẫn còn là một ả trơ trên ư?”

“Chàng đâu ngại sự trơ trên của em.”

“Không, ta không hề.”

“Và chàng yêu em.”

“Đúng vậy, ta yêu nàng.”

“Đừng nói như thế chỉ để chiều em. Chàng có yêu em, Warrick. Sao có thể không khi em...”

‘Ta có yêu nàng, nha đầu’

Âm thanh nghe tuyệt vời, quá tuyệt vời làm nàng níu gã xuống để đặt thêm nụ hôn, rồi thì thầm êm ái. ‘Em hài lòng vì chính là chàng, Warrick, rất hài lòng.’

Gã nhớ lại những lời đó, được nói rất lâu rồi, và rốt cuộc thừa nhận.

‘Ta cũng thế, phu nhân. Ta cũng quá hài lòng’.

---END---

Table of Contents

BOOK REVIEW

CHƯƠNG I

CHƯƠNG II

CHƯƠNG III

CHƯƠNG IV

CHƯƠNG V

CHƯƠNG VI

CHƯƠNG VII

CHƯƠNG VIII

CHƯƠNG IX

CHƯƠNG X

CHƯƠNG XI

CHƯƠNG XII

CHƯƠNG XIII

CHƯƠNG XIV

CHƯƠNG XV

CHƯƠNG XVI

CHƯƠNG XVII

CHƯƠNG XVIII

CHƯƠNG XIX

CHƯƠNG XX

CHƯƠNG XXI

CHƯƠNG XXII

CHƯƠNG XXIII

CHƯƠNG XXIV

CHƯƠNG XXV

CHƯƠNG XXVI

CHƯƠNG XXVII

[CHƯƠNG XXVIII](#)
[CHƯƠNG XXIX](#)
[CHƯƠNG XXX](#)
[CHƯƠNG XXXI](#)
[CHƯƠNG XXXII](#)
[CHƯƠNG XXXIII](#)
[CHƯƠNG XXXIV](#)
[CHƯƠNG XXXV](#)
[CHƯƠNG XXXVI](#)
[CHƯƠNG XXXVII](#)
[CHƯƠNG XXXVIII](#)
[CHƯƠNG XXXIX](#)
[CHƯƠNG XL](#)
[CHƯƠNG XLI](#)
[CHƯƠNG XLII](#)
[CHƯƠNG XLIII](#)
[CHƯƠNG XLIV](#)
[CHƯƠNG XLV](#)
[CHƯƠNG XLVI](#)
[CHƯƠNG XLVII](#)
[CHƯƠNG XLVIII](#)